Sophie
KINSELLA
POLIROM
Viața mea
nu chiar perfectă
CHIC

Sophie KINSELLA

Viaţa mea nu chiar perfectă

Traducere din limba engleză şi note de

EDITURA POLIROM
2017

Sophie Kinsella

My Not So Perfect Life

Copyright © 2017 by Madhen Media Ltd.
All rights reserved
© 2017 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-7080-2

ISBN PDF: 978-973-46-7081-9
ISBN print: 978-973-46-6926-4

Coperta: Radu Răileanu
Pe copertă: © iStockphoto.com/msonick

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

SOPHIE KINSELLA s-a născut în 1969, la Londra. A studiat ştiinţele politice, filosofia şi economia la Oxford. A lucrat o vreme ca ziaristă specializată în domeniul financiar, însă succesul romanului ei de debut a convins-o să se dedice în exclusivitate scrisului. La Editura Polirom au mai apărut: *Mă dau în vânt după cumpărături* (2004), *La cumpărături în rochie de mireasă* (2005), *Goana după cumpărături la New York*

(2005), *Poţi să ţii un secret?* (2006), *La cumpărături cu sora mea* (2006), *Supermenajera* (2007), *La cumpărături cu bebe* (2008), *Îţi aminteşti de mine?* (2008), *Fata fantomă* (2009), *La cumpărături cu Minnie* (2010), *Am numărul tău* (2012), *Noaptea nunţii* (2013), *La cumpărături pentru vedete* (2014), *La cumpărături în Las Vegas* (2016) şi *În căutarea lui Audrey* (2016).

Viaţa mea nu chiar perfectă este povestea lui Katie Brenner, o tânără promiţătoare, care locuieşte în Londra, aflată la primul ei job important. Când Katie crede că lucrurile merg din ce în ce mai bine, se trezeşte concediată de Demeter, şefa bătrână şi arţăgoasă. Neştiind încotro s-o apuce, Katie se întoarce la ţară, în Somerset, unde locuiesc părinţii ei, cu visurile spulberate şi îşi face o profesiune de credinţă din încercarea de a-şi ajuta tatăl cu mica lui afacere, o fermă aproape falimentară. Într-o bună zi, la fermă îşi face apariţia Demeter, prilej pentru Katie să-şi pună întrebări cu adevărat importante: Ar trebui să lupte ca să-şi recapete viaţa din Londra? Ar trebui să se răzbune pe fosta ei şefă? Sau să aibă încredere în Alex, tânărul care intră în viaţa ei când totul pare că se prăbuşeşte?

Pentru Nicki Kennedy

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul întâi

În primul rând: putea fi mai rău. Atunci când faci naveta, poate fi mult mai rău, şi trebuie să nu uit asta. În al doilea rând: merită. *Îmi doresc* să trăiesc la Londra; *îmi doresc*; iar asta presupune să fac naveta. E parte din experienţa londoneză, ca muzeul Tate Modern.

(Sinceră să fiu, nu seamănă deloc cu Tate Modern. E un exemplu prost.)

Tata zice mereu: Dacă nu poţi să te lupţi cu cei mai buni, stai acasă. Iar eu vreau să mă lupt cu cei mai buni. De-asta sunt aici.

În orice caz, nu mă deranjează să merg pe jos douăzeci de minute până la gară. E chiar plăcut. Simt aerul cenuşiu de decembrie greu ca plumbul în piept, dar mi-e bine. Ziua a-nceput. Sunt pe drum.

Haina mea e călduroasă, deşi a costat doar 9,99 lire şi o am de la second-hand. Avea o etichetă „Christin Bior”, dar am tăiat-o imediat ce am ajuns acasă. Nu poţi lucra unde lucrez eu şi să ai o haină pe care scrie „Christin Bior”. Însă o etichetă vintage veritabilă Christian Dior n-ar da deloc rău. Sau ceva japonez. Sau, poate, mai bine să n-ai nicio etichetă pentru că-ţi faci hainele singură, din materiale retro pe care le iei de la Alfies Antiques.

Dar *nu* „Christin Bior”.

Pe măsură ce mă apropii de Catford Bridge, încep să fiu uşor tensionată. *Chiar* nu vreau să întârzii astăzi. Şefa mea, mai nou, face tot soiul de crize de isterie la adresa oamenilor care „freacă menta non-stop”, aşa că am plecat cu douăzeci de minute mai devreme, în caz că am vreun ghinion.

Mi-e clar deja: e o zi groaznică.

În ultima vreme au fost o mulţime de probleme pe linia noastră şi se tot anulează trenuri, fără să anunţe. Problema e că, la ora de vârf, în Londra, nu poţi *să anulezi pur şi simplu trenuri.* Ce ar trebui să facă toţi cei care aveau de gând să ia trenul respectiv? Să se evapore?

În clipa în care trec de bariera de la bilete, am deja un răspuns. Oamenii sunt înghesuiţi pe peron, cu ochii mijiţi la panoul de informaţii, îmbrâncindu-se să prindă un loc mai bun, scrutând cu privirea linia de cale ferată, uitându-se chiorâş unii la alţii şi ignorându-se – toate în acelaşi timp.

O, *Doamne*! Probabil că au anulat cel puţin două trenuri, fiindcă mulţimea asta pare să fie încărcătura umană a trei trenuri, şi toţi îl aşteaptă pe următorul, adunaţi lângă marginea peronului, în puncte strategice. E mijlocul lunii decembrie, dar nici urmă de spiritul Crăciunului. Toată lumea e încordată, înfrigurată şi deprimată, ca în orice dimineaţă de luni. Singura notă festivă constă în câteva luminiţe jalnice şi mai multe anunţuri de avertizare privind transportul în perioada sărbătorilor.

Îmi adun tot curajul şi mă alătur mulţimii, răsuflând uşurată în clipa în care trenul intră în gară. Nu-mi închipui c-am să mă sui *în trenul ăsta*. (Să mă sui în primul tren? Ar fi ridicol să cred una ca asta.) Oamenii sunt lipiţi de geamurile aburite şi, când uşile se deschid, o singură femeie coboară, arătând destul de şifonată în timp ce încearcă să scape din înghesuială.

Dar chiar şi aşa, mulţimea se împinge înainte şi, cumva, o masă substanţială de oameni reuşeşte să se urce în tren, care se pune în mişcare, şi eu înaintez pe peron. Acum trebuie doar să-mi păstrez locul şi *să nu* îl las pe individul ăla slăbănog cu păr dat cu gel să mi se

bage în faţă. Mi-am scos căştile ca să pot auzi anunţurile şi să rămân pe poziţie, vigilentă.

Să faci naveta la Londra e război curat. E o luptă permanentă în care încerci să ocupi teritoriul; te avânţi mereu, fără să te relaxezi măcar o clipă. Fiindcă, dac-o faci, cineva te va depăşi. Sau te va *călca în picioare*.

Fix unsprezece minute mai târziu, intră în gară următorul tren. Mă avânt în faţă odată cu mulţimea, încercând să nu iau în seamă exclamaţiile furioase ce răsună din toate părţile: „Poţi să avansezi?”, „E loc înăuntru!”, „Trebuie *să avanseze*!”.

Am observat că oamenii din trenuri au cu totul alte expresii pe faţă decât cei de pe peron – mai ales cei care au reuşit să facă rost de un loc. Ei sunt cei care au traversat munţii şi au ajuns în Elveţia. Nici măcar nu ridică privirea. Menţin distanţa faţă de ceilalţi afişând un aer vinovat şi totodată superior: „Ştiu că eşti acolo; ştiu că e groaznic şi că eu sunt în siguranţă înăuntru, dar şi eu am suferit, aşa că lasă-mă să-mi citesc Kindle-ul fără să încerci să mă faci să mă simt cumplit de vinovat, OK?”.

Lumea împinge întruna şi cineva mă îmbrânceşte pur şi simplu – simt degete pe spate – şi, brusc, păşesc pe podeaua vagonului de tren. Acum trebuie să mă apuc repede de o bară sau de un mâner – de orice –, ca să-mi asigur locul. Odată ce am pus piciorul în tren, acolo rămân.

Un bărbat din spatele meu pare foarte furios – aud şi mai multe strigăte şi înjurături. Şi, deodată, în spatele

meu se formează un val uriaş, ca un tsunami uman. N-am trăit asta decât de câteva ori, şi e îngrozitor. Sunt împinsă în faţă fără să ating pământul măcar şi, când uşile trenului se închid, sfârşesc făcută sandviş între doi tipi – unul în costum şi celălalt în trening – şi o fată care mănâncă un panini.

Suntem atât de înghesuiţi, încât ea îşi ţine paniniul la vreo zece centimetri de faţa mea. De fiecare dată când muşcă din el, simt un iz de pesto. Însă fac eforturi să-l ignor. Şi pe fată asemenea. Şi pe bărbaţi. Chiar dacă simt coapsa caldă a tipului în trening şi-i număr firele ţepoase de pe gât. Când trenul se pune în mişcare, ne ciocnim întruna unii de alţii, dar niciunul nu se uită în ochii celuilalt. Cred că, dacă te-ai uita în ochii cuiva în tren, ar chema poliţia sau ceva de genul.

Ca să-mi distrag atenţia, încerc să-mi planific restul călătoriei. Când ajung la Waterloo East, am să verific ce linie de metrou merge cel mai bine. Pot s-o iau pe Jubilee-District (durează un secol) sau pe Jubilee-Central (ai mai mult de mers pe jos după) sau pe Overground (chiar şi mai mult de mers pe jos).

Şi, da, dacă *aş fi ştiut* că o să ajung să lucrez în Chiswick, nu mi-aş fi închiriat un apartament în Catford. Dar, când am ajuns prima oară la Londra, urma să fac un stagiu de practică în estul oraşului. (În anunţ ziceau că e în Shoreditch. Şi nu era *deloc* în Shoreditch.) Catford era ieftin şi nu era prea departe, şi acum chiar nu-mi permit

preţurile din vestul Londrei, iar naveta nu e *chiar* atât de nasoală...

— Aaau! ţip când trenul porneşte şi sunt împinsă în faţă violent. Fata e împinsă şi ea, mâna ei se ridică spre faţa mea şi, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, gura mea deschisă aterizează fix în sandvişul ei.

Ce s-a... *Ce-a fost asta?*

Sunt atât de şocată, că nu pot reacţiona. Am gura plină de pâine caldă cleioasă şi mozzarella topită. Cum de s-a *întâmplat* aşa ceva?

Închid instinctiv gura, mişcare pe care o regret imediat. Deşi... ce altceva aş fi putut face? Stânjenită, ridic privirea spre ea, cu gura încă plină.

— Scuze, mormăi, dar se aude „bube”.

— Ce *dracu’*? Fata se adresează uluită celor din vagon. Îmi fură micul dejun!

Mă trec toate apele de jenă. E rău. *Rău.* Ce fac acum? Muşc zdravăn din panini? (Nu e o idee bună.) Îl las, pur şi simplu, să-mi cadă din gură? (O idee şi mai proastă. Oof!) Nu există nicio ieşire adecvată din situaţia asta, niciuna.

În cele din urmă, muşc ca lumea din panini, roşie ca racul de ruşine. Acum trebuie să mestec pâinea cleioasă a altcuiva, cu toate privirile aţintite asupra mea.

— Îmi pare foarte rău, îi zic ruşinată fetei, imediat ce reuşesc să înghit. Sper să te bucuri de restul sandvişului.

— *Acum* nu-l mai vreau! Mă fixează furibundă. Are microbii tăi pe el!

— Ei bine, nici eu nu vreau microbii tăi! N-a fost vina mea; am căzut pe el!

— Ai *căzut* pe el, mă îngână ea pe un ton atât de sceptic, încât fac ochii mari la ea.

— Da! Evident! Adică tu ce crezi – că am făcut-o *intenţionat*?

— Cine ştie? Îşi pune o mână protectoare peste restul sandvişului, de parcă s-ar teme să nu mă năpustesc cu lăcomie spre ea şi să mai iau o gură. Dai peste tot soiul de ciudaţi în Londra, continuă ea.

— Nu sunt ciudată!

— Poţi să „cazi” când vrei tu peste mine, scumpo, intervine tipul în trening, rânjind. Doar să nu mesteci, adaugă, şi toată lumea din vagon râde.

Mă fac şi mai roşie la faţă, dar *n-am de gând* să reacţionez. De fapt, conversaţia asta s-a şi încheiat.

În următoarele cincisprezece minute mă uit sobră înainte, încercând să fac abstracţie de tot ce e în jur. La Waterloo East coborâm cu toţii din tren şi inspir aerul rece şi ceţos, uşurată. Pornesc cât de repede pot spre metrou, aleg linia Jubilee-District şi mă alătur mulţimii adunate la intrare. În timp ce fac asta, arunc o privire spre ceasul de la mână şi-mi înăbuş un oftat. Sunt pe drum de patruzeci şi cinci de minute deja, şi mai am *o groază* de mers.

Când cineva mă calcă pe picior cu un toc cui, îmi vine brusc în minte imaginea tatei împingând uşa de la bucătărie, ieşind afară, întinzându-şi larg braţele, parcă dorind să cuprindă tot orizontul cu câmpurile şi cerul

nesfârşit, şi zicând: „Cea mai scurtă navetă din lume, draga mea. Cea mai scurtă navetă din lume”. Când eram mică nu ştiam la ce se referă, însă acum...

— Înaintaţi! Vreţi, vă rog, *să înaintaţi*?

Un tip de pe peron, aflat chiar lângă mine, strigă atât de tare, încât tresar. A venit metroul şi are loc obişnuita bătălie între cei din vagon, care cred că e ticsit, şi cei de afară, care cântăresc locurile goale cu priviri experimentate de medici legişti şi sunt de părere că mai intră lejer încă douăzeci de persoane.

Într-un sfârşit mă sui în metrou, cobor dând din coate la Westminster şi aştept metroul pentru linia District, care mă duce rapid spre Turnham Green. Când ies din staţia de metrou, arunc o privire spre ceasul de la mână şi o iau la fugă. Fir-ar! Abia dacă mai am zece minute.

Biroul nostru e într-o clădire mare, cu ziduri vopsite într-o culoare deschisă, numită Phillimore House. Pe măsură ce mă apropii, încetinesc pasul, cu inima mai, mai să-mi sară din piept. La călcâiul stâng am o ditamai băşica, dar important e că am reuşit. Am ajuns la timp. Ca prin magie, un lift aşteaptă şi păşesc înăuntru, încercând să-mi netezesc părul, care mi-a zburat în toate direcţiile când am încercat să-l aranjez în timp ce mergeam pe Chiswick High Road. Drumul mi-a luat o oră şi douăzeci de minute în total, şi adevărul e că se putea şi mai rău...

— Stai! O voce poruncitoare mă face să încremenesc. O siluetă familiară traversează holul. Are picioare lungi, cizme cu toc înalt, şuviţe făcute la un salon de lux, o

jachetă de piele precum cele de motocicliști și o fustă scurtă dintr-un material portocaliu care face ca toate celelalte haine din lift să pară dintr-odată ponosite și stridente. Mai ales fusta mea de jerseu negru, de 8,99 lire.

Are niște sprâncene incredibile. Unii oameni se nasc, pur și simplu, cu sprâncene incredibile, și ea e unul dintre ei.

— Ce trafic înfiorător, zice în timp ce se urcă în lift.

Vocea îi e răguşită, aspră, sună a voce de adult. E o voce de om care ştie ce vrea şi care n-are timp pentru prostii. Apasă nervoasă numărul etajului cu un deget cu manichiură perfectă şi începem să urcăm.

— Înfiorător, repetă. La intersecţia cu Chiswick Lane, luminile semaforului efectiv *nu voiau* să se schimbe. Am făcut douăzeci şi cinci de minute de acasă până aici. Douăzeci şi cinci de minute!

Se uită la mine brusc cu o privire de uliu, şi îmi dau seama că aşteaptă un răspuns.

— Vai, şoptesc. Biata de tine...

Uşile liftului se deschid şi femeia iese cu paşi mari. O clipă mai târziu o urmez, vrăjită de felul în care tunsoarea ei perfectă tresaltă şi totuşi rămâne impecabilă în timp ce păşeşte, şi trag în piept parfumul ei deosebit (făcut la comandă, creat special pentru ea la Annick Goutal, la Paris, în timpul călătoriei de aniversare a cinci ani de la nuntă).

Ea este şefa mea. Este Demeter. Femeia cu o viaţă perfectă.

Nu exagerez când spun că Demeter are o viaţă perfectă; vă rog să mă credeţi, e adevărat. *Are tot ce ţi-ai putea dori*. Slujbă, familie, e super şmecheră. Are totul. Chiar şi numele ei – e atât de ieşit din comun, încât nu e nevoie să se obosească să-şi mai spună şi numele de familie (Farlowe). Ea e doar *Demeter.* Ca *Madonna*.

— Bună, o s-o aud imediat spunând la telefon, cu vocea aia a ei sigură pe sine, mai-impunătoare-decât-a-celorlaţi. Sunt De-*meeee*-ter.

Are patruzeci şi cinci de ani şi e director de creaţie la Cooper Clemmow de un an şi ceva. Cooper Clemmow e o agenţie de branding şi marketing strategic şi avem clienţi destul de importanţi – prin urmare, Demeter e o persoană destul de importantă. Biroul ei e plin de premii şi de fotografii înrămate cu ea şi persoane ilustre şi de afişe ale produselor la brandingul cărora a contribuit.

E înaltă şi slabă şi are păr brunet strălucitor şi, aşa cum am pomenit deja, sprâncene incredibile. Nu ştiu cât câştigă, dar locuieşte în Shepherd’s Bush, într-o casă absolut superbă, pentru care se pare că a plătit două milioane de lire – aşa mi-a spus prietena mea Flora.

Flora mi-a mai spus şi că parchetul din livingul lui Demeter e importat din Franţa şi e de stejar reciclat, şi a costat *o avere*. Flora e cea mai apropiată de mine în

organigrama firmei – e *creative associate* – şi e o sursă permanentă de bârfe despre Demeter.

O dată chiar m-am dus să văd casa lui Demeter, nu fiindcă sunt vreo obsedată penibilă, ci pentru că s-a nimerit să mă aflu în zonă şi cunoşteam adresa şi, ştiţi cum e, *de ce să nu* arunci o privire la casa şefei, dacă ai ocazia? (OK, recunosc: nu ştiam decât numele străzii. Numărul casei l-am căutat pe Google când am ajuns acolo.)

Evident, e de un bun-gust care te seacă la inimă. Arată exact ca o casă dintr-o revistă. Chiar *e* o casă dintr-o revistă. A fost un articol întreg despre ea în *Livingetc*, care-o prezenta pe Demeter stând în picioare în bucătăria ei albă impecabilă, cu un aer elegant şi creativ, într-o bluză cu imprimeu retro.

M-am uitat lung la ea, mult timp. Nu cu jind – mai degrabă visătoare. *Un vis frumos.* Uşa de la intrare are o culoare splendidă, verde-cenuşie – Farrow & Ball sau Little Greene, sunt sigură –, cu un mâner pentru ciocănit cu cap de leu, stil vintage, şi cu trepte elegante gri deschis. În rest, casa e destul de impresionantă – ferestre cu tocuri vopsite şi obloane şi în grădina din spate se zăreşte o căsuţă de lemn, într-un copac –, însă uşa de la intrare a fost cea care m-a fermecat. Şi treptele. Imaginaţi-vă cum ar fi să cobori asemenea trepte frumoase de piatră în fiecare zi, ca o prinţesă dintr-un basm. Ţi-ai începe fiecare dimineaţă simţindu-te absolut fantastic.

În curtea din faţă sunt două maşini. Un Audi gri şi un SUV negru Volvo, noi şi strălucitoare. Tot ce are Demeter e fie strălucitor şi nou, fie în trend (storcător de fructe de designer) sau vechi şi autentic şi în trend (colier imens şi vechi de lemn, pe care l-a primit în Africa de Sud). Cred că „autentic” ar putea fi cuvântul preferat al lui Demeter; îl foloseşte de circa treizeci de ori pe zi.

Demeter e căsătorită, *fireşte*, şi are doi copii, *fireşte*: un băiat pe nume Hal şi o fată pe nume Coco. Are miliarde de prieteni pe care-i ştie „de-o viaţă” şi mereu se duce la petreceri şi evenimente şi gale la care se oferă premii pentru design. Uneori oftează şi zice că e a treia seară în care iese în oraş în săptămâna respectivă şi exclamă „Sunt o masochistă, ce mai!” în timp ce îşi schimbă încălţămintea, luându-şi pantofii Miu Miu. (Îi duc destul de des ambalajele Net-A-Porter la reciclare, aşa că ştiu ce mărci poartă: Miu Miu, Marni – de la reduceri private – Dries van Noten. De asemenea, destul de des, Zara.) Însă apoi, în timp ce porneşte spre uşă, ochii îi sclipesc şi, la scurt timp, fotografiile ei încep să curgă pe pagina de Facebook a agenţiei Cooper Clemmow, pe contul de Twitter şi peste tot: Demeter într-o bluză neagră super (probabil Helmut Lang; şi el îi place), cu un pahar de vin în mână, zâmbind radioasă şi absolut perfectă lângă creaţii ale designerilor celebri.

Uite care-i treaba: nu sunt *invidioasă*. Nu tocmai. Nu vreau să fiu Demeter. Nu vreau ce are ea. Adică, am doar douăzeci şi şase de ani; ce să fac eu cu un SUV Volvo?

Însă când mă uit la ea, simt aşa un mic fior de... ceva, şi mă gândesc: aş putea oare să fiu şi eu aşa? Aş putea, vreodată, să fiu şi eu aşa? Atunci când o s-o merit, aş putea oare să am şi eu viaţa lui Demeter? Nu e vorba doar de lucruri, ci de încredere. De stil. De gusturile ei sofisticate. De relaţiile ei. Nu m-ar deranja dacă mi-ar lua douăzeci de ani – de fapt, aş fi în al nouălea cer! Dacă mi-ar spune cineva: „Ştii ceva, dacă munceşti din greu, peste douăzeci de ani o să duci şi tu o asemenea viaţă”, m-aş apuca imediat de treabă şi nu m-aş lăsa până nu mi-aş atinge scopul.

Însă e imposibil. Nu s-ar putea întâmpla niciodată. Oamenii vorbesc despre „trepte ce trebuie urcate” şi „structuri ierarhice în carieră” şi despre faptul că trebuie „să o iei de jos”, dar eu nu văd nicio scară care să mă ducă la viaţa lui Demeter, oricât de mult aş munci.

Vreau să zic, două milioane de lire pentru o casă? Două *milioane*? Într-o zi chiar am făcut socoteala. Să zicem că o bancă mi-ar împrumuta vreodată un asemenea puhoi de bani – ceea ce n-ar face niciuna în veci –, la salariul meu curent, mi-ar trebui 193,4 ani să dau banii înapoi (şi, evident, să mai şi trăiesc).

Când mi-a apărut rezultatul pe ecranul calculatorului, am izbucnit efectiv în râs, uşor isteric. Lumea vorbeşte despre prăpastia dintre generaţii. Abisul dintre generaţii, mai degrabă. Marele Canion dintre generaţii. Nu există pe lume scară suficient de mare să ajungă din locul pe care-l ocup eu în viaţă până la cel pe care-l ocupă Demeter, în

afara cazului în care s-ar întâmpla ceva ieşit din comun, cum ar fi să câştig la loto, sau să se îmbogăţească ai mei, sau să-mi vină o idee şi să lansez un site de geniu, care să-mi schimbe norocul. (Să nu credeţi că nu încerc! În fiecare seară îmi bat capul încercând să inventez un nou tip de sutien sau o caramea cu puţine calorii. Deocamdată, fără succes.)

În fine. Nu pot tânji să am viaţa lui Demeter, nu în totalitate. Dar pot tânji să am măcar o parte din ea. Părţile posibile. O pot urmări, o pot studia. Pot învăţa cum să fiu ca ea. Şi, de asemenea, lucru esenţial, pot învăţa cum să *nu* fiu ca ea. Fiindcă, a, am uitat să zic? E un coşmar. E perfectă, *şi* e un coşmar. În egală măsură.

Tocmai dau drumul la computer când Demeter intră cu paşi mari în biroul nostru imens, un *open space*, bând din cafeaua ei cu lapte de soia.

— Oameni buni, zice. Oameni buni, ascultaţi-mă!

Astea sunt alte două cuvinte preferate ale ei: „oameni buni”. Vine în biroul nostru şi zice „oameni buni” cu vocea aia a ei de studentă la teatru, şi trebuie să ne oprim cu toţii din ce facem, de parcă tocmai ar urma cine ştie ce anunţ important pentru toată lumea. Când, *de fapt*, ce vrea ea e un anume lucru, despre care ştie o singură persoană, însă dat fiind faptul că abia dacă îşi aminteşte cu ce se ocupă fiecare dintre noi, sau chiar şi cum ne cheamă, trebuie să întrebe întreg biroul.

Bine, am exagerat puţin. Dar nu prea mult. N-am cunoscut niciodată pe nimeni atât de incapabil să ţină minte nişte nume, cum e Demeter. Flora mi-a zis o dată că Demeter are de fapt o problemă reală cu vederea, adică nu e în stare să distingă un chip, însă n-o să recunoască în veci, fiindcă e de părere că asta nu-i afectează în niciun fel capacitatea de a-şi face bine treaba.

Dar, ce să vezi, i-o afectează.

Şi încă o chestie: ce legătură are recunoaşterea chipurilor cu faptul că ea nu reţine numele? Sunt aici de şapte luni şi jur că nici acum nu e sigură dacă sunt Cath sau Cat.

Adevărul e că sunt Cat. Prescurtarea de la Catherine. Fiindcă... mă rog, e un nume cool. E scurt şi la obiect. E modern. Are o rezonanţă adecvată pentru Londra. Sunt eu. Cat Brenner.

Bună, eu sunt Cat.

Bună, eu sunt Catherine, dar poţi să-mi spui Cat.

OK, recunosc: nu mă reprezintă *deloc.* Nu încă. Încă mai sunt, parţial, Katie. Îmi spun întruna „Cat” de când am început slujba asta, dar, din nu ştiu ce motiv, încă nu m-am obişnuit complet cu el. Uneori nu răspund pe cât de repede ar trebui când mă strigă lumea „Cat”. Ezit înainte să mă semnez şi, într-o zi, de care-mi amintesc cu groază, a trebuit să tai un „K” pe care începusem să-l scriu pe o felicitare din aia mare pentru ziua de naştere a unui coleg

de la birou. Din fericire, n-a văzut nimeni. Vreau să zic, cine nu-şi cunoaşte propriul *nume*?

Dar sunt hotărâtă să fiu Cat. *Am să fiu* Cat. E numele meu londonez, nou-nouţ. Am avut trei slujbe până acum (OK, două au fost stagii de practică), şi cu fiecare nouă treaptă m-am mai reinventat puţin. Trecerea de la Katie la Cat e doar ultima etapă.

Katie sunt eu, cea de-acasă. Cea din Somerset. O fată de la ţară, trandafirie în obraji, cu păr cârlionţat, care umblă în blugi şi bocanci şi o jachetă de lână primită cadou la o livrare de nutreţ pentru oi. O fată a cărei întreagă viaţă socială se reduce la cârciuma din sat sau, poate, şi la localul Ritzy din Warrenton. O fată pe care-am lăsat-o în urmă.

De când mă ştiu, am vrut mereu să scap din Somerset. Am vrut să vin la Londra. N-am avut niciodată afişe cu trupe de băieţi pe peretele dormitorului; am avut harta metroului. Afişe cu London Eye şi turnul Gherkin.

Primul stagiu de practică pe care am reuşit să-l obţin a fost în Birmingham, un oraş şi el destul de mare. Are magazine, strălucire, agitaţie... însă nu e *Londra.* Nu are acea *londoneitate* care-mi face inima să bată mai puternic. N-are aceeaşi linie a orizontului. Aceeaşi istorie. Nu se compară cu nimic să treci pe lângă Big Ben şi să-l auzi, în viaţa reală. Să stai în aceleaşi staţii de metrou pe care le-ai văzut într-un milion de filme despre război. Să simţi că te afli într-unul dintre cele mai importante oraşe din lume – fără niciun dubiu în privinţa asta, categoric.

Când locuieşti la Londra, e ca şi cum ai trăi pe un platou de filmare, de la străduţele lăturalnice dickensiene la turnurile scânteietoare, la scuaruri ce adăpostesc grădini secrete. Poţi fi oricine doreşti să fii.

Dac-aş participa la un sondaj global, nu m-aş clasa în top zece în nicio privinţă. N-am un job de invidiat, nici haine şi nici apartament. Dar locuiesc într-un oraş din top zece. Să locuieşti la Londra e un lucru pe care şi l-ar dori oameni din toată lumea, iar acum sunt aici. Şi de-asta nu-mi pasă dacă naveta spre serviciu e un iad şi nici că dormitorul meu are cam doi metri pătraţi. *Sunt aici.*

N-am ajuns aici cu uşurinţă. Singura ofertă pe care-am primit-o după facultate a fost la o mică firmă de marketing din Birmingham. Aşa că m-am mutat acolo imediat şi m-am apucat să-mi creez o nouă personalitate. Mi-am făcut breton. Am început să-mi îndrept părul în fiecare zi şi să mi-l prind într-un coc elegant. Mi-am cumpărat o pereche de ochelari negri cu lentile din sticlă transparentă. Arătam altfel. Mă simţeam altfel. Am început chiar să mă machiez altfel, cu contur de buze clar definit în fiecare zi şi tuş negru la ochi, cu codiţe sexy.

(Mi-a luat un întreg weekend să învăţ să folosesc tuşul de ochi. Îţi trebuie mult exerciţiu, ca şi la trigonometrie – aşa că mă întreb de ce nu te învaţă *şi asta* la şcoală? Dacă aş conduce eu ţara, ar exista materii pe care chiar le vei folosi mai târziu în viaţă. De pildă: *Cum să-ţi faci contur la ochi cu tuş, Cum să completezi declaraţia de venituri, Ce să faci când ţi se înfundă buda şi tatăl tău nu*

răspunde la telefon şi tocmai te pregăteşti să dai o petrecere.)

În Birmingham m-am hotărât să renunţ la accentul de fată de la ţară. Mă aflam la toaletă, unde-mi vedeam de treaba mea, când am auzit două fete făcând mişto de mine. „Ţărăncuţa Katie”*,* îmi ziceau. Şi, da, am fost şocată, şi da, m-a durut. Aş fi putut să mă năpustesc afară la ele şi să le strig: „Ei bine, să ştii că nici accentul tău de Brummie[1] nu-i mai breaz!”.

Însă n-am făcut-o. Am rămas pur şi simplu acolo şi m-am gândit bine. Chestia asta m-a adus brusc cu picioarele pe pământ. În momentul în care am primit a doua slujbă – cea din estul Londrei –, eram o altă persoană. Mă deşteptasem. Nu mai arătam *şi* nici nu mai vorbeam aşa cum vorbea Katie Brenner de la Ansters Farm.

Şi acum sunt sută la sută Cat Brenner din Londra. Cat Brenner care munceşte într-o superclădire, cu pereţi din cărămidă veche şi birouri albe strălucitoare şi scaune mişto şi un cuier în formă de bărbat gol puşcă. (Toţi cei care vin la noi prima oară sunt de-a dreptul şocaţi.)

Vreau să zic, chiar *sunt* Cat. O să fiu. Mai trebuie doar să reuşesc să nu mă mai semnez cu numele greşit.

— Oameni buni, zice Demeter pentru a treia oară, şi toată lumea amuţeşte.

Suntem zece persoane aici, fiecare cu funcţii şi atribuţii diferite. La etajul următor, avem echipa de evenimente, echipa digitală şi echipa celor care se ocupă

[1] Demonim de la Birmingham.

de planificare. Mai e, de asemenea, un alt grup de creativi numit „echipa vizionarilor”, care lucrează direct cu Adrian, directorul general al firmei. Plus alte birouri de management al artiştilor şi finanţe şi tot tacâmul. Însă etajul ăsta e lumea mea, iar eu mă aflu la baza piramidei. Câştig mult mai puţin decât oricare dintre ceilalţi angajaţi şi am cel mai mic birou, dar trebuie să începi de undeva. E prima mea slujbă plătită, şi le mulţumesc în fiecare zi pentru ea stelelor mele norocoase. Şi, cum să zic, munca mea *chiar e* interesantă. Într-un fel.

Oarecum.

Adică, depinde cum defineşti „interesant”. În momentul ăsta, lucrez la un proiect cât se poate de captivant, legat de lansarea unui nou înlocuitor de frişcă autospumantă, „stil cappuccino”, de la Coffeewite. Eu mă ocup de documentare. Adică, *una peste alta*, munca mea zilnică se rezumă la...

Mă rog, uite care-i treaba: trebuie să fim realişti. Nu poţi ajunge direct la chestiile amuzante şi spectaculoase. Tata, pur şi simplu, nu pricepe asta. Mereu mă întreabă: şi eu le dau toate ideile? Sau: am cunoscut mulţi oameni importanţi? Sau: mă duc la prânzuri simandicoase de afaceri în fiecare zi? Ceea ce e complet ridicol.

Şi da, probabil că am o reacţie exagerată, dar văd că nu pricepe, şi *chiar* nu mă ajută deloc când începe să se strâmbe şi să scuture din cap şi să zică „Şi chiar eşti fericită în Big Smoke, Katie, scumpa mea?”. Da, chiar *sunt* fericită. Însă asta nu înseamnă că nu e greu. Tata nu ştie

nimic despre slujbe, ori despre Londra, ori despre economie, ori, să zicem, despre preţul unui pahar de vin într-un bar din Londra. Nu i-am spus exact cât dau pe chirie, fiindcă ştiu ce-o să spună; o să zică...

O, Doamne! Inspir adânc... Scuze! N-am vrut să mă lansez într-o discuţie fără nicio legătură, despre tatăl meu. Relaţia dintre noi cam scârţâie de când am plecat de-acasă, după facultate. El nu înţelege de ce m-am mutat aici, şi n-o să înţeleagă niciodată. Şi pot să-mi bat gura la nesfârşit, dacă nu *simţi* Londra, nu vezi decât trafic infernal şi poluare şi cheltuieli uriaşe şi faptul că fiica ta a ales să se mute la peste o sută cincizeci de kilometri de tine.

Aveam de ales: să fac ce-mi cere inima sau să nu i-o frâng pe a lui. Cred că, în cele din urmă, le-am frânt un pic pe ale amândurora – chestie pe care restul lumii nu o înţelege, fiindcă ei cred că e normal să pleci şi să te muţi departe de casă. Dar eu şi tata, care am locuit împreună, doar noi doi, toţi anii ăştia, nu suntem aşa.

În fine. Să revenim la munca mea. Cei aflaţi la nivelul meu nu se întâlnesc cu clienţii – Demeter face asta. Şi Rosa. Se duc la prânzuri în oraş şi se întorc cu obrajii trandafirii şi mostre gratuite şi radiind de încântare. Pe urmă stabilesc o şedinţă de prezentare, care îi implică de obicei şi pe Mark şi pe Liz, şi pe cineva din echipa digitală, şi câteodată şi pe Adrian. El nu e doar directorul general, e de asemenea şi cofondatorul firmei Cooper Clemmow, şi are un birou la parter. (A mai existat un cofondator, pe

nume Max, însă s-a pensionat timpuriu şi s-a retras în sudul Franţei.)

Adevărul e că Adrian e de-a dreptul incredibil. Are vreo cincizeci de ani şi o claie de păr cenuşiu ondulat, de culoarea fierului, poartă deseori cămăşi din denim şi arată de parcă ar veni direct din anii şaptezeci. Ceea ce, într-un fel, chiar aşa şi e. E, de asemenea, celebru pe merit. Adică în faţă la King's College din Londra, pe Strand, există un panou cu foşti elevi, iar poza lui Adrian se află acolo.

În fine, deci ăştia sunt marii jucători. Dar eu nu sunt la un asemenea nivel, nici vorbă. Cum am spus, eu mă ocup de documentare, ceea ce înseamnă că, *de fapt*, săptămâna asta o să...

Şi, ascultaţi-mă, înainte să vă spun, nu *sună* prea spectaculos, OK? Dar adevărul e că nu e chiar atât de rău pe cât sună.

Introduc date în computer. Mai exact, rezultatele acestui mare sondaj de opinie pe care l-am făcut pentru Coffeewite despre cafea, înlocuitorii de frişcă şi cappuccino şi, mă rog, despre toate chestiile legate de ele. Două mii de fişe scrise de mână, fiecare dintre ele de opt pagini. Ştiu, aşa e. Hârtie? *Nimeni* nu mai face sondaje pe hârtie azi. Însă Demeter a vrut să meargă pe varianta „clasică" fiindcă a citit o analiză care spunea că oamenii sunt cu 25 la sută mai sinceri dacă scriu de mână decât dacă scriu la computer. Sau aşa ceva.

Deci iată-ne ajunşi la momentul adevărului. Sau, mai degrabă, iată-mă, faţă în faţă cu încă cinci cutii pline cu chestionare de prelucrat.

Poate deveni *un pic* obositor, fiindcă sunt aceleaşi întrebări şi toţi participanţii şi-au mâzgălit răspunsurile cu pixul, şi nu întotdeauna citeţ. Dar, pe de altă parte, această documentare va sta la baza întregului proiect! Flora mi-a plâns de milă – „Dumnezeule, biata de tine, Cat, ce coşmar nenorocit!" –, dar de fapt e fascinant.

Mă rog... Adică, trebuie *să faci tu* în aşa fel încât să fie fascinant. Am început să ghicesc veniturile oamenilor pe baza răspunsului pe care-l dau la *densitatea spumei*. Şi ştiţi ceva? De regulă ghicesc. E ca şi cum ai citi gândurile cuiva. Cu cât introduc în computer mai multe răspunsuri, cu atât aflu mai multe despre consumatori; cel puţin, aşa sper...

— Oameni buni! *Ce dracu'* s-a întâmplat cu Trebbix?

Vocea lui Demeter îmi întrerupe iar şirul gândurilor. E în birou, pe tocurile ei cui, şi-şi trece o mână prin păr, cu expresia aia nerăbdătoare şi frustrată, gen ce-naiba-se-întâmplă-cu-lumea?

— Am scris chiar eu câteva rânduri despre asta.

Glisează cu degetul pe ecranul telefonului, ignorându-ne iar.

— Ştiu sigur c-am făcut-o.

— Eu n-am văzut nimic scris, zice Sarah de la biroul ei, cu glasul ei obişnuit, scăzut şi discret.

Sfânta Sarah, cum îi spune Flora, e secretara lui Demeter. Are păr roşu bogat, pe care şi-l prinde în coadă, şi dinţi foarte albi şi frumoşi. Ea e fata care-şi croieşte singură hainele: veşminte splendide retro, stil anii cincizeci, cu fuste ample. Şi habar n-am cum reuşeşte să n-o ia razna.

Demeter trebuie că e cea mai împrăştiată persoană din univers. Se pare că în fiecare zi pierde câte un document sau ţine minte greşit ora unei întâlniri. Sarah e întotdeauna extrem de răbdătoare şi politicoasă cu Demeter, dar îi observi frustrarea dacă te uiţi la gura ei. I se face pungă şi un colţ al ei i se întinde până la obraz. Se pare că stăpâneşte la perfecţie arta de a trimite e-mailuri de pe contul lui Demeter, cu limbajul lui Demeter, salvând situaţia, cerându-şi scuze şi, în general, aranjând lucrurile.

Ştiu că Demeter face ceva foarte important. Plus că trebuie să se gândească şi la familia ei, la spectacolele de la serbările copiilor sau mai ştiu eu ce. Dar cum e posibil să fie *atât* de vraişte?

— A, da. L-am găsit. De ce se afla în folderul meu *personal*?

Demeter ridică ochii din telefon cu privirea confuză şi mirată pe care o are uneori, de parcă nu pricepe absolut nimic din lumea asta.

— Trebuie doar să-l salvezi în...

Sarah încearcă să-i ia telefonul lui Demeter, însă aceasta îl trage înapoi.

— Ştiu cum să-mi folosesc telefonul. Nu *asta* e problema. Problema e că...

Amuţeşte şi aşteptăm cu toţii cu respiraţia tăiată. Ăsta e alt obicei de-al lui Demeter: începe o frază incitantă, după care se opreşte la mijlocul ei, de parcă i s-ar fi terminat bateriile. Arunc o privire spre Flora, care îşi ridică ochii spre tavan.

— Da. *Da*, reia Demeter. Care-i situaţia cu Trebbix? Fiindcă eu am crezut că Liz o să scrie o variantă de răspuns la e-mailul lor, şi tocmai am primit încă unul de la Rob Kincaid, care mă întreabă de ce nu a primit niciun răspuns. Deci?

Se răsuceşte pe călcâie spre Liz, în fine îndreptându-şi atenţia asupra persoanei potrivite, şi însufleţindu-se brusc.

— Liz? Unde e? Mi-ai promis că-mi dai o variantă în dimineaţa asta.

Bate cu degetul în telefon.

— Scrie în notiţele mele de la şedinţa de luni. *Liz să scrie răspuns.* Prima regulă a grijii faţă de client, Liz?

Să-l ţii pe client de mână, mă gândesc, deşi n-o spun cu voce tare. Ar fi prea aiurea.

— Să-l ţii pe client de mână, zice Demeter teatral. Să-l ţii de mână *până la final.* Să-l faci să se simtă în siguranţă în fiecare clipă a procesului de creaţie. *Atunci* vei avea un client fericit. Nu-l ţii de mână pe Rob Kincaid, Liz. Nu-l ţine nimeni de mână şi nu-i deloc fericit.

Liz se înroşeşte.

— Încă lucrez la răspuns.

— Încă?

— Sunt multe aspecte de abordat.

— Ei bine, bagă viteză! Demeter se încruntă la ea. Şi trimite-mi-l să-l aprob când e gata. Să nu mă trezesc că i-l pasezi direct lui Rob. Până-n prânz, OK?

— OK, murmură Liz, cu o mină ofuscată.

Liz e genul care nu prea o dă în bară. E manager de proiect şi are un birou foarte îngrijit şi păr blond şi drept pe care-l spală zilnic cu şampon cu aromă de mere. Mănâncă, de asemenea, o groază de mere. Sinceră să fiu, n-am făcut niciodată legătura între aceste două amănunte până acum. Bizar.

— Unde *e* e-mailul ăla de la Rob Kincaid? Demeter se zgâieşte la telefon, căutând de zor printre e-mailuri. Mi-a dispărut din inbox.

— L-ai şters din greşeală? zice Sarah răbdătoare. Ţi-l trimit din nou.

Ăsta e celălalt stres major al lui Sarah: Demeter îşi şterge mereu e-mailurile din greşeală, după care are nevoie de ele urgent şi intră în vrie. Sarah zice că-şi petrece jumătate din viaţă retrimiţându-i e-mailuri lui Demeter, şi slavă Cerului că măcar *una din ele* are un sistem eficient de arhivare a documentelor.

— Poftim, zice Sarah cu satisfacţie. Ţi-am retrimis e-mailul lui Rob. De fapt, ţi-am trimis toate e-mailurile lui, pentru orice eventualitate.

— Mersi, Sarah, se înmoaie Demeter. Nu ştiu *unde* s-a dus e-mailul ăla...

Se uită fix la telefon, dar Sarah nu pare deloc interesată.

— Demeter, acum eu am să plec la prima mea şedinţă din cursul de prim-ajutor, zice, luându-şi geanta. Ţi-am spus despre asta, mai ştii? Sunt şefa echipei de prim-ajutor, îţi aminteşti?

— A, da... Demeter pare bulversată, şi e limpede că a uitat complet. Super! Bravo ţie. Păi, Sarah, înainte să pleci, hai să recapitulăm puţin...

Iar caută disperată printre e-mailuri.

— În seara asta am London Food Awards... Dupămasă trebuie să mă duc la coafor...

— N-ai cum, o întrerupe Sarah. Ai toată după-masa plină.

— *Poftim?* Demeter ridică ochii din telefon. Dar m-am programat la coafor.

— Pentru mâine.

— *Mâine?* Demeter pare îngrozită şi se uită disperată în jur. Nu, m-am programat pentru luni.

— Uită-te în agendă. Sarah pare pe punctul de a-şi pierde răbdarea. Scrie clar marţi, Demeter, întotdeauna *marţi.*

— Dar trebuie să-mi vopsesc rădăcinile, urgent. Pot să amân pe cineva în după-masa asta?

— Sunt tipii ăia cu mămăliga. Şi pe urmă e echipa de la Green Teen.

— Rahat! Demeter se schimonoseşte, în agonie. *Rahat!*

— Şi ai o teleconferinţă într-un sfert de oră. Pot să plec? zice Sarah pe un ton de parcă ar fi îndurat deja prea mult.

— Da, da. Du-te. Demeter flutură o mână. Mersi, Sarah.

Se întoarce în biroul ei cu pereţi de sticlă, expirând zgomotos.

— Rahat, *rahat*! Ah!

Reapare:

— Rosa, în legătură cu logoul Sensiquo, ar trebui să încercăm şi cu un font mai mare. Mi-a venit ideea pe drum încoace. Şi încearcă să faci cercul în acvamarin. Poţi să vorbeşti cu Mark? Unde *e* Mark?

Se uită nemulţumită spre biroul lui.

— Azi lucrează de-acasă, spune Jon, care e *junior creative*.

— A, zice Demeter sceptică. OK.

Demeter nu prea are încredere în munca acasă. Crede că se pierde ritmul din cauza oamenilor care tot dispar. Însă Mark şi-a negociat clauza asta în contract înainte ca Demeter să vină la agenţie, aşa că nu poate face nimic.

— Nu-ţi face griji, îi spun eu, zice Rosa, notând furibundă într-un carneţel. Font mai mare, acvamarin.

— Perfect. A, Rosa, apropo. Demeter scoate iar capul pe uşă. Vreau să discut despre cursurile de Python[2]. Toată lumea din biroul ăsta ar trebui să ştie programare.

— *Poftim?*

— Programare! zice Demeter impacientă. Am citit un articol despre asta în *The Huffington Post*. Pune-o pe agendă la următoarea şedinţă de grup.

— OK. Rosa pare bulversată. Programare. Am înţeles.

În clipa în care Demeter îşi închide uşa, toată lumea respiră uşurată. Asta e Demeter. O fiinţă complet haotică. Să încerci să ţii pasul cu cerinţele ei e istovitor. Rosa tastează furioasă pe telefon, şi ştiu că-i trimite lui Liz un mesaj în care o bârfeşte pe Demeter. Şi, previzibil, o clipă mai târziu telefonul lui Liz piuie, şi aceasta dă din cap vehement către Rosa.

N-am reuşit să pricep în totalitate politica acestui loc – e ca şi cum ai încerca să te uiţi la un serial siropos de la jumătatea lui. Dar ştiu că Rosa a aplicat pentru postul lui Demeter şi nu l-a primit. Mai ştiu şi că s-au certat ca la uşa cortului, chiar înainte să vin eu. Rosa voia să se implice într-un proiect special, de sine stătător, condus de primarul Londrei. Era vorba de nu ştiu ce eveniment inedit de atletism ce urma să aibă loc la Londra, şi primarul a alcătuit o echipă formată din agenţi de creaţie din toată Londra. *Evening Standard* a numit licitaţia *o vitrină a celor mai mari şi mai inteligente talente*

[2] Python – limbaj de programare creat în 1989 de programatorul olandez Guido van Rossum, folosit şi astăzi de companii ca Google sau Yahoo.

publicitare din Londra. Însă Demeter n-a lăsat-o pe Rosa să participe. A zis că are nevoie de Rosa în echipa ei zi-lumină, ceea ce era o minciună. De atunci, Rosa o urăşte pe Demeter cu patimă.

Teoria Florei e că Demeter e atât de paranoică şi se teme atât de tare să nu-i ia cumva faţa cineva mai tânăr din echipă, încât nu ajută pe nimeni. Dacă *încerci* măcar să avansezi în carieră, te calcă pe picioare cu pantofii ei Miu Miu. Se pare că Rosa ar fi disperată să plece de la Cooper Clemmow – dar nu prea are unde. Aşa că biata Rosa a rămas aici, cu o şefă pe care o urăşte, practic detestând fiecare clipă petrecută la slujbă. Vezi limpede asta după umerii ei lăsaţi şi cutele de pe frunte.

Şi Mark o urăşte pe Demeter, şi ştiu şi povestea lui. Demeter ar trebui să supravegheze echipa de design. *S-o supravegheze*, nu să facă ea totul. Însă nu se poate abţine. Specialitatea lui Demeter e designul – designul şi ambalajul. Cunoaşte numele mai multor fonturi decât ţi-ai putea închipui că există, şi uneori întrerupe o şedinţă doar ca să ne arate nu ştiu ce design de pachet despre care e ea convinsă că va da lovitura. Treaba asta e, cum să zic, minunată. Dar e în egală măsură o problemă, fiindcă intră mereu cu bocancii peste ceilalţi.

Şi anul trecut Cooper Clemmow a reinventat tot brandul unei creme importante pe nume Drench, şi Demeter a venit cu ideea ca recipientul să fie portocaliu pal şi scrisul alb. În fine, a fost un mare succes şi am câştigat o mulţime de premii importante. Toate bune –

dar nu şi pentru Mark, care e şef la design. Se pare că el crease deja un *cu totul* alt ambalaj. Însă Demeter a venit cu ideea portocaliului, a făcut singură macheta şi i-a servit-o clientului, la o întâlnire. Şi se pare că Mark s-a simţit complet umilit.

Partea cea mai nasoală a fost faptul că Demeter nici măcar nu s-a prins că Mark s-a supărat. Ea nu observă lucrurile de genul ăsta. Ea ştie doar „să-i dăm bice, aţi făcut treabă bună, oameni buni, mai departe, proiectul următor”. Şi, de pe altă parte, a fost un succes aşa de mare, încât Mark n-a prea avut cum să se plângă. Adică, într-un fel, e norocos: a fost extrem de lăudat pentru noul design. Îl poate trece în CV şi tot restul. Şi totuşi, e mereu cu cuţitul la brâu şi are un stil de i se adresa lui Demeter care pe mine mă-nfioară.

Partea tristă e că toţi ceilalţi din agenţie ştiu cât de talentat e Mark de fapt. De pildă, tocmai a câştigat Stylesign Award for Innovation. (Se pare că e o chestie destul de prestigioasă.) Dar e ca şi cum Demeter nici nu şi-ar da seama ce şef talentat are la departamentul de design.

Nici Liz nu e prea fericită aici, dar s-a împăcat cu situaţia. Flora însă se plânge de Demeter tot timpul, dar cred că e din cauză că îi place să se plângă. Despre ceilalţi nu ştiu.

Cât despre mine, eu tot fata cea nouă sunt. Mă aflu aici de şapte luni şi îmi văd de treaba mea şi nu mă aventurez să-mi spun părerea prea des. Dar am şi eu

ambiţiile mele; am şi eu idei. Şi eu sunt foarte interesată de design, mai ales de zona textului tipărit – de fapt, despre asta am şi vorbit cu Demeter la interviul de angajare.

Ori de câte ori apare un proiect nou în birou, creierul e în alertă. Am notat *atât de multe* idei personale în timpul meu liber, pe laptop. Logouri, concepte de design, documente de strategie... I le trimit întruna lui Demeter, pentru feedback, şi ea îmi promite că *o să se uite* la ele când o să aibă un moment liber.

Toată lumea spune că nu trebuie s-o baţi la cap pe Demeter, pentru că îi sare muştarul. Aşa că am răbdare, ca un surfer care aşteaptă valul perfect. Întâmplarea face să fiu destul de bună la surf, şi ştiu că o să vină şi valul meu. Atunci când va fi momentul potrivit, o să am parte de atenţia lui Demeter. O să se uite peste materialele mele, o să mă remarce şi am să pornesc pe valul cel mare, spre noua mea viaţă. Şi n-am să mai vâslesc în gol întruna, cum fac acum.

Tocmai iau următorul chestionar din teanc când intră în birou Hannah, alt designer de-al nostru. Lumea îşi ţine răsuflarea şi Flora se întoarce către mine, ridicând din sprâncene. Biata Hannah a trebuit să se ducă acasă vineri. Nu se simţea deloc bine. În ultimii doi ani a pierdut vreo cinci sarcini, şi a rămas destul de afectată, şi din când în când are câte un atac de panică. Fiind vineri, Rosa i-a spus să se ducă acasă să se odihnească. Adevărul e că Hannah e omul care munceşte probabil cel

mai mult din firma noastră. Am văzut e-mailuri trimise de ea la ora 2 noaptea. Merită câte o pauză.

— Hannah! zice Rosa. Eşti bine? Ia-o mai uşor azi.

— Sunt bine, zice Hannah, strecurându-se în scaunul ei şi evitând privirile tuturor. Sunt bine...

Deschide imediat un document şi începe să lucreze, luând câte o gură de apă de la robinet filtrată, dintr-o sticlă. (Cooper Clemmow a lansat brandul, aşa că toţi avem aceste sticle gratuite, în culori de neon, pe birouri.)

— Hannah! Demeter apare în uşa biroului său. Bine-ai revenit! Bravo!

— Sunt bine, zice Hannah din nou. Îmi dau seama că nu are deloc chef să facă tam-tam, însă Demeter vine glonţ la biroul ei.

— Să nu-ţi faci griji, Hannah, zice cu glasul ei răsunător, autoritar. *Nimeni* nu are impresia că ai vrut să te dai în spectacol, sau ceva de genul ăsta. Deci nu-ţi face griji!

Dă din cap prietenoasă, apoi se întoarce valvârtej în biroul ei şi închide uşa. Noi, ceilalţi, ne uităm înmărmuriţi la biata Hannah, care pare ca lovită cu leuca. Imediat ce Demeter intră în biroul ei, se întoarce spre Rosa.

— Credeţi cu toţii că mă dau în spectacol? zice, înghiţind în sec.

— Nu! exclamă Rosa imediat, şi o aud pe Liz murmurând: *Afurisita* asta de Demeter.

— Ascultă, Hannah, continuă Rosa, în timp ce se apropie de biroul lui Hannah, se ghemuieşte pe vine lângă ea şi-o priveşte în ochi. Tocmai ai fost demetratată.

— Aşa e, încuviinţează Liz. Ai fost demetratată. Ni se întâmplă tuturor. E o vacă nesimţită care zice numai prostii şi trebuie, pur şi simplu, *să n-o asculţi*, OK? Ai făcut foarte bine c-ai venit azi, şi apreciem cu toţii efortul tău. Nu-i aşa?

Se uită în jur şi izbucneşte un ropot de aplauze, care o fac pe Hannah să se îmbujoreze de plăcere.

— S-o ia dracu' pe Demeter! încheie Rosa scurt, şi se întoarce la biroul ei, în mijlocul unui ropot şi mai puternic de aplauze.

Cu coada ochiului, o văd pe Demeter privind prin geamul biroului său de sticlă, de parcă s-ar întreba ce se petrece. Şi mai că-mi pare rău pentru ea. Chiar nu are habar.

Capitolul doi

În următoarea oră şi ceva, toată lumea munceşte liniştită. Demeter e ocupată la ea în birou cu teleconferinţa, eu reuşesc să introduc în computer un teanc de chestionare, iar Rosa împarte cu toată lumea o sticlă de plastic cu dulciuri retro[3]. Şi tocmai mă întreb

[3] Bomboane gumate în formă de sticluţe retro de Coca-Cola, de lapte etc.

când o să-mi iau pauza de prânz, când Demeter scoate iar capul pe uşă.

— Am nevoie... Se uită de jur împrejurul biroului şi, în cele din urmă, se opreşte asupra mea. De tine. Ce faci în clipa asta?

— Eu? Sunt de-a dreptul uimită. Nimic. Adică muncesc. Adică...

— Ai putea să vii şi să mă ajuţi la ceva – face o pauză stil Demeter – un pic *diferit*?

— Da! zic, încercând să nu par stresată. Sigur! Fireşte!

— În cinci minute, da?

— Cinci minute, încuviinţez. Categoric.

Revin la ce lucram, însă cuvintele din faţa mea se topesc ca într-o ceaţă. Îmi vâjâie capul de emoţie. *Ceva un pic diferit*. Ar putea fi orice. Ar putea fi un nou client... un website... un concept de branding revoluţionar pe care Demeter vrea să-l lanseze... Orice ar fi, asta e şansa mea. Ăsta e valul meu!

Simt cum îmi bate inima mai repede de bucurie. Uite că toate e-mailurile alea pe care i le-am tot trimis *n-au fost* degeaba! Probabil că tot timpul ăsta s-a uitat peste ideile mele şi crede că am potenţial şi aştepta proiectul cel mai potrivit, cel mai special...

Îmi tremură efectiv mâinile când îmi scot laptopul, plus câteva printuri din portofoliu, pe care le ţin în sertar. Nu strică să-i arăt şi ultimele mele creaţii, nu-i aşa? Îmi reîmprospătez rujul şi mă dau cu puţin parfum. Trebuie să

arăt bine şi să fiu stăpână pe mine. Trebuie neapărat să profit de şansa asta.

După exact patru minute şi jumătate, îmi împing scaunul în spate, foarte conştientă de fiecare gest. Pornesc. Valul se apropie de punctul său maxim. Inima îmi bubuie şi toate lucrurile din jurul meu par puţin mai vii decât de obicei – dar în timp ce îmi croiesc drum printre birouri spre uşa lui Demeter, fac eforturi să-mi iau un aer nonşalant. Cool. De genul: „Mda, Demeter şi cu mine tocmai urmează să avem o şedinţă între patru ochi. O să punem pe masă toate ideile care o să ne treacă prin cap”.

O, Doamne, şi *dacă* e ceva uriaş? Îmi închipui dintr-odată cum Demeter şi cu mine am rămâne la birou până târziu în noapte, înfulecând mâncare chinezească, muncind la un proiect incredibil, extrem de inovator; poate că eu am să fac o prezentare...

Îi pot spune tatei despre asta. Poate-l sun diseară.

— Îhm, bună?

Bat uşor în uşa lui Demeter şi o întredeschid.

— Cath! exclamă ea.

— De fapt, mă cheamă Cat, mă aventurez.

— Sigur că da! Cat. Minunat. Intră. *Sper* din suflet că nu te deranjează că te-am rugat să...

— Sigur că nu! zic repede. Indiferent despre ce e vorba, sunt de acord. Evident, am studii de design, însă ceea ce mă interesează cu adevărat sunt identitatea firmei, strategia, oportunităţile digitale... în fine...

Hai c-am început să vorbesc aiurea. Încetează, Katie! Fir-ar! Am vrut să zic: încetează, *Cat.* Eu sunt *Cat.*

— Bine, zice Demeter absentă, terminând de scris un e-mail.

Îl trimite, după care se întoarce şi se uită cu uimire la laptopul şi portofoliul meu.

— Ce faci cu astea?

— A...

Mă înroşesc şi încerc să-mi ascund portofoliul, jenată.

— Eu doar... am adus câteva lucruri... câteva idei...

— Ei bine, pune-le jos, undeva, zice Demeter fără interes şi începe să cotrobăie prin sertarul de la birou. Uite ce e, nu-mi place deloc să-ţi cer asta, dar sunt *absolut* disperată. Agenda mea e varză şi în seara asta am nenorocitele astea de premii. Adică, dac-ar fi vorba despre un spălat pe cap, aş găsi un pic de timp, dar rădăcinile sunt cu totul altceva, aşa că...

Nu prea pricep ce spune – însă în clipa următoare îmi flutură nerăbdătoare prin faţă o cutie. E o cutie de Clairol şi, preţ de o secundă în care simt că mă ia cu leşin, mă gândesc: *Facem rebranding pentru Clairol? O să ajut la REBRANDINGUL VOPSELEI CLAIROL? O, Doamne, e NEMAIPOMENIT!*

Până când îmi cade fisa. Demeter nu pare deloc surescitată, cum ar trebui să fie o persoană care are şansa să se ocupe de noul design al unui brand internaţional. Are un aer plictisit şi uşor nerăbdător. Şi

acum pricep cu adevărat cuvintele ei: „...dar rădăcinile sunt cu totul altceva...”.

Mă uit mai atentă la cutie. *Retuş rapid pentru rădăcini Clairol*. *Şaten închis. Acoperă rădăcinile în zece minute!*

— Vrei să...

— Eşti *aşa* un înger!

Demeter îmi afişează unul dintre zâmbetele ei fermecătoare.

— E singura mea fereastră pe ziua de azi. Nu te superi, nu, dacă trimit nişte e-mailuri în timp faci asta? Ar fi bine să-ţi pui nişte mănuşi de protecţie. A, şi să ai grijă să nu pătezi mocheta. Poate găseşti un prosop vechi sau ceva.

Rădăcinile. Proiectul cel perfect şi special e să-i vopsesc *rădăcinile*. Mă simt de parcă valul m-ar fi azvârlit pe mal. Sunt udă până la piele, distrusă, plină de alge, o ratată absolută. Hai să recunoaştem, nici măcar n-a ieşit din birou căutându-mă pe mine. Oare chiar ştie, cu adevărat, cine sunt? În timp ce ies din birou, întrebându-mă unde naiba am să găsesc un prosop vechi, Liz ridică privirea din ecran, curioasă.

— Ce-a vrut?

— A, zic şi-mi frec nasul, ca să mai câştig nişte timp. Nu suport să las să mi se vadă dezamăgirea. Mă simt ultima tâmpită. Cum de mi-a dat vreodată prin cap că o să mă roage s-o ajut la rebrandingul vopselei Clairol?

— Vrea să-i vopsesc rădăcinile, zic, încercând să-mi iau un ton firesc.

— Să-i vopseşti rădăcinile? repetă Liz. *Să i le vopseşti?* Vorbeşti *serios*?

— E strigător la cer! se bagă şi Rosa. Asta *nu* face parte din atribuţiile slujbei tale!

Toţi cei din birou ridică intrigaţi capetele şi simt un val de simpatie generală. De milă chiar.

Ridic din umeri.

— E OK.

— E mai rău decât atunci cu rochia cu corset, zice Liz tranşant. Am auzit cum toată echipa a încercat o dată să-i încheie fermoarul lui Demeter la o rochie cu corset care-i era prea mică, dar ea nu voia să recunoască. (În cele din urmă, au trebuit să apeleze la un umeraş şi la forţă.) Dar e limpede că vopsitul rădăcinilor e şi mai şi.

— Poţi să refuzi, să ştii, zice Rosa, care e firea cea mai războinică din birou. Însă nici măcar ea nu pare prea convinsă. Adevărul e că, atunci când eşti cel mai tânăr membru al unei echipe dintr-o industrie competitivă ca asta, practic faci orice ţi se cere. O ştie şi ea şi o ştiu şi eu.

— Nu mă deranjează! spun cât de veselă pot. Mereu m-am gândit că aş fi o coafeză pricepută, sinceră să fiu. E cariera mea de rezervă.

Replica asta provoacă un hohot de râsete din partea colegilor şi Rosa îmi oferă una dintre prăjiturile ei ultrascumpe de la brutăria din colţ. Deci nu e *chiar aşa* de rău. În clipa în care înşfac nişte prosoape de hârtie de la toaleta femeilor, mă hotărăsc: o să transform chestia asta

într-o oportunitate. Nu e chiar şedinţa între patru ochii pe care o visam, dar o să fim doar noi două, nu-i aşa? Poate că ăsta o să fie valul meu, la urma urmei.

Dar, o, Doamne! Bleah! Ştiu acum că nu mi-e scris să fiu coafeză. Scalpurile altor persoane sunt *respingătoare*. Chiar şi al lui Demeter. Când încep să întind vopseaua cleioasă, fac eforturi să-mi feresc cât pot privirea. *Nu vreau* să-i văd pielea palidă a scalpului şi nici cojiţele de mătreaţă şi nici să-mi dau seama exact cât e de când s-a vopsit ultima oară.

Adică nu cine ştie cât. Abia dacă se zăreşte vreun fir de păr alb: e clar că e paranoică. Ceea ce e destul de logic. Demeter e superconştientă de vârsta ei şi de faptul că toţi suntem mai tineri ca ea. Dar, pe de altă parte, compensează din plin, fiind la curent cu fiecare banc de pe internet înaintea tuturor, cu fiecare nouă bârfă despre celebrităţi, fiecare nouă trupă şi toate... *ştie tot.*

Demeter e fiinţa cea mai la zi, cea mai racordată la tot ce e nou care a existat vreodată pe pământ. Orice gadget apare, ea îl are prima. Ea are orice articol de designer *must-have* de la H&M înaintea oricui altcuiva. Alţi oameni stau la coadă toată noaptea să şi-l ia – Demeter, nu ştiu cum, îl şi *are.*

Sau să luăm, de pildă, restaurantele. A lucrat pentru restaurante foarte mari la viaţa ei, aşa că are miliarde de relaţii. Drept urmare, nu se duce la un restaurant decât atunci când e inaugurat. Sau, şi mai bine, când nu e încă

deschis decât pentru câteva persoane speciale şi importante, ca ea. Apoi, imediat ce e permis accesul publicului sau localul primeşte o recenzie favorabilă în *The Times*, ea strâmbă din nas şi zice „Ei, *la început* era OK, dar pe urmă *s-a stricat treaba*”, şi trece la următorul.

Aşa că te cam intimidează. Nu e uşor de impresionat. Întotdeauna a avut parte de un weekend mai frumos decât oricine altcineva; întotdeauna are poveşti mai frumoase despre vacanţă decât oricine altcineva; dacă cineva zăreşte o vedetă pe stradă, ea întotdeauna a fost colegă de şcoală cu persoana în cauză sau o fină de-a ei e cuplată cu fratele persoanei, sau ceva de genul ăsta.

Însă astăzi *n-am de gând* să mă las intimidată. O să fac conversaţie inteligentă şi apoi, la momentul potrivit, am să-mi fac mutarea strategică. Trebuie doar să mă hotărăsc exact care ar trebui să fie acea mutare strategică...

— Cum e? zice Demeter, care tastează de zor la computer, ignorându-mă cu desăvârşire.

— E bine! răspund, dând iar cu pensula.

— Dacă am un sfat pentru voi, fetelor, e să nu staţi cu fire albe. E *atât de* plicticos. Deşi – se răsuceşte pe scaun să mă privească – părul tău e aşa de cenuşiu, că nici nu s-ar observa.

— A, zic bulversată. Şi... e de bine?

— Ce face Hannah, apropo? Biata de ea. Sper că vorbele mele de mai devreme au liniştit-o.

Demeter dă din cap mulţumită de sine şi ia o gură de cafea, în timp ce eu mă holbez tâmp la creştetul ei. Aia a fost o încercare de-a o *linişti* pe Hannah?

— Păi... Nu ştiu ce să spun. Da. Cred că e bine...

— Excelent!

Demeter reîncepe să tasteze la computer şi mai energic, în timp ce eu mă îmbărbătez în tăcere. *Haide, Katie!*

Vreau să zic, haide, Cat. *Cat.*

Iată-mă. Mă aflu în biroul lui Demeter. Doar ea şi cu mine. Asta e şansa mea.

O să-i arăt schiţele de design pe care le-am făcut pentru Wash-Blu, mă hotărăsc rapid. Doar că n-am să i le trântesc pur şi simplu pe birou, o să fiu mai subtilă. Mai întâi o să fac conversaţie. Am să *mă împrietenesc* cu ea.

Încerc să găsesc o sursă de inspiraţie pe panoul imens din faţa biroului ei. N-am fost în biroul ăsta decât de câteva ori, dar de fiecare dată mă uit la panou să văd ce e nou. E ca şi cum toată viaţa fabuloasă a lui Demeter s-ar regăsi într-un colaj de imagini şi amintiri şi chiar şi mostre de materiale. Sunt printuri de design ale brandurilor pe care le-a creat. Exemple de fonturi neobişnuite. Fotografii cu obiecte ceramice şi articole de mobilier modern-clasice de la jumătatea secolului trecut.

Sunt tăieturi din ziare şi poze cu ea la evenimente. Sunt poze cu familia ei la schi, navigând şi stând la soare pe plaje pitoreşti, toţi în haine fotogenice. Sunt absolut perfecţi. Se pare că soţul ei e nu ştiu ce geniu care

conduce un grup de experţi, şi iată-l aici în ţinută de gală, stând lângă ea pe covorul roşu nu ştiu de unde. O ţine de braţ cu afecţiune, arată splendid şi are o privire inteligentă. Demeter nu s-ar mulţumi cu mai puţin de atât.

Să întreb, oare, despre copii? Nu, e prea personal. Mă uit în jur şi zăresc maldărele de hârtii de peste tot. Ăsta e alt lucru care o scoate din minţi pe Sarah – când Demeter o roagă să-i printeze e-mailurile. O aud deseori murmurând la biroul ei:

— Da’ citeşte-le dracului *pe ecran*!

Pe raftul de lângă Demeter se află un şir de cărţi despre branding, marketing şi design. În mare, sunt titluri standard, dar e şi una pe care n-am citit-o – o ediţie veche, broşată, intitulată *Viziunea noastră* – şi o privesc mai atentă.

— E bună cartea aia, *Viziunea noastră*? o întreb.

— Genială, răspunde Demeter, oprindu-se puţin din scris. E o serie de conversaţii dintre diverşi designeri, din anii optzeci. Foarte captivantă.

— Oare aş putea... s-o împrumut? mă aventurez.

— Sigur.

Demeter întoarce scurt capul, mirată.

— Te rog. Lectură plăcută.

Când scot cartea, observ pe acelaşi raft o cutiuţă. E una dintre marile victorii ale lui Demeter, cutia de Redfern Raisins, cu mânerele ei micuţe şi delicate din şnur roşu.

Toată lumea e obişnuită cu ele acum, dar la vremea respectivă nimănui nu-i trecuse aşa ceva prin cap.

— Întotdeauna m-am întrebat cum a fost cu Redfern Raisins, zic dintr-un impuls. Cum ai reuşit să-i convingi să facă mânerele astea de şnur? Cred că sunt scumpe.

— Da, sunt scumpe, încuviinţează Demeter, încă scriind. A fost un *coşmar* să-l conving pe client. Dar pe urmă totul a ieşit bine.

„A ieşit bine” e puţin spus. A făcut senzaţie, iar vânzările de Redfern Raisins au crescut spectaculos. Am citit articole despre asta.

— Deci cum ai făcut-o? repet. Cum *ai reuşit* să-l convingi pe client?

Nu întreb doar de dragul conversaţiei; chiar vreau să ştiu. Fiindcă poate că într-o zi am să lucrez *şi eu* la un proiect şi o să vreau să insist în faţa clientului să accepte cine ştie ce chestie superscumpă, şi clientul o refuze cu încăpăţânare, dar o să-mi amintesc sfatul înţelept al lui Demeter şi o să reuşesc să-mi impun punctul de vedere. Am să fiu un fel de Kung Fu Panda, care a învăţat de la Maestrul Shifu, doar că la mine nu va fi vorba de kung fu. (Probabil.)

Demeter se opreşte din scris şi se întoarce spre mine, de parcă întrebarea chiar o interesează.

— În meseria noastră este vorba, zice gânditoare, despre echilibru. Pe de o parte, înseamnă să-l asculţi pe client. Să-i interpretezi cerinţele. Să reacţionezi. Dar, de pe altă parte, înseamnă să ai curaj să vii cu idei

inovatoare. Înseamnă să te lupţi pentru convingerile tale. E nevoie de puţină tenacitate. Ai înţeles?

— Absolut, zic, încercând să-mi iau cel mai tenace aer de care sunt în stare. O privesc concentrată şi ţin pensula de retuşat vopseaua ferm în mână. Una peste alta, sper că atitudinea mea sugerează că sunt: *Tenace. Pe față. O nouă membră surprinzător de interesantă a echipei, al cărei nume merită reţinut.*

Însă Demeter nu pare să-mi fi remarcat mina tenace şi pe față. S-a şi întors la computerul ei. Repede, despre ce altceva mai putem vorbi? Înainte să apuce să tasteze iar, zic grăbită:

— Deci, îhm, ai fost la noul restaurant din Marylebone? Cel cu bucătărie *fusion*, nepalezo-britanică?

Zici că i-am fluturat prin faţă iarba mâţelor. Am pomenit de cel mai cel restaurant al momentului, şi Demeter încremeneşte.

— Adevărul e că da, zice, părând mirată de întrebare. Am fost acum vreo două săptămâni. Tu?

Eu?

Oare ea chiar crede că îmi permit să dau 25 de lire pe o farfurie cu găluşte?

Dar n-aş putea să zic „Nu, am citit despre el pe un blog, fiindcă nu-mi permit mai mult, pentru că Londra e al şaselea cel mai scump oraş din lume, n-ai observat?”.

(Partea bună e că nu e atât de scump cum e Singapore. Ceea ce te face să te întrebi: cât naiba or fi preţurila la Singapore?)

— Am de gând să merg, zic după o pauză. Cum ţi s-a părut?

— Am fost impresionată, încuviinţează Demeter dând din cap. Ştii că mesele sunt făcute manual în Kathmandu? Iar mâncarea e provocatoare, dar savuroasă. Foarte autentică. Toată organică, *fireşte.*

— *Fireşte*, îi răspund pe acelaşi ton serios, gen cu-asta-nu-se-glumeşte. Îmi trece prin minte că, dacă Demeter ar trebui să scrie într-un cuvânt care e religia ei, ar scrie *Organic.*

— Bucătarul-şef nu e cel care a fost înainte la Sit, Eat? zic, întânzind cu pensula şi mai multă vopsea cleioasă. Nu e nepalez.

— Nu, dar are consilier nepalez şi a petrecut doi ani acolo...

Demeter se răsuceşte pe scaun şi mă cântăreşte mai bine din ochi.

— Văd că te pricepi la restaurante, aşa-i?

— Îmi place mâncarea.

Ceea ce e adevărat. Citesc recenziile la restaurante aşa cum alţii îşi citesc horoscopul. Am chiar o listă în geantă cu toate restaurantele de top la care mi-ar plăcea să mă duc la un moment dat. Am scris-o în glumă într-o zi cu prietena mea Fi, şi a rămas în geantă, ca un talisman.

— Ce părere ai despre Salt Block? mă întreabă Demeter, ca şi cum m-ar testa.

— Cred că acolo trebuie neapărat să încerci ariciul-de-mare, zic fără să clipesc.

Am citit asta peste tot. În toate recenziile, pe toate blogurile. Toţi vorbesc doar despre ariciul-de-mare.

— Ariciul-de-mare... Demeter încuviinţează, încruntându-se. Da, am auzit despre asta. Ar fi trebuit să comand şi eu o porţie.

Văd că e neliniştită. A ratat senzaţia restaurantului. Va trebui să revină şi să încerce ariciul-de-mare.

Demeter se răsuceşte şi mă priveşte scurt, pătrunzător, apoi se întoarce cu faţa spre computer.

— Data viitoare când avem un proiect cu mâncare, te pun în echipă.

Simt un nesperat fior de încântare. A fost ce cred eu – un vot de aprobare din partea lui Demeter? Chiar *i-am captat interesul?*

— Am lucrat la relansarea pizzeriei Awesome Pizza Place din Birmingham, îi reamintesc repede.

Scria în CV-ul meu, dar probabil a uitat.

— Birmingham, repetă Demeter absentă. Am înţeles. Tastează furioasă câteva clipe, după care adaugă: Nu vorbeşti ca o Brummie.

O, *Doamne...* N-am să intru în toată povestea asta cu accentul din sud-vestul Angliei, de care am scăpat. Mă stresează prea tare. Şi, oricum, cui îi pasă de unde sunt? Acum sunt londoneză.

— Cred că nu sunt genul care vorbeşte cu accent, zic, închizând subiectul.

Nu vreau să vorbesc despre locul în care m-am născut; vreau să-mi văd de drumul meu mai departe, de calea către ţelul meu.

— Deci, îhm, Demeter? Ştii campania de rebranding pentru Wash-Blu, la care participăm? Ei bine, am făcut de capul meu nişte schiţe pentru noul logo şi noul ambalaj. În timpul meu liber. Şi mă gândeam, oare ţi le-aş putea arăta?

— Categoric! Demeter încuviinţează încurajator. Bravo! Trimite-mi-le într-un e-mail.

Aşa reacţionează mereu. Zice foarte entuziasmată „trimite-mi-le într-un e-mail” şi tu o faci, după care nu mai auzi niciodată nimic despre asta.

— Da, încuviinţez. Perfect. Sau ţi le-aş putea arăta acum?

— Acum? zice Demeter vag, întinzându-se să ia un dosar de plastic. Nu zicea ea să fiu tenace? Pun vopseaua de păr cu grijă pe un raft şi mă grăbesc să-mi iau schiţele.

— Deci, asta e faţa cutiei...

Îi arăt un print.

— Vezi cum am modificat scrisul, având grijă să păstrez culoarea albastră, deja cunoscută...

Îi sună mobilul şi ea îl înşfacă.

— Alo, Roy? Da, ţi-am primit mesajul.

Dă din cap cu putere, în chip afirmativ.

— Stai numai puţin să notez...

Îmi ia printul, îl întoarce pe verso şi notează un număr pe spatele lui.

— La ora şase. Da, categoric.

Pune telefonul jos, împătureşte absentă hârtia şi şi-o pune în geantă. Apoi ridică ochii şi-şi dă seama.

— A, scuze! E hârtia ta, aşa-i? Te superi dacă o păstrez? E un număr destul de important.

Mă uit la ea, cu sângele pulsându-mi în urechi. Nu ştiu cum să reacţionez. Era designul meu. *Designul meu*. Pe care i-l *arătam* ei. Nu era nu ştiu ce bucată de hârtie idioată. Oare ar trebui să-i zic ceva? Ar trebui să-i zic vreo două de la obraz?

Mi s-a căscat pământul sub picioare. Mă simt atât de *idioată.* Acum câteva clipe credeam – speram – că ne împrietenim, că m-a observat...

— *Rahat!*

Demeter îmi întrerupe şirul gândurilor, zgâindu-se şocată la ecran.

— Rahat! O, *Doamne!*

Îşi împinge scaunul în spate fără să mă avertizeze şi mă loveşte peste picioare. Ţip „Au!”, însă nu sunt sigură că mă aude – e prea agitată. Se uită prin peretele de sticlă afară, apoi se face mică în scaun.

— Ce e? zic cu un nod în gât. Ce s-a întâmplat?

— Alex trebuie să ajungă încoace! zice, de parcă asta ar explica tot.

— Alex? o îngân tâmp. Cine-i Alex?

— Tocmai mi-a trimis un e-mail. E *imposibil* să mă vadă aşa!

Arată spre părul ei, care e plin de vopsea şi trebuie să mai stea cu ea măcar încă cinci minute.

— Du-te şi aşteaptă la lift, zice imperios. Opreşte-l!

— Dar nu ştiu cine e!

— O să-l recunoşti! zice Demeter impacientată. Spune-i să revină într-o jumătate de oră. Sau să-mi scrie un e-mail. Dar *nu-l lăsa* să intre aici.

Ridică mâinile la cap, de parcă ar vrea să şi-l ascundă.

— Şi vopseaua?

— E OK. Tu ai terminat. Acum mai stau puţin şi mă spăl. Du-te! *Du-te!*

O, Doamne! Panica lui Demeter e contagioasă, şi în timp ce o iau la fugă pe hol mă simt supervigilentă. Dar dacă nu reuşesc să-l prind pe acest Alex? Dacă nu-l recunosc? Cine e, de fapt?

Mă postez chiar în faţa uşilor de la lift şi aştept. Primul lift le aduce pe Liz şi Rosa, care îmi aruncă o privire uşor ciudată când trec pe lângă mine. Al doilea trece vâjâind, spre parter. Apoi primul lift revine la etajul nostru şi... *clic.* Uşile se deschid şi iese un tip înalt şi subţire pe care nu l-am mai văzut niciodată. Şi Demeter are dreptate: ştiu imediat că el trebuie să fie.

Are păr închis la culoare, nu şaten-cenuşiu, ci castaniu închis adevărat, şi i se revarsă bogat dinspre frunte. Pare să aibă în jur de treizeci de ani şi are genul ăla de faţă luminoasă şi atrăgătoare pe care o ai atunci când ai noroc de pomeţi proeminenţi şi un zâmbet larg. (Nu zâmbeşte, dar îţi dai seama: când o să zâmbească, o să fie un

zâmbet larg, şi pun pariu că are şi dinţi superbi.) E îmbrăcat în blugi şi o cămaşă mov deschis şi are braţele pline de cutii pe care scrie ceva în chinezeşte.

— Alex? zic.

— Vinovat. Se întoarce spre mine, interesat. Tu cine eşti?

— Îhm... Cat. Eu sunt Cat.

— Bună, Cat.

Ochii lui căprui mă cercetează, de parcă ar încerca să obţină maximum de informaţii despre mine în cel mai scurt timp posibil. Mă simt aiurea, dar sunt aici cu o treabă.

— Am un mesaj de la Demeter, îl anunţ. Întreabă dacă nu te-ai putea întoarce într-o jumătate de oră? Sau, eventual, să-i trimiţi un e-mail? E puţin... îhm... prinsă.

Cu vopseaua-n cap îmi trece prin minte, şi aproape că mă umflă râsul.

El observă imediat.

— Ce-i aşa amuzant?

— Nimic.

— Ba da. Era cât pe ce să pufneşti în râs. Mă străfulgeră cu privirea. Spune-mi şi mie poanta.

— Nu-i nicio poantă, zic fâstâcită. În orice caz, ăsta e mesajul:

— Aşteaptă o jumătate de oră sau scrie un e-mail?

— Da.

— Hmm...

El pare să cugete preţ de o clipă.

— Problema e că nu vreau să aştept o jumătate de oră. Şi nici să-i scriu un e-mail. Dar ce face?

Spre groaza mea, porneşte pe hol, spre biroul nostru. Fug după el panicată, mă strecor pe lângă el şi mă postez în calea lui.

— Nu! Nu poate să... Nu trebuie să...

Când el încearcă să mă depăşească, mă bag în faţa lui, ca să-l împiedic. El se fereşte în partea opusă, la care eu îl blochez din nou, ridicându-mi mâinile într-o schemă defensivă de arte marţiale, înainte să-mi dau seama ce fac.

— Tu chiar vorbeşti serios? Alex pare gata să izbucnească în râs. Ce, eşti de la Forţele Speciale?

Mă îmbujorez, dar nu mă dau la o parte.

— Şefa mea nu vrea să fie deranjată.

— Eşti un adevărat câine de pază, nu?

Mă cântăreşte cu şi mai mare interes.

— Dar nu eşti secretara ei, nu-i aşa?

— Nu, sunt *junior associate*. Îmi spun funcţia clar. *Asociat*. Nu stagiar, ci *asociat*.

— Bravo ţie, încuviinţează, de parcă ar fi impresionat, şi mă întreb dacă nu cumva o fi un stagiar.

Nu. E prea în vârstă. Şi, oricum, Demeter nu s-ar deranja să se vadă cu un stagiar, nu?

— Şi tu? Cine eşti?

— Păi... Mă priveşte evaziv. Fac diverse lucruri, câte puţin din toate. Am lucrat la biroul din New York.

Dă să treacă pe lângă mine, dar sunt pe fază şi-l blochez iar.

— Eşti pricepută.

Schiţează un zâmbet şi mă cam enervez. Individul ăsta începe să mă scoată din sărite.

— Uite ce e, nu ştiu cine eşti sau ce treabă ai cu Demeter, zic rece, dar ţi-am spus, nu vrea să fie deranjată. *Pricepi odată?*

El rămâne tăcut o clipă, privindu-mă, apoi chipul i se destinde într-un zâmbet – şi am avut dreptate, e larg şi alb şi orbitor. Îmi dau seama că, de fapt, e cât se poate de arătos, iar această revelaţie târzie mă face să roşesc.

— Sunt nebun, zice brusc, şi face un pas lateral, aproape ca o reverenţă. N-am nevoie de Demeter, şi îmi cer scuze pentru lipsa de politeţe. Dacă te consolează cu ceva, ai câştigat.

— E OK, zic, uşor înţepată.

— N-am nevoie de Demeter, continuă vesel, fiindcă te am pe tine. Vreau să faci o documentare; eşti *junior associate*. E la fix.

Mă uit bulversată spre el.

— Poftim?

— Avem de lucru.

Îmi flutură cutiile cu litere chinezeşti prin faţă.

— *Poftim?*

— Nu te reţin mai mult de douăzeci de minute, maximum. Din fericire, e clar că Demeter e atât de prinsă, că nici n-o să observe c-ai dispărut. Haide!

— Unde?

— Pe acoperiş.

Capitolul trei

N-ar trebui să fiu aici. E simplu ca bună ziua. Există un milion de motive pentru care *n-ar fi trebuit* să vin aici, sus, pe acoperiş, cu un bărbat străin pe nume Alex, despre care nu ştiu nimic. Mai ales când mai am un ditamai teancul de chestionare de băgat în computer. Dar există trei motive întemeiate pentru care *mă aflu* aici, pe terasa clădirii, tremurând şi privind în jur, către acoperişurile din Chiswick.

1. Cred că, la o adică, l-aş putea pune la pământ. Vreau să zic, dacă se dovedeşte că e un psihopat.

2. Vreau să ştiu ce e cu cutiile cu litere chinezeşti.

3. Ideea că aş putea să fac ceva care *nu e* un sondaj despre cafea sau vopsea de păr e atât de copleşitor de captivantă, încât nu-i pot rezista. E ca şi cum cineva ar fi deschis uşa carcerei mele, mi-ar fi fluturat prin faţă o luminiţă şi ar fi zis: „Psst, vrei să ieşi puţin afară, la aer?”.

Şi când zic *afară*, chiar asta vreau să spun. Aici nu e niciun adăpost, doar o balustradă de fier ce înconjoară marginea clădirii şi câteva ziduri joase de beton ici şi colo. Aerul de decembrie e înţepător, cu rafale puternice de vânt ce-mi ridică părul şi-mi îngheaţă ceafa. Sau poate e din cauza contrastului dintre cerul rece şi mohorât de miez de iarnă şi clădirile confortabile şi încălzite din jurul nostru, toate luminate.

De unde stau, văd perfect înăuntrul clădirii de birouri de vizavi de a noastră, şi e fascinant. Nu e un bloc modern ca al nostru; e mai demodată, cu cornişe şi ferestre adevărate. O fată în geacă bleumarin îşi vopseşte unghiile la biroul ei, dar se opreşte din când în când ca să pară că tastează la computer, şi un tip în costum gri a adormit în scaun.

În următoarea încăpere are loc o şedinţă destul de animată în jurul unei mese impozante şi strălucitoare. O femeie în uniformă cu volănaşe împarte ceaiuri în jur în timp ce un bărbat în vârstă pare furios pe toată lumea şi un alt bărbat deschide o fereastră imensă, de parcă discuţia a devenit atât de aprinsă, încât au nevoie de aer. Mă trezesc întrebându-mă ce fel de companie o fi. Ceva mai plicticoasă decât a noastră. Institutul Regal de Nu-ştiu-ce?

Un pârâit mă face să mă întorc, şi îl văd pe Alex aşezat pe vine şi deschizând una dintre cutii cu un cutter.

— Deci ce avem de făcut? Să despachetăm?

— Jucării, zice el, ţinând cutterul în gură în timp ce deschide cutia. Jucării pentru adulţi.

Jucării pentru adulţi?

O, Doamne, e o greşeală! Suntem în *Cincizeci de umbre pe acoperiş?* Din clipă-n clipă o să mă lege de balustradă. Trebuie să fug...

— A, nu genul ăla de jucării pentru adulţi, adaugă zâmbind. Jucării adevărate cu care să te joci – doar că sunt pentru adulţi.

Scoate din cutie o chestie făcută din sfoară verde aprins şi plastic.

— Ăsta e un *diabolo*, cred. Le ştii? Chestiile alea pe care le învârţi? Şi astea sunt...

Scoate dintr-o altă cutie nişte tuburi de oţel care arată ca nişte telescoape.

— Cred că se desfac... da. Catalige.

— *Catalige?*

— Uite!

Desface un tub la maximum şi-i ataşează cu un zgomot scurt un suport pentru picior.

— Catalige pentru oameni mari. Vrei să încerci?

— Ce e cu *chestia asta*?

Iau cataligele de la el, mă sui pe ele, mă clatin instantaneu şi cad.

— Cum am zis, sunt jucării pentru cei mari. Asiaticii sunt înnebuniţi după ele. Se pare că sunt un antidot modern împotriva stresului. Acum vor să se extindă pe plan global. Au angajat Agenţia Sidney Smith... îi cunoşti?

Încuviinţez. Adică, nu *cunosc* Agenţia Sidney Smith, dar ştiu că e rivala noastră.

— În orice caz, acum ne-au invitat şi pe noi să ne alăturăm. Eu am primit sarcina să mă uit la produse. Ce părere ai până acum?

— Înşelător, zic, căzând pentru a treia oară de pe catalige. E mai greu decât pare.

— De acord.

Vine lângă mine pe o a doua pereche de catalige, şi amândoi facem încontinuu paşi înapoi şi înainte, încercând să ne păstrăm echilibrul.

— Dar îmi place să fiu mai înaltă. Asta e destul de mişto.

— E o chestie folositoare dacă vrei să vezi mai bine când te afli într-o mulţime, e de acord el. Catalige pentru petrecere? Ar putea să meargă.

Încearcă să stea pe o singură cataligă, se clatină şi-şi pierde echilibrul.

— Fir-ar! N-ai putea să faci asta după câteva beri. Poţi să dansezi pe ele?

Ridică un picior, se clatină şi cade.

— Nu prea. Ca să nu mai zic, unde ţi-ai pune berea? Unde-i suportul pentru pahar? E o scăpare majoră.

— Nu le-au gândit bine, îl aprob eu.

— *Nu* le-au văzut potenţialul până la capăt.

Le strânge la loc.

— OK, jucăria următoare.

— Dar cum de ţi-au cerut *ţie* să faci asta? întreb, în timp ce îmi strâng propriile catalige.

— Ei, e simplu. Îmi zâmbeşte larg. Eu am fost cel mai imatur.

Deschide o altă cutie.

— Ia te uită, o dronă!

Drona e un soi de elicopter care pare militar, cu o telecomandă de mărimea unui iPad mai mic. Probabil are baterii, fiindcă Alex reuşeşte s-o ridice la scurt timp în aer.

În clipa în care zboară spre mine, mă feresc şi scot un ţipăt.

— Scuze! Alex ridică o mână. Încerc să mă prind ce şi cum...

Apasă un buton al telecomenzii şi drona luminează ca o navă spaţială.

— A, ce tare! Şi are şi cameră video. Uită-te la ecran.

Trimite drona sus în aer şi urmărim amândoi imaginea acoperişurilor din Chiswick, care se îndepărtează tot mai mult.

— Cu asta poţi vedea tot ce vrei, se entuziasmează Alex, coborând şi ridicând drona. Gândeşte-te câte experienţe ai putea să ai! Ai putea să vezi orice biserică din Italia, fiecare copac din pădurea tropicală...

— Experienţe virtuale, îl corectez. Tu n-ai fi acolo. N-ai vedea cu adevărat locurile alea şi nici nu le-ai simţi mirosurile...

— N-am zis că ai avea nişte experienţe perfecte, am zis că ai putea avea experienţe.

— Dar asta nu e o *experienţă*, doar vezi ceva din aer, de la distanţă. Nu-i aşa?

Alex nu răspunde. Coboară elicopterul, îi stinge luminile şi-l trimite spre clădirea vecină.

— Nimeni nu l-a observat măcar! exclamă, în timp ce trimite drona la fereastra din faţa mesei imense de şedinţe. Uite, îi putem spiona. Tastează pe *touch screen*-ul telecomenzii, iar camera se ridică şi începe să filmeze masa. Focalizăm...

Tastează încă o dată cu degetul, iar camera se fixează asupra unor hârtii.

— N-ar trebui să faci asta, protestez. E urât să spionezi. Încetează!

Alex se întoarce spre mine şi pe chipul lui observ o expresie jucăuşă – pare spăsit şi totodată şi amuzat.

— Ai dreptate, încuviinţează. Hai să nu mai spionăm. Să fim oneşti.

Aprinde iar toate luminile elicopterului şi le pune să clipească în flash-uri roşii şi albe. Apoi manevrează cu grijă drona spre fereastra deschisă.

— Termină! zic, acoperindu-mi gura cu mâna. Doar n-ai de gând să...

Dar el trimite deja drona, cu toate luminiţele ei strălucitoare pe fereastră, în sala de şedinţe.

Preţ de un moment, n-o observă nimeni. Apoi, un tip în costum bleumarin ridică privirea, urmat de o femeie cu păr cenuşiu – şi în curând toată lumea e cu ochii la dronă. Le vedem pe ecran chipurile uimite, foarte de aproape, şi-mi înăbuş un chicot. Două persoane se uită lung pe fereastra deschisă în stradă, dar nimeni nici măcar nu aruncă vreo privire în direcţia noastră.

— Poftim, zice Alex. Sunt cu toţii înnebuniţi. Acum s-au detaşat, în fine, de ale lor. Le facem un serviciu.

— Şi dacă şedinţa lor e chiar importantă? obiectez.

— Sigur că nu e importantă. Nicio şedinţă nu e importantă. Ia uite, are şi microfon. Îi putem asculta.

Atinge un buton şi deodată auzim vocile celor din încăpere, răsunând dintr-un difuzor de pe telecomandă.

— Ne *filmează*? întreabă o femeie panicată.

— E chinezească.

Un bărbat flutură un deget spre dronă.

— Uită-te la scris. E în chineză.

— Toată lumea, acoperiţi-vă feţele, zice altă femeie insistent. Acoperiţi-vă feţele!

— E prea târziu! zice o fată cu o voce ascuţită. Ne-a văzut feţele!

— N-ar trebui să ne acoperim *feţele*! exclamă un bărbat. Ar trebui să acoperim repede minuta *şedinţei*!

— E doar o ciornă, intervine o blondă, cu un aer îngrijorat şi acoperind foile printate cu amândouă braţele.

Un bărbat doar în cămaşă s-a ridicat de pe scaun şi încearcă să lovească drona cu o bucată de hârtie făcută sul.

— Nu, nu pot să cred! replică Alex şi apasă din nou pe telecomandă. O clipă mai târziu, drona începe să-l împroaşte pe bărbat cu apă, şi eu îmi duc o mână la gură ca să-mi înăbuş râsul.

— A, zice Alex. Deci *asta* face. Ăsta ce-o fi făcând?

Apasă pe alt buton şi din dronă ţâşnesc balonaşe de săpun.

— Aah!

Bărbatul sare de pe scaun de parcă ar fi atacat şi începe să se lupte cu balonaşele. Râd atât de tare, că

începe să mă doară nasul. Balonaşele plutesc prin toată sala şi oamenii se feresc de ele.

— OK, zice Alex. Cred că i-am chinuit destul pe aceşti oameni cumsecade.

Scoate un mic microfon cu fir din laterala telecomenzii. Îl duce la gură, apasă un întrerupător şi-mi face semnul de „linişte”.

— Atenţie, zice făcând pauze între silabe, ca un pilot al Forţelor Aeriene Britanice din cel de-al Doilea Război Mondial. Repet, atenţie, atenţie.

Vocea lui răsună din dronă, iar efectul asupra celor din încăpere e neîntârziat. Încremenesc cu toţii înspăimântaţi şi se holbează la dronă.

— Scuze pentru deranj, anunţă Alex, cu aceeaşi voce cu pauze. Puteţi reveni la programul normal. *Domnul s-o aibă în pază pe minunata noastră regină...*

Nu-mi vine să cred. Cântă imnul naţional.

— Ridicaţi-vă! se răsteşte brusc în microfon şi vreo două persoane de la masă se ridică pe jumătate, după care se aşază iar, cu un aer jenat.

— Vă mulţumesc, încheie Alex. Vă mulţumesc foarte mult.

Ghidează ca un expert drona afară din încăpere şi o coboară vertiginos, făcând-o să dispară brusc. Cei din cameră se înghesuie la fereastră să vadă unde s-a dus, arătând în diverse direcţii, iar Alex mă trage în spatele unui zid scund de beton, unde nu putem fi văzuţi. Câteva clipe mai târziu drona coboară încetişor în spatele nostru,

cu toate luminile stinse. E limpede că nimeni dintre cei din sală n-are nici cea mai mică idee unde-a dispărut şi un minut sau două mai târziu se întorc la masă. Îi surprind privirea lui Alex şi clatin din cap.

— Nu pot să cred c-ai făcut asta. Chicotesc pentru ultima oară.

— N-o să uite ziua asta, zice el. Acum au cu toţii ce povesti la petreceri.

Ridică drona, o pune între noi şi se uită atent la ea.

— Deci ce părere ai?

— Marfă de marfă, zic.

— De acord, încuviinţează. Marfă de marfă.

Trage încă o cutie spre el şi taie scotch-ul.

— Uită-te la astea! Ghete speciale de sărit, cu arcuri!

— O, Doamne! Mă holbez la ele. Dar sunt *sigure*?

— Şi aici avem... Deschide altă cutie. Rachete de tenis luminate cu neon. Sunt mortale.

— O să fie *cel mai mişto* proiect, zic cu entuziasm.

— Ce să zic, poate. Se încruntă. Doar că nu e chiar aşa de simplu. Nu e prima oară când lucrăm cu Sidney Smith. N-a mers grozav. Aşa că trebuie să ne gândim bine dacă ne băgăm sau nu.

Bate darabana absent cu degetele, apoi mă fixează.

— Chiar *sunt* produse nemaipomenite, nu?

Ochii îi sclipesc când scoate racheta de tenis luminată, apasă un buton şi o priveşte cum se face galben neon.

— Cred că m-am îndrăgostit de racheta asta.

— Deci ai de ales între inimă şi raţiune. Nu pot să nu zâmbesc în faţa entuziasmului său.

— Exact. Fir-ar să fie, inima şi mintea nu sunt niciodată de acord, aşa-i?

El începe să se plimbe pe terasă, aruncând racheta în sus şi-n jos. Mă uit rapid la ceas, pe furiş. Fir-ar, sunt aici de aproape douăzeci şi cinci de minute şi mi-e aşa de frig, că nu-mi mai simt mâinile.

— Adevărul e că trebuie să plec, zic jenată. Am o groază de lucruri de făcut...

— Sigur că da. Te-am ţinut din treabă. Scuze. O să mai rămân aici câteva minute, să văd ce e şi în celelalte cutii.

Îmi afişează un nou zâmbet de un alb orbitor.

— Îmi pare atât de rău, sunt un idiot – nu-mi amintesc numele tău. Al meu e Alex.

— Eu sunt Katie, zic şi mă opresc. *Cat*, mă corectez îmbujorată.

— Aha. Pare un pic mirat. Ei bine, mi-a făcut plăcere să discut cu tine, Katie-Cat. Mersi de ajutor.

— Scuze, sunt Cat, zic, ruşinată la culme. Pur şi simplu, Cat.

— Am înţeles. Ne mai vedem, Pur şi simplu, Cat. Salut-o pe Demeter din partea mea.

— OK. Aşa am să fac. La revedere.

Pornesc spre uşa din spate care dă spre scări, dar ezit. E atât de uşor să vorbeşti cu tipul ăsta, şi chiar mi-ar prinde bine un sfat...

— Ai zis c-ai făcut un pic din toate, zic grăbită. Spune-mi... ai lucrat vreodată cu Demeter? Ţi-a fost vreodată şefă?

Alex opreşte racheta şi mă priveşte lung, cu interes.

— Da, zice. Întâmplarea face că mi-a fost.

— Chestia e c-am încercat să-i arăt ideile mele, şi ea nu se uită niciodată peste ele şi...

— Ideile?

— Ei, nişte chestii pe care le-am făcut de capul meu. Simulări. Concepte generale, îi explic, uşor jenată. Cum să zic, chestii pe care le-am făcut în timpul meu liber, diverse...

— Aha. Da, am înţeles. Se gândeşte o clipă. Sfatul meu e următorul: nu-i arăta lui Demeter idei la întâmplare, în momente întâmplătoare. Oferă-i *exact* ideea potrivită, *exact* când are nevoie de ea. Când faceţi brainstorming la o şedinţă, vorbeşte. Fă-ţi vocea auzită.

— Dar... Îmi ard obrajii. Eu nu ajung la şedinţele alea. Sunt angajată prea curând.

— A... Mă priveşte cu blândeţe. Atunci fă ce poţi să intri la o şedinţă.

— Nu pot! Demeter n-o să mă lase *niciodată*...

— Ba sigur c-o să te lase! Izbucneşte în râs. Dacă Demeter se pricepe la ceva, e să sprijine tinerii membri ai echipei ei şi să-i promoveze.

E nebun? Îmi vine imediat în minte Demeter călcând-o pe Rosa pe picioare cu pantofii ei Miu Miu. Dar n-am să-l contrazic când el încearcă să mă ajute.

— Cere-i, pur şi simplu, asta, insistă el, şi încrederea lui e molipsitoare.

— OK, încuviinţez. Aşa am să fac. Mersi!

— N-ai pentru ce. La revedere, Cat. Sau Katie. Cred că ţi se potriveşte mai bine Katie, adaugă, aruncând din nou racheta în aer. Părerea mea.

Nu ştiu ce să-i răspund, aşa că încuviinţez stângace şi pornesc spre scară. Şi aşa am întârziat ca naiba.

În momentul în care mă întorc în biroul lui Demeter, ea s-a spălat deja pe cap şi tastează furioasă la computer.

— Scuze, am întârziat, dar nu din vina mea, îi zic din uşă. Îmi iau imediat laptopul şi...

Ea dă din cap aprobându-mă absentă.

— OK.

Mă strecor în birou, îmi înşfac laptopul şi printurile – apoi mă opresc. O să încerc marea cu degetul.

— Demeter, aş putea să vin şi eu la şedinţa de grup de mâine? zic cât de convingător pot. Cred că o să mă ajute mult să cresc. Şi o să am grijă să recuperez, adaug repede. N-am să stau decât o oră sau cam aşa.

Demeter ridică uşor capul şi mă cântăreşte preţ de o nanosecundă, după care încuviinţează.

— Bine. Reîncepe să tasteze. E o idee bună.

Rămân în picioare lângă ea, stupefiată, întrebându-mă ce mi-a scăpat. O idee bună? Aşa, pur şi simplu? O idee bună?

— Mai e ceva? Ridică iar capul, şi acum se încruntă uşor.

— Nu. Îmi vin în fire. Adică... mersi! A, şi am scăpat de individul ăla... Alex, adaug, simţind că mi se colorează vag obrajii. Adică n-am vrut să zic *c-am scăpat de el.* Nu l-am aruncat de pe acoperiş! Râd strident, ceea ce mă face să mă crispez pe loc şi dau într-o tuse care sună fals.

(Notă pentru mine: nu mai râde în preajma lui Demeter. Demeter nu râde niciodată. Oare Demeter *chiar poate* să râdă?)

— Da, am priceput, zice Demeter. Mersi.

Iar acum expresia ei îmi transmite atât de limpede: „Te rog pleacă, nou angajată aleasă de mine aleatoriu”*,* că ies repede din biroul ei înainte să apuce să se răzgândească în legătură cu şedinţa. Sau chiar în privinţa motivului pentru care m-a angajat.

În timp ce mă întorc la biroul meu, îmi vine să strig de bucurie. Am pus piciorul! Sunt pe val! Nu-mi pasă dacă am de făcut un milion de sondaje atât timp cât simt că încep să *avansez* cumva.

Deschid e-mailuri – nu că ar fi vreodată vreunul interesant – şi nu-mi vine să-mi cred ochilor. Am un e-mail nou cu titlul „Salutări de la Alex”*.*

Bună, mi-a făcut plăcere să te cunosc. Eşti liberă mâine la prânz? Vrei să ne mai întâlnim să vorbim despre branding/sensul vieţii/ce vrei tu?

Alex

Radiez de încântare. Ziua asta devine din ce în ce mai bună.

Sigur! Mi-ar plăcea. Unde? Apropo, Demeter a zis da, pot să particip la şedinţă!

Cat

Trimit e-mailul – şi câteva clipe mai târziu soseşte un răspuns.

Bravo ţie! Da' chiar eşti rapidă! Hai să ne vedem la Turnham Green, unde e târgul ăla de Crăciun, cu colinde. Să zicem la ora 1 şi mergem să mâncăm ceva?

Alex

Să mâncăm ceva. Mergem să mâncăm ceva.

În timp ce citesc cuvintele iar şi iar, încep să mă gândesc prudentă, şi totodată cu speranţă. *Să mâncăm ceva*. Asta înseamnă...

OK, nu *înseamnă* nimic precis, dar...

Ar fi putut să spună „Rezerv Old Kent Road”*.* (Toate sălile de şedinţă de la Cooper Clemmow poartă numele pătrăţelelor din London Monopoly, fiindcă Monopoly a fost primul brand la care a lucrat Adrian.) Ar fi fost cât se poate de firesc. Însă el a propus să mâncăm ceva. Deci e

un soi de întâlnire. Cel puţin, are iz de întâlnire. E ceva care aduce a întâlnire.

Mi-a dat întâlnire! Un tip chiar cool şi care arată şi bine mi-a dat întâlnire!

Îmi bate inima de să-mi sară din piept de bucurie. Îmi amintesc ochii lui ageri, mâinile osoase şi neliniştite, râsul său molipsitor. Zâmbetul lui fermecător, părul bogat, răvăşit de vântul de pe terasă. Chiar îmi place, recunosc în sinea mea. Şi probabil că şi el mă place, altfel de ce mi-ar fi trimis un e-mail atât de repede?

Doar că...

Entuziasmul încetează brusc. Dacă a invitat o mulţime de alte persoane? Mi-i închipui dintr-odată, aşezaţi în jurul unei mese cu băuturi şi râsete şi făcând glume pe care le înţeleg numai ei.

Ei bine, n-am să ştiu până nu mă duc, nu?

— Ce s-a întâmplat? întreabă Flora apropiindu-se cu cana ei de ceai, şi-mi dau seama că am un zâmbet imens şi tâmp pe faţă.

— Nimic, zic imediat. Îmi place Flora, dar e ultima persoană căreia i-aş împărtăşi mica mea veste. Le-ar spune tuturor şi ar face mişto de mine şi, cumva, totul s-ar fâsâi. Ah, mâine vin la şedinţa de grup, zic în loc de asta. Demeter zice că pot. O să fie foarte interesant.

— Super! Flora aruncă o privire spre biroul meu. Cum te descurci cu plicticoşeniile alea? Nici acum nu-mi vine să cred că Demeter ţi-a cerut să faci aşa ceva. E aşa o nesimţită!

— Ei, nu contează.

Nimic nu-mi poate şterbi bucuria în clipa asta, nici măcar o cutie de chestionare.

— Bine atunci, pa, zice Flora. Şi e la doi paşi de mine când adaug, cât de firesc pot: A, m-am întâlnit cu un tip, Alex, chiar acum şi nu m-am dumirit cu ce se ocupă. Îl cunoşti?

— Pe Alex? Se întoarce spre mine cu sprâncenele ridicate. Alex Astalis?

Îmi dau seama că nici nu m-am *uitat* măcar la numele lui de familie din e-mail.

— E înalt, brunet...

— Alex Alstalis. Flora pufneşte în râs. Te-ai întâlnit cu Alex Astalis şi n-ai putut „să te dumireşti cu ce se ocupă”? Ce zici de faptul că e partener?

— E... *Poftim?*

Zici că m-a lovit cineva cu leuca.

— Alex Astalis? repetă ea, ca pentru a-mi activa memoria. *Ştii* cine e.

— N-am auzit niciodată de el, zic stresată. Nu mi-a pomenit nimeni de el.

— A... Mă rog, a lucrat mult în străinătate, aşa că bănuiesc... Mă fixează mai atentă. Dar nu se poate să nu fi auzit de numele Astalis.

— Adică îl cheamă ca pe... şovăi.

— Îhîm. Aaron Astalis e tatăl lui.

— Înţeleg.

Sunt un pic şocată, fiindcă Astalis e unul dintre numele pe care le auzi mereu, cum ar fi „Hoover” sau „Biro”. Şi înseamnă ceva. Înseamnă: *una dintre cele mai puternice agenţii de publicitate din lume.* Mai exact, „Aaron Astalis” înseamnă: *un tip ultrabogat care a schimbat faţa publicităţii în anii 1980 şi anul trecut a fost iubitul nu ştiu cărui topmodel.*

— Dumnezeule, zic pierită. Cum o chema pe tipă?

— Olenka.

— A, da.

Îmi place că Flora a ştiut instantaneu că mă refer la topmodel.

— Deci Alex e fiul lui şi şeful nostru. Mă rog, unul dintre ei. E, cum să zic, la acelaşi nivel cu Adrian.

Îmi iau sticla de apă şi beau din ea, încercând să-mi păstrez calmul. Dar în adâncul sufletului îmi vine să ţip „Poftiiiim?”. Chestia asta chiar s-a întâmplat? Chiar iau prânzul în oraş cu un tip cool şi arătos, care e şi *şeful* meu? Parcă visez. E ca şi cum Viaţa a venit şi s-a uitat la cutiile mele cu chestionare şi a zis: „Vai, am greşit. N-am vrut să-ţi pun în cârcă toate prostiile astea: Uite un premiu de consolare”.

— Dar e atât de *tânăr.* Cuvintele îmi ies înainte să le pot opri.

— A, da. Flora încuviinţează, aproape vexată. Ce să zic, e un soi de geniu. Nu s-a stresat să facă vreo facultate. Cu ani în urmă, când avea, nu ştiu, vreo douăzeci de ani, a lucrat pentru Demeter la JPH. Dar după vreo cinci

minute şi-a dat demisa şi şi-a făcut propria firmă. Ştii că el a creat Whenty? Logoul şi tot restul.

— Serios?

Mai că mi-a căzut faţa. Whenty e cartea aia de credit apărută de nicăieri, care azi domină piaţa. E renumit drept unul dintre cele mai de succes branduri create vreodată. E dat ca exemplu în cursurile de marketing şi peste tot.

— După care, Adrian l-a convins să i se asocieze la Cooper Clemmow. Dar pleacă mult în străinătate. E destul de... ştii ce zic.

Strâmbă din nas cu un aer de critic.

— E genul ăla.

— Care gen?

— Crede că e mai deştept decât toţi, aşa că, înţelegi, de ce să se mai obosească să-i pese de ceilalţi?

— A, zic mirată.

Nu seamănă deloc cu Alex pe care l-am cunoscut eu.

— A venit o dată la o petrecere la părinţii mei, zice Flora pe acelaşi ton. Abia dacă *mi-a vorbit*.

— A... Mă forţez să-mi iau o mină revoltată, în numele ei. E... îngrozitor!

— Şi pe urmă a trăncănit toată noaptea cu nu ştiu ce tip mai în vârstă despre *astrofizică* sau ceva de genul ăsta.

Strâmbă iar din nas.

— Groaznic! zic repede.

— Dar de ce întrebi despre el?

Privirea Florei mă fixează cu şi mai mult interes.

— Fără niciun motiv! zic grăbită. Nu ştiam cine e. Atâta tot.

Capitolul patru

Nimic nu-mi poate distruge buna dispoziţie în timp ce mă întorc acasă seara. Nici măcar ploaia, care a început pe la jumătatea amiezii şi s-a tot înteţit. Nici măcar un autobuz care a traversat o băltoacă şi m-a făcut ciuciulete. Nici măcar un grup de băieţi care râd de mine când îmi scutur fusta.

Când deschid uşa apartamentului meu, practic cânt în sinea mea. Mă duc la o întâlnire! Mă duc la o şedinţă de grup! Totul e minu...

— Au!

Revin la realitate după ce mă lovesc de ceva în fluierul piciorului. Un şir de cutii maro de carton sunt aliniate de-a lungul unui perete din hol. Abia dacă am loc să trec pe lângă ele. Zici că e o magazie a Amazon.com. Ce *sunt* toate astea? Mă aplec, citesc o etichetă cu numele Alan Rossiter şi oftez din rărunchi. Tipic.

Alan e unul din colegii mei de apartament. E designer de website-uri şi vlogger de fitness şi-mi spune mereu lucruri „fascinante” pe care nu doresc să le ştiu despre fermitatea musculară şi densitatea osoasă şi, la un moment dat, mi-a vorbit şi despre funcţia digestivă. Adică, *bleaaah*!

— Alan! Bat la uşa lui. Ce sunt toate chestiile astea de pe hol?

O clipă mai târziu, uşa lui Alan se dă în lături şi el se uită în jos spre mine. (E destul de înalt Alan. Dar are, de asemenea, şi un cap foarte mare, aşa că într-un fel nu *pare* foarte înalt. Arată de-a dreptul ciudat.)

E îmbrăcat într-un maiou negru şi şort şi are o cască în ureche, la care probabil ascultă vreo aplicaţie inspiraţională de genul *Stăpâneşte-ţi trupul, stăpâneşte lumea*, pe care a vrut o dată să mi-o bage şi mie pe gât.

— Ce? zice sec.

— Cutiile astea! Arăt către holul ticsit. Sunt ale tale? Sunt un pericol în cazul unui eventual incendiu!

— E zenu' meu, zice, şi îl privesc confuză.

Zenul lui? Zenul lui înseamnă să ne umple apartamentul de cutii?

— Cum adică, zenul tău?

— Zenu' meu.

Vârâ mâna într-o cutie deschisă şi-mi flutură prin faţa ochilor o punguţă de plastic, pe care scrie ZER ORGANIC: VANILIE.

— A, *zer*. Am înţeles. Mijesc ochii spre cutiile de carton. Dar de ce îţi trebuie atât de mult?

— E o afacere. Trebuie să cumperi cantităţi mari. E vorba de profit. E o afacere extraordinară.

Se loveşte cu pumnul în palmă şi tresar. Alan are felul ăsta agresiv de a vorbi, pe care bănuiesc că el îl consideră „motivaţional".

Îl aud uneori apostrofându-se în timp ce ridică greutăţi, zicând:

— Fă-o *dracului*, Alan! Fă-o *dracului*, idiotule!

Pe bune, chiar aşa? Idiotule? Cum poate fi asta motivaţional?

— Ce afacere? întreb. Eşti designer de site-uri.

— Şi distribuitor de zer. E o chestie secundară, dar o să aibă mare succes.

O să aibă mare succes. De câte ori l-am auzit pe tata zicând asta? Afacerea lui cu cidru avea să fie un mare succes – a durat cam şase luni. Pe urmă au fost bastoanele cioplite de mână – dar îi lua atâta timp să le facă, încât era imposibil să obţină vreodată profit. Pe urmă avea să câştige o avere de pe urma vânzării unui lot dintr-un nou tip de capcane de şoareci, pe care le cumpărase ieftin de la prietenul lui Dave Yarnett. (Erau *oribile*. Prefer oricând cidrul, şi nu capcanele de şoareci.)

Între timp mi-am dezvoltat deja un instinct cu privire la lucrurile astea. Şi instinctul meu îmi spune că treaba cu zerul lui Alan nu e deloc bună.

— Deci ai de gând să-ţi muţi cutiile astea undeva? îl presez. Curând, vreau să zic.

Poate n-ar trebui să fiu atât de cinică, îmi spun. Poate că are o groază de cumpărători care aşteaptă la rând şi toate astea o să dispară până mâine-seară.

— Le vând. Îmi aruncă o privire alunecoasă. Stabilesc contacte.

Ştiam eu.

— Alan, nu poţi ţine toate astea aici!

Îmi flutur braţele spre cutii.

— În camera mea n-am loc, zice ridicând din umeri. Am banca pentru exerciţii. Pa.

Şi, înainte să apuc să mai zic ceva, a şi dispărut înapoi în camera lui. Îmi vine să urlu. Dar, în loc de asta, mă îndrept spre camera Anitei şi bat prudentă în uşă.

Anita e o fiinţă ieşită din comun. E zveltă, stăpână pe sine şi munceşte pe rupte la o bancă de investiţii. Are exact vârsta mea şi, când m-am mutat în apartament, am fost chiar încântată. M-am gândit: „Da! Noua mea cea mai bună prietenă! O să fie atât de mişto!”. În acea primă noapte, mi-am făcut de lucru prin bucătărioara noastră, reorganizându-mi pachetele de mâncare în timp ce aruncam priviri spre uşă, aşteptând să intre ca să putem începe să ne împrietenim.

Doar că, atunci când a intrat, ca să-şi facă un ceai de mentă, m-a fixat cu o privire rece şi a zis:

— Nu te supăra, dar am hotărât să nu *mă împrietenesc* cu nimeni până la treizeci de ani, OK?

Am fost atât de bulversată încât n-am ştiut ce să-i răspund. Şi chestia e că de atunci n-am avut nicio discuţie adevărată cu ea. Nu face altceva decât să muncească sau să se converseze la telefon cu familia ei din Coventry. E politicoasă şi uneori ne trimite mie şi lui Alan e-mailuri despre colectarea gunoiului – şi cam atât. Am întrebat-o o dată de ce locuieşte într-un loc atât de ieftin, când în mod

sigur şi-ar permite ceva mai bun, la care ea s-a mulţumit să ridice din umeri şi să zică:

— Vreau să strâng bani. Am vreo treizeci şi una de mii – de parcă ar fi fost evident.

Acum deschide uşa şi văd că vorbeşte la telefon.

— A, bună! zic. Scuze că te deranjez, dar... ai văzut toate cutiile astea? I-ai zis ceva lui Alan?

Anita acoperă telefonul cu mâna şi spune pe tonul ăla impasibil ai ei:

— Sunt trimisă la Paris pentru trei luni.

— Ah...

— Da.

Urmează câteva clipe de tăcere şi într-un târziu îmi dau seama că de fapt vrea să spună: „Mi se rupe de cutiile alea. Eu plec la Paris”.

— Aha, zic după o pauză. OK. Atunci, distracţie plăcută.

Încuviinţează şi închide uşa, iar eu mă uit la ea câteva secunde, fără să spun nimic. Viaţa la Londra n-a fost deloc aşa cum mă aşteptam. Am crezut c-o să am parte de hohote de râs, de prieteni ţăcăniţi şi de poveşti amuzante despre cârciumi şi repere celebre ale Londrei şi petreceri cu tot felul de costume şi de conuri rutiere. Însă n-a ieşit deloc aşa. Nici măcar nu mi-o pot *imagina* pe Anita costumată în ceva haios.

La drept vorbind, am petrecut nişte seri minunate cu colegele de la fostul meu serviciu. Însă tot ce-am făcut *de fapt* a fost să bem prosecco şi să bârfim, şi după asta m-

am speriat atât de tare din cauză că îmi depăşisem limita de cheltuieli, că am jurat c-o să fac pauză o vreme. Iar la Cooper Clemmow nimeni nu pare să socializeze deloc. Asta dacă nu considerăm munca peste program „socializare”.

Oricum, mă gândesc întorcându-i spatele, *cui îi pasă? Fiindcă eu iau prânzul cu Alex Astalis!*

Simt deja cum mă binedispun din nou. Toate sunt bune. O să mănânc ceva şi pe urmă intru pe Instagram...

Poftim?

Stau în picioare, îngrozită, lângă uşa de la bucătărie. Înăuntru e o mare de cutii. Toată podeaua e acoperită de cutii aşezate una peste alta. Bufetele de jos sunt blocate de cutii. La fel şi frigiderul. Şi cuptorul.

— Alan! strig furioasă, mă întorc la uşa lui şi bat cu putere în ea. Ce se întâmplă în bucătărie?

— Ce?

Când deschide uşa, Alan are o privire beligerantă.

— Nu mi-au încăput toate în hol. E doar temporar, până le vând.

— Dar...

— E *afacerea* mea, OK? N-ai putea *să mă sprijini un pic?*

Închide uşa şi rămân holbându-mă la ea. Dar n-are niciun rost să mai încerc o dată. Şi mor de foame.

Mă întorc la bucătărie şi mă chinui să păşesc peste cutii. Sunt atât de înalte, că aproape mă lovesc cu capul de tavan. Mă simt ca Alice în nenorocita aia de Ţară a

Minunilor. În mod sigur toate cutiile astea sunt un pericol de incendiu, nu? Pericol de *orice*, nu?

Clătinându-mă, mai, mai să cad, reuşesc cu greu să deschid frigiderul, scot două ouă şi le pun pe aragaz, care se află cam la nivelul genunchilor mei. În clipa aia, primesc un mesaj privat pe Instagram de la Fi, cea mai bună prietenă a mea din facultate. În ultima vreme nu mai vorbesc cu Fi decât pe Instagram; cred c-a şi uitat că mai există şi alte metode de comunicare.

Bună! Ce faci? Soarele străluceşte în Washington Sq Park, Doamne, îmi place de mor locul ăsta. Beau cafea cu lapte de soia cu Dane şi Jonah, ţi-am spus despre ei? Sunt MORTALI! E musai să vii în vizită!

Mi-a ataşat un *selfie* făcut, îmi închipui, în Washington Square Park (n-am fost niciodată la New York). Cerul e albastru intens şi nasul ei e roz, şi râde la ceva din afara cadrului. Şi nu pot să nu simt cum mi se strânge uşor inima.

Fi şi-a dorit dintotdeauna să trăiască la New York, aşa cum eu am visat să trăiesc la Londra. În facultate, devenise o glumă obişnuită între noi să încercăm să ne convingem reciproc să facem schimb de oraşe. De un Crăciun, i-am cumpărat un glob de zăpadă cu Big Ben şi Fi mi-a luat o Statuie a Libertăţii gonflabilă. Era un joc.

Însă acum e real. După absolvire, eu am pornit spre Londra, în stilul meu caracteristic, pe ocolite, în vreme ce Fi a plecat ca stagiară la New York. Şi nu s-a mai întors. E complet îndrăgostită de oraş, şi chiar *are* un grup de amici ţăcăniţi, care locuiesc în West Village şi merg cu rolele şi în fiecare weekend caută antichităţi la târgurile de vechituri. Postează mereu poze şi chiar a început să scrie ca americanii.

Adică mă bucur pentru ea. Pe bune. Dar uneori îmi închipui cum ar fi fost dacă în loc de asta ar fi venit la Londra. Am fi putut împărţi un apartament... totul ar fi fost diferit... dar asta e. Regretele n-au niciun rost. Îi răspund repede:

Aici toate bune! Sunt cu Alan şi Anita, Doamne, ce-am mai râs!!! Viaţa la Londra e complet demenţială şi amuzantă!!!

Mă aplec să amestec în ouă, aproape înţepenind de spate. Şi tocmai vreau să adaug nişte piper cayenne, când...

— Aaaaau!

Mă trezesc ţipând înainte să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Cutia de sub mine a cedat. Sunt cufundată până la genunchi în pungi de zer. Şi cred că unele dintre ele trebuie să se fi spart, fiindcă nişte pudră albă pluteşte acum în cel mai greţos aer îmbâcsit posibil, cu aromă de vanilie.

— Ce s-a întâmplat?

Probabil că Alan m-a auzit ţipând, fiindcă se află deja în uşa bucătăriei, furibund.

— Ce faci, îmi distrugi zerul?

— Nu, zerul tău mă *distruge* pe mine! ţip.

Adevărul e că îmi simt una dintre glezne uşor luxată. Şi norul de praf de zer mi-a acoperit ouăle, observ acum. Ceea ce e oribil. Dar nu pot să-mi pregătesc altceva – toată mâncarea mea e în frigider. Şi mi-e atât de *foame...*

Încerc să-mi scot piciorul din cutie, dar îmi dau seama că tocul de la pantof mi-e înfipt într-o altă pungă pe care o sparge. (Ups, cred că n-am să-i pomenesc de asta lui Alan.) Şi mai mult praf se ridică dinspre cutie, dar nu e alb, e bej. Şi miroase altfel. Mai apetisant.

— Alan, zic, chestia asta ar trebui să fie zer de vanilie?

— *Este* zer de vanilie.

— Ei bine, nu este.

Bag mâna în cutie şi scot punga pe care tocmai am spart-o.

— Ăsta e... Citesc eticheta. Concentrat de supă de pui.

— Poftim?

Îi întind punga şi Alan se holbează la ea şocat.

— Nuuu! Ce *dracu'*?

Desface agitat o altă cutie şi bagă mâna în ea. Scoate două pungi de plastic şi le examinează consternat.

— *Concentrat de supă de pui?*

Iar acum scoate înnebunit pungi după pungi din cutii şi le citeşte etichetele.

— Zer... supă... *şi mai multă* supă... Iisuse!

Îşi acoperă faţa cu mâinile.

— Nu!

Zici că e o gorilă chinuită.

— Nuuuuu!

Pe bune acum. E doar zer. Sau nu e zer. În fine.

— Probabil le-au încurcat, spun. Zi-le să vină şi să ţi le schimbe pe cele greşite.

— Nu-i aşa de simplu! răcneşte. Le-am luat de la... de la...

Se opreşte în mijlocul propoziţiei şi eu tac. N-am de gând să mă bag, fiindcă: 1. E clar că e ceva dubios. 2. Nu e problema mea. Şi 3. Nu *vreau* să fie problema mea.

Alan îmi aminteşte, din nou, de tata – şi îl cunosc bine pe tata. Face ce face şi te amestecă în problemele lui. Te face să simţi că nu-i poţi întoarce spatele. Şi, înainte să-ţi dai seama, eşti călare pe telefon şi încerci să vinzi punguţe de concentrat de supă de pui pe care nu le vrea nimeni.

— Păi sper s-o poţi rezolva, zic. Scuză-mă.

Reuşesc cumva să-mi iau mâncarea şi să mă târăsc cu grijă peste cutii înspre uşa de la bucătărie, cu farfuria de ouă în echilibru precar într-o mână. Mă simt de parc-aş lua parte la nu ştiu ce *game show* tembel de rezistenţă fizică şi, dintr-o clipă într-alta, din tavan o să înceapă să coboare păienjeni.

— Vrei nişte concentrat de supă de pui? zice Alan brusc. Pot să-ţi vând. E o marfă ca lumea, de calitate excelentă...

Vorbeşte serios?

— Nu, mersi. Nu prea folosesc concentrat de supă de pui.

— Aha.

Alan se lasă păgubaş. Desface altă cutie, se uită în ea şi geme. Pare atât de distrus, că îl bat pe umăr.

— Nu-ţi face griji, zic. O scoţi tu la capăt.

— Auzi!

Ridică privirea, şi pe chipul lui parcă văd o rază de speranţă.

— Cat?

— Da?

— Ce-ai zice de un futai de milă?

— Poftim? Mă holbez la el, total nedumerită. Ce vrei să spui?

Alan arată spre sine, de parcă ar fi evident.

— În clipa asta îţi e milă de mine, aşa-i?

— Ăăă... un pic, zic prudentă.

— Deci ar trebui să vrei să mi-o tragi.

OK, îmi scapă mie ceva oare?

— Alan... Nu-mi vine să cred că-i pun întrebarea asta cu voce tare: De ce aş vrea să ţi-o trag?

— Fiindcă asta *e* un futai de milă. Asta *e.*

Vrea să-mi pună o mână pe fund, iar eu mă feresc. (OK, sar.)

— Nu!

— Nu ce?

— Pur şi simplu... nu! La orice! Niciun futai de milă. Nada. Niciodată. Scuze, adaug după o clipă de gândire.

Alan mă priveşte cu reproş şi se prăbuşeşte pe una dintre cutii.

— Deci, în principiu, eşti un om fără inimă.

— Nu sunt un om fără inimă dacă nu vreau să ţi-o trag! zic furioasă. Mai bine... taci!

Mă îndrept spre camera mea, închid uşa şi mă trântesc pe patul de o persoană. Camera mea e atât de mică, încât nu am loc pentru şifonier, aşa că-mi ţin toate lucrurile într-un soi de hamac atârnat deasupra patului. (De-asta şi port o mulţime de haine care nu se calcă. Plus că sunt ieftine.) Mă aşez cu picioarele încrucişate pe pat, iau o gură din ouăle jumări şi mă cutremur la gustul oribil de vanilie artificială. Trebuie să nu mai agit. Trebuie să mă calmez şi să fiu zen. Prin urmare, am să caut ceva distractiv.

Îmi găsesc contul de Instagram, mă gândesc o clipă, apoi postez o poză cu clădirea Shard şi textul: „Altă zi incredibilă, în care am îmbinat munca şi distracţia, şi nu prea multă odihnă!!”. Apoi găsesc o poză superbă cu o ciocolată caldă cu bezele moi, pe care am făcut-o ieri. Nu era ciocolata mea, se afla pe o masă de la terasa unei cafenele din Marylebone. Fata se dusese la toaletă şi m-am apropiat şi am făcut o poză.

OK, recunosc: vânez cafenelele scumpe pentru imagini care ar putea deveni poze pe Instagram. E ceva în neregulă cu asta? Nu zic că am *băut eu* ciocolata caldă. Zic doar: „Ia uite: ciocolată caldă!”. Dacă oamenii presupun c-a fost a mea... ei bine, e problema lor.

O postez cu un comentariu simplu: „Mmm!!!”, şi, câteva clipe mai târziu, vine un nou mesaj de la Fi:

Viaţa la Londra pare super!

Îi răspund imediat:

Păi chiar e!!!

După care, ca să ştiu o treabă, adaug:

Ia ghici, mâine am o întâlnire...!

Ştiu că asta o să-i atragă atenţia, şi, cum mă aşteptam, răspunsul ei vine zece secunde mai târziu:

O ÎNTÂLNIRE?? Bagă!!!

Simplul fapt că îi văd reacţia mă face să radiez. Faptul că l-am întâlnit pe Alex astăzi – şi am râs cu el acolo sus, pe terasă –, mă face să simt că mi se deschide o uşă. O uşă către ceva diferit. Un fel de... nu ştiu. O nouă existenţă, poate. Şi ştiu că e vorba doar de un simplu

prânz. Şi totuşi. Orice relaţie începe cu un *simplu* ceva, nu-i aşa? De pildă, Romeo şi Julieta au început *pur şi simplu* îndrăgostindu-se nebuneşte unul de altul la prima vedere.

OK. E un exemplu prost.

Încă n-am nimic de povestit, te ţin la curent.

Adaug emoticoane cu un pahar de cocktail şi o faţă zâmbitoare, după care – de pură distracţie – adaug o inimă străpunsă de o săgeată.

Trimit mesajul, mă las pe spate în scaun şi mai iau o gură din ouăle oribile. Apoi, dintr-un impuls, glisez înapoi printre postările mele anterioare pe Instagram, uitându-mă la fotografiile cu cafenele londoneze, vederi panoramice, băuturi şi chipuri zâmbitoare (majoritatea oamenilor pe care nu-i cunosc). Totul pare un film optimist, şi ce e rău în asta? O tonă de oameni folosesc filtre colorate sau mai ştiu eu ce pe Instagram. Ei bine, filtrul meu e „aşa mi-ar plăcea să fie viaţa mea”.

Asta nu înseamnă că *mint*. *Am fost* în locurile alea, chiar dacă nu mi-am permis o ciocolată caldă. Pur şi simplu, nu mă prea gândesc la chestiile mai-puţin-mişto din viaţa mea, cum ar fi naveta sau preţurile sau că sunt nevoită să-mi ţin toate lucrurile într-un hamac. Ca să nu mai zic de ouă cu glazură de zer vanilat şi colegi de apartament enervanţi şi libidinoşi. Şi ideea e să am ceva la care să aspir, un lucru care să sper că mi se va

întâmpla. Într-o zi, viaţa mea *va fi la fel* ca postările mele pe Instagram. Într-o zi.

Capitolul cinci

Park Lane a fost mereu pentru mine Sfântul Graal. E cea mai mare sală de şedinţe de la Cooper Clemmow, cu o masă masivă cu blat din lac roşu şi scaune demenţiale, în culori care nu se potrivesc între ele. Întotdeauna mi-am imaginat că să stai în jurul acestei mese e ca şi cum ai face parte din guvern sau aşa ceva. Mereu am fost convinsă că aici e inima creativă a agenţiei, locul în care oamenii se însufleţesc şi ideile se revarsă ca o şampanie, unde se schimbă cursul brandingului şi se scrie istoria.

Însă acum sunt aici... şi e doar o şedinţă. Nimeni n-a schimbat niciun curs. Toată lumea n-a discutat, până acum, decât despre ediţia limitată a Orange Craze Bar, dacă a fost sau nu o greşeală. (Craze Bar e clientul nostru, aşa că noi am făcut designul pentru ambalajul ediţiei limitate. Însă acum am primit de la ei zece cutii pline cu batoane de ciocolată şi tuturor celor care au gustat li s-a făcut rău.)

— Rahat!

Demeter întrerupe discuţia cu aerul ei dramatic obişnuit şi arată spre telefon.

— Adrian vrea să-mi spună ceva. Mă întorc în două minute.

În timp ce-şi dă scaunul în spate, aruncă o privire spre Rosa.

— Poţi să continui tu? Să le spui tuturor despre CCY?

— Sigur că da. Rosa încuviinţează şi Demeter iese.

Astăzi poartă fusta aia a ei incredibilă din piele întoarsă cu franjuri, la care nu pot să nu mă uit lung în timp ce pleacă.

— OK. Rosa se adresează celor prezenţi. Deci Demeter vrea să vă spun despre acest nou potenţial client, CCY, sau Iaurtul Văcuţa Fericită. E o gamă de iaurturi organice de la nu ştiu ce fermă din Gloucestershire.

Rosa împarte tuturor un teanc de broşuri ieftine ce înfăţişează păhărele de iaurt, cu un logo simplu scris cu Helvetica şi o poză neclară cu o vacă.

— Ideea pe care mizează e că fermele de lactate sunt pe cale de dispariţie, dar sunt extraordinare şi... ăăă... Se uită în notiţe. Mănâncă iarbă organică, ceva de genul ăsta? Ridică privirea. Ştie cineva ceva despre fermele de lactate?

Înainte să apuc măcar să trag aer în piept, toţi cei din jurul mesei izbucnesc în râs.

— Ferme *de lactate*?

— Mi-e aşa de frică de vaci, zice Flora. Vorbesc serios.

— Aşa e, confirmă Liz. Am văzut nişte vaci la Glastonbury şi Flora s-a speriat la culme. A crezut că sunt tauri.

Liz se îneacă de râs.

— Chiar erau! se plânge Flora. Erau periculoase! Ca să nu mai zic de *miros*. Nu ştiu cum se poate cineva apropia de ele!

— Atunci cine se duce la fermă să le cunoască pe Văcuţele Fericite? Rosa zâmbeşte larg, amuzată la culme.

— O, Doamne! Flora ridică din sprâncene. Îţi *închipui*?

— Oooulică măi... zice Mark cu un accent de ţăran. Vacile astea trebe mulse, Flora. Ai face bine să te apuci de treabă, drăguţa mea.

Am deschis şi am închis deja gura de două ori. Dacă ştiu ceva despre vaci? Am crescut la o fermă. Dar ceva mă împiedică să vorbesc. Amintirea acelor fete din Birmingham spunându-mi „Katie ţărăncuţa” îmi vine scurt în minte, şi-mi provoacă o grimasă. Poate e mai bine să văd cum decurge conversaţia, încă vreo câteva clipe.

— Demeter vrea să venim cu idei. Rosa se uită la cei de la masă. Dacă zic „peisaj de ţară”, ce vă vine în minte? Se ridică şi ia un marker. Hai să facem nişte asocieri de cuvinte. Peisaj de ţară...

— Puturos, zice Flora imediat. Înfricoşător.

— Nu scriu puturos şi înfricoşător, zice Rosa agasată.

— Trebuie, subliniază Liz. Ceea ce e adevărat. Marea chestie la Cooper Clemmow e că: „Vocea oricui e auzită”. Asta e deviza firmei, scrisă negru pe alb. Aşa că, şi dacă spui o idee complet tembelă, toată lumea trebuie să o trateze cu respect, fiindcă ea ar putea duce la ceva extraordinar.

— Bine. Rosa scrie pe tablă *puturos* şi *înfricoşător*, după care se uită enervată la Flora. Dar nu ştiu câte iaurturi o să se vândă cu asemenea idei. Tu ai cumpăra iaurt puturos şi înfricoşător?

— Sinceră să fiu, eu nu mănânc lactate, zice Flora, un pic încrezută. Au şi iaurt din lapte de migdale?

— Evident că n-au! Rosa îşi trage un pumn în cap. Sunt o nenorocită de fermă de lactate, nu o fermă de migdale!

— Stai. Flora se uită la ea cu ochii mari. Adică laptele de migdale chiar *e din migdale*? Am crezut că e doar... nu ştiu... un nume sau aşa ceva.

Rosa îşi drege glasul bulversată.

— Tu vorbeşti serios, Flora?

— Atunci, cum se face? o provoacă Flora. Cum scot laptele din migdale? Le... *mulg*? Le storc?

— Ăla e uleiul de migdale, se bagă şi Mark.

— Şi atunci, cum se face?

Rosa pare prinsă pe picior greşit preţ de o clipă, apoi izbucneşte enervată:

— Nu ştiu! Şi acum nu vorbim despre lapte de migdale; vorbim despre lapte de vaci. De vacă. În fine.

Am stat destul pe bară. *Trebuie neapărat* să mă bag şi eu în discuţia asta.

— Adevărul e... încep, ridicând mâna. *Ştiu* câte ceva despre...

— Deci cum merge? mă întrerupe Demeter, întorcându-se în sală cu un teanc de hârtii.

— Naşpa! răspunde Rosa. Asta-i tot ce avem. Arată spre *puturos* şi *înfricoşător*.

— Nu ştim absolut nimic despre vaci, zice Flora sec. Sau despre viaţa la ţară.

— Sau despre migdale, completează Mark.

— OK, oameni buni, Demeter trânteşte hârtiile pe masă şi înşfacă un marker, din fericire, *eu*, spre deosebire de voi toţi, biete fiinţe născute la oraş, ştiu cum e viaţa la ţară.

— Serios? Flora pare luată prin surprindere şi mă aşez mai bine în scaun. O privesc pe Demeter cu alţi ochi. Ştie cum e viaţa la ţară?

— Categoric. Mă duc la Babington House[4] de cel puţin patru ori pe an, aşa că *chiar* ştiu cum stau lucrurile, din interior. Ne fixează, de parcă ne-ar provoca s-o contrazicem. Şi adevărul e că viaţa la ţară e foarte mişto. Practic, e noua viaţă de la oraş.

Demeter taie *puturos* şi *înfricoşător* şi începe să scrie:

— Iată care sunt cuvintele noastre cheie: *Organic. Autentic. Artizanal. Valori. Cinstit. Mama.* Imaginea pe care o căutăm este... Se gândeşte o clipă. Hârtie natur reciclată. Cânepă organică. Sfoară împletită. Manual. Rustic, dar proaspăt. Şi alcătuim o poveste.

Ridică una dintre broşuri.

— Nu spunem, pur şi simplu, „Acest iaurt vine de la o vacă”. Bate cu degetul în poză. Spunem „Acest iaurt vine

[4] Conac medieval din comitatul Somerset, devenit astăzi hotel, club şi spaţiu în care se organizează nunţi, accesibil unui cerc restrâns de vizitatori.

de la o vacă din specia English Longhorn, pe nume Molly". Organizăm o competiţie: „Aduceţi-vă copiii să o mulgă pe Molly".

Îmi muşc buza. Vaca din poză nu e English Longhorn; e o vacă Guernsey. Dar nu sunt sigură c-ar fi o idee prea înţeleaptă s-o corectez pe Demeter în public în legătură cu rasele de vaci.

— E foarte bine! zice Rosa. Nu mi-am dat seama că ştii atâtea despre viaţa la ţară, Demeter.

— Numele Demeter înseamnă de fapt „zeiţa recoltei", răspunde Demeter, mândră nevoie mare. Am o latură foarte rustică şi practică. Adică, *întotdeauna* cumpăr din pieţele agricole, când pot.

— A, şi mie *îmi plac mult* pieţele agricole, intervine şi Flora. Ştii ouăle alea pe care le primeşti învelite în paie? Sunt atât de drăguţe.

— Exact! Paie.

Demeter încuviinţează şi notează *paie.*

— OK, acum înţeleg, zice Mark, încuviinţând şi scriind în blocnotesul de design. Totul natural. Acest iaurt nu e un produs de fabrică, e *meşteşugit.*

— Exact. Meşteşugit. Foarte bine.

Demeter notează *meşteşugit* pe tablă.

— Deci. Mark face o pauză. Un ulcior de iaurt *din lemn*, poate?

— O, Doamne! exclamă Flora. E de *geniu*. Ulcioare de iaurt din lemn! Le poţi colecţiona şi... poţi pune diverse în ele! Cum ar fi creioane, farduri...

— Foarte scump, zice Demeter gânditoare. Dar, dacă transformă chestia asta într-un supermegabrand de lux...

Se loveşte uşor pe mână cu markerul, gânditoare.

— Preţ de prestigiu, zice Rosa încuviinţând.

Ştiu cum e cu preţul de prestigiu – e când ceri mai mulţi bani şi consumatorii se gândesc „Aaa, înseamnă că e foarte bun”, şi cumpără şi mai mult.

— Cred că lumea ar plăti o groază de bani pentru un ulcior de lemn cu iaurt artizanal în el, zice Mark serios. Şi cu numele vacii inscripţionat pe ulcior.

— O să facem brainstorming pentru nume, e de acord Rosa. Numele vacii e crucial. E cel mai important, de fapt.

— Daisy, sugerează Flora.

— *Nu* Daisy, se opune Liza ferm.

— Altă idee?

Demeter se adresează tuturor şi ridic o mână. M-am zbătut să fiu primită la şedinţa asta: *trebuie* să contribui şi eu.

— Am putea vorbi despre faptul că le oferă vacilor îngrijirea adecvată? îndrăznesc. Adică, i se spune „Iaurtul Văcuţei Fericite”, aşa că trebuie să fie nişte vaci fericite sau ceva de genul ăsta? Şi am putea folosi ideea asta şi în imagine?

— Da! Demeter îmi prinde ideea din zbor. Bunăstarea animalelor, *o chestie uriaşă*. Animale fericite, *o chestie uriaşă*.

Scrie *văcuţe fericite şi radioase* pe tablă şi subliniază.

— Bravo.

Îmi mulţumeşte înclinându-şi uşor capul şi simt că radiez. Am contribuit şi eu cu ceva la şedinţă! OK, n-a fost cine ştie ce – dar e un început.

După ce şedinţa ia sfârşit, îi trimit o tranşă de rezultate ale sondajului lui Demeter. La care ea îmi trimite un mesaj, zicând: i le-aş putea trimite într-un alt format? Ceea ce, pe de o parte, e crimă şi pedeapsă. Pe de alta, înseamnă că cel puţin n-o să stau aici toată dimineaţa tăind frunza la câini şi nici agitându-mă la gândul întâlnirii-sau-ce-o-fi-ea. Sunt ocupată; sunt concentrată; abia dacă am timp să mă gândesc la prânz...

OK, recunosc: e o minciună. Sunt stresată *maxim.* Cum aş putea să nu fiu? E vorba de Alex Astalis. Care e cineva! După cum mi-am dat seama, căutând despre el azi-noapte pe Google preţ de două ceasuri întregi. Nu-mi vine să cred că l-am luat drept un tip oarecare. Nu pot să cred că mi-am imaginat că e un *stagiar*. Asta-i problema când cunoşti oameni în carne şi oase: nu vin cu CV-ul ataşat. Sau poate e un lucru bun. Dacă aş fi ştiut că e aşa mare mahăr, nu m-aş fi prostit niciodată suindu-mă pe catalige cu el. În orice caz, e timpul să plec. Îmi dau părul după urechi, apoi mi-l aduc iar în faţă. Apoi îl dau iar pe spate. Of, nu ştiu. Măcar bretonul arată OK. Până să-mi fac breton nu ştiam cât timp îţi ia să ai grijă de el. Toată ziua trebuie *să-i acorzi atenţie*. Dacă nu mi-l îndrept cu placa în fiecare zi, dimineaţa mă trezesc cu el ridicat, stil: „Salut! Eu sunt bretonul tău! M-am gândit să-mi petrec

toată ziua într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade; eşti de acord?”.

În fine, chiar *trebuie* să plec.

Mă ridic atât de conştientă de fiecare gest, că sunt sigură că toată lumea o să se întoarcă de la monitoare şi o să zică „Şi tu unde te duci?”. Dar fireşte că nu se întâmplă asta. Nimeni nici măcar nu mă observă plecând.

Târgul cu colinde de Crăciun e la ceva distanţă de mers pe jos şi, când ajung, mă simt îmbujorată toată şi fără suflu. Se pare că „răsare ca din pământ” în fiecare decembrie, însă nimeni nu prea ştie cum să-l descrie. E un soi de piaţă-parc de distracţie, cu o „căsuţă din turtă dulce” pentru copii şi vin fiert pentru cei mari şi colinde date la maximum în boxe.

Îl văd pe Alex imediat, e în picioare lângă standul cu vin fiert. Poartă o haină cambrată, un fular mov şi un fes cenuşiu de hipster şi are în mâini două pahare de plastic de vin fiert. Zâmbeşte când mă vede şi zice, de parcă ar continua o conversaţie deja începută:

— Vezi, *asta* e problema: au carusel, dar nu se urcă nimeni în el.

Arată spre carusel – şi are dreptate. Sunt doar doi copilaşi pe cai, şi amândoi au un aer de-a dreptul îngrozit.

— Toţi copiii sunt la şcoală, adaugă. Sau s-au dus acasă la prânz. I-am urmărit cum dispar. Vin fiert? Îmi întinde un pahar.

— Mersi!

Ciocnim paharele de plastic şi mă simt extraordinar de încântată. Chestia asta e amuzantă. *Indiferent* ce-ar fi. Adică nu-mi prea dau seama dacă e o întâlnire de afaceri... sau nu. Dar nu contează. E distractiv.

— Aşa. Acum, la muncă. Alex îşi dă pe gât băutura. Şi întrebarea e: putem găsi un concept de rebranding pentru asta?

— Ce anume? zic bulversată.

— Asta. Toată treaba asta.

— Ce, *asta*? Mă uit în jur. Adică... târgul? Piaţa asta sau ce e?

— Exact.

Privirea îi sclipeşte.

— Nici măcar nu ştiu cum să-i spună. Dar vor să împânzească toată Londra cu el. Să scoată bani în sezonul de colinde şi să se extindă în spaţii şi mai mari. Publicitate. Chestii conexe.

— Aha. Uau!

Mă uit în jur la standuri şi la luminiţe cu alţi ochi.

— Păi oamenii iubesc Crăciunul. Şi târgurile de sezon.

— Dar e un târg de sezon pentru ce anume? răspunde Alex. E un loc unde să mănânci mâncare gourmet, sau un parc de distracţie pentru copii, ori un târg meşteşugăresc, sau ce e de fapt?

Ridică paharul gol spre mine.

— Cum ni se pare vinul fiert?

— Foarte bun, zic sincer.

— În timp ce caruselul... Strâmbă din nas. E de toată jena, nu?

— Poate c-ar trebui să se axeze pe mâncare, încuviinţez. Mâncarea e o chestie foarte importantă. Chiar au nevoie şi de toate celelalte?

— Bună întrebare. Alex porneşte spre carusel. Hai să-l încercăm.

— *Poftim?*

— Nu putem evalua cum trebuie un carusel dacă nu-l testăm, zice el serios. După tine. Arată spre cai şi eu îi răspund cu un zâmbet.

— Bine, hai!

Mă cocoţ pe un cal şi bâjbâi după portofel, însă Alex ridică o mână, făcându-mi semn să mă opresc.

— Fac eu cinste. Sau, mai exact, firma. E muncă de documentare, şi e esenţială.

Se suie pe calul de lângă al meu şi-i plăteşte îngrijitorului, care e un tip ursuz, îmbrăcat într-o parka.

— Acum bănuiesc că trebuie să aşteptăm să dea buzna hoardele, remarcă Alex şi nu-mi pot reprima un chicot. În afară de noi şi doi copilaşi nu mai e nici ţipenie în jur.

— Nu te grăbi, dă-i drumul când poţi! îi strigă Alex tipului în parka, care ne ignoră.

Simt cum vântul îmi ciufuleşte bretonul şi mi-l blestem în gând. De ce nu vrea să stea locului? E destul de bizar că mă aflu pe un cal de lemn, privind în ochi cu un tip care teoretic îmi e şef, dar pe care nu-l *simt* ca pe un şef. Pe Demeter o simt ca pe şefa mea. Până şi pe Rosa

uneori. Însă tipul ăsta simt că e... Fără să ştie exact de ce, am un ghem în stomac.

Mi se pare un tip amuzant; un amestec de inteligenţă, insolenţă, umor şi farmec, toate ambalate într-un trup înalt şi zvelt. Simt că e bărbatul pe care aştept să-l cunosc de când m-am mutat la Londra, de când *mi-am dorit* să mă mut la Londra.

Îi arunc o privire furişă şi mă străbate un nou fior de dorinţă. Of, licărirea aia atotştiutoare din ochi. Pometii. *Zâmbetul* lui.

— Şi ce s-a întâmplat cu produsele alea din Asia? întreb. Cataligele şi toate celelalte?

— A, alea. Se încruntă. Nu ne băgăm. Nu credem c-o să meargă să facem echipă cu Sidney Smith.

Simt o undă de dezamăgire. Îmi dau seama că deja mă vedeam lucrând la proiect cu el. (OK, recunosc: *doar la asta mă gândeam*, la cum o să lucrez la proiect cu el, poate târziu în noapte, poate sfârşind într-o îmbrăţişare pasională pe masa de lac strălucitor din Park Lane.)

— Deci mintea a învins inima.

— Da.

— Păcat, îmi fac curaj şi spun, şi pe chipul lui Alex observ un zâmbet ciudat, uşor pieziş.

— Minte, inimă... vechea poveste.

— Deşi, *adevărul e că*, zic după ce mă gândesc o clipă, poate că a câştigat inima, şi nu mintea. Poate că nu *vrei* să lucraţi cu Sidney Smith. Aşa că ai făcut să pară că e o

decizie raţională de afaceri, dar a fost, de fapt, vorba despre ce-ţi spune instinctul.

Nu ştiu ce anume mi-a dat elanul să vorbesc atât de deschis. Poate faptul că suntem amândoi călare pe căluţi într-un carusel.

— Te prinzi imediat, nu? Alex îmi aruncă o privire pătrunzătoare. Cred că ai dreptate. Adevărul e că, pur şi simplu, nu ne plac tipii ăia de la Sidney Smith.

— Poftim.

— Şi, oricum, *există* vreo diferenţă între minte şi inimă?

Alex pare fascinat de subiect.

— Lumea vorbeşte despre „minte *versus* inimă”, zic, gândind cu voce tare. Însă, de fapt, se referă la „o parte a minţii lor contra unei alte părţi a minţii lor”. De fapt, nu e vorba de „minte *versus* inimă”, ci de „minte *versus* minte”.

— Sau „inimă *versus* inimă”.

Alex mă fixează cu un licăr în ochi.

Se lasă o scurtă tăcere ciudată între noi, şi mă întreb cum mai pot continua cât mai firesc din punctul ăsta. Nu sunt sigură dacă e vorba de felul în care mă priveşte sau de cel în care a rostit „inimă” – dar în orice caz, încep să simt nişte fiori în propria-mi inimă.

Apoi Alex se apleacă, rupând vraja.

— Hei, părul tău a luat-o razna.

Uit brusc totul despre produsele din Asia, minţi *şi* inimi. Bretonul meu, blestematul meu de breton!

— Aşa face mereu, zic îmbujorată. E groaznic...

El râde.

— Ba nu-i deloc groaznic.

— Ba da. N-ar fi trebuit să-mi fac niciodată breton, dar...

Amuţesc. Nu pot să-i spun: „Dar am vrut să arăt altfel, ca o altă persoană”.

— E doar o mică... e vântul...

Se apleacă dinspre calul său de lemn spre al meu.

— Îmi dai voie?

— Sigur. Înghit în sec. Nicio problemă.

Acum îmi aranjează delicat bretonul. Sunt destul de sigură că asta contravine politicii firmei. Şefii n-au voie să aranjeze bretonul angajaţilor, nu-i aşa?

Faţa lui e la doar câţiva centimetri de a mea şi privirea lui mă face să mă înfior. Ochii lui căprui îmi cercetează chipul în felul ăla sincer şi interesat al lui. Când îi întâlnesc pe ai mei, mi se pare că ghicesc în ei o întrebare. Sau... mă înşel?

O, Doamne, oare toate astea sunt *doar în capul meu?* Gândurile mi se precipită şi parcă o iau razna. Simt o scânteie, chiar o simt. Dar oare el o simte? Adică l-am cunoscut abia ieri. Acum ne aflăm la un soi de întâlnire – cel puţin, *eu simt* că ar fi o întâlnire –, doar că el e şeful meu şi nu prea ştiu ce se petrece...

Fără să fim avertizaţi, caruselul începe să se învârtă, iar Alex, care e în continuare aplecat către mine, aproape cade de pe cal.

— Fir-ar!

Se prinde de gâtul calului meu.

— O, Doamne! strig. Ţine-te bine!

Caii sunt mai departe unul de altul decât ar trebui, iar Alex e suspendat acum între cei doi cai, într-o poziţie aproape orizontală. Zici că e un erou din filmele de acţiune agăţat între două maşini. (Mă rog, nu *chiar* un erou din filmele de acţiune, fiindcă ăsta e un carusel, muzica veselă a început să cânte şi un copilaş arată spre el şi ţipă: „Nenea ăla a căzut de pe căluţ!”.)

Se ţine strâns cu mâinile de grumazul calului şi nu pot să nu mă uit la ele. Are degete osoase. Încheieturi puternice. Mâneca i s-a ridicat, dezvăluind un mic tatuaj pe una din ele: o ancoră. Mă întreb ce-o fi cu ea.

— Trebuia să fi luat lecţii de călărie mai întâi. Alex gâfâie în timp ce încearcă să se ridice.

Încuviinţez, încercând să nu râd.

— Caii de la carusel *sunt* destul de periculoşi. Uite la tine, n-ai nici măcar cască de călărie. Nesăbuit de-a dreptul, ce mai.

— Necugetat, e de acord el.

— Hei! Tu! Tipul în parka l-a observat şi el pe Alex. Termină cu prostiile!

— Sigur!

Alex se opinteşte serios şi revine în şa. Caii se ridică şi coboară în timp ce ne învârtim, şi-i zâmbesc ca o dementă lui Alex.

— Îmi retrag cuvintele! strigă ca să acopere muzica. E extraordinar!

— Da! strig drept răspuns. Îmi place la nebunie!

Aş vrea să păstrez clipa asta într-un stop-cadru în minte. Cum mă învârt aşa în carusel, cu un tip superb şi amuzant... de Crăciun... adică, mai lipsesc vreo câţiva fulgi de zăpadă şi scena ar fi perfectă.

— Rosa! strigă din senin Alex spre cineva aflat jos şi scena mea se spulberă. Rosa? Adică... *Rosa*?

— Aici suntem! Alex îşi flutură braţele. Gerard! Rosa!

Iat-o pe Rosa, în haina ei verde închis din lână, în stil militar, care se uită la noi fără nicio expresie. Lângă ea, un tip cu păr grizonant pe care nu-l recunosc scrie de zor ceva pe iPhone. Când caruselul se opreşte, simt cum valul de fericire şi entuziasm mă părăseşte. Aşa deci – indiferent ce-ar fi, nu e o întâlnire.

Adică, n-am crezut niciodată că e o întâlnire. *Vă spun sincer*. Am zis doar că are un iz de întâlnire.

A avut, oare? Măcar câteva clipe?

Ne lăsăm amândoi să alunecăm jos de pe cai, în timp ce Rosa ne priveşte fără să zâmbească, şi, brusc, mă simt aiurea că ne-au găsit în postura asta. Alex se duce ţintă la Rosa şi la tipul grizonant.

— Salut! Rosa, o ştii pe Cat.

— Gerard, zice tipul, şi ne strângem mâinile.

— Ce faci aici, Cat? Rosa se încruntă. Nu ştiam că eşti şi tu în proiectul ăsta.

— Eu am adus-o în grup, zice Alex relaxat. Încă o pereche de ochi. Unde sunt ceilalţi?

— Pe drum, zice Rosa. Şi cred cu tărie, Alex, că e vorba doar de *chestiile definitorii*. Azi am vorbit cu Dan Harrison şi n-a prea ştiut ce să-mi spună...

În timp ce vorbeşte, se îndreaptă spre standurile din piaţă. Alex pare absorbit de vorbele ei, iar Gerard – cine-o mai fi şi ăsta – trimite un SMS.

În timp ce pornesc fără chef în urma lor, mă simt complet bulversată. Deci chestia asta a fost de la bun început o sarcină de serviciu. A fost mereu o chestie de grup. Oare am înţeles totul greşit? Scânteia aia dintre noi o fi şi ea doar în mintea mea? Sunt o fraieră care-şi face singură iluzii, îndrăgostindu-se de şef?

Însă apoi, în timp ce ne plimbăm, Alex se întoarce şi-mi face discret cu ochiul. Un mic licăr de camaraderie. *Tu şi cu mine*, pare să spună. Şi deşi nu reacţionez altfel decât printr-un zâmbet politicos, îmi merge drept la inimă, ca o îmbrăţişare. Uite că *n-am inventat* eu asta. A fost ceva real. Nu ştiu ce anume – dar a fost ceva.

Nu rămân în târg cât rămân ceilalţi, fiindcă Alex e prins într-o convorbire telefonică cu New Yorkul, timp în care Rosa îmi spune foarte limpede că e de părere c-ar trebui să mă întorc şi să-mi văd de chestionare.

— A fost nemaipomenit să aflăm şi părerea ta, Cat, zice înţepată. Ne bucurăm să ştim cum gândesc şi juniorii noştri. Adică a fost foarte mişto că Alex te-a chemat şi pe

tine. Dar cam trebuie să termini cu documentarea aia, nu?

Şi are un ton ca de oţel. Aşa că, fără ca măcar să-mi iau la revedere de la Alex, mă întorc la birou. Însă nu sunt deprimată – ba din contră. Când ajung, urc scările în fugă şi fredonez melodia de la carusel în timp ce mă apropii de biroul meu.

Flora ridică privirea.

— Bună, Cat! Te-am căutat. Auzi, ai vrea să mergi la Portobello sâmbătă?

— Uau! zic încântată. Categoric! Mi-ar plăcea foarte mult! Mersi pentru invitaţie!

Nu îţi mai lua tonul ăsta aşa de încântat, mă dojenesc. E vorba doar de piaţa Portobello. Nu e mare lucru. Lumea merge acolo tot timpul.

Dar adevărul e că eu nu merg. În weekenduri mă simt cam singură, deşi n-aş recunoaşte asta în veci.

— Super! Flora mă priveşte radioasă. Vii întâi la mine acasă – stăm chiar după colţ – şi pe urmă mergem la cumpărături de Crăciun...

În timp ce Flora pălăvrăgeşte mai departe, eu mă aşez la birou, copleşită de fericire. Viaţa mea începe să se schimbe! În primul rând, există un bărbat interesant... Cum să zic? La orizont. Şi acum o să mă duc la Portobello cu Flora, şi o să pot posta o groază de chestii cool pe Instagram... şi vor fi adevărate. De data asta, măcar *de data asta*, vor fi adevărate.

Capitolul şase

A doua zi dimineaţă începe o zi frumoasă, rece şi însorită de iarnă. De fapt, soarele e atât de orbitor, că aproape că am nevoie de ochelarii de soare când ies din casă. Mă opresc în prag să-mi dau cu nişte strugurel şi-l văd pe Alan la poarta din faţă strângându-şi bicicleta, prins într-un soi de ceartă cu o tânără superbă.

Fata are piele strălucitoare, de culoarea cafelei cu lapte, ochi albaştri-verzui luminoşi şi părul superscurt – aproape ras – şi picioare lungi de adolescentă, care-i ies dintr-o uniformă de şcoală. Are în braţe un teanc de fluturaşi, şi se pare că asupra lor îşi revarsă Alan furia.

— Toate fundaţiile de binefacere sunt corupte, îl aud că spune pe un ton dezaprobator. Nu mai fac din astea. Toate sunt doar baliverne spuse de tot felul de directori ai lu' peşte prăjit şi reclame la metrou. Nu mai plătesc bani pentru reclame la metrou! Dacă vrei să ajuţi, ajută o persoană *în carne şi oase*!

— Eu sunt o persoană în carne şi oase, ripostează adolescenta. Mă numesc Sadiqua.

— Şi eu de unde să ştiu asta? zice Alan. De unde ştiu că nu eşti o escroacă?

— OK, *nu-mi da bani*, zice fata pe un ton exasperat. Semnează doar petiţia.

— Da, şi ce-o să faci cu semnătura mea? Alan ridică din sprâncene ca pentru a spune „Am câştigat" şi se suie pe bicicletă. Şi poteca asta e proprietate privată, adaugă,

arătând spre poteca noastră amărâtă, aflată în paragină. Deci să nu-ţi vină vreo idee!

— Idee? Fata se holbează la el. Ce idee?

— Nu mă-ntreba pe mine. Dar ţine minte: e proprietate privată.

— Crezi că am de gând să-ţi ocup poteca din faţa casei sau aşa ceva? zice fata uluită.

— Eu atâta-ţi zic, e proprietate privată, repetă Alan impasibil. Se îndepărtează pedalând şi fata scoate un icnet furios, ca un nechezat de cal.

— Ce labagiu! exclamă, şi n-am cum să nu fiu de acord.

— Bună, zic apropiindu-mă de ea, simţind nevoia să compensez cumva pentru nesimţirea lui Alan. Faci chetă pentru ceva?

— O petiţie pentru centrul comunitar, zice cam în dorul lelii, motiv pentru care iese ceva de genul „Peţiepencencomunitar”.

Îmi întinde un fluturaş pe care scrie „Salvaţi centrul nostru comunitar”, şi arunc o privire peste el. E vorba despre tăieri de fonduri şi activităţi pentru copii şi pare o treabă autentică, aşa că pun câteva monede de o liră în cutia ei şi-mi scriu numele pe petiţie.

— Baftă! zic şi dau să pornesc mai departe.

O clipă mai târziu, simt prezenţa cuiva lângă umărul meu şi când mă întorc o văd pe Sadiqua în spate.

— Bună, zic. Te mai pot ajuta cu ceva?

— Cu ce te ocupi? întreabă cu chef de vorbă. Adică ce slujbă ai şi chestii din astea.

— A! Păi mă ocup de branding. Creez imagini şi logouri pentru produse. E chiar interesant, adaug, pentru eventualitatea că asta e şansa mea să devin o sursă de inspiraţie pentru Tânăra Generaţie. E o muncă grea, dar plină de satisfacţii.

— Ştii pe cineva în industria muzicală? continuă Sadiqua, de parcă n-aş fi zis nimic. Fiindcă eu şi prietena mea Layla avem o formaţie şi am făcut un demo.

Scoate din buzunar un CD.

— Unchiul Laylei a făcut astea. Trebuie doar să le audă lumea.

— Foarte frumos! zic, încercând s-o încurajez. Bravo!

— Vrei să iei unul? Îmi bagă un CD sub nas. Să-l faci auzit...

Să-l fac *auzit*? Cine să-l audă?

— Nu lucrez în industria muzicală, îi explic. Îmi pare rău...

— Dar branding înseamnă şi muzică, nu-i aşa?

— Păi nu chiar...

— Păi în reclame nu e muzică? insistă ea. Cine face muzica din reclame? Le face cineva care are nevoie de melodii, nu-i aşa?

Mă priveşte cu ochii ăia albaştri-verzui.

— Nu se caută mereu melodii noi?

Nu poţi să nu-i admiri tenacitatea. Şi are dreptate, cineva se ocupă de muzica din reclame, chiar dacă habar n-am cine anume.

— OK. Uite care-i treaba, o să văd ce pot să fac. Iau CD-ul şi-l pun în geantă. Păi mult succes...

— Ştii vreun agent de modele? continuă ea imperturbabilă. Mătuşa mea zice c-ar trebui să mă fac model, doar că nu sunt destul de înaltă, dar ce contează asta într-o fotografie? Adică au Photoshop, aşa că ce contează? Ce nevoie ai să fii înaltă şi slabă? Au Photoshop. Foloseşti Photoshop, înţelegi ce spun? Photoshop.

Mă priveşte întrebător.

— Da, zic prudentă. Sinceră să fiu, nici despre modelling nu ştiu prea multe. Scuze, chiar *trebuie* s-o iau la pas...

Sadiqua încuviinţează dezamăgită şi resemnată, de parcă nici nu aştepta altceva din partea mea. Apoi, ajungându-mă fără probleme din urmă, bagă mâna în buzunar.

— Vrei nişte bijuterii? Fac şi bijuterii. Scoate un ghem încâlcit de brăţări din mărgele şi mi le flutură prin faţa ochilor. Cinci lire una. Le iei şi la colege.

Nu pot să nu pufnesc în râs.

— Nu azi, spun. Poate într-o altă zi. Nu era vorba că strângi bani pentru centrul comunitar?

— A, chestia aia. Ridică din umeri cu un aer filosofic. O să se-nchidă oricum. Strâng bani fiindcă, înţelegi, strângem cu toţii, dar asta n-o să-l salveze.

— Dar aţi putea! zic. Ce face centrul ăsta, mai exact?

— Tot felul de chestii. De pildă, le oferă copiilor micul dejun şi treburi de-astea. Acolo-mi luam şi eu micul dejun, fiindcă mama niciodată... Sadiqua amuţeşte, şi aerul efervescent îi dispare preţ de o clipă. Primeşti fulgi de porumb şi chestii de-astea. Dar costă bani. Fulgi de porumb în fiecare zi costă bani, nu-i aşa?

O privesc o clipă în tăcere. Îmi place fata asta. E amuzantă şi plină de energie şi cu adevărat frumoasă, chiar şi fără Photoshop.

— Mai dă-mi nişte fluturaşi, zic, şi-i iau din mână. Poate reuşesc să te ajut să strângi nişte bani.

La birou, găsesc un CD player vechi în bufet, aşa că-l bag în computer şi ascult CD-ul de la Sadiqua. Evident că sper c-o să mă dea pe spate şi c-am descoperit o stea. Din păcate, sunt doar două fete care cântă o melodie de Rihanna, care în scurt timp se transformă în chicote. Dar hotărăsc să văd ce pot face cu el, şi *în mod sigur* am să încerc să strâng bani pentru centrul comunitar.

N-am un plan anume, nici idei cum să fac asta, şi categoric n-am de gând să discut subiectul cu altcineva. Dar apoi, seara, la plecare, când îl văd pe Alex aşteptând acelaşi lift ca mine, mă trezesc panicată, gândindu-mă ce aş putea spune. E trecut de ora 9 – am avut o groază de

treburi de pus la punct – şi nu mă aşteptam să mă întâlnesc cu cineva. Şi în niciun caz cu el.

Nu l-am văzut de ieri de la carusel, dar evident că m-am gândit la el de vreo nouăşcinci de mii de ori. Când mă apropii, simt cum mi se urcă tot sângele în obraji şi mi se pune un ditamai nodul în gât. *Ce* ar trebui să-i spui unui bărbat atrăgător de care crezi că s-ar putea să te fi îndrăgostit, apropo? Mi-am pierdut toate instinctele pe care le-am avut vreodată. Îmi simt faţa împietrită. Mâinile îmi sunt lipsite de orice vlagă. Cât despre contact vizual, nici nu se pune problema. *Habar n-am* care e nivelul adecvat de contact vizual în momentul de faţă.

— Bună, zice zâmbind, când ajung la uşile liftului. Munceşti până târziu, văd.

— Bună. Îi răspund cu un zâmbet. Am avut ceva de făcut.

Şi ştiu că nu sunt obligată să continui conversaţia, însă, cum am spus deja, sunt panicată. Aşa că nici nu-mi dau seama când mă trezesc zicând:

— Am un caz umanitar care merită, pe care-aş vrea să-l propun firmei pentru sponsorizare.

Nu e sută la sută adevărat. Nu *ştiu precis* că e un caz umanitar care merită – ştiu doar ce mi-a spus Sadiqua. Însă acum am mare nevoie de un subiect de conversaţie.

— A, da? zice Alex, părând interesat.

— E un centru comunitar din apropierea locului în care stau. În Catford. Are cluburi pentru micul dejun, genul

ăsta de chestii, dar se închide. Reduceri de buget, înţelegi...

Scot fluturaşul din geantă şi i-l dau.

— Ăsta e.

— Bravo, zice Alex, citind razant fluturaşul. Păi o să-l luăm în considerare anul viitor. Sau vrei să organizezi un soi de strângere de fonduri şi până atunci? La ce te-ai gândit?

Uşile se deschid şi intrăm amândoi în lift, şi fireşte că nu-mi vine absolut nimic în minte. Strângere de fonduri. Strângere de fonduri. Vânzare de brioşe? Nu.

— Adică, ceva care să fie o provocare? zic, agăţându-mă de orice fir de aţă. Ca să simţi şi că ai obţinut şi tu ceva, pe lângă faptul că ai strâns bani? Ca un maraton. Dar nu chiar maraton, adaug repede.

— Ceva dificil, dar nu un maraton, zice Alex gânditor în timp ce ieşim din lift în holul gol, slab luminat. Îţi spun eu care e cel mai greu lucru din lume: blestematul ăla de exerciţiu de schi. Antrenorul meu personal m-a pus să-l fac aseară. Un nenorocit! adaugă cu atâta patimă, că-mi vine să râd.

— Ce exerciţiu de schi? zic, fiindcă n-am făcut niciodată aşa ceva. Că veni vorba, nici n-am schiat vreodată.

— Ăla în care stai lipit de perete. O tortură! Îl ştii. Mă priveşte. Nu-l ştii?

Se duce lângă un perete mare şi gol, pe care numele COOPER CLEMMOW e scris cu o mulţime de fonturi

diferite, şi se aşază într-o poziţie cu spatele lipit de perete şi şoldurile paralele cu podeaua.

— Nu pare atât de greu, zic, doar ca să-l enervez.

— Glumeşti? Ai *încercat* vreodată?

— OK. Zâmbesc. Accept provocarea.

Mă aşez într-o poziţie asemănătoare, la vreo doi metri de el, şi o vreme se lasă tăcerea. Amândoi ne concentrăm asupra sarcinii în curs. Am coapse destul de puternice – de la ani buni de călărie –, dar mi le simt deja arzând. În scurt timp încep să mă doară cumplit, însă n-am de gând să cedez, *n-am* să...

— Greu, aşa-i? zice Alex, cu un soi de gâfâit.

— A, ce, ăsta-i *exerciţiul*? reuşesc să zic. Ăsta zici tu că e *dificil*? Credeam că abia ne încălzim.

— Ha-ha, ha-ha, foarte amuzant...

Alex e destul de trandafiriu la faţă.

— OK, ai câştigat. Mă las păgubaş.

Alunecă spre podea, chiar în clipa în care simt că propriile mele coapse sunt pe punctul să facă subit combustie internă.

Cu un efort de voinţă, reuşesc să mai rămân pe poziţie încă trei secunde, după care mă prăbuşeşc.

— *Să nu-mi spui* c-ai fi putut să mai stai aşa încă juma' de oră, zice Alex.

— Aş fi putut să mai stau aşa încă juma' de oră, zic imediat, iar Alex râde. Mă cântăreşte din priviri şi în ochii lui văd o... scânteie. Aceeaşi pe care am văzut-o şi înainte. Acea scânteie gen tu-şi-cu-mine.

Niciunul din noi nu zice nimic preţ de o clipă. E o tăcere din aia scurtă şi liniştită care se instalează într-o conversaţie şi o poate face s-o ia într-o nouă direcţie... Dar, din nou, eu sunt cea care se panichează şi readuce lucrurile pe un făgaş sigur.

— Nu prea ştiu cât succes ar avea asta la o strângere de fonduri, zic, ridicându-mă în picioare.

— Păi e mai uşor decât un maraton, spune Alex.

— Aşa *zici* tu...

Amuţesc şi mă uit afară, prin uşile de sticlă, clipă în care, spre surprinderea mea, prin faţa ochilor îmi trece o mare de... ceva roşu.

— Stai aşa. Ce naiba e asta?

Marea cea roşie s-a preschimbat în ceva dungat – e roşu cu alb.

Un talaz roşu şi alb... Mă holbez uluită. Astea sunt *căciuli de Moş Crăciun?*

— Ce naiba... Alex mi-a urmărit privirea şi izbucneşte într-un râs uimit.

— Ce e *asta*?

Ne privim rapid, apoi ţâşnim amândoi către ieşire. Alex deschide repede uşa cu cardul şi alergăm amândoi inspirând aerul înviorător al serii, chicotind ca nişte copii la vederea priveliştii din faţa noastră.

Strada e plină de vreo două sute de Moş Crăciuni pe biciclete. Unii dintre ei au luminiţe roşii şi albe, alţii sună din claxoanele bicicletelor şi, nu ştiu de unde, se aude la

maximum Mariah Carey. E ca o mare petrecere ambulantă cu Moş Crăciuni.

— E o dementă, spune Alex, încă râzând.

— Haideţi şi voi! strigă un tip cu căciulă de Moş Crăciun, când ne vede zgâindu-ne cu ochii cât cepele. Luaţi-vă o bicicletă şi o căciulă! Haideţi şi voi! Ne invită făcându-ne semne cu mâna. Nu vă fie frică, fiţi şi voi Moşi Crăciuni!

Alex şi cu mine ne uităm la el, apoi din nou unul la altul.

— Haide, zice Alex şi traversăm grăbiţi strada spre punctul în care oamenii îşi iau biciclete de la centrul de închirieri. Douăzeci de lire, cu tot cu căciulă, strigă o fată, fluturând o găleată spre privitori. Haideţi şi voi! Toate fondurile vor fi donate spitalului Great Ormond Street!

— Trebuie să facem asta, zice Alex. De ce *nu* ne-am pune căciuli de Moş Crăciun şi n-am merge cu bicicleta prin Londra? Eşti liberă în seara asta?

Îmi întâlneşte privirea şi simt iar un mic ghem în stomac.

— Da, sunt liberă. Hai s-o facem!

Nu pot să nu râd gândindu-mă cât de ridicole sunt toate astea. Peste tot în jurul nostru, oamenii se alătură mulţimii de Moşi şi cântă împreună cu Mariah. Văd o pereche de Moşi Crăciuni pedalând pe o bicicletă dublă, şi un tip cocoţat pe un velociped.

De-asta m-am mutat la Londra, mă trezesc gândind, copleşită dintr-odată de fericire. *Pentru asta.*

— Plătesc eu pentru amândoi, zice Alex ferm. N-am prea făcut destule acte de caritate în ultimul timp, şi altruismul tău mă face să mă ruşinez.

Pune o bancnotă de cincizeci de lire în găleată înainte să-l pot opri şi ia o bicicletă, pe care mi-o oferă.

— Poftim şi căciula ta de Moş Crăciun.

Fata cu găleata îmi întinde o căciulă cu luminiţe aprinse şi mi-o trânteşte pe cap. Îmi iau bicicleta şi mă uit la Alex, care poartă şi el căciulă cu luminiţe. Marginea albă a căciulii lui e plină de steluţe aprinse ce-i dau un aer îngeresc, care mă face să mă topesc.

— Mersi, zic, arătând din cap spre săgeată. Nu era nevoie, dar mersi.

— Cu mare plăcere. Îmi zâmbeşte dezarmant.

Vreau să mai zic ceva – ceva amuzant –, dar nu e timp, fiindcă deja ne mişcăm. N-am mai mers de un secol cu bicicleta, dar picioarele mele găsesc imediat ritmul şi pornim pe şosea, un grup uriaş de Moşi Crăciuni pedalând, animaţi de muzică şi de râsete.

E una dintre cele mai frumoase seri din viaţa mea. Pedalăm de la Chiswick la Hammersmith, apoi pe Kensington High Street, încă plină de cumpărători, şi trecem de Albert Hall, pe urmă de Knightsbridge, unde Harrods e luminat tot ca un tărâm de basm şi magazinele sunt înţesate de vitrine cu produse de Crăciun. Străbatem Piccadilly şi coborâm pe Regent Street şi îmi ridic capul ca

să mă uit la luminile orbitoare de sărbătoare de deasupra noastră.

În timp ce pedalez, aerul serii mi se loveşte de obraji. Peste tot în faţa ochilor nu văd decât căciuli roşu cu alb, de Moş Crăciun. Aud zornăitul claxoanelor de bicicletă şi ale maşinilor anunţându-ne prezenţa şi Moşii biciclişti cântând melodiile de Crăciun mai tare decât boxele. Nu m-am simţit în viaţa mea atât de plină de viaţă. Acum se aude cântecul ăla care zice că e „Crăciun în fiecare zi” – ei bine, mi-aş dori să trăiesc *momentul ăsta* în fiecare zi. Să pedalez prin Piccadilly Circus. Să fac cu mâna trecătorilor. Să mă simt ca o londoneză. Şi să-i arunc din când în când câte o privire şi un zâmbet lui Alex. Nu am prea avut cine ştie ce şanse să mai vorbesc cu el, dar se află la nici zece metri în faţa mea, şi ştiu că atunci când am să-mi aduc aminte, n-am să mă gândesc „Eu am pedalat cu Moşi Crăciunii”, am să mă gândesc „*Noi* am pedalat cu Moşi Crăciunii”.

În Leicester Square ne oprim pentru o ciocolată caldă oferită de un lanţ de cafenele. În timp ce eu iau două pahare, Alex vine lângă mine mergând pe lângă bicicletă, cu un surâs larg pe faţă.

— Bună! zic şi-i întind un pahar. Nu-i aşa că-i super?

— Cel mai bun mod de deplasare, zice categoric şi ia o înghiţitură. Se pare că aici e capătul rutei oficiale. Aici ne despărţim şi fiecare merge încotro doreşte; ne lăsăm bicicletele unde vrem. Eu, unul, trebuie să mă văd cu

cineva să bem ceva. Se uită la ceasul de la mână. Adevărul e că am întârziat.

— A, bine, zic, făcând eforturi să nu mi se observe dezamăgirea.

Mă gândisem că... sperasem că am putea să mai rămânem o vreme împreună... Însă a fost o prostie. *Evident* că se vede cu cineva să bea ceva. E un tip de succes din Londra, care are viaţă socială.

— Trebuie doar să... le dau un SMS, zice absent, tastând la telefon. Tu ce faci? Încotro mergi?

— Mă duc acasă, în Catford. E o staţie de legătură la Waterloo. Fac un efort să gândesc concret. De acolo pot să iau trenul.

— O să fii OK?

— Sigur! zic veselă. Şi încă o dată mersi! A fost nemaipomenit.

Îmi las paharul de ciocolată pe blatul standului. (E călâie şi nici n-are cine ştie ce gust, sinceră să fiu.)

— Păi atunci, pa. Ne vedem la birou.

— Sigur.

Pe chipul lui desluşesc un gând.

— A, ba nu. Nu ne vedem. Plec la Copenhaga.

— Copenhaga...

Mă încrunt.

— Şi Demeter pleacă la Copenhaga. O conferinţă de design, parcă?

— Exact, încuviinţează.

— Dar ne mai vedem, sunt sigur.

— A fost incredibil, nu-i aşa? nu mă pot abţine să nu zic.

— Incredibil!

Încuviinţează din nou zâmbitor şi mă priveşte în ochi. Şi nivelul adecvat de contact vizual pentru acest moment pare să fie: *total*.

O clipă, niciunul din noi nu spune nimic. Nici măcar nu sunt sigură că pot respira. Apoi Alex ridică o mână stil salut şi eu îmi întorc bicicleta de plecare. Probabil c-aş putea prelungi conversaţia încă puţin, să mai pălăvrăgim câte ceva despre biciclete sau orice altceva... dar vreau să plec cât seara asta e încă perfectă.

Şi apoi să o derulez şi să o revăd iar şi iar în minte, tot drumul către casă.

Capitolul şapte

În clipa asta, viaţa mea pare un vis. Un vis deopotrivă frumos şi urât. Moşi Crăciunii pe biciclete... Alex zâmbindu-mi în timp ce pedalăm... faptul că mai târziu o să mă duc cu Flora la Portobello... toate astea sunt un vis frumos. Petrecerea de Crăciun de la birou o să fie luni seară şi mă tot închipui dând nas în nas cu Alex, în rochiţa mea neagră mulată. Ne văd vorbind... râzând... îl văd cum îşi pune o mână relaxat pe braţul meu când nu se uită nimeni... cum mergem să bem ceva împreună... cum ne ducem la el acasă...

OK, recunosc: îmi imaginez întruna *o mulţime* de scenarii.

Aşa că viaţa ar fi aproape perfectă acum... dacă n-ar fi şi visele urâte. Mai exact, faptul că joi mi-a murit laptopul şi a trebuit să-mi iau unul nou, ceea ce mi-a provocat o spaimă uriaşă, pe care fac mari eforturi s-o ignor.

Nici acum nu-mi vine să cred că mi s-a buşit. Colegii mei de la IT n-au reuşit să-l repare, şi nici tipul de la service. S-a chinuit o oră, după care a ridicat din umeri şi a zis:

— E mort. Mă rog, îţi trebuia oricum un *upgrade*.

Mie mi s-a pus un ghem de panică în stomac. Am nevoie de laptop pentru toate proiectele mele de design; *nu puteam* să nu-mi iau altul. Însă nu aveam atâţia bani. Am un buget foarte strâns şi bine planificat; fiecare liră contează – şi un laptop stricat e un uragan financiar. Asta a făcut o gaură imensă în finanţele mele şi ori de câte ori mă gândesc, simt cum mă iau fiorii de groază. Am avut atâta grijă cu banii. *Atâta grijă*. Şi pe urmă a venit chestia asta... Chiar, nu e drept.

În fine. N-am să mă mai gândesc la asta. O să am o zi minunată cu Flora şi o să cutreier toate tarabele din piaţă, şi evident că n-am să-mi pot cumpăra nimic, dar e în regulă, fiindcă nu despre asta e vorba, nu-i aşa? E vorba despre atmosferă. Despre vibraţie. Despre prietenie.

Flora mi-a propus să ne întâlnim la ea acasă şi, în timp ce mă apropii de strada ei, simt că-mi cade faţa. Dacă reşedinţa lui Demeter mi s-a părut impresionantă, nici nu

se compară cu casele de aici. Treptele de la intrare sunt de două ori cât ale lui Demeter. Toate au grădini în faţă şi stucatură albă, ca nişte torturi de nuntă. Găsesc numărul 32 şi mă uit atentă. Nu se poate să fie asta casa Florei. Este... casa *părinţilor* ei?

— Bună!

Uşa e larg deschisă şi o văd pe Flora în cadrul intrării impozante, încă în capot.

— Te-am văzut venind. Am dormit *muuult* prea mult, scuze! Vrei să mănânci ceva, dacă nu ţi-ai luat deja micul dejun?

Mă conduce într-un hol plin de marmură şi crini, unde o menajeră lustruieşte balustradele, apoi coborâm pe o scară de sticlă slab luminată, spre o bucătărie imensă, cu blaturi din beton. Îmi dau seama că părinţii Florei sunt superbogaţi. Şi supercool.

— Deci... asta e casa părinţilor tăi? zic, ca să fiu sigură. E incredibilă.

— A, zice Flora, fără prea mare interes. Da, bănuiesc că e. Vrei un smoothie?

Începe să arunce fructe într-un NutriBullet, după care adaugă seminţe de chia, ghimbir organic şi nişte extract special de alge pe care l-am văzut în magazinele naturiste şi care costă cam trei lire o porţie.

— Poftim! Îmi întinde un pahar şi îl dau peste cap cu poftă. Micul meu dejun a fost o ceaşcă de ceai şi ovăz cu lapte: în total, m-a costat cam 30 de pence. Apoi Flora

înşfacă o pungă de hârtie plină de croissante şi mă invită iar s-o urmez.

— Hai, ajută-mă să mă îmbrac.

Camera ei se află la ultimul etaj şi are baie şi dressing proprii. Tapetul e argintiu strălucitor, cu păsări, şi peste tot sunt lumânări Diptique şi dulapuri încastrate, şi e şi un birou vechi şi scump. Oriunde te uiţi, vezi ceva splendid. Însă Flora nici măcar nu pare să remarce lucrurile din jurul ei – scoate nişte blugi din şifonier şi înjură fiindcă nu-i găseşte pe cei pe care-i vrea.

— Deci după facultate ai locuit aici? întreb. Nu te-ai mutat?

Flora ridică sprâncenele îngrozită.

— Să mă mut? Dumnezeule, nu! Adică, nu mi-aş permite niciodată. Păi aş avea de plătit chirie, mâncarea şi tot restul... Cine poate face asta? *Niciunul* dintre prietenii mei n-a plecat de-acasă! O să stăm cu ai noştri până la treizeci de ani.

Simt cum mă cuprinde o emoţie pe care nu vreau s-o recunosc, ca invidia, sau poate chiar – preţ de o nanosecundă – ură.

Nu. Retrag ce am spus. N-o urăsc pe Flora; evident că nu. Însă ei toate îi vin atât de *uşor.*

— Ei, părinţii mei nu locuiesc la Londra. Fac un efort să zâmbesc veselă. Aşa că, înţelegi, trebuie să stau cu chirie.

— A, aşa e, zice Flora. Nu eşti din Midlands sau aşa ceva? Dar să ştii că n-ai accent.

— Adevărul e... încep, însă Flora a dispărut iar în dressing. Sinceră să fiu, nu cred c-o interesează vreun pic de unde vin.

O aştept răbdătoare până îşi face de vreo cinci ori conturul la ochi, după care îşi înşfacă geanta şi zice:

— Aşa! Hai la cumpărături! îmi afişează un zâmbet imens, molipsitor. Are părul blond adunat într-un coc în creştet şi un cojoc de oaie stil boho, fard de ochi cu sclipici şi, dacă ai vrea s-o descrii în câteva cuvinte, ai putea spune „Absolut pregătită pentru distracţie”. Coborâm în fugă scările, chicotind, şi la etajul al doilea se deschide o uşă.

— Copii! O să-l deranjaţi pe tati!

— Mamă, nu suntem *copii*, se bosumflă Flora în clipa în care pe palier apare o femeie elegantă. Arată exact ca Flora, doar că e mai în vârstă, şi e şi mai slabă decât ea. Poartă pantofi Chanel cu toc şi blugi mulaţi şi miroase incredibil.

— Ea e Cat.

— Cat!

Mama Florei îşi pune mâna rece în mâna mea, apoi se întoarce spre Flora.

— Plecaţi la Portobello?

— Da, facem cumpărături de Crăciun! Doar că sunt un pic cam lefteră. Flora se uită linguşitor la mama ei. Şi trebuie să găsesc ceva pentru bunica...

— Scumpa mea... Mama Florei îşi dă ochii peste cap. Bine, caută în geanta mea. Ia o sută. *Nu* mai mult, adaugă severă. Mereu mă laşi fără niciun ban.

— Mersi, mamă!

Flora îi dă un pupic pe obraz mamei ei şi coboară restul scărilor în paşi de dans.

— Haide, Cat!

M-a luat cu ameţeală. O sută de lire? Pur şi simplu? Eu nu i-am cerut bani tatei de ani de zile. Şi n-aş face-o niciodată, nici dac-ar avea o groază de bani cu care n-ar avea ce face, ceea ce nu e cazul.

Mă uit la Flora cum caută banii în geanta mamei, apoi o urmez pe treptele albe palatine, afară din casă. Dacă Demeter are trepte demne de o prinţesă, astea sunt demne de o regină. Îmi vine să fac o poză, dar nu se cade. Poate după ce mă împrietenesc mai bine cu Flora.

Aerul e rece şi proaspăt şi, în timp ce păşim pe stradă, mă simt extrem de optimistă. Asta e *aşa* o zonă cool a Londrei. Şirurile de case pastel sunt adorabile, zici că sunt dintr-o carte de poveşti, şi mă opresc întruna să fac poze de pus pe Instagram.

— Ia zi, ce vrei să cumperi? întreabă Flora când dăm colţul spre Portobello, croindu-ne cu ceva greutate loc printre mulţimile de turişti.

— Nu ştiu! Râd. Nu mare lucru. Cred că doar o să mă uit.

Sorb din priviri şirul tarabelor nesfârşite ce se întind în faţa noastră, cu tot ce vrei, de la coliere la eşarfe de

caşmir, de la aparate foto vintage la farfurii vechi. Am mai fost la Portobello, dar nu de Crăciun, şi astăzi atmosfera e şi mai veselă. Becurile stradale sunt împodobite, şi un grup de tipi cu căciuli de hipsteri cântă colinde a cappella, la concurenţă cu cântecele de Crăciun date la maximum la un stand cu CD-uri. Sunt tarabe cu vin fiert şi una cu plăcinte cu carne şi în aer pluteşte mireasma delicioasă de clătite abia făcute.

Îmi vine brusc în minte vinul fiert băut cu Alex şi mă trezesc gândind „O, oare asta o să fie băutura noastră?”, dar reuşesc cumva să-mi îndepărtez acest gând, aşa cum se ridică acul pick-upului de pe un disc de vinil. Vino-ţi în fire, Katie. Vin fiert? „Băutura noastră”? La fel de bine aş putea spune că fesul lui Moş Crăciun o să fie „căciula noastră”.

Flora găseşte un elefant de porţelan pentru bunica ei, după care mă târăşte după ea la un magazin de designer ca să-şi cumpere o rochie cu paiete pentru petrecerea de la birou. Eu n-aveam de gând să-mi iau nimic, dar se pare că unele dintre preţuri nu sunt *chiar aşa* de speriat. Văd o căciulă de lână pentru tata, la doar 8 lire, şi apoi un stativ cu haine la o liră, ceea ce pe Flora o amuză *la culme*. Mai ales când, într-un final, chiar cumpăr o jachetă croşetată. La alt stand, încercăm amândouă tot soiul de pălării de fetru demenţiale şi eu fac tone de poze şi sunt în extaz. Asta e viaţa excentrică de londoneză pe care mi-am dorit-o dintotdeauna.

Flora a scris SMS-uri toată dimineaţa şi, când ne oprim la un stand cu oglinzi, se strâmbă la telefon.

— S-a întâmplat ceva? întreb, iar ea pufneşte.

— Nu. Da. Îşi bagă telefonul în haină. *Bărbaţii...*

— A, *bărbaţii*, repet, deşi nu ştiu exact la ce se referă.

— Există cineva în viaţa ta în clipa asta? mă întreabă, şi simt nişte fluturi în stomac.

Vreau să zic, răspunsul meu e nu. Însă gândurile îmi zboară înapoi la acel moment din carusel, şi la senzaţia pe care am avut-o când degetele lui Alex mi-au aranjat părul.

— Nu. Mă rog, ar fi un tip...

Când întâlnesc privirea Florei izbucnesc în râs, în parte de uşurare că pot vorbi despre asta cu cineva.

— Sunt sigură că nu e interesat, dar...

— Ba pun pariu că e! Cum e?

— Ei, cum să fie? Superb. Brunet. Tatuat, adaug, cu un mic surâs.

Aşa. Hai c-am fost suficient de vagă. Ar putea fi oricine.

— Tatuat! Flora face ochii mari. Doamne! Şi unde l-ai cunoscut?

— Prin intermediul altor persoane, zic vag. Ştii şi tu. A fost, cum să zic, o întâmplare.

— Şi, s-a întâmplat ceva?

Face o faţă atât de comică, încât râd din nou.

— Nu mare lucru. Doar am flirtat. Şi am visat cum ar fi, adaug, sinceră până la capăt. Şi tu?

— Păi eu să zicem că sunt cu tipul ăsta pe nume Ant, doar că am senzaţia că vrea să-mi dea papucii. Pare tristă. Nu-mi răspunde niciodată la mesaje...

— Aşa fac toţi.

— Ştiu, ştiu. Ce-i atât de greu să trimiţi un SMS?

— Au senzaţia că dacă trimit un SMS îşi pierd o parte din suflet, zic, şi Flora începe să râdă.

— Eşti amuzantă, spune şi mă ia de braţ. Mă bucur atât de mult c-ai venit la firma noastră, Cat.

Ne plimbăm câteva clipe şi fac o poză cu un stand unde se vând doar claxoane de automobile vintage. Apoi Flora se întoarce spre mine gânditoare.

— Ascultă, Cat, vreau să te întreb ceva. Ştii că miercurea, la prânz, ne întâlnim de obicei să bem ceva? Eu, Rosa şi Sarah. La Blue Bear. În fiecare săptămână.

— A, da? Nu, nu ştiam.

— Mă rog, nu facem mare tam-tam. Nu vrem să ne trezim cu Demeter peste noi. Flora se strâmbă. Îţi *închipui* cum ar fi asta?

— Ah, încuviinţez. Îmi imaginez.

— Deci faza e că nu-i pentru toată lumea. E, cum să zic... Şovăie. E un fel de grup. Un club. Un mic club special.

— Aha.

— Şi te invit să ni te alături. Mă strânge de braţ. Ce zici? Vrei?

Simt un mic fior de bucurie. Un grup, un club. Până acum nu-mi dădusem seama cât de singură mă simt.

— Absolut! zic cu un zâmbet uriaş. Contaţi pe mine!

Va trebui să-mi ajustez bugetul dacă o să încep să-mi plătesc băutura în fiecare zi de miercuri, dar va merita din plin.

— Super! Ne reluăm programul după Crăciun. Îţi dau de ştire. Atâta te rog, *nu-i spune* lui Demeter.

— OK! Promit! Tocmai vreau să întreb unde e Blue Bear, când Flora scoate un ţipăt:

— O, Doamne!

— Iubita mea!

Un tip înalt şi brunet cu pălărie moale de fetru a apărut de nicăieri şi a înconjurat-o pe Flora cu braţele, venind din spatele ei.

— Maică-ta a zis că eşti aici.

— Ţi-am trimis SMS! zice Flora acuzator. Ar fi trebuit să-mi *răspunzi*.

Tipul ridică din umeri, iar Flora îl împinge şi chicoteşte, şi mă întreb dacă ar trebui să mă fac nevăzută, când Flora mă înşfacă de braţ şi zice:

— Ea e Cat, şi el e Ant.

Îşi ţuguie buzele spre el, seducător.

— Şi, dat fiind că ai fost aşa un *antipatic*, Ant, tu faci cinste cu prânzul.

Ant îşi dă ochii peste cap amuzat şi eu zic repede:

— Sinceră să fiu, eu cam trebuie să plec.

— Nu, vino cu noi!

Flora ne ia şi pe mine şi pe Ant de braţ şi ne trage după ea peste drum, la Butterfly Bakery, despre care am

citit pe o mie de bloguri. Brutăria e toată numai dungi roz şi albe şi din tavan atârnă peste tot fluturi de hârtie. Clienţii îi colorează cu carioca. Ăsta e marele şpil, atracţia locului.

Ne atârnăm hainele în cuierele albe de lemn de lângă uşă, după care Flora ia câte o tavă desenată cu flori pentru fiecare dintre noi şi începe să trântească diverse produse pe ele, cu un aer de şefă care le ştie pe toate.

— OK, brioşele astea cu dovleac sunt delicioase. Şi inimile din cereale sunt super... şi ar trebui să ne luăm şi câte-o salată... şi vinul ăsta tonic de ghimbir e *de vis*...

Umple toate cele trei tăvi, apoi anunţă:

— Ant, tu stai la coadă. Noi mergem să prindem o masă. Haide, Cat.

Mă conduce în partea opusă a sălii, spre o nişă de unde un cuplu tocmai se ridică de la masă şi bate palma cu mine în timp ce ne aşezăm.

— Baftă curată! Locul ăsta se aglomerează de n-ai aer.

Flora îşi scoate rochia cu paiete şi o priveşte cu drag.

— Ia zi, cu ce te îmbraci la petrecerea de Crăciun?

— O rochiţă neagră, zic. Testat, verificat.

Flora încuviinţează.

— Bună alegere. Anul trecut, Demeter a purtat o rochie atât de scurtă, că practic îi vedeai chiloţii, adaugă cu o grimasă. Pe cine crede că păcăleşte? Adică, pentru simplul fapt că ai un iubit tânăr, nu înseamnă că, gata, ai cu douăzeci de ani mai puţin. E deja *babă*, ce mai. Uite, o să-ţi arăt o poză, să vezi cum îi stătea.

— Iubit tânăr? zic curioasă.

— Ei, credeam că ştii. Flora caută grăbită printre pozele de pe telefon. Alex Astalis.

Îmi ia o clipă până când cuvintele mi se întipăresc în minte.

— Alex Astalis? repet tâmp.

— Tipul ăla pe care l-ai cunoscut şi tu.

— Adică...

— Demeter şi Alex? O, Doamne, da. Flora încuviinţează. Sunt cuplaţi *dintotdeauna*, şi nu-şi ascund deloc relaţia.

Am senzaţia că o gheară mă strânge de gât. Abia dacă mai pot vorbi.

— Dar... tu de unde ştii? îngaim într-un final.

— Ştie toată lumea, zice ea, parcă mirată. Ştii, nu, că Demeter a fost şefa lui Alex, acum o mie de ani? Ei, se pare că atracţia dintre ei era *mistuitoare*. Mark mi-a spus. Îi ştie de atunci. Şi acum Alex e şeful lui *Demeter.* E ciudat, nu?

Încuviinţez tâmp. Îmi imaginez o Demeter mai tânără... un Alex cu chip proaspăt... o atracţie mistuitoare...

Cred că m-am întors pe tărâmul de coşmar.

— Demeter era măritată şi pe vremea aia, continuă Flora. Dar cred că nu voia să se despartă de soţul ei sau, în fine... În orice caz, de-asta a venit la Cooper Clemmow. Alex a devenit asociatul lui Adrian şi i-a făcut imediat oferta să se angajeze la ei. *Atât* de pe faţă. Uite, poftim. Nu arată naşpa?

Îmi întinde telefonul şi-mi arată o poză cu Demeter în rochie mini, stând în picioare lângă o sculptură din gheaţă, însă abia dacă o văd. Mă ia cu frisoane. Mă simt pleoştită. Şi, mai presus de orice, incredibil de idioată. E atât de limpede acum. Îi văd împreună. Amândoi inteligenţi. Amândoi zvelţi. Amândoi extrem de pricepuţi la ceea ce fac. *Fireşte* că sunt şi iubiţi.

Şi, brusc, am o revelaţie: de-asta sunt amândoi la Copenhaga. Îi şi văd, într-o cameră de hotel Scandi, făcând sex în nu ştiu ce poziţie atletică uluitoare pe care nu o practică nimeni în afară de Demeter, fiindcă ea e prima persoană de pe planetă care a aflat despre ea.

Încă mai ţin în mână telefonul Florei şi mă uit în jos fără să văd nimic, cu mintea învolburată de gânduri. Demeter asta are chiar tot, nu-i aşa? Naiba s-o ia, chiar are tot. Slujbă, casă, soţ, copii, o viaţă pictată în culorile la modă – *şi* pe Alex. Findcă, evident, atunci când eşti Demeter, un soţ devotat nu-ţi e suficient. Îţi trebuie şi un iubit. Un iubit sexy, autentic, organic.

Dar... cu mine cum rămâne?

Gândurile continuă să mă tortureze, reluând acele mici momente pe care le-am avut cu Alex. Felul în care mi-a zâmbit... felul în care mi-a aranjat părul cu tandreţe... privirile pe care mi le arunca în timp ce pedalam amândoi... N-am inventat eu toate astea. *A fost* ceva acolo; a *existat* o scânteie între noi...

Dar ce înseamnă o scânteie, când ai parte de un infern mistuitor alături de zeiţa sexului sau ce e ea? Eu am fost

doar o diversiune. Îmi amintesc cum s-a uitat la telefon, după plimbarea noastră cu Moşi Crăciunii, şi mi-a zis:

— Trebuie să trimit un SMS... *să-i anunţ.*

N-a vrut să zică *„s-o anunţ”*. Dar asta voia să spună.

— Şi soţul ei nu s-a prins? Încerc să-mi iau un ton firesc şi vesel, de bârfă la birou.

— Mă-ndoiesc. Flora ridică din umeri. Tipa minte foarte bine... Vai, Ant!

— Poftim.

Ant trânteşte două tăvi pe masă. Una e a Florei, cu brioşa şi salata ei şi tot restul. Cealaltă conţine un castron de supă.

— A ta e acolo. Îmi face semn cu capul. Au pus-o deoparte, până vii să plăteşti.

Să plătesc *eu*?

Toate gândurile legate de Alex dispar şi ridic privirea şocată, cu un gol în stomac. Credeam că...

— Ant, ticălosule ce eşti!

Flora îi dă un ghiont.

— Trebuia să plăteşti tu! Acum Cat va trebui să stea la coadă.

— Ba nu, răspunde el. Le-am spus că vine imediat şi au pus-o deoparte. Fiindcă m-a dus mintea la atâta lucru.

— Pe bune, Ant?! Flora are un ton exasperat. De ce n-ai plătit, pur şi simplu, şi pentru *chestiile ei*?

— Fiindcă *sunt lefter*, OK?

El o fixează furibund. O, Doamne! Acum o să înceapă să se certe pe tema prânzului meu.

— E în regulă, zic veselă. Nicio problemă! Mersi mult că mi-ai ţinut locul la coadă, Ant!

Însă, în timp ce mă îndrept spre casă, simt cum teama îmi devine tot mai puternică. Crezusem că Ant ne face cinste cu prânzul. Altfel, n-aş fi intrat niciodată aici. M-aş fi scuzat şi aş fi plecat. Am un sandviş cu ton în geantă, învelit în folie.

Poate nu costă chiar atât de mult, îmi spun în timp ce mă apropii de casă. *Nu te ambala aşa. Poate e OK.*

Fata de la casă mă aşteaptă şi îmi zâmbeşte în timp ce-mi aşază tava cu grijă în faţa casei de marcat.

— Deci avem brioşa... salata...

Bate fiecare produs în parte şi fac eforturi să îmi iau un aer relaxat. Ca o fată bogată, cool, din Notting Hill. Nu ca una care-şi ţine respiraţia şi face calcule frenetice în timp ce sunt adăugate produsele. Probabil costă cincisprezece... optsprezece... douăzeci de lire, poate?

— Deci, în total, aveţi treizeci şi patru de lire optzeci şi cinci.

Îmi zâmbeşte, iar eu o privesc bulversată. E mult, mult mai rău decât mi-am închipuit. Treizeci şi cinci de lire? Pentru nişte *gustări*? Păi cu banii ăştia cumpăr de la supermarket mâncare pentru o săptămână.

Nu pot.

Pur şi simplu, nu pot s-o fac. Nu pot să cheltui treizeci şi cinci de lire pe câteva îmbucături. Nu după dezastrul cu laptopul. Trebuie să plec. O să-i trimit un SMS Florei şi o

să-i spun că mi s-a făcut brusc rău. Oricum, e complet absorbită de Ant; n-o să conteze.

— Sinceră să fiu, m-am răzgândit, zic stângace. Nu pot rămâne la prânz. Scuze.

— Nu vreţi *nimic* din toate astea?

Fata pare luată prin surprindere.

— Îhm, nu. Scuze. Mi-e puţin rău, trebuie să plec...

Pornesc spre ieşire clătinându-mă pe picioare, îmi iau haina din cui şi deschid uşa. Nici nu mă uit înapoi. Dacă întreabă Flora, îi spun că n-am vrut să-i dau şi ei vreun microb. Ştiu, o să sune penibil. Dar să fii penibil e mai bine decât să fii lefter.

Aerul rece mă izbeşte în faţă în clipa în care ies din cafenea şi-mi bag mâinile în buzunare. Ei, asta e. Mai bine mă duc acasă. Şi, preţ de o clipă, îmi vine să plâng. Îmi vine să mă aşez pe bordură şi să-mi îngrop capul în mâini. Nu-mi pot permite viaţa asta; nu pot fi unul dintre oamenii ăştia. Nu am o mamă care să-mi spună „Scumpa mea, poftim o sută de lire”.

De fapt, nu am mamă deloc.

Ştiu că probabil m-am prăbuşit jos de tot, fiindcă e un gând căruia nu-i prea dau curs. De obicei. Lacrimile au început deja să-mi inunde ochii, dar clipesc furioasă, ca să le opresc. *Haide, Katie. Nu mai plânge*. Probabil mi-a scăzut mult glicemia. O să-mi mănânc sandvişul; pe urmă o să mă simt mai bine.

Trimit un SMS rapid Florei: **Nu mă simt bine, a trebuit să plec, scuze, poftă bună xxx**. Apoi găsesc

un loc mai ferit pe trotuar, mă ghemuiesc şi-mi scot sandvişul învelit în folie. Nu pare la fel de apetisant ca brioşa cu dovleac, dar în orice caz o să fie mai bun decât arată...

— Cat?

Îmi răsucesc capul atât de brusc, că aproape îmi scrântesc gâtul. Flora se află în picioare, la un metru de mine, şi mă priveşte uluită, cu o mini-brioşă în mână.

— Flora? îngaim. N-ai primit SMS-ul meu?

— Ce SMS? întreabă supărată. Ce s-a întâmplat? De ce-ai plecat? Te-am văzut plecând. Nici măcar nu ţi-ai luat la revedere!

— Nu mi-e bine, zic, cu glasul răguşit. Mi s-a făcut rău brusc. Greaţă, adaug ca să ştiu o treabă şi-mi scot un şerveţel din buzunar. Mă pregătesc să vărs în el, întorcând capul de politeţe.

— O, Doamne, zice Flora, care pare şocată.

— E un virus. Nu te apropia.

— Dar acum un minut erai bine! Mă priveşte cu ochii mari. Vrei să-ţi aduc... un doctor? Un taxi?

— Nu! strig ca o pisică opărită. Nu-mi trebuie taxi. Îmi trebuie doar... aer curat. Trebuie să merg pe jos. Tu întoarce-te la prânzul tău.

— Dar de ce ai în mână un sandviş? Ochii Florei se fixează curioşi asupra mâinii mele.

Fir-ar!

— Păi... îhm... Simt cum mă colorez la faţă. Mi l-a dat cineva. I s-a părut că arăt rău, aşa că mi-a dat un sandviş.

— Un străin? Flora pare perplexă.

— Da.

— Şi ce ţi-a zis?

— Mi-a zis... Mă strofoc să găsesc ceva. Nu arăţi bine. Poftim un sandviş.

— Ţi-a dat, pur şi simplu, un sandviş? Flora pare şi mai bulversată. Dar... *de ce?*

— Cred că a fost... o chestie politică? mă aventurez disperată. Sandvişuri antiausteritate sau aşa ceva? Îl mănânc mai târziu, când mi-o fi mai bine...

— Ba nici vorbă! Flora mi-l înşfacă din mână, cu o mină îngrozită. Nu poţi avea încredere să mănânci un sandviş pe care l-ai primit întâmplător, de la un străin! Mai ales dacă ţi-e rău!

Îl aruncă într-un coş de gunoi şi eu încerc să-mi ascund supărarea. Ăsta era prânzul meu. Şi acum se află la coş.

— Ne-au dat astea gratis.

Îmi întinde mini-brioşa cu părere de rău.

— Dar, dacă ţi-e rău, nu vrei, nu-i aşa?

Am citit descrieri ale mini-brioşelor de la Butterfly Bakery de-ţi plouă în gură. Asta e o minunăţie din ciocolată, cu rotocoale de glazură marmorată. La vederea ei, stomacul începe să-mi chiorăie.

— Ai dreptate, zic cu efort. Doar vederea ei mă face să... înţelegi. Să-mi vină rău. Greaţă, adaug. Ia-o, te rog.

— Ce păcat. Flora ia o gură din ea. *Doamne,* ce bună e. Bine, ai grijă de tine. Eşti sigură că nu vrei să-ţi caut un taxi?

— Nu, du-te.

Îi fac semn din mână să plece.

— Întoarce-te la Ant, te rog. Du-te.

— Bine, OK. Ne vedem luni.

După ce-mi aruncă o ultimă privire nesigură, Flora îmi trimite o bezea, apoi dispare. Când sunt sigură c-a plecat, mă ridic încet de pe bordura pe care eram ghemuită. Mă uit fix la sandvişul meu. Da, e într-un coş de gunoi. Ceea ce e scârbos. Indiscutabil. Şi totuşi, e încă învelit în folia de plastic. Aşa că... teoretic...

Nu, Katie.

N-o să-mi recuperez prânzul din coşul de gunoi. N-am să cobor atât de jos.

Dar e perfect învelit. N-are nimic.

Nu.

De ce nu?

Fără să vreau, mă apropii de coş. Nu se uită nimeni.

— O să fac o poză cu coşul pentru blogul meu despre risipa de mâncare, zic cu voce tare, extrem de stresată. Fac o poză cu coşul şi mă apropii şi mai tare. Ia uite, un sandviş neatins. Aşa că... am să fac o poză cu acest sandviş pentru documentarea mea privind faptul că marea problemă în ziua de azi e risipa de mâncare.

Uşor îmbujorată, iau sandvişul din coş şi îl pozez. O fetiţă de vreo cinci ani mă priveşte şi trage de mâneca unei haine de caşmir roz deschis.

— Mami, doamna aia îşi ia mâncarea din coş, zice pe un ton piţigăiat.

— E pentru blogul meu despre risipa de mâncare, adaug imediat.

— A luat sandvişul ăla din coş, insistă fetiţa, ignorându-mă. Din *coş*, mami.

Trage de mâneca mamei, extrem de afectată.

— Ar trebui să-i dăm nişte bani, mami. Mami, doamna cea săracă are nevoie de *bani*.

În cele din urmă, mama ei ridică ochii şi-mi aruncă o privire în treacăt.

— Să ştii că e un cămin câteva străzi mai jos, zice dezaprobator. Ar trebui să primeşti ajutor, şi nu să agresezi lumea, cerându-le bani.

Vorbeşte serios?

— Dar nu agresez lumea! izbucnesc indignată. N-am nevoie de banii tăi nenorociţi! Şi e sandvişul meu! Eu l-am făcut, OK? Cu ingredientele mele.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, *asta* îmi mai lipsea. Înşfac sandvişul şi-l îndes în geantă cu mâini tremurânde. Şi tocmai dau să plec grăbită când simt o mână pe braţ.

— Îmi cer scuze. Poate c-am părut nepăsătoare. Eşti o fată foarte drăguţă.

Femeia în haină roz de caşmir îmi cântăreşte din ochi haina ponosită de la Topshop.

— Nu ştiu de ce eşti pe stradă şi care îţi e povestea... dar trebuie să ai speranţă. Toată lumea trebuie să aibă speranţă. Uite, poftim, Crăciun fericit. Scoate o bancnotă de cincizeci de lire şi mi-o întinde.

— O, Doamne, zic îngrozită. Nu. Nu înţele...

— Te rog. Femeia are un ton pătimaş. Lasă-mă să fac asta pentru tine. De Crăciun.

Îmi îndeasă bancnota în mână şi văd ochii fetiţei strălucind de mândrie că are o mamă atât de generoasă. E limpede că amândouă sunt emoţionate la gândul că au ajutat o străină care doarme pe stradă.

OK, e cel mai groaznic moment din *viaţa mea*. N-are niciun rost să-i explic adevărul acestei femei; o să fie mult prea jenant pentru amândouă. Şi, apropo, ştiu că n-am părul aranjat sau mai ştiu eu ce la coafor şi că am nevoie de flecuri noi la pantofi – dar chiar arăt ca o persoană care trăieşte pe *stradă*? Oare hainele mele sunt atât de sărăcăcioase comparativ cu cele pe care le poartă de obicei cei din Notting Hill?

(Adevărul e că poate sunt.)

— Mulţumesc mult, ce să zic, îngaim cu efuziune exagerată, într-un final. Sunteţi o femeie cumsecade. Domnul să vă binecuvânteze, adaug ca să ştiu o treabă. Domnul să ne binecuvânteze pe toţi.

Mă îndepărtez grăbită şi, imediat ce dau colţul, mă apropii de un ofiţer al Armatei Salvării, care ţine o cutie de tablă. Şi recunosc: în clipa în care pun banii în ea mi se strânge un pic inima. Adică, cincizeci de lire sunt cincizeci de lire. Dar nu pot face altfel, nu-i aşa?

Ochii ofiţerului de la Armata Salvării se luminează – însă, în clipa în care se apucă să exclame în faţa aparentei mele generozităţi, îi întorc spatele şi încep să merg şi mai repede. Ce fiasco total! Ce *zi nenorocită*!

Şi acum, fără să vreau, am în minte numai imagini cu Alex. Alex şi Demeter în camera lor de hotel, înlănţuiţi pe un covor creat de un designer danez, ciocnind paharele şi toastând în cinstea lor, pentru că sunt atât de plini de succes şi de sexy şi de supermegaultra...

Nu. Ajunge. N-are niciun rost să mă gândesc la asta. Trebuie doar să-l evit la petrecerea de Crăciun. Şi pe urmă o să fie Crăciunul şi începe un nou an şi totul va fi altfel. Exact. O să fie bine.

Capitolul opt

Fir-ar! Uite-l, stă în picioare lângă bar. *Fir-ar!* Mă fac imediat mică şi apuc un balon, ca să mă ascund în spatele lui.

Poate m-aş putea deghiza cu ornamente de Crăciun. Sau poate ar trebui, pur şi simplu, să plec.

Petrecerea de Crăciun a început acum două ore. Ne aflăm cu toţii într-o cameră de la etaj, la Corkscrew, şi e cea mai mişto petrecere de Crăciun la care am fost vreodată. Ceea ce nici nu e de mirare.

Din discuţiile de la birou de săptămâna trecută, am aflat că nimeni de la Cooper Clemmow, cel puţin din departamentul nostru, nu agreează ideea unei cine tipice de Crăciun, sau „Crăciunul *à la carte*", cum l-a numit Rosa în glumă. Demeter, Flora şi Rosa preferă gâscă în loc de curcan. (Organic, *fireşte.*) Mark a optat pentru drob de nucă, fiindcă partenerul lui e vegan. Liz pregăteşte o

reţetă de prepeliţă *à la* chef Ottolenghi. Sarah găteşte homar şi îşi aranjează masa aşezând în centrul ei, drept element decorativ, un buştean plutitor pe care l-a găsit astă-vară. (*Habar n-am* ce legătură o avea asta cu Crăciunul.)

Apoi cineva a zis „Şi tu, Cat?” şi mi l-am închipuit imediat pe tata, la masa noastră veche de la bucătărie, purtând un coif de hârtie de la Cash & Carry, ungând un curcan cu o margarină ieftină, cumpărată angro. Mai „Crăciun *à la carte*” de atât nu s-ar putea. Aşa că m-am mulţumit să zâmbesc şi am zis „Nu ştiu încă”, iar discuţia a virat-o în altă direcţie.

Petrecerea asta e şi ea, de asemenea, foarte *departe* de a fi un „Crăciun *à la carte*”. În colţul camerei e o cabină foto şi peste tot sunt baloane negre şi albe pe care scrie *Obraznic* şi *Drăguţ*. Gustările sunt aranjate tematic în funcţie de brandurile de pe lista noastră de clienţi, iar DJ-ul e cât se poate de ne-Crăciunesc – n-a pus nici măcar o dată Slade. Şi nici pe Alex nu l-am văzut toată seara. Crezusem c-am scăpat. Şi chiar mă distram.

Însă acum, brusc, iată-l, arătând splendid într-o cămaşă cu print geometric, alb-negru. În timp ce se uită în jur, cu un pahar în mână, are un mic surâs în colţul gurii. Înainte să apuce să mă vadă, mă răsucesc pe călcâie şi pornesc spre ringul de dans. Nu că aş vrea neapărat să dansez, dar e un loc sigur în care să te ascunzi.

După Portobello, restul weekendului a trecut într-o apatie deprimantă. M-am uitat la televizor, am stat pe Instagram. Apoi, în dimineaţa asta, am intrat în birou, mi-am terminat *în fine* sondajul, am răspuns întrebărilor îngrijorate ale Florei referitoare la virusul care m-a atacat subit şi m-am întrebat dacă să mă fofilez şi să nu mă duc la petrecerea de Crăciun.

Dar nu. Ar fi fost penibil. Şi oricum, e o seară liberă cu distracţie inclusă, şi chiar m-am simţit foarte bine. Îmi amintesc întruna de invitaţia Florei să mă alătur grupului lor de la bar şi simplul gând mă face să mă simt mai bine. Oamenii ăştia sunt prietenii mei. Cel puţin... *o să fie* prietenii mei. Poate c-am să muncesc aici cinci, zece ani, am să avansez în carieră...

Ochii mi-au fugit înapoi către bar. Îl văd pe Alex vorbind aprins cu Demeter şi simt un nou fior când mă gândesc cât am fost de naivă. Uită-te la ei, ce pereche sunt. Se privesc în ochi foarte de aproape, la nici cincisprezece centimetri. Pentru ei nu mai există nimeni altcineva. *Evident* că fac sex.

— Bună, Cat! Flora vine spre mine dansând, strălucind datorită paietelor. Mă duc să văd dacă i-a plăcut cadoul meu de Moş Crăciun Anonim.

Articulează cu greu şi-mi dau seama că e destul de pilită. De fapt, cred că toată lumea s-a pilit la greu. Aşa se-ntâmplă când ai băutură gratis.

— Cum să faci asta? zic. E Moş Crăciun *Anonim.* Asta-i şi ideea.

— Dar vreau să se ştie că e de la mine! Se bosumflă. Am găsit aşa un cadou cool. Am cheltuit mult peste limita impusă, adaugă cu voce tare, beată, cu un aer confidenţial. Am cheltuit cincizeci de lire.

— Flora! râd, şocată. Nu trebuie să faci asta. Nu trebuie să-i spui persoanei în cauză că e de la tine.

— Nu-mi pasă. Haide!

Mă apucă de braţ, clătinându-se pe tocuri.

— Rahat! *N-ar fi trebuit* să beau atâta mojito...

Mă târăşte după ea, traversăm camera şi, înainte să apuc să clipesc sau să mă gândesc sau să fug, ne aflăm în faţa lui Alex Astalis.

Îmi năvăleşte tot sângele în obraji şi mă uit la Demeter, care s-a întors puţin într-o parte să discute cu Adrian.

— Bună, Katie-Cat, zice Alex relaxat, şi mă fac şi mai roşie la faţă. Însă, din fericire, Flora nu pare să fi remarcat. Chiar e beată mangă.

— Eu sunt Moşul tău Crăciun anonim! zice, articulând cu greu. Ţi-a plăcut? Pălăria Paul Smith.

Alex pare un pic luat prin surprindere.

— De la tine e?

— Mişto, nu?

Flora se clatină uşor şi o prind să nu cadă.

— Foarte mişto.

Alex dă din cap cu o undă de reproş ironic.

— Dar a costat mai puţin de zece lire?

— Zece lire? Glumeşti? Flora se clatină iar şi de data asta Alex e cel care o prinde.

— Îmi pare rău, încerc să o dreg. Cred că e un pic...

— Nu sunt beată! zice Flora teatral. Nu sunt...

Îşi pierde echilibrul şi se apucă de mâneca lui Alex. Când face asta, mâneca se ridică, dezvăluindu-i tatuajul.

— Hei! zice mirată. Ai un tat-tat... E atât de beată, că nu poate rosti cuvântul. Un tat-tat...

— Ba *n-am* luat-o deloc razna! izbucneşte brusc vocea furioasă a lui Demeter, şi tresar şocată. Demeter se ceartă cu Adrian? La petrecerea de Crăciun? După privire, Alex pare încordat şi îmi dau seama că le ascultă conversaţia, şi nu e atent la noi.

— Demeter, nu asta spun.

Glasul lui Adrian e calm şi liniştitor.

— Dar trebuie să recunoşti... destul de îngrijorat...

Nu prea pot auzi exact ce spune, din cauza gălăgiei.

— Ai un tatuaj! Flora reuşeşte în fine să articuleze cuvântul.

— Da. Alex încuviinţează amuzat. Am un tatuaj. Bravo.

— Dar...

Ochii ei se întorc spre mine. Văd cum mintea ei înceţoşată de alcool procesează.

— Ia stai aşa. Se întoarce spre Alex. Păr brunet, tatuaj... plus că *puneai întrebări* despre el.

Inima începe să-mi bubuie în ritmul muzicii.

— Hai să mergem, Flora, zic repede, şi o trag de braţ, însă ea nu se mişcă.

— El e, aşa-i?

— Încetează!

Sunt înnebunită de groază.

— Hai să mergem!

Însă Flora nici nu se clinteşte.

— El e tipul tău, nu-i aşa? Pare încântată. *Ştiam eu* că e cineva de serviciu. E îndrăgostită de tine, îi spune lui Alex, împungându-mă cu degetul. Înţelegi. În taină.

Îşi duce un deget la buze.

Îmi vine să intru-n pământ. Nu pot să cred că s-a întâmplat aşa ceva. N-aş putea să mă teleportez pur şi simplu din situaţia asta, de la petrecerea asta, din viaţa mea?

Alex îmi caută privirea şi văd totul în expresia lui. Şoc... milă... şi mai multă milă. Şi pe urmă şi mai multă milă.

— Nu sunt îndrăgostită de tine!

Reuşesc, cumva, să scot un hohot de râs strident.

— Pe cuvânt! Îmi cer mii de scuze pentru ce-a zis prietena mea. Nici nu te cunosc prea bine, cum aş putea fi îndrăgostită de tine?

— Nu e el? Flora îşi acoperă gura cu mâna. Ups, scuze. Înseamnă că e alt tip brunet, cu tat-tat... Cuvântul îi face din nou probleme. Tatuaj, reuşeşte să spună într-un final.

Alex şi cu mine ne uităm amândoi la încheietura lui. El ridică privirea şi mă priveşte în ochi, şi văd că ştie: e vorba despre el.

Îmi vine *să mor.*

— Păi, eu aş cam pleca, zic grăbită, deprimată şi agitată. Trebuie să-mi fac bagajele şi... îhm... mulţumesc pentru petrecere...

— N-ai pentru ce, spune Alex, pe un ton intrigat. Chiar trebuie să pleci acum?

— Da! zic disperată, în clipa în care Demeter se întoarce şi se apropie de noi. E trandafirie la faţă şi pare năucită, ceea ce nu-i stă în caracter.

— A, Cath. Face un efort vizibil să-şi ia o expresie amabilă. Deci pleci mâine?

E clar că a uitat că, de fapt, mă cheamă Cat. Dar nu mai am puterea s-o mai corectez.

— Da. Absolut.

— Şi ai ales? Curcan sau gâscă?

— A, curcan. Dar cu o umplutură delicioasă de porcini, mă aud zicând, un pic cam prea entuziast. Îmbrăţişez cu un zâmbet larg şi supervesel întregul grup de londonezi sofisticaţi. Toată lumea e atât de la modă şi cool, şi tratează Crăciunul ca pe un eveniment ironic, la care nu contează decât designul.

— *Porcini?* Demeter pare curioasă.

— A, da, dintr-un sătuc din Toscana, mă trezesc zicând. Şi... trufe din Sardinia... şi *evident*, şampanie vintage. Aşa că vă urez... Crăciun fericit tuturor! Ne vedem după vacanţă.

Îl văd pe Alex deschizând gura să spună ceva, dar nu aştept să aud ce zice. Îmi arde faţa în timp ce pornesc spre ieşire, împiedicându-mă la un moment dat în graba

mea. Trebuie neapărat să ies de-aici. Să plec. Să mă întorc la Crăciunul meu de lux, gourmet. La ciupercile porcini. La şampania vintage. Şi, firește, la trufe. Abia aştept!

Capitolul nouă

— Vino să încerci ultima mea realizare.

Tata, aflat lângă blatul de la bucătărie, se întoarce spre mine şi-mi întinde o băutură. Nu e un pahar de şampanie vintage şi niciun cocktail sofisticat. Nu e nici măcar vreun cidru artizanal organic, local. E punch-ul de Crăciun brevetat al tatei, făcut din ce băuturi spirtoase a găsit la piaţă, toate amestecate cu suc de portocale şi de ananas cu conservanţi şi tonic de lime.

— Noroc, draga mea.

E după-masa de ajun şi sunt acasă la ţară, şi Londra pare la o viaţă distanţă. Totul e altfel aici. Aerul, zgomotele, pământul, care se întinde *cât vezi cu ochii*. Locuim la o fermă dintr-o zonă a Somersetului atât de îndepărtată, că n-a auzit nimeni despre ea. Ziarele vorbesc întruna despre Somersetul *cel atât de la modă* şi de Somersetul *celebrităţilor*... Ei bine, credeţi-mă, suntem într-o regiune din Somerset unde-a înţărcat mutu' iapa.

Casa noastră se află într-o vale, şi de la ferestrele bucătăriei nu vezi decât câmpuri, pe care se zăresc ici-colo nişte oi, panta dealului Hexall Hill, şi, în depărtare, câte-un deltaplan. Mai sunt şi nişte vaci, deşi tata nu mai

e atât de pornit pe creşterea vacilor ca odinioară. Nu prea faci bani cu ele, zice. Există alte activităţi mai bănoase. Deşi se pare că încă nu s-a dumirit care ar fi acestea.

Tata ridică paharul şi-mi zâmbeşte radios, şi are mici riduri în colţul ochilor luminaţi de un licăr. Nimeni nu poate rezista surâsului tatei, nici măcar eu. Toată viaţa mea, l-am văzut cucerind lumea cu şarmul lui, cu optimismul său fără margini. Cum a fost atunci, când aveam zece ani, şi am uitat să-mi fac proiectul de vacanţă. Tata a apărut pur şi simplu la şcoală, a privit-o pe învăţătoare şugubăţ, i-a spus de câteva ori cât de sigur e că n-o să fie nicio problemă... şi, adevărul ăsta e, nici n-a fost. Totul a fost în regulă, ca printr-o vrajă.

Evident, nu sunt o tâmpită. Ştiu că a existat şi o undă de compasiune acolo. Eram fata fără mamă...

În fine, hai să nu ne mai gândim la asta. E ajunul Crăciunului. Deschid uşa de la bucătărie şi ies afară, croindu-mi drum printr-un grup de găini, ca să trag în piept aer proaspăt de ţară. Trebuie să recunosc, aerul e incredibil aici. De fapt, întregul loc e incredibil. Tata crede că am întors complet spatele Somersetului, dar nu e aşa. Am făcut doar o alegere legată de locul în care vreau să trăiesc...

Închid brusc ochii. Încetează! Câte discuţii imaginare am avut oare cu tata despre asta? Şi acum continui să le am când el *stă la un metru de mine?*

Iau o gură de punch şi încerc să mă concentrez asupra peisajului îndepărtat, şi nu la curtea fermei, întrucât, cu

cât te apropii mai tare de casă, cu atât mai puţin pitorească ţi se pare. Tata a încercat o mulţime de scheme de îmbogăţire rapidă de-a lungul anilor, şi niciuna dintre ele n-a funcţionat – şi peste tot în curte se văd urme şi rămăşiţe ale acestor scheme, pe care nu s-a obosit niciodată să le adune. Presa de cidru e în şopron, abia folosită. Uite şi masa de masaj, de pe vremea când urma să ne deschidem un spa.

(N-a putut găsi un maseur suficient de ieftin.) Uite şi tăblia şi noptierele turcoaz asortate cu spirale în stilul anilor optzeci pe care le-a cumpărat de la un amic, în ideea că va deschide o pensiune. Sunt încă învelite în plastic şi stau rezemate de o poartă. Arată îngrozitor.

Şi uite-l şi pe Colin, alpaca noastră, care se plimbă prin ţărculeţul lui, cu un aer trist, de biată creatură fără rost. Dumnezeule, toate suratele lui au fost un dezastru! Tata a cumpărat şase, acum trei ani, şi a fost convins că o să ne îmbogăţim de pe urma lor. Îşi închipuia că aveau să fie atracţia zonei, şi urma să ne facem o fabrică de lână, şi tot felul de chestii conexe. Chiar a vândut bilete unei şcoli care a organizat o excursie să vină să le vadă, însă apoi o alpaca a muşcat un copil, iar tata nu făcuse niciun soi de regulament de protecţie, şi a fost o nebunie.

Deşi asta n-a fost atât de rău cum a fost ŢARA MINUNILOR DE IARNĂ DE LA ANSTERS FARM! VIZITAŢI-L PE MOŞ CRĂCIUN ÎN GROTA SA!, cu vată pe post de zăpadă şi kituri ieftine de bricolaj de la Poundland tat drept cadouri şi cu mine pe post de elf de paisprezece

ani, fără niciun chef. Asta a fost acum doişpe ani, dar încă mă mai înfior când îmi amintesc. Oribili mai erau colanţii ăia verzi!

— Vai, e minunat să fii şi tu acasă, Katie!

A ieşit şi Biddy, cu paharul în mână. Mă îmbrăţişează şi mă bate uşor pe umăr.

— Ne-a fost dor de tine, draga mea!

Biddy e prietena tatei de ani de zile. Sau partenera. Nevasta neoficială, cum ar veni. După moartea mamei, mult timp am fost doar tata şi cu mine. Şi a fost bine. Am crezut că tata o să fie singur toată viaţa. Au existat mai multe femei din zonă, majoritatea blonde, care au venit şi au plecat, şi toate mi s-au părut la fel.

Însă apoi a apărut Biddy, chiar înainte să plec la universitate. A fost altfel decât celelalte, de la început. Această Biddy e o persoană liniştită, tenace şi raţională. E frumoasă în felul ei – brunetă, cu păr uşor grizonant, ochi căprui închis –, dar nu e genul care să-ţi ia ochii şi nici nu e la modă. Însă e o fiinţă foarte hotărâtă. Pe vremuri a fost bucătăreasă la Fox and Hounds, până când a devenit foarte obositor să lucreze până târziu în noapte. Acum face dulceţuri şi gemuri şi le vinde la târg. Am văzut-o stând liniştită la taraba ei, câte şase ceasuri, mereu amabilă, întotdeauna dornică de vorbă. Nu-şi tapează niciodată clienţii, însă nici nu le cere mai puţin decât face. E corectă. Sinceră şi corectă. Şi, din nu ştiu ce motiv – *habar n-am* de ce –, îl suportă pe tata.

Glumesc. Oarecum, să zicem. Tata e genul ăla de om care te scoate din minţi, după care face cum face şi drege lucrurile, când nici nu te aştepţi. Când aveam şaptesprezece ani, l-am rugat de o mie de ori să mă înveţe să conduc. A amânat... a uitat... a zis că sunt prea tânără... Apoi, într-o zi, când eu îmi pierdusem deja orice speranţă, m-a anunţat:

— Aşa, Kitty-Kate, azi mergem la condus.

Am petrecut toată ziua în maşină şi el a fost cel mai blând şi mai răbdător instructor pe care ţi l-ai putea închipui.

Vreau să zic, carnetul tot nu l-am luat. Se pare că tata habar n-avea cum să mă înveţe să conduc; de fapt, examinatorul m-a oprit la jumătatea examenului, fiindcă se pare că aş fi „pus în pericol siguranţa traficului”. (N-a fost câtuşi de puţin impresionat de sfatul tatei: întotdeauna accelerezi când vezi că se schimbă culoarea semaforului, poate reuşeşti să treci.) Dar, oricum, intenţia a existat, şi n-am să uit niciodată ziua aia.

Asta e latura mai blândă şi mai serioasă a tatei. N-o arată întotdeauna, însă, dincolo de glume şi de licărul din ochi şi de flirtul nevinovat, e moale ca untul. E suficient să-l priveşti la fătatul oilor. Are grijă de mieii orfani la fel de drăgăstos de parc-ar fi propriii lui copii. Sau îmi amintesc de perioada aia când am avut o febră urâtă, la unşpe ani. Tata a fost atât de îngrijorat, că mi-a luat temperatura de vreo treizeci de ori pe oră. (În cele din urmă, l-a rugat pe Rick Farrow, veterinarul, să treacă să

mă vadă. Mi-a zis că are mai mare încredere în Rick decât în orice doctor. Ceea ce a fost OK până când s-a auzit despre asta la şcoală. Pe bune acum, *era veterinar*.)

Încă mi-o amintesc pe mama. Aproximativ. Am frânturi vagi de amintiri, ca o acuarelă neterminată. Îmi aduc aminte de braţele ei înlănţuindu-mă şi de o voce blândă. De pantofii ei „buni” – avea o singură pereche, de lac negru, cu tocuri zdravene. Îmi amintesc cum m-a condus pe câmp, călare pe ponei, cloncănind din buze cu drag pentru amândoi. Cum mă pieptăna după baie, în faţa televizorului. Încă mai simt un gol trist, în formă de mama, în viaţa mea, atunci când mă las pradă gândului... dar asta nu se întâmplă des. I-aş fi neloială tatei, cumva. Pe măsură ce-am mai crescut, mi-am dat seama cât de greu trebuie să-i fi fost lui, toţi anii ăştia, să mă crească singur. Dar nu m-a lăsat, nici măcar o dată, s-o simt. Totul era amuzant, o aventură doar pentru noi doi.

Am o amintire de când aveam şase ani, în anul de după moartea mamei: tata aşezat la masa de la bucătărie, uitându-se prin catalogul Littlewoods, cu fruntea încruntată, încercând să aleagă haine pentru mine. Dorindu-şi atât de mult să le nimerească. E atât de cumsecade, că te poate face să plângi. Şi te poate face să plângi pentru ţi-a vândut mobila asortată din dormitor, pe care o adorai, fără niciun avertisment, unui tip din Bruton care-i făcuse o ofertă foarte bună. (Aveam cincisprezece ani. Şi ceea ce tot nu pricep e de unde *a ştiut* tipul din Bruton de mobila mea din dormitor?)

În orice caz, ăsta-i tata. Nu e aşa cum pare. Apoi, în clipa în care crezi că, gata, l-ai citit, *chiar e* exact aşa cum pare. Şi cred că Biddy înţelege asta. Şi de-asta funcţionează ca un cuplu. Pe vremuri, mă uitam la toate celelalte femei care erau cu tata şi, chiar şi copil fiind, îmi dădeam seama că ele *nu-l înţeleg deloc* pe tata. Ele nu vedeau decât un tip charismatic, fermecător, pus pe glume şi pe scheme de făcut bani. Care stătea şi bea la cârciumă şi spunea poveşti amuzante. Asta le atrăgea la el, aşa că el asta le oferea. Însă pe Biddy n-o interesează charisma; o interesează legătura dintre ei. I le spune verde în faţă. N-o ia pe după plop şi nici nu flirtează. Îi văd uneori discutând cu glasul coborât şi îmi dau seama că tata se bazează tot mai tare pe ea.

Însă Biddy e şi grijulie, şi discretă. Nu se bagă niciodată între mine şi tata. Ştie cât de apropiaţi am fost toţi anii ăştia, şi n-are nimic împotrivă să facă un pas în spate. Nu-şi dă niciodată cu părerea. Nici nu oferă sfaturi care nu i s-au cerut. Şi nici nu i-am cerut vreodată sfatul.

Poate ar trebui.

— Vrei nişte chipsuri, Kitty-Kate?

Tata m-a urmat afară în lumina soarelui de iarnă, cu un castron cu chipsuri. Părul grizonant şi ondulat e încă ciufulit de la treburile pe care le-a făcut pe-afară, şi pielea îi e la fel de bătută de vreme ca întotdeauna, însă ochii lui albaştri strălucesc ca nişte bucăţi de safir.

— Tocmai îi ziceam lui Katie ce bine că a venit acasă, zice Biddy. Nu-i aşa?

— Absolut, răspunde tata şi ridică paharul spre mine. Îmi ridic şi eu paharul şi încerc să zâmbesc – dar nu-mi e prea uşor. Nu pot să mă uit în ochii tatei fără să văd fărâmele de tristeţe din licărul lor. Aşa că iau o gură mare de băutură, aşteptând ca momentul să treacă.

Dacă ne-ai vedea din afară, n-ai bănui nimic. Ai crede că suntem un tată şi o fiică reuniţi şi fericiţi în ajunul Crăciunului. N-ai simţi în veci valurile de durere şi de vină ce ricoşează nevăzute între noi.

Stagiatura mea la Birmingham n-a fost niciodată o problemă. Tata a înţeles că a fost tot ce-am reuşit să găsesc; ştia că nu vreau să mă stabilesc la Birmingham; nu şi-a făcut griji. Stagiatura de la Londra, la fel, a născocit şi pentru ea o motivaţie acceptabilă. Eram „la început” şi era limpede că trebuie să capăt cumva experienţă.

Însă apoi m-am angajat la Cooper Clemmow şi ceva din sufletul lui a îngheţat. Îmi amintesc cum le-am dat vestea, lui şi lui Biddy, chiar aici. A, el s-a purtat exact cum trebuie – m-a îmbrăţişat şi a zis „bravo”. Am discutat despre vizite şi weekenduri, şi Biddy a făcut un tort ca să sărbătorim. Însă i-am văzut în permanenţă privirea de om rănit.

De atunci, relaţia dintre noi n-a mai fost chiar perfectă. Şi cu atât mai puţin, de când a venit ultima oară la Londra, în urmă cu aproape un an, cu Biddy. Dumnezeule, a fost un dezastru. A fost o defecţiune la metrou şi am întârziat la spectacolul pentru care luasem bilete. Un grup

de tineri s-a luat de tata în glumă şi cred – deşi el n-ar recunoaşte asta niciodată – că s-a speriat. Mi-a spus clar ce părere are despre Londra. Eram atât de obosită şi de dezamăgită, că am izbucnit în lacrimi şi am zis... nişte chestii pe care nu voiam de fapt să le zic.

Din clipa aia, ne-am învârtit unul în jurul altuia în vârful picioarelor. Tata n-a mai propus să vină în vizită. Nu i-am cerut nici eu s-o facă. Nu vorbim prea mult despre viaţa mea la Londra şi, când o facem, am grijă să fiu optimistă. Nu-i pomenesc niciodată despre problemele mele. Nu i-am arătat niciodată unde stau. N-aş putea *în veci* să-l las să-mi vadă apartamentul şi cămăruţa şi toate chestiile atârnate într-un hamac oribil. Pur şi simplu, n-ar înţelege.

Fiindcă mai e o chestie legată de tata; iată care e urmarea faptului că am fost atât de apropiaţi atât de mult timp: ia tot ce are legătură cu mine personal, aproape *prea* personal. Şi poate reacţiona exagerat. Uneori mă face să mă simt şi mai rău în legătură cu o situaţie, în niciun caz mai bine. Când lucrurile din viaţa mea merg rău, începe să-i înjure pe toţi şi pe toate, nu lasă lucrurile aşa cum sunt.

Nu l-a iertat niciodată pe Sean, care mi-a frânt inima într-a şasea. Încă se încruntă dacă aduc vorba despre atelierul de şelărie. (Am lucrat acolo într-o vară, şi am crezut că m-au plătit prea puţin. Nu cine ştie cât, dar atât i-a trebuit tatei. De atunci, îi boicotează întruna.) Şi *ştiu* că reacţionează aşa fiindcă mă iubeşte. Dar e greu să suport şi dezamăgirea lui, pe lângă a mea.

Prima oară când m-am certat cu un coleg de la serviciu, pe vremea când abia mă angajasem, la Birmingham, i-am spus tatei despre asta. Ei bine, asta i-a pus capac. Vreme de şase luni, *de fiecare dată când vorbeam*, pomenea despre asta. Mi-a spus să fac reclamaţie la resurse umane... mi-a sugerat că nu mă lupt suficient pentru drepturile mele... Practic, voia să audă că acel coleg fusese pedepsit, chiar şi după ce i-am zis, iar şi iar, că totul s-a aranjat şi că vreau să merg mai departe şi ar fi drăguţ să nu mai discutăm despre asta. Cum am spus, ştiu că nu făcea decât să arate că-i pasă – şi totuşi, asta m-a secat de toată energia.

Aşa că, data următoare când am mai avut o problemă, mi-am rezolvat-o singură şi n-am zis nimic. Mai uşor pentru mine, mai uşor pentru tata. E mai uşor pentru el dacă nu ştie că am dat Somersetul lui iubit pe o viaţă grea, în care abia îmi duc zilele, dacă e convins că trăiesc ceea ce el numeşte „o viaţă la nivel înalt, la Londra”. E mai uşor pentru mine dacă nu sunt nevoită să dezvălui fiece detaliu al existenţei mele privirii lui neliniştite, de om care nu poate pricepe.

Şi da, mi se rupe inima. Echipa tata şi Katie era atât de apropiată. Nu i-am ascuns nimic niciodată, nici prima menstruaţie, nici primul meu sărut. Acum am în permanenţă grijă. Singurul gând care mă ajută să pot suporta toate astea e că *am să fiu* sinceră cu el când am să-i pot spune lucruri care să-l facă fericit. Când o să mă simt mai în siguranţă şi mai puţin stresată.

Însă momentul respectiv încă n-a venit.

— Îmi aminteam de grota lui Moş Crăciun, zic, luând un chips, încercând să destind conversaţia. Mai ştii bătaia cu pumni care-a izbucnit?

— Blestemaţii ăla de copii! Tata clatină din cap indignat. Baloanele alea n-au avut nimic.

— Ba *au avut!* Pufnesc în râs. Erau defecte şi ştiai asta! Cât despre ciorapii pentru cadourile Moşului... Mă întorc spre Biddy. Păcat că nu i-ai văzut. S-au deşirat în mâinile copiilor.

Tata are gentileţea să pară uşor ruşinat, şi nu pot să nu pufnesc iar în râs. Ăsta e tărâmul în care ne simţim cel mai bine, tata şi cu mine. Trecutul.

— Ţi-a zis Biddy?

Tata întinde braţele larg, dorind parcă să arate spre câmpurile din faţa noastră.

— Ce să-mi spună?

— Nu, nu i-am spus, zice Biddy. Aşteptam.

— Ce anume?

Mă uit de la unul la altul.

— La ce te referi?

— *Glamping*, zice tata cu un gest larg al braţului.

— *Glamping*? Cum adică *glamping*?

— Din asta ies banii, draga mea. Am văzut în ziare. Toate vedetele se dau în vânt după aşa ceva. Noi avem terenul, avem timp cât cuprinde...

— Vorbim serios, zice Biddy convinsă. Ce părere ai?

Nu ştiu ce părere să am. Zău aşa... *glamping*?

— Am putea face o groază de bani, zice tata şi simt un fior bine cunoscut de panică. Am crezut că Biddy o să-l tempereze. Am crezut că zilele în care tata face scheme demente de îmbogăţire s-au sfârşit. Ultima oară, avea de gând să-şi facă o firmă de reparat diverse, care să le asigure celor care au nevoie meseriaşi pentru intervenţii rapide şi să-i suplimenteze venitul fermei. Ideea nu era rea *deloc.*

— Tată, e foarte greu să lansezi un camping de lux. Încerc să nu fiu atât de negativistă pe cât mă simt. E nevoie de investiţii, de know-how… Adică, nu te scoli pur şi simplu într-o zi şi zici „Hai să facem *glamping*”*.* În primul rând, n-ai nevoie de autorizaţie?

— O am, zice tata victorios. Cel puţin, sunt pe punctul s-o obţin. E vorba de diversificarea afacerilor fermelor locale, nu? Dezvoltăm afacerile din zonă. Primăria e de acord.

— Ai vorbit cu primăria?

Sunt luată prin surprindere. E o treabă mai serioasă decât am crezut.

— Eu am vorbit, zice Biddy. Ochii căprui îi strălucesc. Am primit o moştenire, draga mea.

— A, uau, zic surprinsă. Nu ştiam.

— Nu e imensă, dar ne ajunge. Şi chiar cred că am putea face asta, Katie. Avem terenul, şi plânge săracul să fie folosit. Cred că ne-ar plăcea. Bănuiesc că nu… Şovăie. Nu. Evident că nu.

— Ce anume?

— Păi...

Biddy aruncă o privire spre tata.

— Ne întrebam – vrei să intri şi tu cu noi în afacerea asta? zice tata cu un râs jenat. Să ne fii parteneră?

— *Poftim?* Casc ochii mari. Dar... cum să intru în afacere? Eu sunt departe, la Londra...

Amuţesc şi îmi feresc privirea. Practic, nu sunt în stare să zic „Londra” în preajma tatei fără să mă crispez.

— Ştim! zice Biddy. Suntem atât de mândri de tine, draga mea, de serviciul tău şi de viaţa ta incredibilă. *Nu-i aşa,* Mick?

Biddy e o mare suporteriţă a vieţii mele la Londra, în ciuda faptului că şi ea se teme la fel de tare de oraşele mari ca şi tata. Dar aş vrea să nu mai încerce să bată moneda în faţa tatei pe treaba asta.

— Sigur că suntem, murmură tata.

— Dar ne-am gândit că, dacă *cumva* ţi-ai dori vreo schimbare... continuă Biddy. Sau în timpul tău liber... sau în weekenduri? Eşti atât de iscusită şi de deşteaptă, Katie...

Văd că vorbesc serios. Vor să intru în afacere, alături de ei. O, Doamne! O iubesc pe Biddy. Îl iubesc pe tata. Dar e o răspundere *uriaşă*.

— Nu pot fi partenera voastră. Îmi trec degetele prin păr, ferindu-mă să-i privesc în ochi. Îmi pare rău. Viaţa la Londra e atât de plină; pur şi simplu, n-am timpul necesar să...

O văd pe Biddy forţându-se să zâmbească, ca să-şi ascundă dezamăgirea.

— Sigur că da, zice. Sigur că n-ai timp. Te-ai descurcat atât de bine, Katie. Ţi-ai redecorat dormitorul?

Mă simt din nou copleşită de vinovăţie şi iau o gură de punch, încercând să câştig timp. Când tata şi Biddy au venit în vizită, le-am trântit povestea cu renovarea. (În felul ăsta, nu eram nevoiţi să ne apropiem de apartamentul meu şi i-am putut duce la restaurantul italian al lui Jamie.) După care le-am spus că m-am răzgândit. Pe urmă le-am spus că totuşi o s-o fac.

— E în lucru! Zâmbesc veselă. Trebuie doar să găsesc schema potrivită de culori.

— Schema de culori, zice tata, zâmbind ironic spre Biddy. Ai auzit, Biddy?

Ferma noastră n-a avut în viaţa ei schemă de culori. Avem mobilă veche care e aici de sute de ani (mă rog, poate de o sută de ani) şi pereţi care au aceeaşi nuanţă muştar sau roz-somon de când eram eu mică. Casa asta are de fapt nevoie, cred, ca cineva să scoată totul din ea, să dărâme nişte pereţi, să vină cu un ghid de culori Pantone şi să profite din plin de privelişte.

Deşi, adevărul e că simplul gând de a schimba fie şi un singur detaliu îmi ridică tot sângele în obraji şi mă dă peste cap.

— Mă rog, era doar un gând, zice Biddy veselă.

— Sigur că n-ai timp, Kitty-Kate, zice tata, pe un ton uşor melancolic. E de înţeles.

E o imagine atât de familiară, cum stă aşa în soarele din Somerset, cu ridurile şi cu jacheta lui grosolană şi pătată şi cu bocancii de lucru plini de noroi. Toată viaţa mea, tata a fost aici. A trebăluit prin casă, pe câmp, m-a dus la cârciumă şi mi-a dat să mănânc chipsuri. A încercat să ne facă să câştigăm milioane. Nu doar pentru el, ci şi pentru mine.

— Uite care-i treaba... Expir. N-am zis că nu vă ajut. Poate la marketing sau aşa ceva?

— Aşa! Chipul lui Biddy se luminează de încântare. Ştiam eu că draga de Katie o să ne ajute! Cu orice poţi, scumpa mea. Tu te pricepi la lucrurile astea. Dă-ne nişte sfaturi.

— OK, deci ce anume vreţi să faceţi mai exact? Arăt spre teren. Prezentaţi-mi tot planul.

— Să cumpărăm nişte corturi, zice tata imediat. Dave Yarnett are unele foarte frumoase. De fapt, chiar el mi-a dat ideea. Ne dă şi nişte saci de dormit, gratis.

— Nu. Clatin ferm din cap. Fără corturi. Iurte.

— Iur-ce? Tata pare bulversat.

— Iurte. *Iurte*. N-ai auzit niciodată de iurte?

— Sună ca o boală de-aia, la ştii tu ce, zice tata, clipind vesel. Doctore, doctore, iur-ce mă doare.

Râde în hohote la propria-i glumă, şi Biddy îi aruncă o privire plină de reproş.

— *Eu* am auzit despre ele, zice. Sunt corturile alea marocane, aşa-i?

— Cred că sunt mongole. În orice caz, în ele se doarme în *glamping*. În iurte sau rulote retro sau în colibe de ciobani... în altceva decât în cort.

— Păi şi cât costă? Tata nu pare deloc entuziast. Fiindcă Dave îmi face o ofertă foarte bună...

— Tată! strig exasperată. N-o să vină nimeni într-un camping de lux, să doarmă în corturi luate de la reducere, de la Dave Yarnett! În vreme ce, dacă ai cumpăra nişte iurte, le-ai aranja frumos, ai pune nişte steguleţe decorative, ai curăţa curtea...

Privesc peisajul cu ochi proaspăt. E adevărat, priveliştea *chiar e* de vis. Pământul se întinde până hăt, departe, verde şi luxuriant, şi iarba adie în bătaia vântului. Văd, în depărtare, cum soarele străluceşte pe micul nostru lac. Se numeşte Fisher’s Lake, şi obişnuiam să vâslim cu barca pe el. Am putea cumpăra o barcă nouă, cu vâsle. Copiilor le-ar plăcea la nebunie. Poate un leagăn din frânghii. Am putea pune nişte focuri de tabără... grătare... poate şi un cuptor de pizza...

Văd potenţialul ideii. Chiar îl văd.

— Ei bine, i-am spus deja lui Dave că o să comand zece corturi, zice tata şi simt un acces de frustrare, pe care reuşesc cumva să mi-l înăbuş.

— Bine. Îmi dau băutura peste cap şi mă forţez să zâmbesc. Fă cum vrei tu.

Abia mai târziu în după-masa aceea e reluat subiectul. Biddy pregăteşte cartofi pentru mâine şi eu glazurez turta

dulce pe care a făcut-o de dimineaţă. O să le punem mai târziu în brad. Sunt complet absorbită, desenând mici zâmbete şi papioane şi nasturi, în timp ce la combina stereo se aud melodii de Crăciun. Masa are blat de melamină, iar scaunele sunt de lemn vopsit verde închis, cu perne demodate, în formă de frunză de stejar. Deasupra noastră stau atârnate decoraţiunile albastre strălucitoare pe care le folosim în fiecare an, de când aveam zece ani şi le-am văzut de vânzare într-un garaj. N-ar putea fi mai departe de o scenă din *Livingetc*, însă nu-mi pasă. Mi-e cald şi bine, şi mă simt acasă.

— Katie, zice Biddy brusc, coborând vocea, şi ridic privirea mirată. Te rog, draga mea... Ştii cum e taică-tu. O să cumpere nenorocitele alea de corturi şi o să deschidă campingul şi o să fie un dezastru... Pune aparatul de curăţat cartofi jos. Dar eu vreau ca afacerea asta să meargă. Şi cred că poate să meargă. Avem bani de investit; acum e momentul...

Are obrajii uşor trandafirii şi o privire hotărâtă pe care nu i-am prea văzut-o până acum.

— Sunt de acord. Pun jos cornetul de glazurat. Locul e de vis, şi clar există cerere. Dar trebuie s-o faceţi ca lumea. Şi poate că n-o să am timp să fiu partenera voastră, dar tot vreau să vă ajut... Clatin din cap. Însă *chiar nu* vreau să vă văd aruncând bani pe nişte corturi ieftine.

— Ştiu! Biddy pare extrem de stresată. Ştiu! Noi nu avem habar ce trebuie, şi tatăl tău poate fi atât de încăpăţânat...

O privesc în ochi cu înţelegere. Puţin zis. Tatei îi intră ceva în cap – indiferent că e vorba despre faptul că *metroul e plin de terorişti* sau *o să ne îmbogăţim din lână de alpaca* – şi practic e imposibil să-l faci să se răzgândească.

Apoi, spre mirarea mea, aud brusc vocea lui Demeter în minte: „Îţi trebuie puţină tenacitate”.

Are dreptate. Ce rost are să fii singurul membru al familiei cu experienţă în marketing şi să nu vorbeşti? Dacă nu *încerc măcar* să-l conving pe tata, atunci sunt o nevolnică.

— OK, zic. O să vorbesc cu el.

— Cu cine-o să vorbeşti? zice tata intrând, cu programul radio-TV în mână, cât se poate de vesel.

— Cu tine, zic iute. Tată, trebuie neapărat să mă asculţi. Dacă vrei să-ţi deschizi o afacere legată de *glamping*, trebuie să fie mişto de tot. Trebuie să fie... Caut cuvântul potrivit. La modă. Autentic. *Şi fără* corturi ieftine de la Dave Yarnett.

— I-am spus lui Dave că le cumpăr. Tata mă priveşte posac.

— Ei bine, spune-i că te-ai răzgândit! Tată, dacă cumperi corturile alea, n-o să faci decât să arunci bani aiurea. Ai nevoie de imaginea potrivită, altfel *n-o să vină nimeni*. Eu lucrez cu firme mari, OK? Ştiu cum se face.

— Trebuie s-o asculţi pe Katie! strigă Biddy. Ştiam eu că e ceva greşit! Cumpărăm iurte, Mick, şi cu asta, basta. Spune-ne ce altceva ne mai trebuie, Katie.

Scoate un caiet din sertarul mesei de bucătărie şi văd că pe el scrie cu pixul *Glamping*.

— OK. Dacă vreţi să faceţi asta, trebuie s-o faceţi la cel mai înalt nivel. *Înalt de tot.* Să oferiţi cea mai bună mâncare... să oferiţi o gamă de activităţi... poate că ăsta o să fie un camping de lux pentru familii – chiar o staţiune turistică.

— Staţiune turistică? Tata pare luat prin surprindere.

— De ce nu? Aveţi spaţiu, aveţi resurse, Biddy are experienţă în catering...

— Dar nu şi în celelalte lucruri, draga mea. Biddy pare îngrijorată.

— O să vă vând un pont. Cu cât optaţi pentru mai mult lux, şi cu cât puneţi preţuri mai mari, cu atât veţi face un profit mai mare.

— Preţuri mari? Biddy pare şi mai stresată.

— Oamenii iubesc preţurile mari, zic încrezătoare.

— *Poftim?* Tata e sceptic. Cred că greşeşti aici, draga mea.

— Ba nu! E vorba despre preţ de prestigiu. Văd preţurile şi se gândesc că *trebuie* să fie ceva ca lumea. Dacă aveţi nişte bani de investit, singura soluţie e să fie la cel mai înalt nivel. Pentru început, vă trebuie corturi de lux.

Număr pe degete.

— Iurte sau corturi indiene sau ce vreţi voi. Şi paturi adevărate. Şi... Îmi storc creierii după lucruri pe care le-am văzut pe Instagram. Ţesături fine.

Tata şi Biddy schimbă priviri între ei.

— Ce ţesături?

— Lenjerii. Cearşafuri.

Biddy pare la fel de bulversată ca înainte. Ea şi tata folosesc seturile de lenjerie de pat pe care le-a adus ea când s-a mutat aici. Sunt crem, cu rămurele şi sunt din anii 1980. Habar n-am ce desime are urzeala, probabil niciuna.

— Biddy, intrăm pe net şi-ţi arăt. Desimea ţesăturii e esenţială.

Încerc să-i bag ideea în cap.

— Îţi trebuie aşternuturi cu cel puţin patru sute de fire pe zece centimetri pătraţi. Şi săpunuri bune.

— Am săpun. Tata pare mândru de sine. Un lot întreg, de la reduceri, de la Factory Shop. Treizeci de bucăţi.

— Nu! Scutur din cap. Trebuie să fie un săpun organic, făcut local. Ceva de lux. Clienţii voştri vor dori să aibă parte de Londra la ţară. Cum ar fi rustic, însă rustic *urban.*

O văd pe Biddy cum scrie *Londra la ţară.*

— Va trebui să puneţi nişte duşuri într-unul dintre şoproane, adaug.

Tata încuviinţează.

— Ne-am gândit la asta.

Se pricepe la multe, inclusiv la instalaţii, aşa că nu-mi fac griji – atâta timp cât nu alege cine ştie obiecte

sanitare de la reduceri, într-o nuanţă îngrozitoare, galben-verzui vomitiv.

Îmi vine altă idee.

— Şi poate c-ar trebui să aveţi un duş exterior pentru vară. Cred c-ar fi nemaipomenit.

— Un duş exterior? Tata pare şocat. *Afară?*

Marea mândrie şi bucurie a tatei e jacuzziul său, pe care l-a cumpărat la mâna a doua şi l-a instalat când am primit nişte bani neaşteptaţi de la o reducere de impozit dată de guvern. Idealul lui de relaxare e să-şi petreacă seara în jacuzzi, bând un cocktail făcut de el şi citind *Daily Express.* Nu e deloc genul de om care face duş afară.

— Categoric, încuviinţez. Cu pereţi de lemn. Poate şi cu o găleată de lemn din care să-ţi curgă apă în cap, sau aşa ceva.

— *O găleată de lemn?* Tata pare şi mai îngrozit.

— Asta vor oamenii. Ridic din umeri.

— Dar tocmai ai zis că vor chestii ca la oraş! Hotărăşte-te odată, Katie!

— Şi da, şi nu. Fac eforturi să explic. Vor săpun de calitate, dar vor să-l folosească în timp ce privesc cerul şi ascultă mugetul vacilor. Vor să *se simtă* ca la ţară... dar să *nu fie* ca la ţară.

— Sunt cam nebuni.

— Poate că da. Ridic iar din umeri. Dar sunt nebuni cu bani.

Sună telefonul şi tata răspunde. O văd pe Biddy scriind conştiincioasă *ţesătură cu minimum 400 de fire, săpun artizanal, vaci.*

— Alo? A, da. Buştenii parfumaţi? Sigur că da. Staţi numai puţin, să mă uit în registrul de comenzi.

— Buşteni parfumaţi? o întreb în şoaptă pe Biddy.

— E o nouă chestie de-a mea, zice ea. Buşteni cu miros de pin, pentru Crăciun. Îi vindem într-o veselie. Îi infuzăm cu ulei de pin. E foarte simplu.

— Ce chestie deşteaptă! zic cu admiraţie.

— A mers destul de bine. Biddy se îmbujorează. Au mare succes.

— Păi ai putea să-i vinzi şi turiştilor. În afară de dulceţuri. Şi de biscuiţii din turtă dulce. Şi să le dai la micul dejun granola făcută de tine.

Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convinsă că Biddy ar fi gazda ideală pentru *glamperi*. Are şi bujori în obraji, ca o veritabilă nevastă de fermier.

Glasul tatei îmi întrerupe şirul gândurilor.

— Nu, nu avem tăbliţă. Unde sunteţi? la o gură de băutură. A, nu puteţi veni *pe acolo*.

Chicoteşte de parcă e absolut evident.

— GPS-ul se înşală mereu... A, poarta? Da, poarta o să fie închisă... Nu, nu ştiu codul de la poartă... Ei bine, va trebui să veniţi pe drumul mai lung.

Ascultă iar.

— Nu, nu avem şi sacoşe. Majoritatea clienţilor vin cu sacoşele lor. OK, ne vedem curând.

Pune telefonul jos şi dă din cap spre Biddy.

— O clientă pentru buştenii tăi. Chicoteşte iar. Părea cam confuză, săraca de ea.

— Nu-i nicio mirare că părea confuză! izbucnesc. Tată, tu ai *vreun pic* habar despre cum se vorbeşte cu clienţii?

Tata mă priveşte nedumerit, şi mă iau cu mâinile de cap.

— Nu te poţi purta aşa dacă deschizi un camping de lux! Îţi trebuie o hartă! Indicaţii precise! Sacoşe! Trebuie să-l ţii pe client de mână. *Până la sfârşit.* Să-l faci să se simtă în siguranţă în permanenţă. Şi abia *atunci* o să ai un client mulţumit.

Îmi dau brusc seama că am devenit din nou Demeter. Repet textele ei, cuvânt cu cuvânt. Şi ce dacă? O fi Demeter o şefă a dracului, care face sex pătimaş cu tipul care credeam că-mi place, dar tot e cea mai talentată persoană din biroul nostru. Dacă nu încerc să învăţ de la ea, sunt o proastă.

Am tot citit din cartea pe care mi-a împrumutat-o, *Viziunea noastră*, şi mi-am luat notiţe. Şi am descifrat şi comentariile scrise de Demeter pe margini, şi le-am copiat şi pe alea. Şi n-am scris *vacă proastă* decât o singură dată. Ceea ce cred că denotă un mare autocontrol din partea mea.

— Vezi? se bagă şi Biddy. De-asta avem nevoie de sfatul lui Katie. Ea ştie. Ascult-o, Mick.

N-am auzit-o niciodată pe Biddy atât de pornită pe ceva, şi mă bucur în adâncul sufletului.

— Mai am o întrebare. Mă uit de la Biddy la tata. V-aţi gândit la marketing? Vă trebuie un brand. O imagine.

Tata şi Biddy se uită la mine pierduţi şi simt dintr-odată că îi iubesc pe amândoi. E un lucru pe care l-aş putea face pentru ei. Aş putea crea un brand de *glamping*.

Deja mă gândesc la asta. Văd imagini. Sloganuri. Poze cu câmpuri înverzite, miei, oi care au fătat, focuri de tabără... O, Doamne, ar putea arăta extraordinar!

— O să vă fac o broşură, zic. Şi un site pe internet. O să vă creez eu brandul. Voi ocupaţi-vă doar de detaliile practice. Eu mă ocup de imagine.

— Vrei să faci asta, draga mea? Biddy îşi acoperă gura cu mâna. Ar fi minunat!

— Da, vreau s-o fac, zic. Pe cuvânt.

Şi e adevărat. Nu doar că vreau s-o fac – abia aştept s-o fac.

Muncesc la brand tot Crăciunul. Până la epuizare. E Crăciunul, soarele a răsărit şi, în loc să mă duc la biserică cu tata şi cu Biddy, eu alerg prin fermă, făcând poze peste poze cu câmpuri, cu vaci, cu stâlpii porţii, la întâmplare, orice găsesc. Descarc fotografii cu iurte, narcise, focuri de tabără, miei şi un gros-plan cu un copil care se bălăceşte într-un lac care ar putea foarte bine să fie Fisher’s Lake. Fac o poză cu tractorul tatei. Fac o colibă din vreascuri, o decorez cu singurul şir de steguleţe pe care îl am şi îi fac poză. Fotografiez de aproape

dulceaţa lui Biddy, într-un cadru frumos aranjat, pe un ştergar vechi de in, cu nişte crenguţe uscate de lavandă în fundal. (Biddy face şi săculeţi cu lavandă, în fiecare an. Şi ceai de muşeţel.)

Îmi ia ceva timp să aleg fontul de literă potrivit, dar în cele din urmă găsesc unul care mi se pare perfect. E frumos, retro, uşor rustic, dar nu la modul exagerat. E perfect. Selectez pozele, mă joc un pic cu designul, după care încep să mă gândesc la un slogan şi un text.

În timp ce tastez, aud iar în cap vocea lui Demeter:

Organic. Autentic. Artizanal. Local. Natură. Valori. Familie. Refugiu. Spaţiu. Simplu. Tihnit. Râsete. Libertate. Noroi.

Nu, şterge *noroi*. Fără noroi, fără silozuri, fără abatoare, fără oi cu nu ştiu ce boli cumplite la copite. Fără realitate crâncenă.

Pământ. Meşteşug. Vechi. Căruţă. Foc de tabără. Gătit la foc molcom. Făcut manual. Pur. Aer curat. Lapte proaspăt. Proaspăt, autentic, tradiţional, organic, local, frământat cu mâna, pâine făcută în casă. (Şi în variantă fără gluten.)

Până de Ziua cadourilor[5] am terminat broşura şi, chiar dacă mă laud singură, îţi plouă în gură când te uiţi la ea. E fenomenală. Vreau *şi eu* să vin la Ansters Farm.

— Ce părere aveţi? Le întind hârtiile printate şi aştept ca tata şi Biddy să comenteze.

— Dumnezeule! Biddy se uită la poza fermei. E casa noastră?

— Am aranjat-o puţin în Photoshop, zic pe un ton relaxat. Aşa se face.

— Şi asta ce e, www.anstersfarm.com? întreabă tata.

— E site-ul pe care am să-l fac pentru voi, zic. O să-mi ia mai mult timp să-l pun la punct, dar o să fie în acelaşi stil.

Tata şi Biddy citesc amândoi textul, uşor perplecşi.

— ”Hamace organice”, citeşte Biddy. „Iurte de lux. Deplină libertate pentru cupluri, familii, îndrăgostiţi. Fii cine vrei să fii. Cu iarba sub picioare şi cerul nemărginit deasupra lor, copiii pot fi copii”, citeşte tata. Păi ce altceva să fie? „La noi, valorile tradiţionale se împletesc cu confortul, într-un refugiu departe de viaţa modernă”, citeşte Biddy. Vai, Katie, ce bine sună!

— ”Uită de stres în timp ce te bucuri de programul nostru de activităţi rurale. Înveţi să faci păpuşi din porumb, să te plimbi cu tractorul, să ciopleşti ciomege...”

Tata ridică privirea.

[5] 26 decembrie.

— Să ciopleşti ciomege? Pentru numele lui Dumnezeu, draga mea. Lumea nu vine în vacanţă ca să cioplească ciomege.

— Ba da! Li se pare că cioplind ciomege se apropie din nou de natură!

— Eu aş putea face prăjituri, se oferă Biddy. Cu copiii, adică.

— Atâta timp cât e o reţetă locală şi autentică, din Somerset, zic sec. Fără aditivi. Fără năsturaşi din ciocolată.

— ”Grătare săptămânale în aer liber”, citeşte tata şi ridică iar privirea. De astea cine se ocupă?

— Tu, îi spun. Şi tot tu te ocupi şi de plimbările cu tractorul şi de mulsul vacilor.

— ”Veţi afla totul despre Esme”. Biddy a dat pagina şi citeşte cu voce tare.

— Cine e Esme? întreabă tata.

— Una dintre găini. Va trebui să dai nume tuturor animalelor, îi spun. Fiecărei găini, fiecărei vaci, fiecărei oi.

— Katie, draga mea. Tata mă priveşte de parcă mi-aş fi pierdut minţile. Cred c-ai luat-o complet pe arătură aici.

— Aşa şi trebuie! insist. Numele găinii e esenţial. E totul, de fapt.

— ”Esme şi familia ei fac parte din viaţa fermei”, citeşte Biddy. „Faceţi-le o vizită în coteţ şi strângeţi propriile voastre ouă, calde. Apoi aruncaţi-le într-o tigaie pusă la focul de tabără, cu ulei local de cânepă şi ciuperci sălbatice”.

Biddy ridică privirea neliniştită.

— Ulei de cânepă local?

— Am găsit deja un furnizor, îi spun cu satisfacţie. Ăsta e noul ulei de măsline.

— ”Savuraţi pâinea noastră organică, de casă, şi bogata noastră gamă de dulceţuri, multiplu premiate”. Biddy se crispează. Multiplu premiate?

— Ai câştigat *tone* de premii la târguri, îi amintesc. Sunt premii, nu?

— Dacă zici tu.

Biddy întoarce printurile pe toate feţele, cântărind tot ce a citit.

— Trebuie să recunosc, arată minunat.

— Pe site o să punem poze mai noi, zic. Odată ce faceţi rost de iurte şi de toate celelalte. Dar acum e doar o avanpremieră.

— Dar nimic din toate astea nu e adevărat!

— Ba e! Adică... o să fie. Poate fi. O să le tipăresc pe o hârtie specială, adaug.

Ştiu deja ce hârtie vreau să folosesc. E o hârtie reciclată, nefinisată, pe care am folosit-o o dată la Cooper Clemmow, la un brand de cereale. Îmi amintesc că Demeter ne-a ţinut atunci unul dintre discursurile ei spontane despre motivul pentru care *această* hârtie e alegerea ideală şi, trebuie să recunosc, i-am sorbit fiecare cuvânt. Arată perfect.

Aş putea probabil să petrec toată ziua discutând despre design, dar după un timp tata zice că trebuie să vadă de o vacă bolnavă, şi pleacă.

— Centrul rural de recreere Ansters Farm.

Biddy se uită iar, cu drag, la prima pagină a broşurii.

— Nu-i aşa că arată nemaipomenit? Nu ştiu cum de mai poţi pleca, scumpa mea. Nu te gândeşti niciodată să te întorci aici?

În expresia ei e o undă de nostalgie şi am acelaşi bine cunoscut sentiment de vinovăţie. Cred că Biddy o simte şi ea, fiindcă adaugă repede:

— Adică, ştiu că viaţa ta de la Londra e *foarte* palpitantă...

Las vorbele ei să plutească în aer fără să o contrazic, dar şi fără să o aprob. E plăcut şi liniştitor să stau aici cu Biddy şi aproape că îmi vine să mă trag mai aproape de ea şi să-mi deschid şi mai mult sufletul. S-o întreb de tata, cât de supărat e de fapt. Dacă o să mă ierte *vreodată* că am ales Londra, şi nu pe el.

Însă n-am curaj să vorbesc. Cred că mi-e prea teamă de ce aş putea auzi. Distanţa care s-a pus între noi nu mă bucură, dar e suportabilă. În timp ce, dacă cele mai cumplite spaime ale mele s-ar confirma, ar fi... Până şi gândul mă face să mă crispez. *Nu. Nu te gândi la asta.*

Biddy nu s-ar băga niciodată în sufletul cuiva, dacă nu i s-ar cere; e foarte grijulie. S-a instalat în familia noastră cu cel mai mare tact, şi sunt subiecte pe care pur şi simplu nu le abordează. Aşa că, deşi simt că subiectul

pluteşte efectiv între noi în aer, şi cere să fie discutat, niciuna din noi nu zice nimic. Ne bem ceaiul şi ceea ce părea stringent se stinge încet, aşa cum se întâmplă mereu.

După un timp, trag broşura spre mine. Adevărul e că mi se strânge uşor inima când mă uit la fermă, atât de pitorească, de parcă ar fi pozată în nu ştiu ce afiş dintr-o revistă. Îmi trezeşte un sentiment de... ce anume, oare? Mândrie? Dragoste? Dor?

— Bună seara tuturor!

Gândurile îmi sunt întrerupte de o voce cunoscută. O voce cunoscută, monotonă, total neavenită. Ridic ochii, încercând să-mi ascund dezamăgirea – dar iată-l pe Steve Logan intrând în încăpere, cu picioarele lui lungi, lungi de tot. Steve are un metru nouăzeci şi opt. Atât a avut dintotdeauna.

Mă rog, nu dintotdeauna, evident. Dar de când avea cam doişpe ani, şi toată lumea de la şcoală făcea pariu cu el dacă poate intra în magazinul de băuturi, să cumpere o cutie de bere. (Fiindcă, evident, un băiat foarte înalt de doişpe ani arată *exact* ca un adult.)

— Bună, Steve, zic, încercând să-mi iau un ton prietenos. Crăciun fericit. Ce faci?

Steve lucrează pentru tata la fermă, aşa că e normal să treacă pe la noi. Dar mai că speram să n-o facă.

OK, recunosc: Steve e primul tip cu care m-am culcat. Deşi, în apărarea mea, trebuie să spun că *n-am avut prea multe opţiuni.*

— Bei un ceai, Steve? zice Biddy şi, când el încuviinţează, ea dispare la bucătărie. Steve şi cu mine rămânem singuri. Splendid. Chestia cu Steve şi cu mine e că am fost împreună cam cinci minute şi am regretat-o imediat ce am început, şi acum nu-mi pot închipui ce am văzut la el în afara faptului că: 1. Era băiat. 2. Era disponibil. Şi 3. Eram singura fată din grup care nu avea prieten.

Dar de atunci Steve se poartă ca şi cum am fi un cuplu divorţat de mult. El şi mama lui încă mai vorbesc despre mine ca despre „fosta lui prietenă”. (Poftim? Abia dacă ne-am văzut de câteva ori, şi eram *la şcoală*.) El face glume despre clipele pe care le-am petrecut împreună şi-mi aruncă priviri „sugestive”, pe care eu le înţeleg greşit intenţionat sau le ignor. În principiu, felul meu de a relaţiona cu Steve a fost: *evită-l.*

Dar lucrurile ar trebui să stea altfel acum, având în vedere ce mi-a spus Biddy.

— Felicitări! zic veselă. Am auzit că te-ai logodit cu Kayla. O veste extraordinară!

— Aşa e. Încuviinţează. Aşa e. Am cerut-o în noiembrie. Era ziua ei de naştere.

Steve are o voce joasă, intensă şi monotonă care aproape că te vrăjeşte.

— Am pus momentul pe Instagram, adaugă. Vrei să vezi?

— Ah, păi... sigur!

Steve scoate telefonul şi mi-l dă. Încep să mă uit îndatoritoare printre poze cu el şi Kayla în nu ştiu ce restaurant elegant, cu tapet mov.

— Am invitat-o la masă la Shaw Manor. Trei feluri de mâncare... tot tacâmul. Ridică privirea, uşor beligerant. Ştiu cum s-o răsfăţ.

— Frumos, zic politicoasă. Frumoase poze. Ce... furculiţe splendide.

Are poze cu fiece detaliu din restaurant. Cu furculiţele, şervetele, scaunele... Când i-a cerut mâna, dacă era ocupat să facă toate pozele astea?

— Şi pe urmă i-am dat cadourile. Dar întrebarea era ascunsă în ultimul cadou. Într-o poezie.

— Incredibil! Îmi caut cuvintele. E pur şi simplu... Incredibil!

Încă mă mai uit la pozele cu restaurantul, încercând să-mi păstrez expresia „interesată”.

— Vreau să zic, dacă ai fi fost tu, aş fi făcut altfel lucrurile. Steve îmi aruncă o privire pe sub sprâncene. Dar fireşte că n-ai fost tu.

— Cum adică, „dacă aş fi fost eu”?

Mă săgetează un junghi de teamă.

— Zic şi eu. Fiecare om e diferit. Ţie ţi-ar plăcea o altfel de cerere în căsătorie. Tu şi Kayla sunteţi diferite.

OK, conversaţia asta a luat-o razna. *Nu* vreau să discut cu Steve Logan despre cum mi-ar fi plăcut sau nu mi-ar fi plăcut mie să fiu cerută în căsătorie.

— Şi, ce mai e nou? întreb veselă, dându-i telefonul înapoi. Zi-mi ultimele bârfe.

— S-a deschis un nou outlet în West Warreton, mă informează. Au chestii de la Ted Baker, Calvin Klein...

— Super!

— Ştiu că voi aveţi Ted Baker în Londra, dar acum avem şi noi. Zic şi eu. Steve îmi aruncă una dintre privirile alea ale lui agresive. Înţelegi. Zic şi eu.

— Aha...

— Adică, ştiu că tu crezi că ai tot ce vrei la Londra, dar...

— Nu cred că am tot ce vreau în Londra, îl întrerup.

Steve are mereu ceva nasol de spus despre Londra şi ideea e să i-o tai scurt.

— Ei, avem şi noi Ted Baker. Mă fixează de parcă tocmai a demonstrat ceva important. La reducere.

Chestia asta e curată tortură.

— Biddy! strig încet, dar ea nu mă aude. În orice caz, îmi iau cel mai plăcut ton posibil, mult noroc cu nunta...

— M-aş putea despărţi de ea.

Vorbeşte cu glas scăzut, aplecându-se spre mine.

— Poftim?

— Dacă vrei tu.

— *Poftim?*

Mă holbez la el şocată.

— Steve, dacă vrei să te desparţi de ea, n-ar trebui să te însori cu ea!

— Nu spun că *vreau* să mă despart de ea. Dar aş putea s-o fac. Înţelegi. Tu şi cu mine...

Face un gest bizar cu mâinile. Nici măcar nu vreau să mă gândesc ce încearcă să descrie.

— Nu! Adică... asta n-o să se întâmple niciodată. Steve, *eşti logodit.*

— Nu mi-am luat niciodată gândul de la tine. Tu ţi-ai luat gândul de la mine?

— Da, mi l-am luat! Mi l-am luat de mult!

Sper să-l şochez, făcându-l să priceapă realitatea, dar expresia lui nu se schimbă.

— Mai gândeşte-te, zice, bate cu degetul în telefon şi îmi face cu ochiul.

E nebun de legat.

— Mă bucur că te-ai logodit, zic iute. Sunt sigură că o să aveţi o viaţă minunată împreună. Trebuie să mă duc s-o ajut pe Biddy.

Ies din încăpere şi îmi vine să ţip. Şi Biddy mă întreabă dacă vreau să mă întorc aici? Probabil *glumeşte.*

Capitolul zece

La începutul lui februarie, tata şi Biddy cumpăraseră deja iurte, pilote cu fulgi de gâscă, focuri de tabără decorative, ibrice vintage, o sută de metri de steguleţe pe frânghie şi două sute de etichete pentru DULCEAŢĂ ANSTERS FARM. Tata se apucase să transforme un şopron într-un corp de clădire cu duşuri şi toalete, cu gresie rustică drăguţă pe

jos. (*Şi nu* linoleumul ăla oribil albastru aprins pe care avea de gând să-l ia ieftin de la amicul lui din domeniu. Zău aşa, nu-l poţi lăsa de capul lui nici măcar o clipă.)

Între timp, am lansat deja site-ul pentru Centrul rural de recreere Ansters Farm şi arată incredibil! L-am convins pe Alan să mi-l facă la preţ redus, zicându-i că, dacă mă ajută, *n-am să-l sun* pe proprietar să mă plâng de depozitul lui de zer şi supă de pui. Aşa că a fost de acord. Apartamentul e în continuare plin de cutii, dar nu-mi pasă, fiindcă site-ul e *fenomenal.* Sunt pagini întregi cu imagini splendide de la ţară, cu descrieri îmbietoare şi un formular destul de simplu de rezervare, plus un link la o pagină de Pinterest făcută de mine. Există chiar şi o pagină pentru copii, unde poţi să-ţi plimbi mouse-ul peste animalele de la fermă şi să afli cum le cheamă. (Le-am dat nume tuturor vacilor, ca Florence şi Mabel şi Dulcie. Va trebui doar să i le spun şi tatei.) Alan ştie cum să ne poziţioneze site-ul cât mai vizibil şi pe motoarele de căutare. Mi-a acordat tot sprijinul.

Am tipărit şi broşurile. Versiunile finale au sosit azi şi sunt perfecte. Hârtia e suficient de rustică, fontul îţi trezeşte sentimente plăcute, pozele sunt uluitoare... toate se leagă la fix. Sunt *atât* de mândră. Nu doar de fermă – ci şi de broşură. Sunt mândră de munca mea.

Şi, cum stau aşa la biroul meu şi fac ultimele corecturi la un raport care nu se mai termină despre noua arhitectură de brand a Associated Soap, nu mă gândesc decât la un singur lucru: oare aş putea să-i arăt broşura

mea lui Demeter? Aş putea s-o fac să se uite la ea cu adevărat, chiar *s-o vadă*?

Dacă-i las broşura pe birou, n-o să se uite la ea. Dacă i-o dau într-un moment greşit, n-o să se uite la ea. Aud întruna vocea lui Alex în minte, ceea ce mă face să mă crispez, dar trebuie să recunosc, sfatul lui era bun: „Prezintă-i ideea potrivită, exact în momentul în care are nevoie de ea”. La urma urmei, el ştie cum gândeşte Demeter.

(De fapt, ăsta e un gând pe care l-aş putea uita. Treci mai departe.)

Trebuie să atrag atenţia cumva asupra ei. Fiindcă eu cred că, dacă o va privi cu atenţie, o să-i placă la nebunie. Am învăţat atât de multe de la ea. Am terminat cartea aia a ei, *Viziunea noastră*, şi pe spatele ei am găsit nişte schiţe vechi, făcute de ea. Până şi din ele am învăţat câte ceva. În momentele mele cele mai pozitive şi mai optimiste, mă gândesc chiar: oare aş putea deveni protejata ei? Dacă îmi vede munca şi îi place, oare mi-ar da o şansă? Trebuie doar să găsesc un moment în care e disponibilă şi receptivă...

Dar n-o să fie uşor. Demeter n-a fost niciodată mai puţin receptivă sau disponibilă. De fapt, sinceră să fiu, atmosfera de la serviciu n-a fost niciodată mai ciudată ca acum.

O groază de lucruri au mers prost de la Crăciun încoace. Nimeni nu e fericit; toată lumea e încordată. Şi chiar şi eu, ultimul om din firmă, sunt conştientă de faptul

că Demeter se află în mijlocul furtunii. Flora află chestii confidenţiale de la Rosa, şi mi-a spus tot. În primul rând, a fost E-mailul. A fost trimis de către Demeter – din greşeală – şi a insultat unul dintre clienţii noştri, care e nimeni altul decât şeful marketingului de la lanţul de restaurante Forest Food, şi se pare că după nu ştiu ce întâlnire furtunoasă, Demeter l-a numit „un ţăran fără pic de gust” într-o ciornă de e-mail trimisă Rosei. Şi pe urmă i l-a trimis şi lui din greşeală. Dumnezeule!

Aşa că ăsta a fost un ditamai incidentul, iar Demeter a afişat o vreme o faţă palidă şi panicată. Pe urmă, săptămâna trecută, lucrurile s-au înrăutăţit şi mai tare. Rosa a lucrat cu Mark şi alţii la un nou *brief* pentru Sensiquo – unul dintre clienţii noştri din industria cosmetică – şi a fost un dezastru, cu deadline-uri care veneau şi nu erau respectate. Se pare că nu a fost vina *lor* – Demeter a stat mult să analizeze tot ce i-au trimis ei şi nu le-a dat feedback. Picătura care a umplut paharul a venit săptămâna trecută, când Demeter a stabilit, în fine, o întâlnire cu Sensiquo, după care a contramandat-o. Se pare că nu prea ştia în ce stare se află proiectul şi a fost destul de jenant.

Aşa că cei de la Sensiquo s-au enervat şi i s-au plâns lui Adrian. Prin urmare, Demeter e în ultimul hal. Vine întruna în biroul nostru, încremeneşte şi se uită la noi de parcă nu ştie cine suntem. Şi zilele trecute am dat peste ea şi Rosa certându-se ca la uşa cortului la toaletă. Demeter vorbea cu glasul coborât, ca o nebună:

— Ar fi trebuit să verific. Rosa, nu-ţi reproşez ţie. Trebuia să verific personal. Sunt şefa ta; e răspunderea mea.

La care Rosa s-a uitat la ea aproape cu ură şi a zis sec:

— Ştiai că nu suntem gata, Demeter. Ţi-am spus.

— Nu, nu. Demeter a scuturat din cap. Mi-ai spus că sunteţi gata.

— Ba nu, *nu ţi-am spus!* Rosa practic a ţipat, şi eu am ieşit grăbită din toaletă. În asemenea momente, practic vrei să fii invizibil. Deci aşa încerc să fiu – invizibilă.

Însă cu toate astea, astăzi e destul de linişte şi mă întreb dacă ce-a fost mai rău a trecut. Tocmai mă ridic de la birou ca să-mi fac o cafea, când Flora vine aproape ţopăind.

— Hei! zice. la zi, vii să bem ceva la prânz? Ne reîncepem întâlnirile de miercuri.

— A, aşa e.

Îmi revine pe loc buna dispoziţie. Mă tot întrebasem ce s-o fi întâmplat cu chestia de miercurea, dar nu voiam să întreb. Sinceră să fiu, imediat după petrecerea de Crăciun am fost destul de furioasă pe Flora. Însă mânia mi s-a evaporat treptat. Era beată. Cu toţii ne îmbătăm şi spunem lucruri idioate. Şi ea nici măcar nu-şi aminteşte, aşa că măcar pot să mă fac şi eu că nici nu s-a întâmplat.

— Totul a fost aşa o nebunie aici, că n-am mai reuşit până azi. Dar azi ne-am hotărât. Trebuie neapărat să ne defulăm cumva.

Se aşază pe biroul meu şi începe să-şi împletească părul în codiţe.

— *Dumnezeule*, cum e şi locul ăsta. Te apucă nebunia. Toată lumea mai are un pic şi explodează.

— Şi, ce se mai aude?

Cobor glasul. Ştiu că Florei îi place mult să-mi spună ultimele bârfe – şi adevărul e că şi mie îmi place să le ascult.

— Păi. Se apleacă mai aproape. Se pare că Demeter se duce să discute cu cei de la Sensiquo. Cum ar fi, să încerce să-i recucerească. Fiindcă au *o tonă* de bani. Şi, dacă pierdem şi Forest Food... Flora se strâmbă.

— Deci firma are probleme?

Simt fiori de panică.

— *Demeter* are probleme. O vacă nesimţită. Doar că Alex o să-i ia partea, aşa că... Flora ridică din umeri. Dacă ţi-o tragi cu unul dintre partenerii firmei, n-o să ai niciodată probleme *chiar atât de mari*, nu-i aşa?

Îmi vine rău de la stomac când mi-o închipui pe Demeter trăgându-şi-o cu Alex. Nu vreau să mă gândesc la asta.

— În orice caz, ne vedem mai târziu, zice Flora. Mergem împreună?

— Super! Îi întorc zâmbetul radios. Pe mai târziu!

Mă îndrept spre bucătărie, optimistă cum n-am mai fost de mult timp. E destul de aiurea să aştept cu atâta nerăbdare băutura asta de la prânz. Dar sunt lihnită după puţină distracţie. O să fie mişto să mă relaxez un pic, să

beau ceva şi poate să discut *şi despre alte lucruri* decât despre faptul că firma mai are un pic şi explodează şi că Demester e un monstru.

Spre mirarea mea, când mă apropii de bucătărie, aud vocea lui Adrian. E ceva neobişnuit ca el să se afle la etajul nostru şi încremenesc brusc, cuprinsă de un nou gând: oare să-i dau broşura mea despre Ansters Farm lui Adrian? Abia dacă-l cunosc – îl cunosc doar din vedere –, însă zâmbetul său e mereu blajin. Pare exact genul de om care i-ar oferi unui tânăr o şansă. Mă întorc în fugă la birou, înşfac broşura şi mă apropii iar de bucătărie. Sunt un pic emoţionată, dar sunt hotărâtă să nu dau înapoi. O să-i spun, pur şi simplu: vreau să fiu băgată în seamă şi aceasta este cartea mea de vizită.

Abia când mă aflu în pragul uşii aud ce spune de fapt. Vorbeşte cu glasul coborât şi e încruntat:

— ...nu poate înţelege ce se petrece şi, sincer să fiu, nici eu. Alex, tu mi-ai spus că Demeter chiar se pricepe.

O, Doamne! Sunt doar Adrian şi Alex, care au nu ştiu ce discuţie importantă, şi-am căzut şi eu ca musca-n lapte. Oare să ies?

— Chiar *se pricepe*, răspunde Alex. Cel puţin... of, Doamne! Îşi trece mâinile prin păr. O să vorbesc eu cu ea.

— Ar fi bine.

Alex trage aer în piept – şi atunci mă observă stând încremenită în faţa lui.

— Ah...

Aruncă o privire de avertisment către Adrian, care se întoarce şi el.

— Scuze, îngaim. N-am auzit... n-am vrut să...

— Nu, nu. Adrian şi-a regăsit bonomia de om bine-crescut. Intră, te rog. *Cu tine* vorbesc mai târziu.

Îi aruncă o privire sugestivă lui Alex şi iese cu paşi mari.

Deci acum am rămas doar Alex şi cu mine. Singuri, doar noi doi. Asta e exact ceea ce speram să nu se mai întâmple niciodată. Încercând să-l ignor, mă îndrept spre aparatul Nespresso, bag o capsulă în el şi-l pornesc.

Alex pare că a rămas fără cuvinte, lucru care nu-i stă deloc în fire.

— Deci, zice după o pauză lungă. Bună. Ai petrecut bine de Crăciun? Umplutură de porcini, parcă, nu?

Şi ştiu că sunt supersensibilă în clipa asta – dar până şi felul în care spune „umplutură de porcini” pare batjocoritor. Îi simt mila revărsându-i-se prin toţi porii: dincolo de cuvinte, dincolo de expresia lui plină de compasiune.

Clocotesc de furie. N-am nevoie de mila lui. N-am nevoie „să se poarte cu mine cu mănuşi”. Ce-o fi în mintea lui acum? „Biată fată amărâtă, a făcut o pasiune pentru şef; trebuie să fiu blând cu ea”.

Ei bine, ia mai du-te tu naibii.

Şi ştiu că reacţia mea n-are niciun rost.

— Am petrecut super, mersi, zic înţepată. Tu?

— Da, bine.

Încuviinţează, examinându-mă cu ochii ăia ai lui ageri şi pătrunzători, după care trage aer în piept adânc de parcă ar vrea să spună ceva şi se jeneză.

Imediat, tot corpul mi-e străbătut de fiori de teamă. Nu vreau să fac asta. Nu vreau să stau aici şi să-l aud zicându-mi platitudini în timp ce-mi ard obrajii şi parcă am nisip în gură.

— Păi, zic pe un ton ascuţit. De fapt, parcă n-am chef de cafea.

— Cat...

— Ne vedem mai târziu.

Ies grăbită din bucătărie, ca o persoană care are o viaţă ultraminunată şi are o mulţime de lucruri de făcut. Când ajung pe coridor, un lift aşteaptă cu uşile deschise şi, fără să mă gândesc, păşesc înăuntru. Uşile se închid şi scot un mic ţipăt, cu mâinile acoperindu-mi faţa, încă ţinând broşura despre Ansters Farm.

Însă apoi, nici zece secunde mai târziu, reuşesc să-mi revin. *N-am de gând* s-o iau razna. Nu pentru un bărbat. E bine, îmi spun sever, orice om are câte un moment ciudat şi jenant în viaţă şi trebuie să văd lucrurile în perspectivă. Am să fac următorul lucru: am să mă duc cu liftul până sus şi pe urmă am să cobor, şi asta o să-mi dea puţin timp să-mi revin.

Liftul ajunge la ultimul etaj, şi acolo se urcă în el Demeter. Mă trezesc privind-o curioasă – chiar pare în ultimul hal. În primul rând, machiajul nu îi e la fel de impecabil ca întotdeauna. Are privirea absentă şi

murmură întruna ceva pentru sine. Nici măcar nu pare să mă observe în timp ce apasă pe butonul pentru etajul nostru.

Şi ştiu că nu e cel mai bun moment. Dar mă copleşeşte un sentiment ciudat, o nevoie de *a fi* şi eu luată în seamă. Mila lui Alex încă mă doare. Deci face sex cu Demeter – şi ce dacă? Asta nu înseamnă că sunt un nimeni demn de plâns. Cum stau aşa şi mă uit la Demeter apăsând agitată pe ecranul telefonului, simt o nevoie disperată, copleşitoare, să dovedesc că sunt şi eu cineva.

— Demeter! O văd trezindu-se din reverie. Pot să-ţi dau asta?

Întind broşura şi ea o ia automat.

— Cath...

Mă priveşte ca şi cum abia acum şi-ar fi dat seama că mai e o persoană cu ea în lift.

— Da! Lasă-mă să-ţi explic ce este...

— Cath...

Demeter se încruntă de parcă vederea mea ar fi agitat-o iar.

— Cath...

Glisează iar cu degetul pe telefon şi mai înnebunită, încruntându-se la ecran de parcă ar scrie în greaca veche.

— Am vorbit cu tine. *Am vorbit, nu?*

Pare de-a dreptul nebună. Flora zice că adevărul e că nu în stare să conducă un departament şi, dacă te uiţi la ea acum, îi dai dreptate. Adică ce tot spune de fapt? E îngrijorată că nu comunică destul cu tinerii angajaţi?

Încuviinţez pe un ton liniştitor.

— Am vorbit o groază.

Apoi arăt spre broşură, încercând să-i atrag atenţia asupra ei.

— Deci ăsta e un proiect pe care l-am... conceput cap-coadă, ca să zic aşa...

Privirea lui Demeter trece peste broşură, dar nu sunt sigură c-o vede.

— Fiindcă, sincer, Cath, ce vreau să-ţi spun e că...

Ochii i se fixează asupra chipului meu de parcă a găsit, în fine, subiectul.

— Ce vreau *de fapt* să-ţi spun e că...

Spre mirarea mea, opreşte liftul, după care se întoarce către mine.

— Demeter? zic bulversată.

— Cath, ştiu că e greu să auzi asta, zice pe tonul ăla strident şi ferm al ei. Dar totul o să fie bine. De fapt, s-ar putea să fie cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat. Încuviinţează vehement. Cel mai bun lucru.

OK, e dusă de tot cu pluta. Habar n-am *ce tot spune*.

— Cel mai bun lucru? repet. Nu prea ştiu...

— Trebuie doar să nu-ţi pierzi optimismul, OK? Îmi zâmbeşte încurajator. Eşti atât de deşteaptă şi de talentată. Ştiu c-o să te descurci bine în viaţă. Ştiu că o să ajungi acolo, sus.

E ceva în vorbele ei care mă face să mă simt... nu chiar îngrijorată. Dar...

Sunt îngrijorată.

Parcă ar vrea să zică...

— Unde anume? zic, mai disperată decât vreau. Optimistă în legătură cu ce? Despre ce tot vorbeşti?

În lift se lasă o tăcere lungă şi încremenită. Demeter mă priveşte. Se uită la mobilul ei. Privirea sălbatică şi fixă i-a revenit, de o sută de ori mai intensă.

— Ce porcărie, zice, aproape şoptit.

Habar n-am cum să răspund la asta. Însă mă cuprinde treptat o senzaţie neplăcută. E cenuşie, rece şi umedă. De rău augur.

— Deci *n-am vorbit*. Demeter îşi dă cu pumnul în cap. Aşa credeam şi eu, că *n-am vorbit*, dar... Se uită lung la telefon şi i se întunecă privirea. Simt că-nnebunesc!

— N-am vorbit despre...

Nu sunt în stare să termin propoziţia. Îmi simt vorbele ca pe nişte bile de sticlă, care mi se pun în gât şi mă sufocă. Preţ de treizeci de secunde, în lift e tăcere. Îmi pare c-o iau razna. Nu se poate întâmpla asta; nu se poate întâmpla... Apoi, ca pentru a rupe vraja, Demeter apasă cu putere butonul liftului, care porneşte din nou.

— Trebuie să facem o şedinţă, Cath, zice pe cel mai expeditiv ton de om fără timp de pierdut. Ce-ar fi să vii chiar acum în biroul meu?

— O şedinţă despre ce?

Fac eforturi să rostesc cuvintele, dar Demeter nu răspunde.

— Tu vino, zice, ieşind grăbită din lift.

Iar eu o urmez.

Cred că trebuie să existe nişte proceduri standard pentru chestiile astea, şi Demeter le urmează în amănunt.

— ”Perioadă dificilă... provocările financiare curente... contractele în derulare ale departamentului... tăieri de buget... ai fost un membru foarte apreciat al echipei... atât de profund şi sincer rău... recomandări călduroase... orice putem face...”

Şi eu stau pe scaun şi ascult, cu mâinile atât de strânse în poală, că mă dor. Am faţa imobilă. Şi un aer extrem de calm. Însă în tot acest timp, creierul meu ţipă ca un copil: „Poţi face ceva. Mă poţi lăsa să-mi păstrez slujba. Mă poţi lăsa să-mi păstrez slujba. Te rog, lasă-mă să lucrez aici! E tot ce vreau. Te rog. Te rog. Te rog. Nu pot să rămân fără slujbă, nu pot, nu pot...”

Fără slujbă. Gândul e atât de înfricoşător, atât de copleşitor, că îl simt ca pe o ameninţare fizică extrem de concretă, ca pe un tsunami de treizeci de metri apărut de nicăieri, care mă paralizează cu imensitatea lui. Nu pot fugi, nici scăpa, nici implora. E prea târziu. S-a revărsat deja asupra mea.

Ştiu că sunt vremuri dificile şi că există o criză financiară. Citesc şi eu ştirile. Şi poate că ar fi trebuit să simt că va veni acest moment... dar nu am simţit. Nu am simţit.

Demeter a trecut acum la îmbărbătările generice:

— ”Priveşti înainte... dacă te putem ajuta cu ceva... toate hârtiile în ordine.”

În timp ce vorbeşte, a început deja să se uite la ecranul computerului. În mintea ei, a trecut deja mai departe. Treaba a fost făcută. S-a bifat.

Parcă mă aflu într-un vis când ea mă întreabă dacă prefer să mai lucrez o săptămână sau dacă prefer să primesc bani în schimb.

— Bani, reuşesc să articulez. Am nevoie de bani.

N-are niciun rost să mai pierd timpul pe-aici. Dacă plec acum, pot începe să aplic pentru alte joburi.

— Bine, zice Demeter. O să vorbesc la Resurse Umane...

Dă un telefon scurt pe care abia dacă-l aud, pentru că gândurile mele sunt un vârtej de spaimă. Apoi se întoarce spre mine.

— Megan de la Resurse Umane vrea să te vadă, aşa că a propus să treci pe la ea chiar acum. Vrei să te conduc la lift?

Şi atunci mă ridic şi o urmez pe hol, continuând să mă simt ca într-un vis. Mă simt imaterială, o fiinţă fără trup. Nu se poate întâmpla asta, nu se poate...

Însă ajungem la lift şi starea mea, ca de vis, e brusc sfâşiată de un gând. De o ură puternică. Am fost *atât* de bună până acum – *aşa* o angajată model-care-a-fost-dată-afară-şi-n-a-făcut-scandal –, încât ceva din mine erupe, în semn de protest.

— Deci mai devreme, în lift, credeai că m-ai concediat deja, zic tăios. Văd că am nimerit-o, judecând după grimasa care îi apare pe chip.

— Îmi cer scuze dacă a fost o neînţelegere, zice, şi vorbele ei linguşitoare mă fac să-mi vină să-i dau o palmă. Dacă... *Dacă?*

— Evident c-a fost o *neînţelegere*.

Am vocea aspră, chiar şi pentru urechile mele.

— Cath...

— Nu, am înţeles. Pentru tine e un detaliu banal, fără nicio importanţă, aşa că nu ţi-ai putut aminti dacă ai făcut-o sau nu. Sigur, înţeleg! Ridic mâinile. Ai o agendă plină şi trepidantă. Şedinţe... prânzuri... petreceri... angajaţi de concediat. Nu-i de mirare că nu le mai poţi ţine şirul.

Nu ştiu de ce tonul îmi iese atât de sarcastic. Dar, dacă credeam că vorbele mele o s-o şfichiuiască usturător pe Demeter, m-am înşelat.

— Cath, zice calmă. Îmi dau seama că e un moment foarte greu pentru tine. Dar e o greşeală să te amărăşti aşa. Dacă rămânem în relaţii bune, uşile rămân deschise, şi cine ştie? Poate o să te-ntorci la noi. Ai citit *la taurul de coarne,* de Marilyn D. Schulenberg? E o carte foarte instructivă pentru toate femeile care muncesc. Abia a apărut. Am citit-o în manuscris, cu ceva timp în urmă.

Evident că a citit-o în manuscris. Demeter n-ar putea niciodată să aştepte ca o carte să apară în librării, ca oamenii normali.

— Nu, zic sec. N-am citit-o.

— Ei bine, merită.

Demeter pare încântată de sine.

— Uite ce-ai de făcut. Când pleci de-aici, du-te direct la Waterstones şi cumpăr-o. O să vezi c-o să te inspire. Ascultă citatul ăsta.

Glisează cu degetul pe telefon, apoi citeşte cu voce tare:

— ”Ia-ţi viitorul în propriile mâini. Ajută-l să se petreacă. Viaţa e o carte de colorat, dar tu ai creioanele.”

Mă străduiesc să rămân politicoasă, dar fierb de mânie. Oare ea chiar nu înţelege nimic pe lumea asta? Nu-mi pot permite să cumpăr o carte cartonată care îmi spune să-mi colorez viaţa.

Încerc să nu fiu invidioasă; încerc din suflet. Însă acum tot ce vreau e să urlu „Pentru tine e simplu! Viaţa ta e deja colorată şi n-ai ajuns niciodată pe marginea prăpastiei!”.

Vocea din capul meu e atât de asurzitoare, că am sentimentul că o poate auzi şi ea. Însă Demeter se mulţumeşte să mă fixeze cu o expresie satisfăcută. Probabil că mai târziu o să se laude ce sfaturi minunate mi-a dat şi cât de recunoscătoare i-am fost.

Şi atunci, ca ziua să fie absolut perfectă, îl zăresc pe Alex. Se apropie de noi pe hol cu o privire întrebătoare. Se uită la Demeter, care îi răspunde scurt din priviri, iar umilinţa mea e totală.

— Aşadar, îi zic rece. Plec acum. Mersi pentru job şi pentru toate.

— Credeam că ştii. După glas, îmi dau seama să e surprins. Îmi pare rău... pentru mai devreme.

Îi văd cum schimbă între ei priviri, ca într-un soi de stenogramă. Au un limbaj al corpului pe care nu l-am remarcat până acum. Un soi de lejeritate şi apropiere în comunicare care nu există între colegii de serviciu. Mă întreb, oare fac sex şi la muncă? Ei, sigur că da.

Telefonul lui Demeter vibrează, şi ea răspunde.

— Alo? A, Michael. Da, am primit e-mailul tău...

Ridică cinci degete spre mine, ceea ce presupun că înseamnă „Aşteaptă cinci minute”, şi intră într-o cameră goală din apropiere. Şi eu rămân cu Alex. Din nou.

Ridic privirea spre el şi îi văd ochii blânzi şi plini de tact, şi nu pot suporta, nu pot *suporta.* Faptul că mi-am pierdut slujba e atât de groaznic, încât ai crede că nimic altceva nu mă mai poate afecta. Ai crede că sunt deja amorţită şi nu mai am sentimente precum umilinţa şi orgoliul rănit. Dar nu-i aşa. Fiecare dintre ele doare, în alt fel.

Şi brusc, nu mai am chef să tac. De ce facem cu toţii asta? De ce *jucăm teatru*? Ştiu că regulile de aur sunt: salvează-ţi demnitatea; pleacă maiestuos; nu recunoaşte nimic. Dar n-am să-l mai văd pe omul ăsta în viaţa mea. Şi, brusc, dorinţa să spun ce cred cu adevărat e mai puternică decât oricare alta.

— Ştii ceva? zic brusc. Hai să discutăm despre ce s-a întâmplat la petrecerea de Crăciun.

— *Poftim?* Alex pare atât de şocat de idee, că aproape mă pufneşte râsul.

— Flora a zis că sunt îndrăgostită de tine, continui. Ei bine, evident că nu sunt; e ridicol.

— Uite ce e. Alex pare să caute o salvare. Chiar nu e nevoie să facem asta...

— Crezusem doar că tu şi cu mine avem... Caut cel mai bun cuvânt posibil. O scânteie. O mică scânteie de... Nu ştiu. Legătură. Posibilitate. Mi-a făcut plăcere să petrec puţin timp cu tine. Pe atunci, nu ştiam nimic despre tine şi...

Amuţesc. N-am de gând să spun cu voce tare „Demeter”, pe holul firmei. Ştie el la cine mă refer.

— Aşa că acum sunt extrem de jenată, conchid. La culme. E normal să fie aşa. Dar ştii ceva? *Îmi accept* jena. Nu mă ascund şi nu mă joc.

Ridic bărbia, demnă şi hotărâtă.

— Şi spun clar: eu, Katie Brenner, sunt jenată. Dar se pot întâmpla lucruri mult mai rele.

Îmi dau seama că mi-a scăpat numele greşit, dar nu-mi pasă.

Alex pare stupefiat de micul meu discurs. *Foarte bine*, să fie. Mă simt eliberată şi chiar, într-un fel, încântată. Aşa că obrajii încep să-mi ardă. Şi mă clatin pe picioare. Şi ce dacă?

— OK, atunci, adaug. Deci asta-i tot ce-am avut de spus, în afară de la revedere. Spune-i lui Demeter c-am urcat. Mult noroc în toate!

Apăs butonul liftului şi mă uit fix la el, aşteptând.

— Cat... începe Alex, apoi se opreşte. Katie... încearcă din nou, dar pare să nu ştie ce vrea, de fapt, să spună. Şi, în ciuda faptului că situaţia mea e îngrozitoare în toate privinţele – şi va fi şi mai şi odată ce ajung acasă –, simt un mic fior de satisfacţie. Măcar expresia aia superioară i-a dispărut de pe faţă.

— Cat... Încearcă el pentru a treia oară. Ce-o să faci acum?

— Acum?

— Mă refer la job.

— Aşa, deci am vorbit cu Cath, se bagă iar Demeter în conversaţie, apărând de nicăieri. I-am spus să gândească pozitiv. O să cumpere *la taurul de coarne* şi cartea aia o s-o inspire.

— A, frumos! zice Alex pierit. E o idee bună.

— Aşa am zis şi eu.

Demeter încuviinţează şi mă privesc amândoi de parcă ar gândi: „Aşaaa! Am recomandat o carte. Avem conştiinţa curată acum”.

N-au nici cea mai mică idee, niciunul din ei. Oamenii educaţi vorbesc despre neştiinţă. Ei bine, cât de neştiutori sunt ei de fapt? Au oare habar cum e să locuieşti în Catford, cu un buget minuscul, care abia-ţi ajunge şi care te seacă mereu la ficaţi?

— N-am să cumpăr cartea aia, Demeter, zic cu un glas brusc tremurător. Fiindcă precis costă vreo optişpe lire şi nu-mi permit. Nu-mi permit nimic. Tu chiar nu pricepi? Eu nu sunt ca tine! Nu *sunt ca tine!*

Demeter se uită la mine încruntată şi nedumerită.

— Pe bune acum, Cath, dacă-ţi permiţi să mănânci la Salt Block, îţi permiţi în mod sigur şi să cumperi o carte motivaţională foarte...

— Dar nu-mi permit să mănânc la Salt Block! Cum crezi că mi-aş permite vreodată asta? Au fost simple baliverne! Încercam *să te impresionez!*

Îmi revărs toată suferinţa într-un strigăt:

— Pe mine nu mă susţine nimeni financiar. Şi *nici n-am* un tată celebru care să-mi dea o slujbă.

Pe chipul lui Alex observ că e şocat, dar nu-mi pasă. E adevărat.

— Vouă totul *vi se cuvine*. Amândurora.

Îmi întind larg braţele, către Alex.

— Ştiţi ceva? Aveţi *cea mai mică idee,* o idee *cât de mică...*

Simt că nu are rost să mai continui şi pufnesc într-un hohot de râs spart.

— Evident că n-aveţi. OK. Ei bine, plec acum. Aşa că... Bucuraţi-vă de vieţile voastre perfecte.

Uşile liftului s-au deschis şi păşesc înăuntru. Apăs butonul pentru etajul al treilea şi liftul se ridică, din fericire fără ca vreunul din ei să încerce să mă urmeze. Mă ustură ochii şi inima îmi bate nebuneşte. Halal ieşire demnă. Şi am lăsat la uşi deschise... Însă în clipa asta... chiar nu-mi pasă.

Capitolul unsprezece

E amuzant cum seamănă viaţa asta cu un balansoar: unele lucruri se ridică, în timp ce altele se prăbuşesc. Viaţa mea se destramă rapid în timp ce a tatei pare că, în fine, a intrat pe făgaşul cel bun. Tata mi-a trimis poze cu iurtele ridicate, şi arată splendid. Clădirea cu duşurile străluceşte, focurile de tabără decorative arată pitoresc, steguleţele sunt adorabile, iar Biddy şi-a făcut rezerve de dulceaţă de casă. Între timp, eu am trimis broşurile tuturor celor la care ne-am putut gândi. Tata a lăsat teancuri întregi la fiecare cafenea la modă din Somerset, în timp ce eu am ales locuri potrivite pentru potenţiali clienţi din Londra. (Am lăsat un teanc într-o cafenea din Wandsworth, şi o femeie cu un impermeabil Boden a luat o broşură chiar când eu *eram acolo.* A fost ca într-un vis frumos.)

Dar asta nu-i nici jumătate din ce s-a întâmplat. Nici măcar 10 la sută. Ce li s-a întâmplat tatei şi lui Biddy săptămâna asta a fost ca un câştig la loterie, ca un vas fermecat din poveşti, cu un curcubeu deasupra. Nici acum nu-mi vine să cred că s-a întâmplat. *The Guardian* a prezentat pe larg Ansters Farm în „Cele mai bune campinguri de lux”.

E o nebunie! Vreau să zic, Ansters Farm nici măcar nu s-a deschis! Dar e limpede că vreun ziarist avea de respectat un termen-limită şi a găsit site-ul şi s-a gândit „Hai că merge şi ăsta”. Şi în articol se vorbeşte despre toate – despre iurte, despre găini, e chiar şi textul meu

despre copii, care vor fi mereu copii. Au tipărit o poză cu un foc de tabără în faţa unei iurte, cu titlul „Ansters Farm e cel mai nou camping de lux pentru familii al momentului”, şi era să pic jos când l-am citit. Zău aşa, e *The Guardian*!

Şi, dacă încă aş fi avut un job, ar fi fost cea mai mare victorie din viaţa mea. Aş fi putut intra ţanţoşă în biroul lui Demeter şi i-aş fi zis: „Poftim branding, cucoană”.

Dar nu am.

E ultima săptămână din februarie şi nu am serviciu. N-am nici măcar perspectiva unui serviciu. Am doar nişte dureri cumplite la mâini de la câte aplicaţii am făcut, cât am căutat pe Google agenţii de publicitate şi am scris scrisori de prezentare.

Pentru fiecare potenţial angajator am scris alt e-mail. Am căutat toate companiile din Marea Britanie la care aş putea lucra. Îmi vâjâie capul de la atâtea nume de produse, campanii, contacte. Sunt complet stoarsă. Şi panicată. Mă uit din când în când în oglindă şi-mi văd faţa speriată şi nu e *deloc* faţa pe care vreau s-o văd, aşa că mă uit în altă parte.

Mă străduiesc să ţin spaima departe, ocupându-mi timpul. Mi-am reorganizat hamacul. Mi-am reconfigurat bugetul lunar, ca să-mi ajungă două luni. Mă plimb la greu, fiindcă, nu-i aşa, mersul pe jos e gratis. Plus că îţi eliberează endorfine şi, prin urmare, cel puţin teoretic, te face mai optimist. Ceea ce n-aş prea putea spune că se întâmplă. Şi am în continuare activitate intensă pe

Instagram. Am postat imagini de stare cu străzile Londrei la 4 dimineaţa (n-am avut somn, dar n-am menţionat asta). Am postat o poză cu noul stand de covrigei de la Victoria. Juri că sunt veselă, vioaie şi angajată. Nici nu ţi-ar trece prin cap că nu-i aşa.

Flora a ţinut legătura cu mine, destul de mult. Mi-a lăsat mesaje pe telefon şi SMS-uri şi un e-mail lung care începe cu: **O, DOAAAAMNE. Nu-mi vine să cred că scorpia TE-A DAT AFARĂ, e ATÂT DE NEDREPT!!!!!!!!**

I-am trimis şi eu un e-mail, dar n-am vorbit cu ea. Pur şi simplu, mă simt prea vulnerabilă în clipa asta. Sarah a rămas şi ea în legătură cu mine – ba chiar mi-a trimis un cartonaş cu un text surprinzător de lung şi plin de compasiune. Se pare că Demeter l-a dat afară şi pe iubitul lui Sarah, înainte de sosirea mea la Cooper Clemmow. Îl cheamă Jake şi e un designer destul de bun, n-a făcut nimic greşit, dar a fost concediat. Nici acum, după atâtea luni, n-a reuşit să-şi găsească de lucru, şi sunt amândoi destul de distruşi, dar se chinuie să rămână optimişti. A încheiat mesajul cu „Ştiu cât îţi e de greu”*,* şi un şir de emoticoane înlăcrimate.

Şi, cum să zic, sunt sigură că are cele mai bune intenţii, sau în fine, dar asta *nu m-a prea înveselit.* Şi nu m-am dus nici să beau ceva cu fetele la Blue Bear – cum aş fi putut? Nu mai fac parte din trupă. Şi, oricum, nu-mi permiteam să fac cinste şi eu tuturor.

Stau destul de mult acasă, dar chiar şi asta e stresant, din cauza noii noastre colege de apartament. Anita şi-a subînchiriat camera cât ea e plecată la Paris. E complet împotriva regulamentului, dar proprietarul nostru nu trece niciodată pe-aici. (Aş vrea să treacă. Poate ne-ar scăpa de tot zerul.) Noua noastră colegă de apartament e o fată blondă şi veselă pe nume Irena, cu obraji rozalii şi care poartă aproape non-stop un batic floral, şi am avut mari speranţe legate de ea până şi-a invitat acasă prietenii.

Vorba vine, „prieteni”. Nu sunt chiar amici. Sunt o religie. Sunt Biserica Nuştiucui (n-am reţinut numele şi acum nu-mi vine să întreb). Şi se strâng cu toţii în camera ei şi cântă şi discută şi strigă „Da!”.

N-am nimic împotriva Bisericii Nuştiucui. Sunt sigură că sunt nişte oameni foarte cumsecade. Doar că sunt şi foarte gălăgioşi. Aşa că, de la atâta cântat şi atâtea cutii cu zer şi din cauza lui Alan care se apostrofează întruna cu „Cap pătrat!”, ţi-e cam greu să respiri aici.

Am intrat în bucătărie ca să-mi pregătesc o tocăniţă de legume, şi stau ghemuită pe cutiile de carton, care acum sunt atât de distruse, că mai au puţin şi se prăbuşeşc unele într-altele. Poate ar fi bine să mă alătur şi eu Bisericii Nuştiucui? Când îmi trece prin minte gândul, zâmbesc fără voia mea. Poate că *ăsta* e răspunsul. Doar că nu cred că am energia să strig „Da!” de douăzeci de ori pe noapte. Adevărul e că în general nu prea am deloc energie. Mă simt stoarsă. Înfrântă.

Amestec în tocăniţa cu dovlecel de iarnă şi nap suedez (ieftini şi hrănitori) şi închid ochii obosită. Şi, preţ de o clipă, cu garda jos, îmi las mintea să cutreiere prin locuri în care n-ar trebui s-o las. Locuri reci şi înfricoşătoare şi pline de întrebări pe care nu vreau să le pun.

Dacă nu-mi găsesc de lucru?

O să-mi găsesc.

Dar dacă?

Simt ceva umed pe obraz. Îmi dau seama că dintr-un ochi îmi curge o lacrimă. E aburul, îmi spun furioasă. E ceapa. E zerul.

— Eşti bine, Cat? Alan apare în uşa bucătăriei, sare şi începe să facă tracţiuni, sprijinindu-se de pragul de sus.

— Bine!

Schiţez, cu efort, un zâmbet vesel.

— Mă bucur!

Presar nişte ierburi uscate în tocăniţă şi amestec.

— A tunat şi i-a adunat, nu-i aşa?

Scutură din cap către camera Irenei.

— Cred că ar trebui să le respectăm credinţa, zic, moment în care un „Daaa!” la unison răsună în tot apartamentul.

— Nuuu! răcneşte Alan peste umăr, şi-mi zâmbeşte. Nişte demenţi. Ştii că mai vrea o cameră pentru prietena ei? M-a întrebat dacă nu vreau să mă mut. Auzi tupeu la ea. Vor să transforme locul ăsta într-o comună.

— Sunt sigură că nu-i adevărat.

— Crezi că şi-o şi trag?

— *Poftim?*

— Păi doar n-or fi făcut toate jurământ de castitate, nu?

— Habar n-am, zic cu răceală.

— Mă întrebam doar. Îi sclipesc ochii. O mulţime de secte de-astea au tot soiul de ritualuri demente. Şi unele dintre fetele astea sunt sexy rău.

Mai face nişte tracţiuni, după care adaugă:

— Vreau să zic, că veni vorba, şi Irena e sexy. Are pe cineva?

— Nu *ştiu.*

Îmi pun tocana într-un castron şi zic cu subînţeles:

— Scuză-mă.

Cobor de pe cutiile de zer şi trec de Alan, întorcându-mă în camera mea. *Te rog, Doamne, nu-l lăsa pe Alan să se cupleze cu Irena,* mă gândesc. L-am auzit pe Alan făcând sex şi e ca una dintre logoreele lui motivaţionale, dar de zece ori mai asurzitoare.

Mă aşez pe pat picior peste picior, încep să mănânc tocăniţă şi încerc să găsesc ceva pozitiv la care să mă gândesc. *Haide, Katie. Nu e dracul chiar aşa de negru.* Azi am trimis un teanc de CV-uri, aşa că ăsta e un lucru bun. Poate c-ar trebui să intru pe Instagram acum. Să postez ceva amuzant.

Dar, în timp ce glisez printre imaginile de pe telefon, toate par să mă privească ironic. Pe cine păcălesc cu chestiile astea false şi fericite? Adică, *pe cine* păcălesc, de fapt?

Lacrimile mi se preling acum în voie pe obraji, de parcă nu le pasă dacă le vede cineva. Toate zidurile mele de apărare s-au prăbuşit. E greu să îţi spui la nesfârşit că o situaţie nasoală e bună şi s-o şi crezi.

Cu un imbold subit, fac o poză hamacului. Apoi tocăniţei cu nap suedez. Nu seamănă cu nicio tocăniţă pe care am văzut-o pe Instagram – e o zeamă lungă maro-portocalie şi neapetisantă, cam ca mâncarea de la închisoare. Cum ar fi să postez *asta* pe Instagram. Adevărul cel naşpa. „Priviţi cina mea ieftină. Uitaţi-vă la colanţii mei, care tocmai cad din hamac. Uitaţi-vă la toate formularele de aplicare la joburi”.

Dumnezeule, o iau razna de tot. Sunt pur şi simplu obosită, îmi spun apăsat. Doar obosită...

Îmi sună telefonul şi tresar, surprinsă, aproape vărsând pe mine tocăniţa. Şi, preţ de o fracţiune de secundă, mă gândesc: *Un job, un job, un job?*

Însă e Biddy. Sigur că ea e.

Nu i-am spus lui Biddy – şi nici tatei – despre jobul meu. Nu încă. Adică, evident, *o să le spun*. Doar că nu ştiu când.

OK, recunosc: sper cu disperare că n-o să fiu niciodată nevoită să le spun, în veci. Sper că o să fiu cumva în stare să rezolv lucrurile singură fără tam-tam, să-mi găsesc de lucru şi să le spun *după* despre toate astea, într-o manieră lejeră şi în treacăt: „Da, mi-am schimbat slujba; nu e mare scofală, era timpul să merg mai departe”. Să-i las să creadă că a fost alegerea mea, o urmare firească.

Să-i scutesc de toată supărarea şi toate grijile. Să mă scutesc *pe mine* de toată supărarea şi toate grijile.

Fiindcă, dacă îi spun tatei că am fost dată afară de la Cooper Clemmow... O, Doamne... Simplul gând mă face să mă înfior. O să am de suportat nu doar propria-mi supărare, ci şi mânia lui revanşardă. Ar tuna şi fulgera şi ar fi foc şi pară şi m-ar întreba ce s-a întâmplat... Şi acum chiar nu mă simt în stare să îndur aşa ceva.

Biddy e altfel, mult mai rezonabilă. Însă acum nu e momentul s-o împovărez cu toate astea. Are destule pe cap cu *glampingul* – îmi dau seama că e deja copleşită. A fost nevoie de mai mulţi bani şi mai multă muncă decât se aştepta, şi îi consumă toată energia. *Nu pot* să-i fac viaţa şi mai grea, cu problemele mele.

Şi nici nu pot să risc să-mi ofere bani, ceea ce ştiu că ar face într-o clipită. E moştenirea ei, şi o investeşte în afacere, *nu* în mine. Sincer, mai bine renunţ la apartamentul meu din Londra decât să plătească Biddy pentru el.

Şi e posibil ca mâine să-mi găsesc un job. E *posibil.*

— Bună, Biddy! Mă şterg pe faţă cu mâneca. Ce faci?

Biddy m-a sunat des de la Crăciun încoace. Sinceră să fiu, asta a fost urmarea pozitivă a aventurii cu *glampingul* – vorbesc mult mai mult cu ea.

Am ajutat-o să comande mobilă pentru iurte şi am discutat despre locurile în care să instaleze fiecare foc de tabără decorativ şi fiecare băncuţă. A avut de asemenea o mulţime de întrebări despre site pentru Alan, şi, ca să

fiu cinstită, el a fost superrăbdător. De fapt, o ştim şi eu şi el, noi doi suntem marii arhitecţi ai acestui proiect.

— Nu te deranjez, nu-i aşa, draga mea? Nu eşti la masă, da? Vreau să-ţi spun că am încercat o nouă reţetă de tajine de miel. Şi, dacă *chiar* vom organiza mese festive, cred că o să fie... destul de bun.

Destul de bun. În limbajul lui Biddy, care nu se laudă singură, înseamnă *absolut delicios.* O şi văd dintr-odată servind nişte miel pregătit într-o marinată aromată după o reţetă locală, asezonat cu ierburi din grădină, în timp ce tata toarnă în pahare nişte vin roşu de la Cash & Carry.

— Super! zic. Bravo! Ia zi, voiai să vorbim despre meniuri?

— Nu. Nu, scuze, nu asta voiam. Katie, ideea e... Biddy tace. Pare stresată, îmi dau seama brusc.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu! Totul e bine! Vai, draga mea... Biddy pare că a rămas fără glas.

— Ce-i? o întreb. Biddy, ce s-a întâmplat?

— Vai, Katie. Îşi drege glasul. Oamenii au început să facă rezervări.

— Poftim?

— Ştiu! Biddy pare şocată. Pe site. Funcţionează. Doar azi am avut cinci solicitări. Avem trei familii care au rezervat locuri pentru weekendul de Paşti şi patru în weekendul de după. Patru familii, Katie!

— O, Doamne!

Până şi eu sunt şocată. Adică ştiam că o să vină lumea, *în principiu.* Dar patru familii? Toate odată?

— Păi e nemaipomenit! Biddy, aţi reuşit!

— Ba n-am reuşit *nimic*! se vaită ea. Tocmai asta-i buba. Vai, draga mea, sunt îngrozită. O să avem clienţi în carne şi oase şi nu ştiu cum o să ne descurcăm cu ei şi cum o să-i distrăm şi... dacă se întâmplă ceva rău? Şi taică-tu nu mi-e de niciun ajutor – adică, sigur, e un om foarte cumsecade, dar...

Amuţeşte şi mă uit lung la telefon. N-am auzit-o niciodată pe Biddy atât de tulburată.

— O să vă descurcaţi! zic pe un ton liniştitor. Vreau să zic, o să le oferiţi un mic dejun minunat, aveţi toate activităţile alea...

— Dar cum să organizăm toate astea? Am rugat-o pe Denise, din sat, să mă ajute, dar ea nu face decât să-mi pună întrebări la care nu ştiu să răspund.

— Ei bine, dă-mi-o mie la telefon. Sau vrei să vin eu în weekend?

Chiar în timp ce rostesc cuvintele, simt că mi se face rău de la stomac. Un bilet până la Somerset costă o avere. Cu ce naiba o să-l plătesc? Dar acum asta e, m-am oferit.

— Vai, Katie... Biddy e pierită. Ai vrea? Ne bazăm atât de mult pe tine, ştii şi tu. Când eşti tu lângă noi, totul pare că-şi găseşte locul. Îţi plătim noi biletul, fireşte. Şi ştiu că eşti ocupată cu slujba ta minunată de la Londra, şi

suntem *peste măsură* de mândri de tine, dar mai vreau să-ţi spun ceva...

Ezită, de parcă n-ar găsi curajul să continue.

— Ce-i?

La capătul firului se lasă tăcerea şi mă încrunt nedumerită. Ce i-o fi aşa de greu de spus?

— Biddy? Biddy, mai eşti pe fir?

— Katie, n-ai putea cumva să-ţi iei concediu, nu? zice Biddy brusc. N-ai putea să ne ajuţi, doar la început? Să stai o săptămână, poate două? Sau cât vrei tu?

— Biddy... încep automat, după care amuţesc. Nu ştiu ce să-i spun. Nu mă aşteptam la asta.

— Ştiu, ştiu. Biddy se repliază pe loc. Nu trebuia să te întreb. Nu e drept. Îţi faci şi tu propriul tău rost pe lume şi, dacă nu poţi să vii, noi te înţelegem perfect. Ai cariera ta, viaţa ta, apartamentul tău – cum merge renovarea, apropo?

— A, da, bine... e... au! O, Doamne! *Aoleu!*

Din senin, lumea s-a întunecat. Preţ de o clipă înspăimântătoare, am sentimentul că mă atacă cineva. Sunt lovită, izbită, înconjurată de proiectile ciudate... Dau neputincioasă din braţe, gâfâind, panicată... după care, brusc, îmi dau seama ce s-a întâmplat.

Nenorocitul meu de hamac s-a prăbuşit.

Îmi croiesc drum printr-o fustă neagră de jerseu care mi-a acoperit capul şi-mi privesc patul necăjită. Hamacul atârnă jalnic, într-un colţ. Lucrurile mele sunt împrăştiate peste tot... haine, produse de îngrijire a părului, cărţi,

reviste. O să-mi ia o veşnicie să le triez iar. Singura chestie bună e că tocăniţa mea era pe podea şi nu s-a răsturnat.

Ba, la drept vorbind, nu-i bună nici asta.

— Katie? se aude vocea neliniştită a lui Biddy la telefon. Katie, ce s-a întâmplat?

Înşfac telefonul.

— Sunt bine. Scuze. A căzut ceva. Sunt bine. Îhm... Fac eforturi să-mi pun gândurile în ordine. Ce ziceai?

— Tocmai mi-am dat seama că nu ţi-am zis niciodată, draga mea, o să te plătim!

— Poftim?

— Dacă ai putea să vii să ne ajuţi, o să te plătim, firește. *Ştii*, oricum voiam să te plătim pentru tot ce-ai făcut până acum, scumpa mea, şi acum se pare că o să avem un buget...

— Vreţi... Mă frec pe faţă. Vreţi să mă plătiţi...

E o ofertă de lucru. Am o ofertă de lucru. Mai că-mi vine să râd isteric – dar n-o fac. Amestec în tocăniţă, războindu-mă cu propriile gânduri.

Mi-a intrat o idee în cap, o idee pe care abia dacă o pot lăsa să se dezvolte. Fiindcă îmi sună a eşec. A renunţare. Pare că totul s-a făcut praf şi pulbere.

Am avut atâtea visuri. Obişnuiam să stau întinsă în pat şi să studiez harta metroului şi să-mi închipui că am să devin şi eu unul dintre acei oameni grăbiţi şi încrezători pe care îi vedeam în excursiile de o zi în capitală. Oameni grăbiţi, cu scopuri precise, cu destinaţii clare, cu

orizonturi largi. Îmi imaginam cum o să urc pe o scară a carierei care avea să mă ducă oriunde voiam, dacă munceam suficient de mult. Cum aveam să lucrez pentru branduri internaţionale; cum o să cunosc oameni fascinanţi; cum o să trăiesc viaţa la maximum.

Şi, da, ştiam că o să fie greu. Dar, poate, nu atât de greu.

— Katie?

— Scuze. Mă gândeam.

N-o să însemne că renunţ, îmi spun sever. Înseamnă doar că... ce anume? Mă repliez. Fiincă *pot* să ies din gaura asta neagră. Dar poate că, înainte de asta, am nevoie de o pauză.

— Biddy, stai aşa, zic brusc. Trebuie să verific ceva.

Pun telefonul jos, ies în fugă din cameră şi bat în uşa Irenei. Nu răspunde nimeni, dar intru oricum, zicându-mi că e urgent şi că Dumnezeul Irenei va înţelege.

Camera e o mare de capete aplecate şi tăcute. E limpede că e un moment de rugăciune sau aşa ceva, pe care l-am tulburat. Dar nu mă retrag. *Trebuie* să ştiu.

Mă apropii în vârful picioarelor de siluetele cu picioarele încrucişate, până ajung la Irena, care e aşezată pe patul ei, cu părul blond strălucitor, ochii închişi şi chipul trandafiriu. Are dreptate Alan, mă trezesc gândind, chiar *e* foarte sexy.

— Irena? îi şoptesc în ureche. Irena, scuze că te deranjez, dar e adevărat că vrei să subînchiriezi o cameră?

Irena face ochii mari şi se întoarce să mă privească.

— Da, şopteşte. Pentru prietena mea Sonia. Arată spre Sonia, care e chiar mai blondă şi mai sexy decât Irena. Măi să fie, Alan o să creadă că a ajuns în *rai*.

— Ei bine, ţi-o dau pe-a mea.

— Super! Irena cască ochii şi mai mari. Când?

— Cât de repede posibil. Vino pe la mine după ce termini.

Ies tot în vârful picioarelor, cu o mie de gânduri în cap. Cum naiba o să aranjez convenabil toate astea? *Nu pot* să-i spun totul lui Biddy. E şi-aşa în ultimul hal de surescitare. Dacă mă mai adaug şi pe mine şi problemele mele în ecuaţie, nu ajut pe nimeni.

Aşa că... OK. Uite ce-am să fac: 1. O să-i ajut pe Biddy şi pe tata. 2. N-o să-i bag în vrie. 3. O să-mi pun la punct în linişte viaţa. 4. O să le spun amănuntele ca să le ştie şi ei, preferabil după ce totul a reintrat în normal. (5. Chiar şi după ce lucrurile o să reintre în normal, n-o să le spun niciodată toate detaliile dureroase ale vieţii mele. 6. Mai ales cum Demeter nu-şi mai amintea dacă m-a concediat sau nu. 7. Sau cum am fost luată, din greşeală, drept o persoană fără adăpost.)

Singura problemă, minusculă, ar fi: Ce le *zic*? Punctual. Ce le *zic*?

Iau telefonul şi trag aer în piept adânc.

— Biddy... *există* un soi de... ăăă... posibilitate, zic la telefon. E greu de explicat... e un pic complicat... În orice caz, ideea e, *vă pot ajuta*. Vin mâine.

— Vii? Biddy pare uluită. Vai, Katie, scumpa mea! Şi cât stai?

— Încă nu ştiu sigur, zic şovăitoare. Trebuie să vorbesc cu nişte persoane... să fac nişte aranjamente... probabil vreo două săptămâni. Sau câteva săptămâni. Ceva de genul ăsta.

— Deci, îţi iei o perioadă sabatică? se aventurează Biddy. Ca doamna aia drăguţă de acum câţiva ani care voia să înveţe să facă dulceaţă, mai ştii? Îşi luase o perioadă sabatică de la serviciul ei de la oraş. Şase luni îşi luase. Crezi că ai putea să-ţi iei şi tu atât de mult?

Îi simt speranţa în glas. Sinceră să fiu, nu ştiu ce să-i răspund.

Şase luni. *Nu se poate* să nu-mi găsesc un job în şase luni.

— Stau cât pot, zic într-un final, evitându-i întrebarea. Abia aştept să vă văd! Abia aştept!

— Şi eu la fel, Katie! Bucuria lui Biddy se revarsă pe fir ca un torent. Ce fericire, să fii cu noi acasă o vreme! Taică-tu o să fie încântat; *toată lumea* o să fie încântată; vai, draga mea, cred că o să avem mare succes cu *glampingul* ăsta cu ajutorul tău...

Vorbeşte întruna, fără oprire, şi mă întind pe spate pe patul meu plin de tot ce vrei, cu salteaua cu cocoloaşe, cu ochii în tavanul pătat. Vocea ei iubitoare şi entuziastă e ca un balsam pentru sufletul meu suferind. Cineva are nevoie de mine. Abia aştept să mănânc nişte mâncare

adevărată, de casă, să am o cameră cu şifonier, să văd dealurile de la fereastră.

Dar, în acelaşi timp, hotărârea mea e mai fermă ca niciodată. Îmi iau o vacanţă, nu mă las păgubaşă. Adică, n-am nici treizeci de ani; am să las un obstacol apărut în cale să-mi spulbere ambiţia? Nu. Într-o zi, tot am să lucrez în publicitate. Într-o zi, am să mă plimb pe Podul Waterloo şi am să-mi spun: *acesta e oraşul meu*. O să se întâmple şi asta.

PARTEA A DOUA

Capitolul al doisprezecelea

Trei luni mai târziu

— Da, zic la telefon. Înţeleg. Vă mulţumesc.

Pun telefonul deoparte şi mă uit în gol. Altă agenţie de recrutare a personalului calificat, altă veste proastă. Altă scurtă prelegere despre cât de „păcătoasă” e piaţa în acest moment.

— Tot firma aia de medicamente? Glasul lui Biddy mă face să tresar şi mă întorc spre ea stresată. Trebuia să-mi fi învăţat lecţia până acum: nu vorbi niciodată cu vreo agenţie în bucătărie.

— Dar văd că munceşti din greu, draga mea! adaugă Biddy, trântind nişte sfeclă pe masă. Credeam că ţi-ai luat liber.

Cuprinsă de un sentiment tot mai puternic de vinovăţie întorc capul, evitându-i privirea. Începi cu o minciună bine intenţionată. Şi, pe nesimţite, te trezeşti că ţi-ai construit o întreagă viaţă inventată.

Totul a început la o săptămână după ce m-am întors acasă. M-a sunat o agenţie şi am răspuns, chiar în faţa tatei şi a lui Biddy. A trebuit să gândesc rapid şi singurul lucru care mi-a venit în minte a fost că şefii mei de la Cooper Clemmow mă consultă la un proiect. Acum chestia asta a devenit scuza mea pentru toate telefoanele pe care le primesc şi pentru că ies din cameră ca să răspund. Ori de câte ori mă sună câte o agenţie, e „Cooper Clemmow”. Şi tata şi Biddy nu pun la îndoială asta. De ce ar face-o? Au încredere în mine.

N-ar fi trebuit niciodată să merg pe varianta lui Biddy. Dar a fost atât de simplu. *Prea* simplu. În clipa în care am ajuns în Somerset, i-a spus tatei că am o „perioadă

sabatică”, şi amândoi au părut să ia de bună treaba asta. Pur şi simplu, mi-a fost imposibil să le spulber iluzia.

Aşa că n-am făcut-o. Toată lumea crede că mi-am luat concediu, până şi Fi, fiindcă n-am putut risca să-i spun adevărul şi să mă trezesc că scrie despre asta într-o postare de pe Facebook, peste care ar putea da din greşeală Biddy. Fi a zis doar ***Doamne, patronii din Marea Britanie sunt atât de generoşi.*** Apoi a început imediat să-mi povestească despre cum a fost la Hamptons şi cum a băut margarita roz şi ce distractiv a fost şi că *e musai* să vin şi eu odată. Nici măcar n-am ştiut ce să-i răspund. În clipa asta, între viaţa mea şi margarita roz nici c-ar putea exista o prăpastie mai mare. Chiar şi între viaţa mea şi un latte macchiato. Sau cafenelele cool de pe trotuar, din zone de fiţe. În ultimul timp nu intru pe Instagram decât ca să promovez Ansters Farm.

I-am spus lui Fi despre *glamping* şi mi-a pus câteva întrebări vag interesate – dar pe urmă a vrut să ştie **Şi când te întorci la Londra?** şi **Nu ţi-e DOR de ea?** Ceea ce m-a atins fix unde mă durea. Evident că mi-e dor. Pe urmă a început să-mi spună despre toate vedetele pe care le-a zărit în nu ştiu ce hotel, în weekendul ăla.

Şi *ştiu* că e tot Fi, prietena mea de suflet Fi, Fi cea cu picioarele pe pământ... dar îmi e tot mai greu să împac imaginea acestui New York plin de strălucire cu cea a prietenei căreia îi puteam destăinui orice. Avem tot mai puţine în comun. Poate *ar trebui* să mă duc la ea la New York, să-mi recimentez prietenia cu ea. Dar cu ce bani?

În orice caz, asta nu e nici pe departe cea mai stringentă problemă a mea. Sunt lucruri de făcut. Tocmai vreau s-o ajut pe Biddy cu sfecla când telefonul îmi bipăie în buzunar, semn că am primit un e-mail. E de la McWhirter Tonge, firma pentru care tocmai am dat interviu. O, Doamne...

Deschid cât pot de firesc uşa de la bucătărie şi ies. Soarele târziu de mai încălzeşte câmpurile ce se întind până în zare, în faţa mea. Dintr-unul dintre focurile de tabără din satul cu iurte se ridică un fuior de fum şi aud în depărtare ţipătul stăncuţelor, venind dinspre un crâng de ulmi din North Field. Nu că aş asculta de fapt sau aş admira peisajul. Nu mă gândesc decât la acest e-mail. Fiindcă nu se ştie niciodată... *Te rog, Doamne...*

În timp ce glisez cu degetul pe ecran, simt că mi se face rău de cât sper. Am dat interviu săptămâna trecută. (Le-am spus tatei şi lui Biddy că mă văd cu nişte prieteni.) E singurul interviu pe care l-am dat, unica fărâmă de speranţă care mi s-a oferit, singura aplicaţie făcută la care mi s-a răspuns. Birourile se află în Islington şi erau micuţe, însă oamenii erau mişto, iar munca părea chiar interesantă, şi...

Dragă Cat,
Mulţumim foarte mult că ţi-ai făcut timp să ne vizitezi săptămâna trecută. Ne-a făcut plăcere să discutăm şi ne-am bucurat să te cunoaştem, însă din păcate...

Preţ de o clipă, totul pare să se întunece. *Din păcate.*

Îmi las telefonul jos, şi clipesc ca să-mi îndepărtez lacrimile care mi-au umplut ochii. *Haide, Katie. Vino-ţi în fire.* Trag aer în piept adânc de câteva ori şi fac câţiva paşi în loc. E doar un job. Un refuz. Şi ce dacă?

Dar simt cum mă ia uşor cu fiori de gheaţă pe şira spinării. A fost singura mea şansă. Nimeni altcineva nu m-a chemat măcar la un interviu.

Ba de fapt nu e chiar adevărat. Când am început să aplic, am primit o mulţime de e-mailuri care îmi ofereau slujbe cu *foarte mult potenţial* sau *oportunităţi de dezvoltare* sau *experienţă valoroasă în industrie*. Nu mi-au trebuit decât vreo trei telefoane ca să-mi dau seama că toate aceste expresii înseamnă: „Fără bani”, „Fără bani”, „Fără bani”.

Nu pot munci pe gratis. Oricât de multă experienţă aş câştiga. Am trecut de etapa asta.

— Eşti bine, Katie? mă strigă Biddy şi mă răsucesc pe călcâie simţindu-mă vinovată. Pune nişte coji în mormanul de compost şi mă priveşte curioasă. Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Nimic! zic repede. Doar... ştii şi tu. Chestii de serviciu.

— Nu ştiu *cum* reuşeşti. Biddy clatină din cap. Munceşti din greu aici, trimiţi o mulţime de e-mailuri...

— Ei. Râd, dar râsul îmi sună ciudat. Îmi fac de lucru.

Biddy şi tata cred că, atunci când stau ore întregi la computer, discut cu colegii de la Londra. Le dau idei peste idei, nu că trimit disperată CV-uri de angajare.

Fac un efort şi citesc razant e-mailul de la McWhirter Tonge:

> **...un domeniu extrem de puternic... candidat cu mai multă experienţă... păstrăm numele în dosarele noastre... interesează o poziţie de stagiar?**

Poziţie de stagiar. Pentru asta cred ei că sunt potrivită.

Şi *ştiu* că piaţa muncii e competitivă, şi *ştiu* că le e greu tuturor, dar nu pot să nu mă gândesc: *Unde-am greşit? N-am fost bună la interviu? Nu sunt bună de nimic, punct? Şi, dacă e aşa... ce-o să mă fac?* În minte mi se cască un hău mare şi negru. O gaură neagră înfricoşătoare. Dacă n-am să-mi mai găsesc *niciodată* un job plătit?

Nu. Încetează. Nu *trebuie* să gândeşti aşa. O să mai trimit şi alte CV-uri în seara asta, am să-mi extind căutarea...

— Vai, Katie, draga mea. Biddy se apropie de mine. Am vrut să te întreb, mai devreme a sunat cineva, o doamnă, voia să ştie despre sustenabilitate. Ce ziceai că trebuie să-i răspund?

— Îi spunem despre panourile noastre solare, zic, bucuroasă de întrerupere. Şi despre duşul exterior. Şi

despre legumele organice. Şi *nu pomenim* despre jacuzziul tatei. O să-ţi scriu pe un bileţel, dacă vrei.

— Eşti o minune, Katie!

Biddy mă bate pe braţ, după care aruncă o privire de reproş spre telefonul meu.

— Te rog să nu-i mai laşi pe şefii ăia de la Londra să te supere, draga mea. Nu uita, eşti în perioada ta *sabatică*!

— Ai dreptate.

Îi zâmbesc stins în timp ce ea dispare înapoi în bucătărie, după care mă prăbuşesc pe iarbă. Parcă aş fi două persoane diferite acum. Sunt Cat, care încearcă să aibă o carieră de succes la Londra, şi sunt Katie, care ajută la administrarea unui camping de lux, şi e destul de epuizant să fiu şi una, şi alta.

Partea bună e că ferma *chiar* arată spectaculos astăzi. O să dau o raită mai târziu, o să fac nişte poze şi-o să le pun pe *social media*. Privirea îmi e captată de panourile solare ce lucesc pe clădirea cu duşuri şi simt o undă de mândrie. A fost ideea mea să punem panourile solare. Ansters Farm nu e sută la sută ecologică – folosim un boiler suplimentar şi avem toalete adevărate –, dar nu e nici neecologică. După doar câteva săptămâni de când am deschis, mi-am dat la scurt timp seama că sunt turişti care te întreabă întruna: „Faceţi agricultură sustenabilă? Fiindcă asta e foarte important pentru noi”. În vreme ce alţii nu vor să ştie decât dacă: „Aveţi duşuri cu apă caldă adevărate sau o să mor de frig? Fiindcă, sinceră să fiu,

ideea cu *glampingul* nu m-a încântat; a fost ideea lui Gavin”. Aşa că e minunat să poţi linişti ambele tabere.

Toată lumea adoră şopronul cu duşuri, cu vestiarele şi cuierele de şcoală reciclate, însă sunt şi mai încântaţi de baia noastră cu copertină rulată, în aer liber. E vopsită în culorile curcubeului – chestie inspirată de un design de Paul Smith – şi e îngrădită de un gărduleţ din răchită, are vedere spre cer şi e pur şi simplu splendidă. I-am trimis o poză cu ea lui Alan, ca s-o pună pe site. În poză apare baia-curcubeu, cu o sticlă de şampanie într-o frapieră şi o vacă ce priveşte peste gardul de răchită, şi Alan mi-a răspuns cu un e-mail: **Super. F cool.** Adică, dacă până şi Alan are cuvinte de laudă, *e clar* că e ceva.

Baia cu copertină rulată e atât de căutată de toţi, că trebuie să facem un orar de utilizare prin rotaţie. De fapt, *toate* detaliile campingului plac tuturor. Am fost mereu convinsă că tata şi Biddy o să reuşească să facă un succes din chestia asta. Ce n-am bănuit a fost cât suflet o să pună în ea sau câte eforturi o să facă.

Cât despre iurte, sunt chiar *frumoase*. Sunt şase, grupate câte două. Sunt destul de apropiate ca un cuplu să îşi poată pune copiii în iurta de alături, dar suficient de departe ca să aibă şi intimitate. Fiecare dintre ele are curticica ei şi propriul ei foc de tabără. Tata cunoaşte un tip pe nume Tim care lucrează în industria lemnului, pe care l-a ajutat şi el mai demult. Aşa că Tim a făcut şase paturi din cherestea locală reciclată, şi arată spectaculos. Sunt aşezate pe nişte picioare imense, exagerate, şi pe

tăblii e sculptat ANSTERS FARM, şi pot fi despărţite în două paturi mai mici, pentru copii. Avem şi paturi suplimentare pe roţi, fiindcă am constatat că multe dintre familii preferă să aibă copiii cu ei, dacă sunt mici, şi iurtele sunt suficient de mari. Aşternuturile au 400 de fire – am găsit un furnizor – şi pernele au toate imprimeuri vintage, şi fiecare iurtă are o blană de oaie pe jos.

Fiecare familie primeşte un coşuleţ cu lapte, ceai, pâine... plus săpun organic Ansters Farm, de casă. După ce a trecut în revistă furnizorii locali de săpun organic, Biddy a hotărât că poate să-l facă foarte uşor chiar ea. Aşa că face nişte săpunele ca de hotel şi le parfumează cu rozmarin şi le ştanţează cu AF. Şi, dacă oaspeţii doresc, pot cumpăra un săpun mai mare pentru acasă. Ceea ce, de obicei, şi fac. Le oferă, de asemenea, şi săpun personalizat cu orice iniţială, pe care clienţii le pot comanda drept cadouri. Toate au fost ideea lui Biddy. E incredibilă!

Pe lângă toate astea, am investit şi în Wi-Fi de calitate. Nu doar bun-pentru-la-ţară, ci *chiar* bun. Primim semnalul de la un stâlp aflat la treizeci şi doi de kilometri. A costat ceva şi tata a fost împotrivă, dar eu îi cunosc pe londonezi. *Spun* că vor să se rupă de toate, dar când îi întrebi dacă vor parola de Wi-Fi aproape că leşină de uşurare. Şi, din fericire, avem semnal la telefon la fermă – deşi nu şi pe câmp şi nici în pădure. Dacă vor să sune la birou în toiul unei drumeţii, ghinionul lor.

Între timp, tata a creat o pistă de biciclete pe câmp şi un mic teren de joacă pentru cei mici şi o rulotă ţigănească în care copiii se pot duce să se joace, dacă plouă. Noaptea aprindem felinare pe toate potecile din satul cu iurte, şi, vă spun sincer, e ca într-un basm.

— Nenea fermier Mick! aud strigăte însufleţite venind dinspre potecile care duc pădure. Nenea fermier Mick!

Asta e cea mai mare revelaţie dintre toate: tata.

Credeam că cea mai mare problemă o să fie tata. Credeam că n-o să ia toate astea în serios. Aşa că în săptămâna de dinaintea sosirii oaspeţilor, l-am rugat să se aşeze lângă mine şi i-am zis:

— Uite ce e, tată, trebuie să fii *drăguţ* cu turiştii. E o treabă serioasă. Sunt banii lui Biddy în joc. E viitorul vostru. Totul depinde de capacitatea ta de a fi amabil şi de a-i ajuta pe turişti şi de a le face viaţa *uşoară*. OK? Dacă vor să se caţere în copaci, ajută-i să se caţere în copaci. Dacă vor să mulgă vacile, lasă-i. Şi nu le zice cu dispreţ că sunt orăşeni.

— Dar nici n-aş face aşa ceva! a răspuns tata agasat.

— Ba da, ai face. Şi, în primul rând, poartă-te frumos cu copiii, am adăugat la despărţire.

Tata a fost foarte tăcut tot restul zilei. La momentul respectiv, mi-am făcut griji că poate l-am jignit. Însă acum îmi dau seama: medita la ce i-am spus. Îşi crea un rol. Şi, exact aşa cum Biddy m-a lăsat paf cu ideile ei, tata m-a impresionat prin faptul că, practic, s-a transformat într-o cu totul altă persoană.

— Nenea fermier Mick! Mai vrem!

Tata apare de după colţul şopronului cu duşuri, însoţit de tripleţii de trei ani care stau la noi săptămâna asta. Sunt doi băieţi şi o fată şi sunt superdrăgălaşi, îmbrăcaţi cu toţii în bluze cu dungi, în stil marinăresc.

Tata poartă hainele lui de „nenea fermier Mick”. A început să umble în cămăşi cu carouri şi pălărie de paie şi practic spune „măiculiţă” la fiecare propoziţie. Se plimbă prin faţa copiilor jonglând cu trei perne de burete cu fulgi, destul de neîndemânatic, însă copiilor nu le pasă.

— Cine vrea să se plimbe cu furgoneta? întreabă, şi toţi copiii strigă nerăbdători:

— Eu! Eu!

— Cine vrea s-o vadă pe Agnes, văcuţa?

— Eu!

Agnes nu e văcuţa, ci găina de Bantam, dar n-am să-l corectez. Adică, nu contează.

— Cine e de părere că e cea mai frumoasă vacanţă din viaţa lui?

Îmi face cu ochiul.

— Eeeeeu!

Strigătele copiilor sunt asurzitoare.

— Hai să cântăm cântecelul acum!

Tata începe să cânte cu patos:

— Ansters Farm, Ansters Farm, ce bine e să fii aici... Ansters Farm, Ansters Farm... şi nu mai vrei să pleci... Cine vrea o caramea făcută în Somerset?

— Eeeeu!

Zău aşa, zici că e un animator pentru petreceri de copii. Şi nu e prost deloc. În fiecare clipă le bagă copiilor în cap că e cea mai frumoasă vacanţă din viaţa lor. E spălare pe creier, practic. Şi toţi copiii plâng când pleacă de aici fiindcă o să le fie foarte dor de nenea fermierul Mick, şi avem deja o mulţime de programări pe viitor.

Văzând cât efort depune să-i distreze pe copii, şi Biddy asemenea, care face întruna dulceaţă, plus toate activităţile celelalte pentru adulţi, îmi cam fac griji să nu se extenueze. Însă de fiecare dată când le spun asta, tatei sau lui Biddy, ei pur şi simplu râd şi îmi mai trântesc o nouă idee, cum ar fi să le ofere cursuri de legat paiele în baloţi. În timpul săptămânii, avem un întreg program de activităţi intitulat „Îndeletniciri locale”. Asta înseamnă împletit răchită, prelucrarea lemnului, cules de ciuperci – iar oaspeţii noştri le *adoră.*

Aşa că, practic, campingul de lux e un succes chiar de la început. Însă rămâne de văzut dacă vor face cu adevărat *profit* de pe urma lui...

Uneori, simplul gând la toţi banii pe care Biddy i-a băgat în povestea asta nu-mi dă deloc pace. Nu vrea să-mi spună exact câţi bani a băgat – dar sunt mulţi. Şi sunt bani pe care i-ar fi putut pune deoparte, pentru bătrâneţe.

În orice caz, n-are niciun rost să mă mai frământ. Tot ce pot face e să-i ajut să transforme locul ăsta într-o afacere profitabilă. Ceea ce înseamnă, în primul rând, ca „nenea fermierul Mick” să nu mai împartă atâtea

caramele, fiindcă: 1. Dă gata cutii întregi zilnic. 2. Jumătate din ele le mănâncă el. 3. Unul dintre părinţi s-a plâns deja că odrasla sa primeşte dulciuri nesănătoase.

Părinţii tripleţilor îşi fac apariţia dinspre iurta lor, urmaţi de Steve Logan, care le cară bagajele. Steve ne ajută sâmbăta, ziua în care ne pleacă oaspeţii. Şi deşi e incredibil de enervant, e în egală măsură şi agasant de util. Are mâinile atât de mari, că poate ţine în ele cam trei genţi de voiaj simultan, şi întotdeauna îşi ia aerul ăla respectuos, în speranţa unui bacşiş.

— Aveţi grijă cum mergeţi, domnule, zice acum în timp ce le încarcă bagajele în SUV. Aveţi grijă de dumneavoastră, domnule. Drum bun! Sunteţi o familie foarte drăguţă. Aveţi cu ce să vă mândriţi. O să vă ducem dorul.

— *Noi* o să vă ducem dorul! exclamă mama, care are o bluză în dungi, exact ca a copiilor, şi ţine cu drag pernuţa cu lavandă pe care a făcut-o ieri. O să ne fie dor de voi toţi! De nenea fermier Mick, de Biddy, iar Katie, eşti un înger... Mă îmbrăţişează brusc şi o îmbrăţişez şi eu, fiindcă sunt cu adevărat o familie drăguţă, şi ştiu că e sinceră.

Aici sunt Katie, pentru toată lumea. Fireşte. Nici măcar n-aş *încerca* să fiu Cat. Nu doar că sunt Katie, dar sunt o versiune a lui Katie pe care nici măcar eu n-o mai recunosc uneori. Accentul londonez mi-a dispărut. Era oricum ceva care mă stresa, iar turiştii nu vor să audă accent londonez; vor să audă dialect de Somerset. Vor

Zummerzet, vorba molcomă şi melodioasă cu care am crescut.

Bretonul s-a dus şi el. Pierdeam atâta timp cu părul, şi nu mă simţeam niciodată eu. Nici n-aş mai putea avea breton, fiindcă nu-mi mai îndrept părul cu placa în fiecare zi. Îl las să mai facă o pauză după cât mi l-am ars, ceea ce înseamnă că dus e şi cocul elegant şi că am revenit la buclele naturale care sunt marca lui Katie Brenner şi mi se revarsă pe spate, răvăşite de vânt. Nici nu mă mai obosesc să-mi dau cu tuş la ochi şi cu trei straturi de rimel în fiecare zi. Şi mi-am pus ochelarii „de oraş" bine, într-un sertar. Nu s-ar putea spune că am un look anume, dar sunt atât de ocupată, că nu-mi pasă. M-am împlinit puţin la faţă – toate mesele astea delicioase! – şi m-am bronzat. Pe nas mi-au apărut câţiva pistrui. Parcă nu mai sunt eu.

Mă rog, sunt eu, dar puţin altfel.

— Ce familie frumoasă, zice Steve pe un ton cântat, în timp ce tripleţii se urcă în SUV. O familie de îngeraşi. Îngeraşi din rai.

Îi arunc o privire furibundă. Sare *rău* calul şi, dacă nu are grijă, o să creadă că face mişto de ei.

Însă ochii mamei strălucesc şi mai tare, şi tata se caută în buzunar.

— A, uite... poftim. Mii de mulţumiri.

Tatăl îi întinde lui Steve o bancnotă şi eu îmi dau ochii peste cap. Asta o să-l încurajeze să continue. Steve practic se înclină în timp ce portierele se închid cu un

clanc, şi ne fluturăm cu toţii mâinile în timp ce maşina se îndepărtează pe alee.

E ultima familie din săptămâna asta. Toate iurtele sunt acum goale.

Se lasă o tăcere generală, de parcă am avea cu toţii simultan revelaţia acestui adevăr. Apoi Biddy se întoarce spre mine, îşi plesneşte palmele una de alta, gata de treabă, şi zice:

— *Aşa.*

Şi începe.

Chestia cu finalul de sejur e că totul e OK dacă nu te opreşti nici măcar o clipă. Biddy şi cu mine ne luăm chestiile de curăţenie din debara şi ne apucăm de primele două iurte. Şi, o jumătate de oră mai târziu, soseşte şi Denise din sat, şi eu respir uşurată. Nu sunt niciodată sută la sută sigură că o să apară.

În timp ce Denise preia curăţenia, Biddy şi cu mine trecem la pregătirea şi aranjarea iurtelor. Flori proaspete în vaze. Înlocuirea produselor din coşul de bun venit. Săpun proaspăt, rămurele proaspete de lavandă, o nouă felicitare cu BUN VENIT LA ANSTERS FARM pe pat, fiecare dintre ele scrise de mână:

Bun venit, Nick, Susie, Ivo şi Archie.

Bun venit, James şi Rita.

Bun venit, Chloe şi Henry.

Chloe şi Henry sunt copiii lui James şi ai Ritei, dar sunt adolescenţi, aşa că stau în iurta lor. Nu avem prea des adolescenţi, şi sper că vor găsi destule de făcut aici.

Bun venit, Giles, Cleo, Harrison, Harley şi Hamish, şi căţelului Gus!

Săptămâna asta e vacanţa de la jumătatea trimestrului. De fapt, şi săptămâna trecută a fost vacanţă – se pare că şcolile îşi aleg săptămâni diferite anul ăsta fiindcă vinerea asta e o sărbătoare legală în plus. Ceea ce e minunat pentru noi: rezervări duble. Aşa că e plin la noi de familii, cu pătuţuri şi paturi pe roţi peste tot. În timp ce aşez pledurile, îmi verific rapid telefonul. Harley e fată. Aşa. Nu ştii niciodată cu unele dintre numele astea la modă.

Bun venit, Dominic şi Poppy.

Tată divorţat şi fiica lui. A pomenit asta de două ori în timp ce rezerva telefonic. A zis că vrea să petreacă o vacanţă de vis cu fetiţa lui, şi că, după părerea lui, fosta nevastă o cocoloşeşte prea tare, şi că ar trebui să se mai joace şi ea în aer liber, şi că nu e de acord cu multe dintre hotărârile fostei neveste... Îi simţeai durerea în glas. A fost trist.

De multe ori turiştii preferă să sune, deşi pot rezerva şi online. Îţi zic că o fac ca să verifice nu ştiu ce detaliu, dar eu cred că vor să fie siguri că locul respectiv chiar există şi să-şi dea seama după voce că nu suntem nişte criminali în serie cu topor, înainte să plătească un avans. Ceea ce, cum să zic, e de înţeles.

Bun venit, Gerald şi Nina.

Gerald şi Nina sunt bunicii uneia dintre familii. Îmi place la nebunie când vin la noi toate generaţiile unei familii.

Într-un final, iurtele sunt gata. Biddy face ceai la bucătărie – întotdeauna le oferim turiştilor ceai la sosire. Ceainice întregi de ceai, cu biscuiţi de casă şi dulceaţă Ansters Farm. (Care se pot şi cumpăra.)

Bucătăria noastră nu e cine ştie ce – bufetele sunt din PFL şi blaturile din melamină. Nu e ca bucătăriile „rustice” pe care le găseşti la Londra, cu aragazuri moderne şi cămară şi suprafeţe rudimentar şlefuite de stejar de la firma Plain English. Însă avem dale originale de piatră şi acoperim blatul cu o faţă de masă din in şi agăţăm steguleţe decorative peste tot şi… Ei bine, dă rezultate.

Mă întorc la bucătărie, iar tata mă ajunge din urmă.

— Totul e pregătit? zice.

— Da, arată bine, îi spun zâmbind şi-i aranjez eşarfa de la gât. Frumoasă eşarfă, nenea fermier Mick. A, şi am vrut să-ţi spun, duşurile au primit aprecieri speciale într-un formular de feedback. Scria „Foarte bune, pentru un camping de lux”.

— Sunt bune şi pentru un *hotel* de lux, răspunde tata, bodogănind ironic, dar văd că e încântat. Apropo, adaugă relaxat. Am văzut ceva care te-ar putea interesa. Howells Mill, în Little Blandon. A fost transformat în apartamente.

Mă holbez la el uluită. Nu văd care-i legătura.

— Băi frumoase, mă lămureşte tata, văzându-mi aerul nedumerit. Duşuri cu presiune mare.

OK, tot nu pricep. Ce au de-a face duşurile cu presiune mare din Little Blandon cu mine?

— În caz că ai căuta, continuă tata. Te-am putea ajuta şi noi cu un avans, poate. Preţurile nu sunt prea mari.

Şi, brusc, înţeleg. Îmi sugerează să-mi cumpăr casă în Somerset?

— Tată... Abia dacă ştiu cum să-i răspund. Cum să încep, oare? Tată, *ştii bine* că mă întorc la Londra...

— Da, ştiu că aşa ai de gând. Dar planurile se mai schimbă, nu-i aşa? Îmi aruncă o privire piezişă, uşor alunecoasă. Merită să ştii ce opţiuni ai, cel puţin, nu-i aşa?

— Dar, tată...

Sunt în impas şi vântul îmi ciufuleşte părul. Nu ştiu de câte ori pot să mai spun „Vreau să stau la Londra”. Parcă mă lovesc mereu cu capul de un zid.

Se lasă tăcerea, în care nu se aude decât zgomotul îndepărtat al vacilor. Cerul de deasupra noastră e albastru şi senin, dar eu mă simt împovărată de vină.

— Katie, scumpa mea... Tata mă priveşte îngrijorat. În ultimele câteva luni am simţit că te-am regăsit. Nu mai eşti atât de slabă. Nici atât de stresată. Fata aia de acolo... nu eşti tu.

Ştiu că are cele mai bune intenţii. Însă, acum, cuvintele lui îmi ating toate punctele dureroase. Toate săptămânile astea am încercat cu disperare să-mi regăsesc încrederea, spunându-mi că faptul că mi-am pierdut jobul e doar un amănunt fără importanţă. Dar poate că tata a pus punctul pe i: poate că fata aia *nu* sunt

eu. Poate că eu *nu sunt în stare* să-mi fac un viitor în Londra. Poate ar trebui să las locul altora. O voce abia perceptibilă din mintea mea protestează deja: *Nu renunţa!*

Au trecut doar trei luni; încă mai poţi s-o faci! Dar e atât de greu. Mai ales când toţi şefii firmelor de recrutare şi toţi cei care caută personal calificat par să aibă altă părere.

— Ar trebui să mă duc înapoi la treabă, zic într-un final. Reuşesc cumva să schiţez un zâmbet – apoi mă întorc şi pornesc spre fermă.

Verific de două ori ce activităţi am programate pentru mâine, când Denise apare în uşa bucătăriei, cu o cutie mare de plastic. O foloseşte ca să adune în ea ceea ce ea numeşte „prostiile lăsate de turiştii ăia”.

— Am terminat, zice. Am fost peste tot. E perfect curat.

— Super; mersi, Denise, zic. Eşti o minune.

Şi chiar e. Într-un fel. Nu ştii niciodată sigur că vine – însă atunci când vine, e foarte meticuloasă. Are cu zece ani mai mult decât mine şi trei fiice şi dimineaţa o vezi cum le trimite la şcoală cu cele mai strânse codiţe împletite pe care le-ai văzut vreodată.

— Doamne, ce mai lasă şi oamenii ăştia în urmă!

Arată spre cutie.

— Au lăsat mizerie? zic înţelegătoare.

E întotdeauna o surpriză pentru mine cum nişte familii drăguţe, în haine cu gust de la Boden, pot fi atât de dezordonate. Şi fără minte. Unii *nu voiau în ruptul capului* să înceteze să-i dea lui Colin, alpaca noastră, tot felul de prostii, oricât îi rugam să n-o mai facă.

— N-o să ghiceşti niciodată.

Ochii lui Denise sclipesc, de parcă ar fi obţinut un soi de victorie ciudată.

— Uită-te la ăsta!

Scoate un Rampant Rabbit[6] din cutie şi rămân cu gura căscată.

— Nu! *Nu!*

— Ce-i aia? Biddy ridică privirea de la aragaz. O jucărie?

Naiba s-o ia pe Denise! *Nu* vreau să fiu nevoită să-i explic mamei mele vitrege ce e ăla Rampant Rabbit.

— E... o chestie, zic grăbită. Denise, ia-l de-aici! În ce iurtă era?

— Habar n-am, zice ridicând din umeri.

— Denise!

Mă iau cu mâinile la cap.

— Am mai discutat asta. Trebuie să *etichetezi* toate obiectele pierdute. Ca să le putem apoi trimite oaspeţilor.

— Trimiţi *ăsta* prin poştă? Denise pufneşte în râs.

— Păi... Şovăi. Nu ştiu... Poate că nu...

— Sau ăsta?

[6] „Iepuraşul nărăvaş”, marcă de vibratoare.

Îmi flutură prin faţa ochilor un tub de cremă pe care scrie PENTRU NEGI GENITALI REZISTENŢI.

— O, Doamne! Mă strâmb. *Pe bune?*

— Frumoasă bluză, totuşi.

Scoate un tricou mov din cutie şi îl pune pe lângă ea.

— Pot să-l iau eu?

— Nu! Stai să ne uităm.

Mă uit atent în cutie şi are dreptate, e plină. Văd un pistol cu apă, o pereche de cizme de cauciuc pentru copii, un teanc de hârtii, o şapcă de baseball... Doamne, ce mizerie au lăsat oamenii ăştia!

Îmi sună telefonul şi răspund:

— Ansters Farm, cu ce vă pot ajuta?

— Alo, bună! E vocea volubilă a mamei cu bluză în dungi. Katie, tu eşti?

— Da! Cu cine vorbesc? Cu....?

Fir-ar! Cum o cheamă? Deja am uitat.

— Barbara! Ne întoarcem. Suntem la vreo douăzeci de minute. Am uitat la voi...

Se aud nişte pârâituri. Semnalul e atât de prost pe drumurile locale, că mă şi mir că a reuşit totuşi să ne prindă.

— Barbara? Vorbesc mai tare. Alo, Barbara, mă auzi?

— ...foarte delicată...

Îi aud iar vocea la capătul firului, cu paraziţi.

— Sunt sigură că l-ai găsit... îţi *închipui* cum mă simt...

O, Doamne, Barbara o fi cea care a uitat Rampant Rabbit-ul? Îmi acopăr gura cu mâna, ca să nu râd.

Barbara, cu faţa ei atât de curată şi nemachiată, care are trei tripleţi radiind de sănătate?

— Îhm...

— Jenată *la culme*... trebuia să vin să-l iau personal... ne vedem curând... Nu-i mai aud vocea. Mă holbez tâmp la telefon, apoi ridic privirea.

— OK, cred că persoana care le-a uitat se întoarce.

— A recunoscut? Denise pufneşte în râs. Eu aş minţi.

— Nu tocmai. A zis că e ceva foarte delicat şi că e jenată la culme...

— Poate e vorba despre ăsta.

Denise ridică tubul de cremă.

— O, *fir-ar*! Îmi dau seama că poate are dreptate. Da, s-ar putea.

Mă uit de la Rampant Rabbit la tubul pentru negi genitali. Ce alegere...

— Nu crezi că s-ar întoarce mai degrabă pentru cremă? sugerează Denise. Se dă cu reţetă, oare?

— Dar îşi poate lua alta.

— Rampant Rabbit-ul *costă* mai mult...

Îi surprind privirea lui Denise şi mă umflă un râs isteric.

— E îngrozitor. Îmi tremură glasul. Pe care din ele i le dăm?

— Pe amândouă.

— Nu putem spune: „Uite un vibrator şi nişte cremă pentru negi genitali; alege tu”.

Mă apuc cu mâna de burtă, fără să mă pot opri din râs.

— Află care e, zice Biddy de la aragaz. Discută cu ea, după care, când ştii exact ce caută, vino şi ia obiectul.

— *Să discut?* Mă îndoi de spate. Ce fel de discuţie?

— O fac eu, zice Biddy. Zău aşa, fetelor! Şi pune-le într-o sacoşă, adaugă ferm. Lui taică-tu nu-i place să vadă chestii dintr-astea pe-aici. Şi da, *ştiu* ce e, adaugă, surprinzându-mi privirea, cu un mic licăr. Au schimbat modelul, asta-i tot.

Doamne, asta-i chestia cu Biddy; e mereu plină de surprize.

Vreo zece minute mai târziu, SUV-ul se apropie cu zgomot pe alee. Probabil c-au mers cu nu ştiu cât la oră. Am hotărât ca Biddy să o invite pe Barbara să discute afară, în timp ce Denise şi cu mine pândim în bucătărie. Şi în clipa în care ne-am lămurit ce a pierdut, ieşim cu obiectul, împachetat discret.

— Barbara!

Biddy iese din bucătărie.

— Îmi pare foarte rău că a trebuit să vă întoarceţi din drum.

— Of, e vina mea, zice Barbara, care a sărit jos din SUV şi e trandafirie la faţă. Dar nu mă pot linişti până nu îl găsesc. Sunt multe lucruri pentru care nu m-aş fi stresat. Dar pentru *el...*

Mă uit la Denise şi iau Rampant Rabbit-ul, ridicând din sprâncene. *Sună* ca o jucărie sexuală...

— Sigur că nu, draga mea, zice Biddy cu tonul ăla cald al ei. Mai ales că e un lucru atât de *personal.*

— A, nu-i al meu, strict vorbind, zice Barbara. E al soţului meu.

Poftim? Denise şi cu mine ne holbăm una la alta cu ochii mari, şi las Rampant Rabbit-ul şi iau crema pentru negi genitali. Asta trebuie să fie. Sigur.

— Deşi el zice că eu îl folosesc mai des şi mai cu plăcere decât el, zice Barbara cu un zâmbet prietenos.

Lângă mine, Denise moare de râs.

— Încetează! îi şoptesc şi iau iarăşi Rampant Rabbit-ul. Înşfac sacoşa şi mă pregătesc să ies din bucătărie, deşi habar n-am *cum* am să mă uit în ochii Barbarei.

— Ţi-l aduce Katie imediat, zice Biddy. Vine acum.

— Bine.

În clipa în care apar în prag, îmi tremură vocea, încercând să-mi înăbuş râsul isteric.

— Poftim. Uite-l... teafăr şi nevătămat.

Am împachetat Rampant Rabbit-ul în hârtie cafenie şi l-am pus într-o sacoşă, ca să nu se vadă ce e.

— Vai, ce *uşurată* sunt, zice Barbara luând sacoşa. Cred că l-am lăsat pe pat sau pe acolo, nu?

Mă uit înnebunită la Biddy, cu gura pungă.

— Nu ştiu precis, draga mea, zice Biddy, netulburată. Dar e destul de probabil, nu?

— Sunt aşa uitucă, adaugă Barbara, cu un oftat. Şi cartea n-a fost cumpărată încă, aşa că îţi *închipui* cât de delicată e situaţia. Cum am zis, sunt jenată la culme. Şi e atât de neprofesionist să uiţi un manuscris în vacanţă!

Am împietrit. Manuscris? *Carte?*

— L-ai împachetat foarte frumos. Barbara zâmbeşte şi începe să încerce cu degetul hârtia cafenie. Aş vrea doar să mă asigur că e documentul corect...

Fir-ar, *fir-ar...*

— A! Înşfac sacoşa din mâna ei. Lasă-mă să... ţi-l despachetez.

— O fac eu.

Începe să dea la o parte hârtia cafenie şi îmi simt inima în gât când văd plasticul roz lucind.

— Nicio problemă! zic cu glas spart, smulgându-i sacoşa din mâini. Fug în casă, neluându-i în seamă strigătul mirat. Hârtiile! icnesc trântind Rampant Rabbit-ul pe podea. Sunt *hârtiile*!

Denise e deja cu un pas înaintea mea. A adunat toate hârtiile din cutie şi mi le pune în braţe.

— Uite, *poftim.*

Mă grăbesc afară şi-i îndes hârtiile în mâini Barbarei, care pare puţin luată prin surprindere.

— Mi-e teamă că s-au mototolit un pic...

— Nu-ţi face griji.

Barbara începe să răsfoiască foile.

— Da, ăsta e. Vai, sunt *atât* de jenată. E un material *atât de delicat.*

— Pe bune, zic stins. Nu-i nevoie.

— Am văzut şi mai şi, zice Denise, care iese în urma mea şi-i zâmbeşte Barbarei amabil.

— Sunt sigură. Barbara ezită şi o privesc mirată. Obrajii ei rozalii se fac acum stacojii. Adevărul e că, în afară de

carte, am mai uitat încă... ceva... *cred* că s-ar putea să fi fost în sacoşă mai devreme...

Preţ de o clipă, toată lumea a încremenit. Apoi, cu o voce ciudată, strangulată, Denise zice:

— Sigur că da.

Aduce Rampant Rabbit-ul şi i-l dă. Nu mă pot uita la Barbara. Nu mă pot uita la nimeni.

— Păi... ăă... baftă! zic.

Reuşim cumva să ne păstrăm cumpătul până când Barbara se urcă înapoi în SUV şi pleacă. Apoi Biddy îmi surprinde privirea şi începe să chicotească, şi atâta-mi trebuie. Şi Denise doar scutură din cap şi zice: „Turiştii ăştia”.

Râdem toate în hohote când apare tata de după colţul fermei şi zice:

— Treziţi-vă, fetelor! Vine o maşină pe alee. A sosit prima familie.

Următoarele câteva ore sunt o nebunie. Aşa e mereu sâmbăta – o mulţime de chipuri noi, nume şi întrebări, şi pe toate trebuie să le întâmpinăm cu un zâmbet fermercător. *El e Archie... el e Poppy... el e Hamish, e alergic la lactate; n-am scris asta pe formular? Vai, îmi pare rău...*

Toate familiile par destul de drăguţe, şi cel mai mult îmi plac Gerald şi Nina, care în scurt timp s-au instalat deja pe terasa lor, pregătind gin tonic şi oferindu-l tuturor familiilor. Poppy aleargă peste tot cu tatăl ei, uitându-se

la animale, în timp ce Hamish, Harrison şi Harley sunt lipiţi de iPadurile lor – dar nu sunt mama lor, aşa că ce-mi pasă? Nu mă interesează decât ca toată lumea să fie cazată, salutată de bun venit şi aranjată conform dorinţelor. Şi toată lumea e, în afară de familia Wilton.

Mă plimb printre iurte, verificând dacă totul e OK, când observ că Gus, căţelul, a intrat deja pe câmpul cu oi.

— A, bună! zic, îndreptându-mă spre iurta stăpânilor lui. Cioc, cioc, se poate? Gus e un câine *absolut* superb. Însă mă întreb, aţi vrea să-l ţineţi în partea asta a gardului? Ne-a cam speriat oile.

— A, sigur că da, zice tatăl, pe care mi-am amintit că îl cheamă Giles şi e din Hampstead. E înalt şi slab şi are în mână o carte intitulată *Gourmet la foc de tabără.* Când iese să-l ia pe Gus, adaugă: Abia aşteptăm atelierul de împletit răchită de mâine.

— Cred că o să fie amuzant! Şi, dacă doriţi mic dejun englezesc complet, vă rog semnaţi... sau vi-l pregătiţi singuri?

— Ni-l pregătim singuri, zice Giles hotărât, în timp ce fluieră după Gus. La foc.

— Bravo! zic, mângâindu-l pe Gus pe cap. Păi ne vedem mai târziu.

În timp ce mă întorc la fermă, mă simt... dacă nu neapărat încântată, măcar mulţumită. Tocmai am terminat de întâmpinat clienţii încă o dată. Suntem tot mai buni la asta, cu fiecare săptămână. Denise a început

să prindă cum vreau să fie aranjate lucrurile, iar Biddy dă pe-afară de idei şi...

— *Atât* de autentic! *Absolut* minunat!

Aud o voce care mă face să încremenesc. E o voce răsunătoare, imperioasă. Şi sună exact ca...

Nu se poate aşa ceva.

— O privelişte *minunată*. Uite, Coco. Uită-te la priveliştea asta. Şi totul e organic?

Inima începe să-mi bubuie. Nu se poate.

— ...*din suflet* să găsesc o mâncare adevărată, de ţară; va trebui să-mi recomandaţi un restaurant...

Nu se poate. Şi totuşi se poate. E Demeter. Aici.

Mă simt pironită locului, între iurte, ca o gazelă paralizată. Cel cu care vorbeşte nu-i răspunde suficient de tare ca să-l aud. Aşa că nu aud decât vocea lui Demeter, sfâşiind cu aroganţă liniştea din jur, punând întrebările ei tipice.

— Şi râul e organic?... Şi *toate* produsele sunt locale?... Deci când spuneţi *sustenabilă...*

Sunt încă încremenită în iarbă. Trebuie să mă mişc. Trebuie să-mi vin în fire. Însă nu pot. Mă înţeapă faţa şi abia mai respir. Ce *face* aici?

— De fapt, e Demeter, o aud zicând, pe tonul ăla superior pe care şi-l ia când îşi explică numele. De-meeeter. E din greaca veche.

Îl zăresc brusc pe tata ieşind din bucătărie. Are în mână biblioraftul cel mare, locul în care ţinem toate

printurile, formularele clienţilor, tot ce tata şi Biddy nu vor să citească pe ecran.

— Tată, icnesc şi mă duc repede la el, având grijă să nu fiu văzută. Cine sunt oamenii ăştia? Pot să verific?...

Am înşfăcat deja biblioraftul şi răsfoiesc hârtiile, şi mâinile îmi tremură atât de tare, că abia reuşesc. Poftim. Familia Wilton.

Mă gândesc rapid. Eu o ştiu drept Demeter Farlowe. Dar poate că ăsta e numele ei de fată. Sau Wilton e numele după căsătorie? *Aşa* să fie?

Ei bine, de ce să nu fie?

— James şi Rita, citesc. *Rita.*

— Ştiu. Tata chicoteşte. Ciudat nume pentru o femeie de vârsta ei. Aşa m-am gândit şi când am notat.

— Deci tu ai făcut rezervarea?

Am nevoie de orice fărâmă de informaţie. Trebuie să ştiu *cum de s-a întâmplat aşa ceva.*

— A sunat din maşină.

Tata încuviinţează, apoi expresia i se schimbă.

— Nu-mi spune că n-am procesat bine plata. Fiindcă am făcut exact cum m-ai învăţat, draga mea...

— Nu, nu e vorba de asta. Nu e vorba de asta...

Îmi vâjâie capul. Tocmai am văzut adresa de pe formular: Stanford Road. Ea e. Mi s-a pus aşa o greutate în piept, că nu cred că mai pot respira.

Demeter. Aici.

— Scumpa mea? Tata se uită la mine. Katie?

— Nu o cheamă Rita, OK? îngaim. Tocmai am auzit-o când spunea. O cheamă Demeter. De-*me*-ter.

— *Demeter?*

Tata pare îndoit.

— Ăsta nu e nume.

— Ba e, un nume idiot, dar e! Îmi vine să-l scutur bine. Dacă ar fi notat cum trebuie de la început...

— E în greacă! Înseamnă „zeiţa recoltei”!

— Mă rog. Mare ţi-e grădina. De-me-ter.

Tata mai spune o dată cuvântul, strâmbând din nas. Apoi mă cercetează iar din ochi, intrigat.

— Scumpa mea, care-i problema? E doar un nume. De ce superi aşa?

Îl fixez în tăcere, şi gândurile mi se învârtejesc nebuneşte în cap. Nici măcar nu ştiu de unde să pornesc. *De ce mă supăr aşa?*

— Nu e nicio problemă, zic într-un final. Pur şi simplu, nu-mi place să greşesc. Va trebui să schimbăm toate cartonaşele cu numele şi listele şi tot. Şi să-i explicăm felicitarea greşită. Nu o să arate profi.

Tata porneşte spre şopronul cu duşuri, fluierând o melodie veselă, şi eu mă răsucesc încet pe loc. Încă mai aud conversaţia care are loc în iurta lui Demeter. Probabil că Biddy e cea care face oficiile de gazdă, şi n-au terminat. Nici nu mă mir. Demeter e exact genul de persoană care monopolizează mereu atenţia.

Pornesc încet înapoi spre iurtă. Şi, când mă apropii destul de tare ca să aud, mă opresc şi ascult cu urechile ciulite.

— Am citit despre voi în articolul din *The Guardian*, fireşte, zice Demeter cu vocea ei princiară. Şi am primit o broşură. Mi-a dat-o cineva – nu mai ştiu cine. Deci e o fermă adevărată, autentică?

— A, da, o aud pe Biddy că răspunde. Familia Brenner cultivă pământul ăsta de peste două sute de ani. Eu sunt nou-venită aici!

— Fabulos! zice Demeter. Sunt o mare susţinătoare a practicilor ţărăneşti autentice. Abia *aşteptăm* să începem activităţile, nu-i aşa, Coco?

Coco. Asta-i fiica. În formular era *Chloe.*

— Păi vă las să vă instalaţi, zice Biddy. Dacă mai vreţi ceva, vă rog veniţi la fermă. Eu sunt mereu acolo, sau dacă nu, sunt fermierul Mick sau Katie. N-ai cunoscut-o, e fiica fermierului Mick. Fiica mea vitregă.

— *Minunat,* zice Demeter. Mersi *foarte* mult. A, o ultimă întrebare – aşternuturile sunt organice?

Am auzit destul. Mă întorc şi intru repede în fermă. Nu mă opresc până nu ajung în camera mea, în siguranţă. Apoi închid bine uşa şi mă aşez pe pat, privind în gol tapetul vechi şi cojit, respirând cu greutate. Cum o să rezist unei săptămâni cu Demeter? Nu pot suporta. Trebuie să plec.

Dar nu pot. Tata şi Biddy au nevoie de mine. O, Doamne...

Îmi îngrop capul în mâini. Naiba s-o ia pe Demeter! Trebuia să apară ea să strice *tot...*

Apoi îmi vine un gând cumplit. În clipa în care Demeter mă va recunoaşte, totul o să iasă la lumină. Tata şi Biddy o să afle că am fost concediată. Că acea „perioadă sabatică” a fost o minciună. O să-şi facă griji... o să fie groaznic...

Stau nemişcată pe pat, cu o pernă în braţe şi mă tot gândesc cu disperare. E un lucru grav. Trebuie să mă protejez. Prioritatea numărul unu: *Demeter nu trebuie să-şi dea seama cine sunt.*

Ea mă ştia drept Cat. Dacă mă asociază cu un loc, acela e Birmingham. Nu s-ar gândi la mine ca la Katie, fiica fermierului din Somerset. Şi nu prea recunoaşte feţele. Oare pot s-o păcălesc? Oare pot?

Mă ridic încet şi mă îndrept spre şifonierul meu vechi şi bătut de vreme. Are oglindă ovală în mărime naturală şi mă privesc critic. Părul cârlionţat e altfel. Hainele mele sunt altele. Numele meu e altul. Faţa nu e cine ştie ce diferită – dar ea oricum n-are memoria chipurilor. Accentul meu e diferit, îmi dau seama. Dacă vreau, pot să apăs şi mai tare pedala pe r-ul de Somerset.

Cu inspiraţie subită, înşfac fardul de ochi pe care l-am primit de la Biddy acum câţiva ani. Ignor toate nuanţele neutre şi aleg direct albastrul şi movul mat. Mă dau la ochi cu ambele culori. Pe urmă îmi pun o şapcă de baseball pe care am primit-o acum câţiva ani de la Bath & West Show şi mă examinez din nou.

Arăt cât se poate de diferită de Cat.

— Sal’tare, zic spre imaginea mea din oglindă. Io mi-s Katie Brenner. Şi toată viaţa m-am ocupat dă pământu’ ăsta. N-am fo’ în viaţa mea în oraşu’ ăla dă-i zice Londra.

Există o singură cale să aflu dacă deghizarea asta funcţionează: să-i fac proba.

Când intru în bucătărie, Biddy tocmai etichetează dulceaţa şi mă priveşte cu ochi mari şi miraţi.

— Dumnezeule! Katie! Machiajul ăsta e... foarte...

— Un nou look, zic sec, turnând limonadă în pahare şi aranjându-le pe o tavă. Mă gândeam să dau ultimilor turişti veniţi nişte limonadă, dacă au ratat ceaiul.

Când pornesc spre iurta lui Demeter, traversând câmpul, îmi vine rău de agitată ce sunt. Însă fac un efort să-mi continui drumul şi merg mai departe, punând un picior în faţa celuilalt. Pe măsură ce mă apropii, încetinesc, apoi mă opresc şi ridic ochii.

Şi iat-o. E Demeter. În carne şi oase. Mă ia efectiv cu frisoane când o văd.

E aşezată pe terasă, singură, şi poartă versiunea perfectă, desprindă parcă dintr-o revistă glossy, de haine de ţară – pantaloni largi de in cenuşiu ţesut grosier, o cămaşă fără guler şi nişte papuci de piele cu aer marocan.

— Nu, de data asta nu la Babington House, zice la mobil. La Ansters Farm. Da, e *foarte* nou. N-ai văzut articolul din *The Guardian*?

E incredibil de plină de ea. Evident că e. A găsit Ultima Noutate.

— Da, activităţi artizanale. Ca să simt cu adevărat cum e viaţa la ţară. Ştii cât sunt de pasionată de mâncarea organică... Absolut! Lucruri simple. Mâncare locală, meşteşuguri locale... A, da, toată lumea participă... Demeter ascultă un moment. Să înţelegi exact ce şi cum. *Exact* asta i-am spus şi lui James. Meşteşugurile astea vechi... Sunt *atât de bune* pentru copii... Ştiu. Încuviinţează cu putere. Revenirea la natură. Absolut. Şi oamenii sunt atât de nostimi. Chiar *sunt* sarea pământului.

Ceva din mine a început să fiarbă. Nostimi? *Nostimi?*

— Trebuie să plec. *Habar n-am* unde trebuie să mergem acum... Demeter râde zgomotos. Ştiu. Absolut. Ei bine, te ţin la curent. Ciao!

Închide, glisează cu degetul pe telefon, apasă pe ecran agitată de câteva ori, după care îşi trece o mână prin păr. Pare un pic agitată. Probabil e surescitată că iar a reuşit să vadă cu ochii ei un nou loc de fiţe. Până la urmă îşi bagă telefonul în buzunar şi aruncă o privire cuprinzătoare în jur.

— A, bună, zice când mă observă.

Simt un ghem în stomac, dar reuşesc să-mi păstrez calmul aparent.

— Bună ziua. O salut cu cel mai puternic accent de West Country posibil. Bun venit la Ansters Farm. Io mi-s

Katie, fata fermierului. Locuiesc aici de când mă ştiu, adaug ca să ştiu o treabă.

Oare exagerez? Dar sunt de-a dreptul disperată să nu-şi dea seama că sunt eu.

— V-am adus nişte limonadă, adaug. E făcută în casă – organică, fireşte.

— Vai, ce drăguţ, zice Demeter, ai cărei ochi se luminează la auzul cuvântului „organic”. Poţi să mi-o aduci aici?

În timp ce urc treptele spre terasă, îmi tremură mâinile. E clar c-o să mă recunoască. E clar c-o să se uite pe sub cozorocul meu şi o să zică „la stai aşa...”.

Însă n-o face.

— Aşa. Katie, am o întrebare... Tace, pentru că îi sună telefonul. Scuze, o secundă... Bună, Adrian! Râde scurt, resemnată. Nu, stai liniştit, pentru ce altceva sunt sâmbetele? Da, tocmai am ajuns, şi am văzut e-mailul de la Rosa...

Simt furnicături în tot corpul. E ca şi cum m-aş fi teleportat brusc înapoi la serviciu. Rosa. Adrian. Nume pe care nu le-am mai auzit de luni întregi. Dacă închid ochii sunt chiar acolo, aşezată la biroul meu, şi ascult zumzetul conversaţiilor, colegi ce bat la computer, scârţâitul scaunului lui Sarah.

Şi îmi amintesc ultima zi: cum Flora mi-a povestit că Demeter are necazuri. Ceva legat de Sensiquo şi un termen limită. Ei bine, se pare că a reuşit să iasă basma curată din poveste destul de rapid. Aud iar în minte glasul

Florei: „Dacă ţi-o tragi cu unul dintre partenerii firmei, n-o să ai niciodată probleme chiar atât de mari, nu-i aşa?”.

— OK, păi e o veste foarte bună, zice Demeter. Le poţi spune celor din echipă luni? Au mare nevoie de ceva care să le ridice moralul... Da... Îhîm.

Acum se plimbă în jurul terasei, aşa cum face la birou când începe un discurs de-ăla de-al ei.

— Ştiu; conceptul cu bunăstarea vacii e de geniu. Nu-mi mai amintesc a cui a fost ideea...

Fac ochii mari, şocată. Bunăstarea vacii? A fost *ideea mea*. Nu-şi mai *aminteşte*?

În timp ce mă uit la ea cum se plimbă agitată, uitând complet de prezenţa mea, mă enervez tot mai tare. A fost ideea *mea*; viitorul *meu*; viaţa *mea*. OK, nu era o viaţă Farrow & Ball, totul-e-perfect. Însă era viaţa mea la Londra, care mi-a fost făcută bucăţi. Şi partea cea mai neplăcută e că, pentru ea, asta n-a însemnat nimic. Nici nu-şi mai aminteşte de mine. Iar eu îmi făceam griji c-o să mă recunoască. Ce *glumă bună*.

Preţ de o clipă, îmi vine să-i torn limonada în cap. Însă mă mulţumesc să rămân complet nemişcată, ca un manechin de lemn, cu tava în braţe, şi să o privesc cum termină conversaţia şi-şi pune la o parte telefonul.

— *Aşa*. Îşi îndreaptă atenţia spre mine. Ce-ar fi să pui limonada aia acolo? Vreau să te întreb despre aceste activităţi.

Ia foaia cu activităţi de pe masă şi bate cu degetul în ea, cu unghia ei cu manichiură perfectă.

— Am alergie la răchită, şi văd că activitatea de mâine e împletitul de răchită. De asemenea, am intoleranţă la ciuperci, aşa că n-am să pot participa nici la culesul de ciuperci.

Îmi vine să râd sau să explodez. Alergie la *răchită*? Doar Demeter ar putea avea aşa ceva.

— Înţeleg. Păi toate activităţile sunt opţionale, aşa că...

— Da, dar dacă nu împletesc răchită, ce-am să fac?

Demeter mă fixează cu ochi sfredelitori.

— Există şi alte activităţi opţionale? Evident, *am plătit* pentru atelierele de împletit răchită şi cules de ciuperci, aşa că sunt de părere că ar trebui să mi se ofere şi alte variante de activităţi. Aşa cred. Ceva rustic. Sau poate yoga? Oferiţi şi yoga?

Doamne, ce vacă tupeistă!

— Am să caut o alternativă pentru dumneavoastră, zic pe cel mai amabil ton de PR posibil. Am să vă găsesc nişte activităţi concepute special pentru dumneavoastră.

Cuvintele „concepute special pentru dumneavoastră” fac minuni, exact aşa cum am crezut.

— A, ceva conceput special pentru mine ar fi *minunat*. Demeter ia paharul cu limonadă. Ei bine, zice zâmbitoare, acum că i-a făcut pe toţi cei din jur să-i caute în coarne, e foarte frumos aici. Foarte liniştit. Sunt sigură că o să avem o vacanţă minunată şi relaxantă.

În timp ce mă întorc spre fermă, sunt un vârtej de emoţii contradictorii. Nu m-a recunoscut. S-a uitat drept la

mine, şi tot nu m-a recunoscut. Asta e bine. O să fiu în siguranţă. Taina mea n-o să se afle. Totul e bine...

Of, dar Doamne, nu pot *suporta*. Cum o să rămân politicoasă toată săptămâna? Cum o să *fac* asta? Am un sentiment îngrozitor de nedreptate care-mi clocoteşte în suflet şi pe care nu-l pot înăbuşi.

Aş putea să-i inund iurta. Foarte uşor. La noapte. Aş putea să ies cu o lanternă, să trag furtunul după mine...

Nu. Nu, Katie. Încetează.

Cu un efort suprem, îmi reprim fanteziile de răzbunare care au început să-mi vină în minte. Demeter e probabil cel mai influent oaspete pe care l-am avut vreodată. *Nu pot* s-o las să se întoarcă la Londra şi să le spună tuturor că Ansters Farm e o porcărie. Trebuie să facem tot posibilul ca ea şi familia ei să se simtă minunat aici.

Da, dar... dar...

Mă aşez pe o buturugă, privind posacă priveliştea pitorească. Trebuie să-mi regăsesc buna dispoziţie înainte să intru; Biddy o să mă citească imediat. După un timp, apare Steve şi zâmbesc, fără să vreau.

Are căşti la urechi şi se plimbă cu un mers vesel, făcând mişcări ciudate de dans cu braţele. Recunosc acele mişcări de la ora de dans din clasa a cincea. Poate că exersează dansul pentru nuntă.

O, Doamne, probabil *chiar aşa e.* Îmi acopăr gura cu mâna câteva clipe, şi apoi îmi regăsesc cumpătul.

— Bună, Steve!

Flutur vehement din mâini ca să-i captez atenţia şi el vine la mine, scoţându-şi căştile.

— Uite ce e, s-ar putea să am nevoie de ajutor la ceva mâine. Unul dintre oaspeţi vrea o activitate specială.

— Activitate specială? Steve se strâmbă. Adică, cum?

— Nu ştiu. Oftez. Va trebui să inventez ceva. Nu poate veni la împletit răchită fiindcă e alergică.

— Ce oaspete?

Steve se uită spre iurte.

— E turista din Cowslip. O cheamă Demeter.

— Demeter?

Steve pare la fel de bulversat ca tata.

— Ştiu. Ridic din umeri. E din greaca veche. Înseamnă „zeiţa recoltei”.

— *A recoltei?* Steve se gândeşte o clipă. Ei bine, atunci poate să recolteze nişte căpşuni dacă vrea.

Rămân pe gânduri.

— Oare Demeter ar fi impresionată dacă ar culege căpşuni?

— Poate. Dar nu e foarte *artizanal*, totuşi. Vrea să înveţe nişte îndeletniciri de la fermă. Sau să facă yoga, doar că noi nu avem cum să-i oferim şedinţe de yoga. Ce faci mâine? Poate să vină cu tine, indiferent ce faci? Cum ar fi, să te însoţească la nişte activităţi autentice, de la fermă?

— Împrăştii bălegarul. Steve ridică din umeri. Nu cred c-o să vrea să facă asta.

— Împrăştii bălegarul? Nu-mi pot reprima un chicot. Păi ar fi perfect. *Salut, Demeter, bine ai venit. În dimineaţa asta ai să împrăştii nişte bălegar.*

— Trebuia s-o fi făcut ieri, zice Steve. Dar taică-tu a vrut să repar nişte garduri.

Mă fixează cu o privire plină de reproş.

— Nu dau vina pe turişti sau ceva. Dar ai văzut pârleazul din North Field?

Încuviinţez absentă, ascultând doar cu o ureche. Sunt extrem de captivată de imaginea lui Demeter călare pe tractor şi împrăştiind bălegar. Demeter căzând din remorcă. Demeter acoperită de bălegar.

— Şi mizeria din urma lor, zice Steve. Adică ştiu că le place să facă picnic, dar...

Sau Demeter curăţând terenul de pietre. Demeter dând cu săpăliga pe câmp. Demeter plătind *în fine* pentru ce-a făcut...

Şi o altă idee prinde tot mai mult contur. O idee foarte răutăcioasă şi crudă. O idee care mă face să mă pup singură. Fiindcă „activitate specială” înseamnă că eu aleg. Înseamnă că pot s-o pun să facă orice doresc.

Asta e. În fine, am să mă răzbun. Deci Demeter vrea ţărănesc? Vrea „să trăiască pe pielea ei viaţa la ţară”? Vrea ceva „autentic”?

Ei bine, a naibii să fiu dacă n-o să primească tot ce-a vrut!

Capitolul treisprezece

Programul de la Ansters Farm e ca, după micul dejun, pe la ora zece, să sunăm un clopoţel şi toată lumea care vrea să facă diverse activităţi să vină în curte. Astăzi, s-au strâns toţi turiştii – şi, pe măsură ce familiile se adună, se înteţeşte vacarmul de fericire. Sunt atât de fotogenici, încât fac câteva poze pentru site – şi evident că familia lui Demeter e cea mai fotogenică dintre toate.

Demeter e îmbrăcată într-o altă combinaţie rural-şic de pantaloni de in trei sferturi şi maiou. Fiica ei, Coco, arată ca un manechin, cu picioarele ei de iepşoară într-un şort minuscul din denim şi păr lung, ondulat. Bănuiesc că deja a primit oferte de modelling de la Topshop. De fapt, probabil o să şi apară pe coperta numărului următor din *Vogue*. Fiul, Hal, arată şi el cool. Are păr blond tuns cu creastă, o faţă luminoasă şi atrăgătoare şi nu are nici măcar un coş. Evident că n-are. Fără îndoială, Demeter cunoaşte cine ştie ce tratament miraculos organic împotriva coşurilor, accesibil doar celor care locuiesc în W12.

Soţul, James, e slab, are un zâmbet pieziş şi riduri din alea atrăgătoare gen laba gâştei, pe care le au bărbaţii de o anumită vârstă. Vorbeşte cu copiii şi aceştia leşină de râs, aşa că e limpede că au o relaţie extraordinară, pe lângă înfăţişare şi haine de invidiat şi probabil şi talente şi pasiuni. El e în bermude şi tricou gri-albăstrui şi poartă nişte adidaşi ediţie limitată din piele de antilopă maro pe care i-am văzut o dată în revista *Style*. E limpede că şi el

e genul foarte conectat la noutăţi, ca şi Demeter. În timp ce-i privesc, Coco îl împunge în glumă cu degetul în piept, după care îşi cuibăreşte capul în umărul lui, în timp ce Hal tastează pe iPhone. Ultima versiune, fireşte.

— Bună dimineaţa! salută tata mulţimea. Şi bine aţi venit la Ansters Farm!

Pe neaşteptate, toată lumea ovaţionează. Tata reuşeşte să-i facă pe turişti să-l ovaţioneze în fiecare săptămână, şi habar n-am cum face. Cred că într-o altă viaţă o fi fost animator de parc de distracţii. Sau stăpânul manejului, la circ, poate.

— Sperăm că abia aşteptaţi activităţile extrem de distractive de azi.

Tata face cu ochiul spre mulţime.

— Copii, voi o să alergaţi în cursa cu obstacole a fermierului Mick, cu premii pentru toţi!

Izbucneşte un nou val de urale, şi tata radiază.

— Părinţi, voi veţi învăţa să împletiţi răchită, de la Robin, aici de faţă.

Îl împinge în faţă pe Robin, care e foarte timid şi bărbos şi e expertul nostru în împletit răchita. (Tot el predă cântatul în cor madrigal, are o mică fabrică de bere şi creşte dihori. Mai Somerset de-atâta nu se poate.)

— Coco şi Hal, voi va trebui să hotărâţi: răchită sau cursa cu obstacole? Tot ce vă spun e că la împletit răchită *nu* veţi primi şi caramele de casă…

Îi văd pe Coco şi pe Hal încruntându-se unul la altul, încercând să se hotărască dacă cursa cu obstacole e

inimaginabil de departe de a fi cool sau dacă împletitul răchitei e şi mai rău. Însă n-am timp să mă las distrasă de ei. Trebuie să-mi încep campania Demeter. Chiar dacă nu m-a recunoscut ieri, nu las nimic în voia soartei. Aşa că azi-noapte mi-am vopsit părul ondulat cu un nuanţator albăstrui – întotdeauna făceam asta la serbări. Plus că azi mi-am pus şi ochelari de soare. De la distanţă, zici că sunt o străină.

— Bună dimineaţa!

Îmi iau cel mai melodios accent posibil şi mă duc la Demeter.

— Ne-am cunoscut ieri. Eu sunt Katie şi mă ocup de programul tău special. E un program gen minte-trup-spirit şi scopul său e să te revigoreze, să te relaxeze şi să te refacă. Eşti gata să începem?

— Absolut, zice Demeter şi flutură o mână spre ai ei. La revedere, dragii mei! Distracţie plăcută!

— Aşa, dacă îmi amintesc bine, ai cerut yoga, zic în timp ce ne îndepărtăm de mulţime. Din păcate, aici, la Ansters Farm, nu oferim yoga. Oferim însă o veche practică druidă, Vedari. Aduce oarecum cu yoga, însă e *o idee* mai dificilă.

— Vedari, repetă Demeter. N-am auzit niciodată de ea.

— Puţini au auzit. E ceva de nişă, foarte vechi, foarte spiritual. Deşi *cred* că Gwyneth Paltrow o practică.

O văd pe Demeter cum se luminează. Ştiam că dacă pomenesc de Gwyneth Paltrow îi captez imediat atenţia.

— Aşa, în primul rând, o să facem o sesiune unula-unu într-unul dintre spaţiile noastre special amenajate în aer liber. Apoi vom schimba locul şi vom face activitatea noastră ecvestră specială. Apoi luăm prânzul.

Zâmbesc.

— Sună nemaipomenit, zice Demeter, care mi-a sorbit fiece cuvânt. *Categoric*, e exact ce speram. Această practică Vedari pare ceva minunat. Am nevoie de echipament?

— Nu, trebuie să fii doar tu. Îi zâmbesc îngereşte. Să fii doar tu. Eşti gata?

Demeter tastează pe telefon.

— Stai o clipă, zice absentă, vreau să mă uit puţin, cât mai avem semnal...

Pun pariu că ştiu ce face. Şi, cum mă aşteptam, o clipă mai târziu ridică uşor capul.

— Vedari! Uite! „Asociaţia Naţională Vedari... Veche şi puternică... Supleţea trupului şi a minţii...” Sună incredibil. De ce n-oi fi auzit de asta până acum?

„Fiindcă am inventat-o eu”, îmi vine să-i răspund. „Fiindcă site-ul ăla a fost inventat de mine şi pus pe net azi-noapte de Alan, în cam cinci minute.”

— Cum am zis, îi zâmbesc, e ceva de nişă. Mergem?

O conduc pe Demeter prin câmp şi îmi întind larg braţele în timp ce păşim.

— După cum poate ştii, West Country e o zonă foarte spirituală. Peste tot sunt linii energetice, cercuri de pietre străvechi...

— Stonehenge, mă completează imediat Demeter, în felul ei, sânt-atât-de-deşteaptă, stil University Challenge[7].

— Exact. Încuviinţez. Stonehenge e, fireşte, cel mai cunoscut. Aici, la Ansters Farm, suntem norocoşi să avem şi noi un vechi cerc druidic. Nu se mai vede acum, însă e aici şi e locul perfect în care putem practica Vedari.

Acum străbatem Elm Field şi câteva vaci se apropie agale de noi. Sunt cafenii, din rasa Jersey şi sunt foarte prietenoase, dar foarte curioase. O văd pe Demeter încremenind în timp ce ele se apropie. Îi e *frică*?

— Ai ceva experienţă cu vacile? întreb politicoasă. Îmi amintesc cum ne-a ţinut tuturor lecţii în şedinţa aia, despre viaţa la ţară.

— Nu tocmai, zice după o pauză. Sunt cam *mari*, nu? Ce fac? adaugă cu glasul tremurat, când o vacă vine foarte aproape de ea şi o priveşte cu ochii ei negri şi superbi. Ce vor?

S-a albit efectiv la faţă. O, Doamne! După toate balivernele alea cu care ne-a făcut capul mare la birou, se mai şi teme de vaci! Exact ca Flora!

— Nu te teme, zic cu blândeţe. Mergi mai departe. Aşa...

Sărim pe rând pârleazul şi o conduc pe Demeter spre mijlocul unui câmp de şase acri. E un câmp fără nimic deosebit. E deseori folosit de vite la păscut, aşa că peste tot e plin de bălegar de vacă şi are şi un mic pâlc de

[7] Renumită emisiune TV din Marea Britanie, cu întrebări şi răspunsuri de cultură generală.

stejari. În afară de-asta, n-are nimic special. Nici măcar priveliştea nu e cine ştie ce.

Dar, când mă întorc spre Demeter, îmi iau un aer plin de respect.

— Acesta e Câmpul Sacru, îi spun. Druizii au trăit şi s-au închinat aici, şi pe sub pământ există linii energetice puternice. Dacă te concentrezi, încă le mai simţi. Dar trebuie să fii deschis spiritual. Nu toţi oaspeţii noştri pot simţi vibraţiile.

Iar apăs în punctele sensibile. *În niciun caz* n-o să dea rasol la ceva, nici măcar la captat vibraţii druidice.

Închide ochii şi, cum mă şi aşteptam, cam trei secunde mai târziu îi deschide iar şi zice:

— Chiar *există* o aură specială aici, nu-i aşa?

— Deci o simţi. Zâmbesc. Excelent. O să te descurci perfect. Acum, trebuie să te schimbi în veşmintele Vedari. Poţi să te duci acolo, în pădurice.

Bag mâna în sacoşa de iută cu Ansters Farm şi scot un sac. Azi-noapte i-am tăiat o gaură pentru gât şi două pentru braţe. E cel mai grosolan şi mai urât veşmânt din lume, dar, în timp ce i-l întind lui Demeter, reuşesc să o privesc cu aceeaşi expresie serioasă.

— Eu n-am să-l port, zic, fiindcă eu conduc ceremonia. Discipolii poartă însă aceste veşminte.

O văd pe Demeter cum îi cade faţa în timp ce ia sacul şi, preţ de o clipă, am sentimentul c-o să refuze.

— Cred că e posibil ca Gwyneth Paltrow să le vândă pe site-ul ei, adaug în treacăt. În caz că vei vrea să explorezi mai departe universul Vedari.

— Aha. Demeter face ochii mari. Uau! E foarte... *autentic*, nu-i aşa?

Mângâie ţesătura aspră.

— Poţi găsi şi copii ieftine, zic serioasă. Dar ăsta e adevărat. Dacă îţi iei un veşmânt Vedari, *trebuie* să fie făcut în West Country. Hai să mergem în pădure. Arăt spre pâlcul de stejari. Prima parte a ceremoniei se numeşte Frumuseţe. E urmată de Adevăr. Şi, la final, de Contemplaţie.

Îi întind o altă sacoşă de iută, pe care scrie Ansters Farm.

— Îţi poţi pune hainele aici. Să-ţi scoţi şi pantofii.

Îmi vine să râd în hohote în timp ce Demeter dispare după un copac. E incredibil cum o persoană, altfel inteligentă, poate deveni stupid de credulă imediat ce rosteşti cuvintele „organic”, „autentic” şi „Gwyneth Paltrow”.

Însă nu râd. Îmi joc în continuare rolul, adunând pământ şi rămurele de pe jos şi punându-le într-un castron de lemn. Când apare Demeter, arătând ca naiba în sac, îmi strâng cu putere buzele, făcând eforturi disperate să nu izbucnesc în râs.

— Perfect, îngaim într-un final. Acum, aşa cum am zis, începem cu Frumuseţea. Pământul din această pădure conţine extrem de multe nutrimente pentru piele. Druizii

ştiau asta, aşa că orice ceremonie debuta cu aplicarea de pământ pe faţă.

— Pământ? Demeter se uită la castron şi îi citesc deznădejea în ochi. *Pământul ăsta?*

— Gândeşte-te la el ca la un tratament cosmetic druidic. E *total* natural şi organic, şi conţine nutrienţi străvechi. Frec pământul între palme. Uită-te puţin. Cât e de frumos!

Dar nu e frumos deloc. E un pământ care pute şi arată groaznic, şi sunt sigură că are şi puţin bălegar de vacă în el.

— Aha...

Demeter încă priveşte pământul cu teamă.

— Aha... Şi... Gwyneth Paltrow face şi ea asta?

— Sunt sigură că da, zic cu un zâmbet senin. Şi ai văzut ce ten are? Închide ochii.

Sunt aproape sigură că Demeter o să refuze. Însă o văd cum închide ochii şi încep să-i dau cu pământ pe obraji.

— Aşa! zic veselă. Simţi cum ţi se încălzeşte faţa, în mod natural?

Mai iau nişte pământ şi o mânjesc cu el pe toată faţa. Îi dau şi pe păr şi o frec bine.

— E bun şi ca mască de păr, adaug. Stimulează creşterea şi previne albirea firului de păr.

Doamne, ce bine mă simt. Încep s-o plesnesc pe Demeter pe cap în timp ce-i dau cu pământ, şi mă simt şi

mai bine. Pleosc-pleosc-pleosc. *Asta* ca răzbunare pentru când m-a pus să-i vopsesc rădăcinile.

— Au! exclamă Demeter.

— Asta o să-ţi îmbunătăţească circulaţia, zic veselă. Şi acum, exfoliantul cu coajă de copac.

— *Poftim?*

Înainte să apuce să zică ceva, încep s-o frec pe faţă cu rămurele.

— Inhalează, o îndemn. Respiră prelung şi adânc. Pentru că doar aşa vei beneficia din plin de aromele naturale ale scoarţei de copac.

— Au! ţipă Demeter iar.

— Asta face minuni pentru pielea ta, zic. Acum încă o mască de pământ... asta *chiar* va pătrunde în piele...

Îi trântesc pe faţă încă un strat de noroi, după care fac un pas înapoi şi o privesc.

Arată *îngrozitor*. Sacul i-a căzut de pe umeri. Are părul îmbâcsit. Are faţa mânjită cu un strat gros de noroi şi, în timp ce-o privesc, un bulgăraş i se desprinde şi cade.

Îmi vine iar să râd, dar *nu pot* s-o fac. *Nu trebuie s-o fac*.

— Foarte bine. Reuşesc cumva să rămân serioasă. Acum trecem la prima parte activă a ceremoniei. Îi spunem Adevărul.

Demeter îşi atinge încet faţa şi tresare.

— Ai nişte apă? întreabă. Pot să mă spăl?

— A, nu! zic, ca luată prin surprindere. Trebuie să laşi noroiul pe faţă, pentru că doar aşa vei obţine beneficii *maxime.* Vino!

O conduc afară din pădurice, pe câmp. O văd cum încearcă să se strecoare prin bucăţile de bălegar cu picioarele goale, şi-mi vine iar să râd. O, Doamne, *nu râde.*

— Deci. Mă opresc. Aşază-te în faţa mea. Să stăm un moment în tăcere.

Îmi pun mâinile într-o poză tip rugăciune yoga, şi Demeter face la fel. Acum, apleacă-te astfel încât mâinile tale să atingă pământul.

Demeter se apleacă imediat. Adevărul e că e destul de flexibilă.

— Foarte bine. Acum, ridică mâna dreaptă spre cer. Poza asta e Înţelesul.

Demeter ridică imediat mâinile spre cer. *Doamne*, ce competitivă e! Ştiu că speră să spun „Vai, eşti chiar mai bună decât Gwyneth Paltrow”, sau aşa ceva.

— Excelent. Acum ridică piciorul opus spre cer. Poza asta e Cunoaşterea.

Piciorul lui Demeter se ridică, tremurând uşor.

— Acum, ridică şi celălalt picior, îi zic. Poza asta e Adevărul.

— Poftim?

Demeter ridică imediat capul.

— Cum să-mi ridic şi celălalt picior?

— Asta e poziţia Adevărul, zic cu un surâs implacabil. Întăreşte membrele şi mintea.

— Dar e imposibil! Nimeni nu poate face asta.

— E o poziţie avansată, zic ridicând din umeri.

— Arată-mi-o tu!

— Eu nu port un veşmânt Vedari, zic cu regret. Deci mă tem că nu pot. Dar nu-ţi face griji; eşti începătoare. Aşa că nu trebuie să te forţezi. Nu vom încerca poziţia Adevărul astăzi.

E ca şi cum i-aş arăta o pânză roşie un taur, eram sigură de asta.

— *Sunt convinsă* că pot s-o fac, zice Demeter. *Sigur* că pot.

Încearcă să-şi ridice şi celălalt picior în aer şi cade, drept într-o balegă.

— Rahat! Pare enervată la culme. OK, cred că n-o fac cum trebuie.

Mai încearcă o dată şi cade din nou, într-o altă balegă.

— Ai grijă la balegă, zic politicoasă.

Demeter încearcă poziţia de cinci ori şi de fiecare dată cade într-o balegă. E murdară de bălegar de sus până jos, e roşie la faţă şi pare furioasă.

— Destul, zic cu o voce senină. Vedari spune că nu trebuie să te forţezi dincolo de limitele vârstei tale.

— *Vârstei?* Demeter pare lividă. Nu sunt bătrână!

— Acum să trecem la Contemplaţie.

Îi fac semn spre un petec de câmp fără bălegar.

— Întinde-te şi o să folosim vechile pietre druidice ca să-ţi relaxezi muşchii şi mintea.

Demeter se uită precaută la pământ, apoi se întinde.

— Pe burtă, îi explic.

Demeter se rostogoleşte pe burtă, cu o expresie de dezgust la adresa noroiului vizibil prin iarbă.

— Aceasta e versiunea druidică a masajului cu pietre fierbinţi, zic. E foarte asemănător, doar că pietrele nu sunt încălzite artificial. Au doar căldura naturală, dată de Mama Natură.

Am adunat câteva pietre, mai mari şi mai mici, şi le aşez pe spinarea lui Demeter.

— Acum relaxează-te şi meditează, îi spun. Simte cum energiile pietrelor îţi penetrează trupul. Te voi lăsa să meditezi. Goleşte-ţi mintea, adaug peste umăr în timp ce mă îndepărtez. Simte aura străveche a liniilor energetice. Cu cât te concentrezi mai mult, cu atât primeşti mai multe beneficii.

Merg până nu mă mai poate auzi, după care mă pun pe iarbă, rezemată de un copac. În ciuda soarelui, e un pic frig, aşa că-mi trag geaca Barbour în jurul trupului. Apoi scot iPad-ul din sacoşa de iută şi dau play la un episod vechi din *Prietenii tăi*. Îl urmăresc, aruncând din când în când câte o privire spre Demeter. Mă aştept să se ridice – însă n-o face. Îmi urmează instrucţiunile până la capăt. E mai tare decât am crezut. Sinceră să fiu, nu pot să nu simt un soi de admiraţie combinată cu ciudă la adresa ei.

În cele din urmă, *Prietenii tăi* se termină şi mă întorc la ea, care e culcată în aceeaşi poziţie. Dumnezeu ştie ce-o simţi, cum stă aşa, întinsă pe un câmp rece, în vânt, şi plin de balegă de vacă.

— Acum îndepărtez pietrele.

Încep să i le iau de pe spate.

— Conform învăţăturilor străvechi, odată cu ele îţi vor fi îndepărtate şi toate grijile. Cum a fost meditaţia? adaug senină. Ai comunicat cu forţele superioare?

— O, da, zice Demeter imediat. Am simţit în mod categoric o aură. *Categoric.*

Când se ridică, parcă îmi pare puţin rău pentru ea. Are faţa mânjită cu noroi şi şifonată de la cum a stat. Părul ei zici că-i un cuib de pasăre. Are piele de găină pe mâini şi pe picioare şi dinţii îi clănţănesc de frig, îmi dau seama brusc. Rahat, nu vreau să facă hipotermie.

— Ia jacheta mea, zic alarmată şi-i ofer vechea mea geacă Barbour. Pare c-ai cam îngheţat. *A fost* un exerciţiu foarte greu – poate prea greu.

— Nu, mersi, nu mi-e frig deloc. Demeter aruncă o privire dispreţuitoare spre geacă. Şi nu mi s-a părut chiar atât de greu.

Ridică bărbia în felul ăla al ei arogant.

— Sinceră să fiu, mi s-a părut chiar stimulator. Am o înclinaţie naturală pentru genul ăsta de chestii.

Compasiunea pe care o aveam pentru ea se evaporă pe loc. De ce trebuie să se spargă atâta *în figuri*?

— Super! zic politicoasă. Mă bucur că ţi-a plăcut.

O conduc înapoi pe câmp, cu ochii la pielea ei de găină. Îi mai ofer de două ori geaca, dar ea o refuză. Doamne, încăpăţânată mai e!

— *Apropo*, zice Demeter pe un ton superior în timp ce închid poarta către Elm Field, am tot vrut să-ţi spun ceva. Mi-a plăcut granola voastră de la micul dejun, dar cred *sincer* că ar trebui să conţină şi seminţe de chia. E doar o sugestie. Sau goji.

— Dar are deja goji, subliniez, însă Demeter nu mă ascultă.

— Sau cum se mai numesc seminţele alea noi? Se încruntă, concentrându-se să-şi amintească. Seminţele alea noi, supernutritive. Probabil că nu aveţi aici.

Mă priveşte cu un surâs blând şi arogant şi mă aricesc toată. Nu, fireşte că nu. De unde să avem noile seminţe *must have*, aici, la ţară, *unde cultivăm seminţe?*

— Probabil că nu. Mă forţez să zâmbesc. Haide să trecem la următoarea activitate.

Pe drum spre grajduri, o las pe Demeter să se îmbrace la loc şi, când crede că nu mă uit, o surprind frecându-se de noroiul cel mai gros. După care se opreşte să-şi verifice e-mailurile pe telefon.

— Lucrez într-o chestie care se numeşte branding, îmi spune trufaşă în timp ce-şi citeşte razant mesajele. Branding.

Da, îmi amintesc de branding.

— OK, gata. Îşi pune bine telefonul şi se întoarce spre mine cu aerul ei de şefă. Condu-mă la grajduri.

„Grajduri” sună mai pompos decât realitatea. Sunt patru boxe dărăpănate şi o mică magazie pentru harnaşament, şi un singur cal. Îl avem de Carlo de când mă ştiu. E un cal superb din rasa cob şi tata tot ameninţă c-o să scape de el, dar nu-l lasă inima s-o facă fiindcă adevărul e că îl iubim cu toţii foarte mult. Nu ne dă prea mari bătăi de cap bietul de el. Stă afară în cea mai mare parte a anului şi e un animal blând. Dar cam leneş. Al naibii de leneş.

L-am băgat în grajd azi-noapte, special pentru asta. Am făcut şi o tăbliţă pe care scrie SANCTUAR HIPIC şi am pus-o pe poarta de la curtea grajdului.

— Aşa! zic când ne apropiem. Acum trecem la activitatea de destresare ecvestră. Îţi plac caii, Demeter? Uite, pune-ţi asta.

Îi întind o cască de călărie, care probabil că nu e chiar măsura ei, dar pentru ţesălat calul e OK. Ştiu deja că Demeter nu ştie să călărească, fiindcă am auzit-o o dată la serviciu zicând asta. Dar sunt sigură c-o să inventeze ea cine ştie ce baliverne şi, cum mă aşteptam, o văd că ridică mândră bărbia.

— A. Deci. Cai. N-am călărit niciodată, dar ştiu *o mulţime de chestii* despre cai. Au un spirit doar al lor. Te vindecă de multe.

— Aşa e. Încuviinţez. Şi asta vom face azi. Activitatea asta se referă la comuniunea cu caii şi ducerea mai departe a tradiţiilor străvechi.

— *Minunat*, zice Demeter emfatic. Aceste tradiţii străvechi sunt *minunate.*

— Acest cal are, în mod deosebit, calităţi mistice. Mă duc la Carlo şi-i mângâi crupa. Calmează oamenii. Le oferă calm şi linişte interioară.

E o minciună. Carlo e atât de leneş, că unica emoţie pe care o stârneşte oamenilor e o frustrare furibundă. Dar continui, fără să clipesc:

— Carlo e ceea ce noi numim un cal Empatic. Noi împărţim caii pe categorii, conform calităţilor lor spirituale, în Energie, Empatie şi Detoxifiere.

În timp ce rostesc cuvintele, sunt sigură că am exagerat cam tare. Un *cal* pentru detoxifiere? Dar Demeter pare să înghită toate balivernele mele.

— Incredibil, şopteşte.

Carlo scoate un nechezat şi îi zâmbesc lui Demeter radioasă.

— Cred că te place.

— Serios?

Demeter s-a colorat uşor la faţă şi pare încântată.

— Să mă sui pe el?

— Nu, nu. Zâmbesc vesel. Astăzi nu călărim. Ci vom *comunica*. Şi pentru asta vom folosi o unealtă care a fost făcută chiar în ferma asta, cu multe generaţii în urmă.

Bag mâna în sacoşa de iută şi-mi iau o expresie plină de reverenţă.

— Acesta, zic pe un ton confidenţial, este un cleşte pentru copite veritabil. E folosit la Ansters Farm încă din timpuri medievale.

Altă minciună. Sau poate nu. Cine ştie? E un cleşte vechi pentru copite, din fier, care zace prin grajd de când lumea. Aşa că, de fapt, cine ştie? Poate *chiar e* medieval.

— Vom curăţa copitele lui Carlo, urmând metoda tradiţională şi autentică din Somerset.

— Aha. Demeter încuviinţează cu un aer inteligent. Deci fiecare regiune are metoda ei, atunci?

— Acesta este un exerciţiu despre încredere, continui, ignorându-i întrebarea, care e totuşi de bun-simţ. Şi despre empatie. Şi despre *relaţionare*. Apucă-l pe Carlo de piciorul din faţă şi ridică-l. Aşa.

Mă sprijin de Carlo, îmi cobor mâinile pe piciorul lui într-un soi de mângâiere, îi apuc copita şi-o ridic. Apoi i-o înlocuiesc.

— E rândul tău. O privesc pe Demeter radioasă. O să simţi cum puterea calului trece în mâinile tale.

Demeter se aşază cum i-am arătat şi, cu o mină stresată, coboară mâinile pe piciorul lui Carlo, apoi încearcă să-i ridice copita. Ceea ce, fireşte, el n-o lasă să facă. E mult prea temătoare, iar Carlo al nostru e o mârţoagă bătrână şi încăpăţânată.

— Încearcă să-i vorbeşti, îi sugerez. Încearcă să ajungi la sufletul lui. Prezintă-te.

— Aha. Demeter îşi drege glasul. Îhm. Bună, Carlo. Eu sunt Demeter, şi mă aflu aici ca să-ţi curăţ copita.

Încearcă să i-o ridice, dar fără succes. Odată ce Carlo pune copita jos, e ca şi cum ar fi sudată de podea.

— Nu pot s-o fac, zice.

— Mai încearcă o dată, o îndemn. Mângâie-l blând pe picior. Laudă-l.

— Carlo, Demeter mai încearcă o dată, eşti un cal minunat. Simt că am o legătură foarte directă cu tine acum.

Se chinuie disperată, faţa plină de noroi i se schimonoseşte, dar văd limpede că n-o să reuşească niciodată.

— Stai, lasă-mă pe mine, zic, şi ridic copita lui Carlo. Acum. Apucă de cleşte şi curăţă noroiul. Aşa.

Îndepărtez o cantitate minusculă de noroi, după care îi dau cleştele înapoi.

Simt că mor de râs când îi văd expresia îngrozită. Vreau să spun, n-o condamn. E o muncă naşpa de tot. Copitele lui Carlo sunt uriaşe şi noroiul s-a încastrat în ele, ca cimentul.

Ha!

— Aşa. Încep.

Demeter se apucă să cureţe noroiul.

— Doamne, zice după puţin timp. E destul de... greu.

— E autentic, zic amabilă. Unele lucruri e mai bine să fie făcute „ca pe vremuri”, nu crezi?

Cum au fost chestionarele alea nenorocite, scrise de mână, mă gândesc. *Şi ele tot „ca pe vremuri” m-ai pus să le fac.*

În clipa în care a terminat cu toate cele patru copite, respiră cu greu şi e transpirată toată.

— Foarte frumos. Îi zâmbesc. Nu simţi că ai o relaţie minunată cu Carlo acum?

— Ba da. Demeter abia dacă poate să vorbească. Cred... cred că da.

— Bine! Acum e timpul să trecem la activitatea de curăţare temeinică.

Îl conduc pe Carlo afară şi-l leg. Apoi îi întind lui Demeter o mătură veche din păr de porc şi zic serioasă:

— Mătura asta a fost folosită de generaţii întregi. *Simţi* în mânerul ei truda cinstită. În timp ce mături balega din grajd, mături şi balega din viaţa ta.

Îi întind o furcă.

— Asta s-ar putea să te ajute. Pune toate paiele murdare în roabă.

— Scuze, aşteaptă. Demeter mă fixează cu privirea aia sfredelitoare pe care mi-o amintesc de la birou. Nu pricep. Bate cu degetul în mătură. E o chestie... metaforică?

— Şi metaforică, *dar şi* reală. Încuviinţez. Văd c-ai înţeles imediat, Demeter.

— Ce anume?

Demeter pare şi mai confuză.

— Ca să îndepărtezi gunoiul metaforic, trebuie să îndepărtezi gunoiul *adevărat*. Abia atunci activitatea

devine temeinică şi beneficiile cu atât mai mari. Te rog. Nu aştepta. Începe.

Îi fac semn înclinând capul spre paiele pline cu balegă.

Demeter rămâne nemişcată preţ de o clipă, ca lovită cu leuca. Apoi, ca o sclavă ascultătoare, începe să mătură, atât de temeinic, că am iarăşi un sentiment de admiraţie pentru ea.

Adică, bravo ei. Nu s-a plâns şi n-a dat bir cu fugiţii şi nici nu s-a tânguit ce mizerie e, cum au făcut copiii ăia de săptămâna trecută care întâi au zis că vor să înveţe cum „să aibă grijă de ponei”, după care au zis că pute prea tare şi au fugit, lăsându-mă pe mine să curăţ.

— Bravo! zic încurajatoare. Te descurci minunat.

Ies afară în soare şi-mi scot din sacoşă un termos cu cafea pe care l-am făcut mai devreme. Tocmai îmi torn o ceaşcă de cafea când Steve Logan se apropie ţopăind. Fir-ar să fie! Nu prea aveam chef să am martori la activităţile mele „speciale”.

— Ce caută aici? zice, văzându-l pe Carlo legat. Apoi o zăreşte pe Demeter în grajd. Ce naiba...

— Şşşş!

Îl înşfac repede de braţ şi-l trag mai departe, să nu putem fi auziţi.

— Nu spune nimic.

— E o turistă?

— Da.

— Dar curăţă bălegarul.

— Ştiu. Mă gândesc rapid. A... îhm... aşa a vrut ea.

— Aşa *a vrut* ea? zice Steve uimit. Cine vrea să cureţe bălegarul în vacanţă? E nebună?

Pare atât de fascinat, încât mi se face frică. Dacă n-am grijă, o să înceapă s-o ia la întrebări pe Demeter. Mă hotărăsc brusc să-i mărturisesc tot.

— Uite ce e, Steve, e mai mult decât atât. Dar dacă-ţi spun... Cobor glasul. E un *secret*, OK?

— Sigur.

Steve dă din cap că a înţeles.

— Vorbesc serios.

— Şi eu la fel.

Steve coboară glasul până la o şoaptă sepulcrală.

— Ce se discută în grajd rămâne în grajd.

Chestia asta e o aberaţie *totală*, dar sunt prinsă la înghesuială, aşa că nu-mi pasă. Îi fac semn să ne îndepărtăm şi mai tare, în magazia de harnaşament, unde Demeter nu ne poate vedea.

— O cunosc pe femeia asta, zic în şoaptă. De dinainte. Din Londra. Şi... Mă gândesc cum să-i spun. Mi-a făcut rău. Aşa că mă răzbun.

Iau câteva guri de cafea în timp ce Steve înţelege ce i-am spus.

— Aha, zice într-un final. Înţeleg. Mătură bălegarul. Frumos.

Apoi se încruntă, de parcă şi-ar fi dat seama că planul meu are o hibă.

— Dar cum de a fost de acord să măture bălegarul?

— I-am spus eu că o va ajuta spiritual, de-aia. Ridic din umeri. *Nu ştiu*.

Steve pare atât de perplex, că nu-mi pot reţine râsul. Îşi pune nişte cafea şi o bea gânditor, după care spune:

— Acum o să-ţi spun şi eu un secret. Ca să fim chit.

— A, zic circumspectă. Nu. Steve, chiar nu vreau să...

— Kayla nu mă mai satisface în pat.

— *Poftim?* Mă holbez la el şocată.

— Acum, continuă. Altădată era OK, dar...

— Steve! Îmi trag o palmă în cap. *Nu* îmi mai spune lucruri de genul ăsta.

— Păi e adevărat, zice cu un aer de triumf lugubru. Deci acum ştii.

Mă priveşte pieziş.

— Poate asta o să schimbe lucrurile.

— Ce anume? Îl fixez. Ce să schimbe?

— E bine să ştii.

Mă priveşte cu ochii lui bulbucaţi.

— O nouă informaţie. Poţi să faci ce vrei cu ea.

O, Doamne, oare vrea să spună... Nu. Nu ştiu ce vrea să spună.

— N-am să fac nimic cu ea, zic fermă.

— Atunci mai gândeşte-te. Se loveşte uşor în cap. Mai gândeşte-te.

— Nu! N-am să mă mai gândesc! Steve, trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

Ies grăbită din magazie, după care încremenesc, uluită.

Demeter nu mai mătură – şi nici nu se mai plimbă agitată, vorbind la mobil. Stă în picioare lângă Carlo, cu braţul pe grumazul lui, iar el a ridicat capul spre ea, să-i dea un pupic.

Privesc uluită. E un truc pe care l-am dresat să-l înveţe cu ani în urmă, şi *foarte rar* îl face spontan. Dar uite la mârţoaga blândă şi bătrână, cum o pupă pe Demeter. Am zis chestia cu „calul Empatie” în glumă... dar acum îmi dau seama că e oarecum adevărat. Demeter are ochii închişi şi umerii lăsaţi. Pare cu garda jos şi epuizată, de parcă a dat un show de zile mari, chiar şi în vacanţă.

Chestia cu Demeter, mă gândesc privind-o, e că ea pur şi simplu nu se dă bătută. Nu se deconectează. Chiar şi atunci când se „relaxează”, continuă să rămână ultracompetitivă şi să aibă o obsesie pentru seminţe de chia. Poate c-ar trebui să se uite pur şi simplu la televizor şi să mănânce fulgi de porumb un weekend întreg, şi să se destindă cu adevărat.

Îi fac semn lui Steve să plece din grajd fără să facă zgomot; apoi mă aşez pe o găleată răsturnată. Umerii lui Demeter tremură uşor şi mă uit lung la ea, şi mai şocată. Ce face, *plânge*? Vreau să zic, eu am plâns cu capul îngropat în coama poneilor mei de multe ori de-a lungul anilor, dar nici într-o mie de ani nu mi-aş fi închipuit că Demeter...

O, Doamne, oare activitatea asta a mea complet inventată, de destresare cabalină, chiar *a funcţionat*? Oare mi-am destresat fosta şefă?

Asta n-a fost câtuşi de puţin intenţia mea în dimineaţa asta. Dar cum stau aşa şi mă uit la ea şi la Carlo, lipiţi unul de altul, nu pot să nu simt un soi de căldură în suflet. Ca atunci când vezi un copil dormind sau un miel zburdând sau chiar şi un alergător de maraton bând apă cu sete. Te gândeşti *Avea nevoie de asta*, şi simţi un soi de satisfacţie în numele lor, indiferent cine sunt.

Şi singurul lucru care mă uluieşte acum e – de ce? Demeter are viaţa perfectă. De ce plânge în hohote în coama lui Carlo, pentru numele lui Dumnezeu?

După un timp ridică privirea, mă vede şi tresare. Caută imediat un şerveţel în buzunar şi începe să se şteargă pe faţă.

— Eu tocmai... făceam o scurtă pauză, zice iute. Am terminat de măturat. Ce urmează?

— Nimic, zic înaintând spre ea. Am terminat pentru azi. Acum mergem la fermă şi te poţi spăla pe faţă şi poţi face un duş, orice doreşti, înainte de prânz.

Îl mângâi pe Carlo cu drag, apoi mă întorc iar spre Demeter.

— Ia zi, ţi-a plăcut activitatea?

— O, da, a fost *foarte* bună, zice Demeter. *Foarte* destresantă. Ar trebui să le-o oferi tuturor oaspeţilor. Ar trebui să fie şi în broşură. Ba chiar ar trebui să ai o broşură separată, cu detalii despre toate activităţile.

Începe să reintre în vechiul rol de şefă, dar acum mă interesează mai mult Demeter pe care tocmai am văzut-o. Demeter cea vulnerabilă, cu ochii în lacrimi.

— Demeter, zic şovăind în timp ce ieşim din curtea grajdului. Eşti... bine?

— Sigur că sunt bine! zice fără să mă privească. Doar un pic obosită, atâta tot. Îmi pare rău c-am clacat. Foarte aiurea. Nu-mi stă deloc în fire.

Are dreptate. Nu-i stă în fire – cel puţin, nu lui Demeter pe care o ştiu eu. Dar poate că există încă o Demeter pe care nu o cunosc? Şi tot drumul spre fermă rămân pe gânduri.

Iau cu toţii prânzul în hambar şi e o şansă ca fiecare să povestească ce-a făcut în dimineaţa respectivă. Toţi adulţii care au împletit răchită sunt deja acolo când ne apropiem, şi răsună o zarvă veselă. Mă uit la Demeter, întrebându-mă dacă mai are vreun pic de energie şi dacă, o dată în viaţă, o să rămână şi ea în fundal.

Dar nu, nici vorbă.

Şi-a ridicat deja bărbia şi a iuţit pasul. Îi văd ochii sclipind, cu aceeaşi hotărâre bine-cunoscută.

— Bună! întrerupe o discuţie dintre Susie şi Nick, cu zelul ei obişnuit.

— Cum a fost la împletit răchita?

— A fost minunat, zice Susie. Cum ţi-ai petrecut dimineaţa?

— A, a fost *nemaipomenită*, zice Demeter. Absolut *nemaipomenită*. Ştii că mi s-a oferit o activitate special creată pentru mine? îi zice volubilă lui Susie. Un program special minte-trup-spirit. Îl recomand cu căldură. Adică a

fost foarte dificil, dar a meritat din plin. Acum mă simt total revigorată. Simt că radiez. A, ce-i acolo, lasagna vegetariană? E fără gluten?

În timpul mesei, o ascult pe Demeter regalându-i, pe fiecare adult în parte, cu descrierea dimineţii ei extraordinare: mult mai reuşită şi mai autentică decât a lor.

— Practica asta veche Vedari... A, n-aţi auzit de ea? Da, e o chestie foarte de nişă... Chiar *am simţit* aura... Mă rog, sunt aproape expertă în yoga...

Toată lumea povesteşte cum a petrecut dimineaţa, însă glasul lui Demeter se aude clar pe deasupra zarvei generale, un sunet constant, teatral, ca de trâmbiţă.

— O experienţă care te revigorează incredibil... se pare că şi Gwyneth Paltrow... *Simţeam* căldura naturală emanând din pietre...

Ei, o simţea pe dracu'! Am văzut-o cu ochii mei. Îngheţase! Dar acum vorbeşte de parcă tocmai l-ar fi întâlnit pe Dalai Lama şi el i-ar fi zis: „Bravo, Demeter, eşti cea mai bună".

Lucru interesant, n-a pomenit nici măcar o dată de Carlo. Nu mai zic de faptul că el a pupat-o şi ea a plâns. E ca şi cum ar fi înăbuşit singura fărâmă adevărată şi reală, ca să nu ştie nimeni de ea.

Un val de ţipete şi râsete vesteşte apropierea copiilor. În clipa în care se năpustesc cu toţii în hambar, îmbujoraţi şi înflăcăraţi de la cursa cu obstacole, Demeter se ridică de pe scaun.

— Coco! Hal! Aţi venit. Şi James. Ai avut grijă de copii? Haideţi aici, v-am păstrat scaune.

În timp familia lui Demeter se aşază pe scaune, mă dau mai aproape, fascinată. Iată-i: familia perfectă, cu haine perfecte, în vacanţa perfectă. Mă aştept să-i aud făcând conversaţie inteligentă despre mediu. Sau despre trupa indie pe val pe care au văzut-o în weekend, împreună, pentru că sunt o familie atât de apropiată.

Însă niciunul dintre ei nu zice nimic. Toţi, inclusiv James, îşi scot telefoanele.

— Parcă zisesem fără telefoane la masă, zice Demeter cu un glas ciudat şi vioi pe care nu am mai auzit-o niciodată folosindu-l. Hei, oameni buni. Hei! Flutură o mână ca să le atragă atenţia copiilor, însă aceştia o ignoră cu desăvârşire.

Casc ochii mari. N-am văzut în viaţa mea pe cineva ignorând-o pe Demeter.

— Şi, cum a fost cursa cu obstacole?

Demeter pune o mână pe ecranul telefonului lui Hal, care o priveşte enervat.

— A fost în regulă, zice Coco sec. Telefonul ăsta e o porcărie. Îmi trebuie unul nou.

— Se apropie ziua ta, zice Demeter. E perfect. Să mergem împreună să ţi-l alegem.

— Ziua mea? Coco o fixează pe Demeter cu o privire otrăvită. Vrei să aştept până la *ziua mea?*

— Vedem, vedem, zice Demeter, şi-şi priveşte fiica cu un zâmbet pe care nu i-l cunosc. Oarecum entuziast. Aproape speriat. Sau mai degrabă... disperat?

Nu. Probabil am eu vedenii.

— Încearcă salata. Demeter i-o pasează lui Coco. E organică. Şi delicioasă.

— Bunica zice că mâncarea organică e o mare păcăleală, zice Coco, cu o voce atât de impertinentă, că-mi vine s-o plesnesc. Nu-i aşa, tată?

— Păi chiar e, zice James absent. Toate astea sunt numai prostii.

Mai să cad pe spate. *Ce face?* Adică James nu e fan al mâncării organice? Cum e posibil? Pentru Demeter, asta e un soi de *religie.*

Coco îşi pune capul pe umărul lui James, cum am văzut-o c-a făcut şi azi-dimineaţă – doar că acum nu pare deloc prietenoasă. Pare... nu ştiu, că au bisericuţa lor. De parcă ar încerca s-o scoată pe maică-sa din echipă sau aşa ceva. Mă uit la Demeter şi observ o undă de durere pe faţa ei. Are cute pe frunte, semn că e îngândurată. Acum a scos telefonul şi, când îl priveşte, pare istovită.

De parcă i-ar fi căzut iar masca, şi iat-o: e iar cealaltă Demeter. Demeter cea obosită şi stresată la culme, care are nevoie de un pupic dat de un cal.

Şi, deodată, sunt conştientă de o senzaţie deconcertantă. Mi-e... *milă* de Demeter?

Sunt atât de uluită că nici măcar nu observ că mă trage cineva de mânecă.

— Scuză-mă, Katie?

— Da?

Mă răsucesc pe călcâie cu surâsul meu de PR profesionist şi în faţa mea se află Susie. E o femeie fragilă şi blondă cu tunsoare bob, în şort bej şi un tricou alb şi adidaşi imprimaţi Cath Kidston. *Mama lui Ivo şi a lui Archie,* îmi amintesc repede. *A aflat de noi din broşura găsită într-un centru de soft-play din Clapham.*

— Cum e? zic cu căldură. Vă place vacanţa?

— O, da! zice Susie cu entuziasm. Ne-a *plăcut mult* la împletit răchită. Şi am vrea... Şovăie. Ei bine, am vorbit cu Demeter despre Vedari, şi, atât eu, cât şi Nick am vrea să încercăm şi noi.

— Poftim? zic sec.

— Putem încerca şi noi Vedari? Susie mă priveşte nerăbdătoare, cu speranţă. Pare minunat!

Mă holbez la ea amuţită. Vrea să încerce Vedari. *Pe bune?*

— Katie? insistă Susie.

— A, da. Îmi revin în fire. Păi... Da! Sunt sigură că se poate. O să mă uit la program. Vedari! Perfect! O să facem cu toţii! De ce nu?

Am un ton uşor isteric, aşa că adaug „Scuză-mă o clipă” şi ies din hambar în curte, unde îmi vărs năduful dând un şut unui balot de paie. Nu ştiu ce speram să reuşesc în dimineaţa asta – dar *nimic* din ce-am vrut n-a ieşit cum trebuie.

Capitolul paisprezece

A doua zi dimineaţă încerc să mă îmbărbătez. Gata cu obsesia faţă de Demeter. OK, e fosta mea şefă – şi ce dacă? M-am concentrat destul asupra ei. E vremea să merg mai departe.

Doar că problema cu Demeter e că, orice-ai face, monopolizează atenţia. Pur şi simplu, aşa e ea. La nouă jumate dimineaţa, Biddy şi cu mine suntem deja exasperate de pretenţiile ei pentru micul dejun. *Lapte de migdale... cafea mai fierbinte... Mai e turtă de mălai?... Îmi puteţi fierbe oul cinci minute şi jumătate, vă rog?*

Copiii au ajuns în fine la masa de dimineaţă şi-i privesc în timp ce mănâncă. E ciudat: de la depărtare, par perfecţi şi fermecători. Însă, de aproape, nu sunt deloc impresionată. Coco e mereu bosumflată, iar Hal face tot ce poate ca s-o calce pe nervi pe soră-sa.

Şi amândoi sunt destul de mofturoşi, ca şi mama lor. Vor Nutella (nu avem) şi clătite (nu avem), după care Coco spune: „nu faceţi smoothie-uri proaspete?” pe un ton atât de obraznic, că-mi vine s-o scutur bine.

În timp ce reumplu paharele cu apă, Demeter glisează cu degetul pe telefon şi tresare brusc.

— O, Doamne! Se uită fix la ecran. Poftim? Nu se poate.

Se uită iar în sus pe ecranul telefonului, apoi în jos. Poftim?

— Ce e? întreabă James, şi până şi eu sunt curioasă. Demeter pare de-a dreptul panicată, exact ca atunci în lift. Probabil e o altă gafă de-a ei, monumentală.

— Ceva la serviciu. Chestia asta... n-are niciun sens. Se uită iar telefon. Trebuie să-l sun pe Adrian.

Încerc, cu fermitate, să-mi astâmpăr curiozitatea. N-am de gând să mă mai gândesc la Demeter. O să mă ocup de ceilalţi turişti. Ies afară şi Susie mă întâmpină cu un zâmbet.

— Bună! zic. Ce faci? Voiam să-ţi spun, nu prea cred că am cum să mai strecor nişte şedinţe de Vedari săptămâna asta. Îmi iau un aer plin de regret. Poate altă dată.

— Ah... Lui Susie îi cade faţa. Părea o chestie excelentă pentru energizare.

— Dar cum a fost la împletit răchită? Încerc să deviez discuţia.

— Frumos! Da. A fost amuzant. Adică...

Amuţeşte. Îmi dau seama brusc că e încordată. S-a întâmplat ceva.

— Ce e? zic îngrijorată. S-a întâmplat ceva?

— Nu! Doar că... în fine. Am avut sentimentul că alţi participanţi au cam monopolizat atenţia profesorului... Tace brusc în clipa în care altă mamă, Cleo, se apropie de noi.

Cleo e din Hampstead şi e mai zdravănă decât Susie. Are o rochie vaporoasă şi poartă un pandantiv cu ametist pe un şnur de piele, şi în picioare are, în mod surprinzător, bocanci.

— Bună dimineaţa, Cleo! zic, încercând să ignor faptul că Susie se uită cu duşmănie făţişă la Cleo.

— Tocmai ne-am făcut ouă cu frunze de păpădie pe foc, zice Cleo cu vocea ei răguşită. Stropite cu sumac. Delicioase.

— Noi am mâncat micul dejun pregătit de Biddy, la fermă, contracarează Susie. De vis.

— Vai, cum a fost atelierul de împletit răchită de ieri! exclamă Cleo, de parcă puţin i-ar păsa de micul dejun al lui Susie. Am făcut trei coşuri. A fost minunat.

— Minunat pentru cei care au şterpelit cele mai bune nuiele de răchită, murmură Susie.

— A, Susie, Cleo se întoarce spre ea, sper din suflet că Hamish nu te-a deranjat azi-dimineaţă când a exersat la vioară. *Din păcate*, asta e, e talentat.

— Cât de greu trebuie să vă fie, zice Susie încordată. Sunt sigură că, dacă l-aţi lăsa de capul lui, ar ajunge şi el normal, ca toţi ceilalţi.

OK. E clar că Susie şi Cleo au ceva de împărţit. Poate că e nevoie de monitorizare. Mă întreb dacă s-o previn oare pe profesoara de olărit, când o văd pe Demeter ieşind din bucătărie. Strânge tare telefonul în mână şi pare un pic şocată.

— E totul OK? zic veselă, însă Demeter nu răspunde. Oare mă vede?

— Demeter? mai încerc o dată.

— Da. Îşi vine în fire. Scuze. Eu... Nu. O să fie bine, sunt sigură. Trebuie doar să... James!

Ridică vocea când îl vede pe soţul ei ieşind şi se îndreaptă grăbită spre el. Nu aud prea mult din conversaţia care urmează, doar fărâme care-mi stârnesc şi mai tare curiozitatea.

— ...ridicol! zice James. Adică, dacă ai e-mailurile...

— ...nu le găsesc. Asta-i chestia...

— ...nu e logic...

— Exact! Asta tot zic şi eu! Uite!

Demeter îi arată lui James telefonul, însă el îşi fereşte privirea, de parcă are altele la care să se gândească...

— O să se aranjeze, zice. Aşa se întâmplă mereu.

— Da...

Demeter nu pare mulţumită de răspuns – de fapt, pare stresată de-a dreptul –, dar face eforturi vizibile să se stăpânească şi porneşte, alături de ceilalţi, spre microbuz, care îi va duce la lecţia de olărit.

Şi ştiu că nu mai am nicio legătură cu asta. Însă toată dimineaţa, în timp ce mă ocup de contabilitate cu tata, nu pot să nu mă întreb: ce s-o fi întâmplat.

Ziua în care se ţine lecţia de olărit e mereu o zi bună. În primul rând, toată lumea, indiferent de vârstă adoră olăritul. Şi în al doilea rând, Eve, profesoara de olărit, e foarte pricepută la „ajutat” lumea doar un pic, atât cât ulciorul sau vaza sau ce e să stea efectiv în picioare. Diseară o să le bage la cuptor şi toţi turiştii le vor primi vineri, şi e un suvenir foarte drăguţ de luat acasă.

Aşa că mă aştept ca la prânz, când se vor întoarce acasă, să văd dându-se jos din microbuz un grup de oameni fericiţi. Însă, în loc de asta, mă trezesc cu un alai destul de bizar. Demeter şi Eve coboară primele, iar Demeter vorbeşte cu însufleţire *spre* Eve, nu cu ea. În spatele lor, la ceva distanţă, le urmează ceilalţi, şi nu sunt puţini cei care-şi dau ochii peste cap. Când Demeter e suficient de aproape ca s-o aud, cred că şi înţeleg de ce.

— ...şi pe urmă am avut destul de mare noroc să putem face un tur privat al colecţiei din Ortigia, zice trufaşă. L-ai cunoscut pe curator, Signor Moretti? Nu? Un bărbat *încântător.*

Uitasem că ceramica e una dintre *pasiunile* lui Demeter. Pun pariu că i-a făcut capul mare cu asta bietei Eve toată dimineaţa.

— Bine v-aţi întors! zic grăbită. Eve, cred că eşti epuizată, vino să bei ceva!

O aşez pe Eve lângă Susie şi Nick, cât pot de departe de Demeter, şi apoi începe freamătul obişnuit, cu servit pâine şi salată şi plăcinte de porc făcute după reţete locale, în vreme ce toţi oaspeţii discută cum a fost dimineaţa. Deşi mi-am spus să nu fac asta, nu mă pot abţine şi zăbovesc pe lângă masa lui Demeter şi-i urmăresc familia un pic mai mult decât pe altele.

Nu mi-am schimbat părerea: sunt îngrozitori. Coco e sfidătoare şi obraznică pe faţă. Hal pur şi simplu îşi ignoră mama. Iar James, care ar trebui să-i ofere sprijin, e pe o altă planetă. Dacă aveam impresia că Demeter e absentă,

el e şi mai şi. Nu se uită decât la telefonul lui. Oare *îşi dă seama* măcar că e în vacanţă?

Când e adusă budinca, încep să discute despre nu ştiu ce piesă în care joacă Coco la şcoală, iar Demeter se dă mare vorbind despre Shakespeare. Începe să povestească despre o punere în scenă pe care a văzut-o la RSC, care a fost „spectaculoasă” şi „inovatoare”, în vreme ce Coco doar cască ostentativ şi-şi dă ochii peste cap.

Nici Demeter nu simte că ar trebui să se oprească. Oare chiar nu observă că toată lumea e plictisită de moarte? Însă, în acelaşi timp, văd clar că de fapt încearcă să ajute.

— Pe bune, mamă! izbucneşte Coco într-un final. Încetează odată! Probabil că oricum nici n-o să mă vezi în nenorocita aia de piesă. Aşa că...

— Ba sigur c-am să te văd! răspunde Demeter.

— Ba nu, n-ai să mă vezi. Nu vii niciodată la niciun spectacol. Ştii cum îţi spune bunica? Doamna Invizibilă.

Coco râde înfundat şi caută privirea lui James.

— Nu-i aşa, tată? Zice: „Şi ce mai face Doamna Invizibilă azi?”.

— Doamna Invizibilă? Demeter pare calmă, dar văd cum îi tremură mâna când ia o gură de apă. Ce înseamnă asta?

— Mama cea invizibilă, zice Hal, ridicând ochii din telefon. Haide, mamă, nu eşti niciodată acasă.

— Ba sigur că sunt. Demeter pare mai tulburată decât am văzut-o vreodată. Vin la toate evenimentele voastre, la serile cu părinţii...

— Şi la meciul meu de baschet? Hal îi aruncă o privire rănită. Ai măcar *habar* că joc baschet?

— Baschet? Demeter are din nou o expresie confuză şi se uită de la unul la altul. Baschet? N-am ştiut... Când... James, tu ai ştiut despre asta?

— Tata vine la toate meciurile, zice Hal. Ne face galerie şi tot ce trebuie.

— Încetează, Hal, zice James tăios. Pur şi simplu vrea să te enerveze, Demeter. Nu joacă niciun baschet.

— Dar de ce... Demeter amuţeşte, perplexă. Dar de ce ai... *James?* practic urlă, în clipa în care James începe iar să scrie ceva la telefon. Eşti, te rog, amabil să te alături discuţiei?

— Hal, încetează cu atitudinea asta, zice James. Cere-ţi scuze.

— Scuze, murmură Hal.

Aştept ca James să insiste „Zi-o *cum trebuie*”, aşa cum mi-ar fi făcut mie tata, însă el n-o face. Deja e din nou în lumea lui. Nu-mi pasă cât e de deştept şi de important, e un *labagiu*. Poate e unul dintre bărbaţii ăia care nu sunt în stare să facă faţă unei femei de succes. *Nu-mi închipui* ce-o fi făcut-o pe Demeter să se mărite cu el.

Hal îşi vede de mâncat, în timp ce Coco fărâmiţează o chiflă. Demeter e tăcută şi înfrântă. Tot ce simt, în clipa asta, e milă profundă pentru ea.

După ce le-am servit cafeaua, cei doi copii dispar din hambar. Ar trebui să mă duc şi s-o ajut pe Biddy cu plăcintele şi ce mai are de copt în după-masa asta. Însă nu pot pleca. Sunt prea fascinată de spectacolul de groază pe care îl oferă Demeter şi familia ei. Mă instalez în apropierea lor, lângă bufetul vechi de stejar, şi împăturesc şi reîmpăturesc ştergare. Nu că Demeter şi James m-ar observa vreodată. Sunt prea absorbiţi de propria lor bulă.

— Deci mama ta îmi spune Doamna Invizibilă. Demeter îşi duce ceaşca de cafea la gură, apoi o lasă jos, neatinsă. Frumos.

James are o grimasă.

— Uite ce e... îmi pare rău. N-ar fi trebuit să afli asta. I-am spus mamei că sare calul.

— Dar ce *vrea să spună* cu asta? Demeter e extrem de tensionată.

— Ei, hai. James îşi trânteşte mâinile pe masă cu zgomot. În fiecare seară eşti plecată. Dacă nu lucrezi până târziu, eşti la nu ştiu ce gală de premiere...

— Asta-i meseria mea! zice Demeter, cu un glas chinuit. Ştii că trebuie să fac chestiile astea, James...

— Demeter, vor să mă duc la Bruxelles, o întrerupe James şi ea îşi ţine respiraţia. Devine livid la faţă. Se lasă o tăcere atât de lungă, în care niciunul dintre cei doi nu respiră, că mai am puţin şi leşin.

În cele din urmă, Demeter zice:

— Bine. Înghite în sec şi urmează o altă pauză nesfârşită. Bine, repetă. Doamne. La asta chiar nu m-am aşteptat.

— Ştiu. Scuze. Am fost... El îşi trece o mână prin păr. Am fost foarte ocupat. De-asta.

Am îngheţat lângă bufet. E clar că e o discuţie foarte personală. Ar fi trebuit să-mi fac simţită prezenţa. Dar nu pot. Nu pot rupe vraja. Strâng atât de tare degetele în jurul unui şervet, că mi s-au albit. Demeter trage aer în piept să vorbească şi văd că şovăie, nesigură cum să abordeze situaţia.

— Parcă discutaserăm chestia cu Bruxelles, James. Credeam că am hotărât.

— Ştiu ce-am hotărât. Ştiu că aşa am stabilit. Ştiu ce-am zis...

James se freacă la ochi cu palma. Demeter a întors capul, cu bărbia în piept. Par amândoi imaginea nefericirii absolute.

Nu pot să nu-mi amintesc de poza aia cu ei doi de pe panoul lui Demeter, la care mă uitam mereu. Ei doi pe covorul roşu în ţinută de gală, părând cel mai de succes, cel mai strălucitor şi sudat cuplu din lume. Şi uită-te la ei acum. Obosiţi; vai de capul lor; nici măcar nu se uită unul la altul.

— Dar? zice Demeter într-un final.

— Am minţit, OK? izbucneşte James. Ţi-am spus că nu vreau la Bruxelles fiindcă am crezut că asta vrei tu. Însă *eu vreau*, şi cei de acolo mă vor şi ei, şi am obosit de

atâtea compromisuri. E o şansă uriaşă. N-o să mai fie alta la fel.

— Am înţeles. O văd pe Demeter privind neliniştită în toate direcţiile. Înţeleg. Da. Pricep. Deci... ne mutăm la Bruxelles?

— Nu! Tu ai jobul tău... copiii au şcoala aici... James întinde larg braţele. E vorba despre un contract fix, pe trei ani. După asta, cine ştie? Sper să mai găsesc o altă oportunitate la fel de ofertantă la Londra. Dar pentru moment...

James se apleacă în faţă şi aşteaptă ca ea să ridice ochii şi să-l privească.

— Îmi *doresc* asta. Tu ţi-ai dorit Cooper Clemmow... Eu îmi doresc asta.

— Bine, atunci. Se joacă nervoasă cu degetele pe masă. Trebuie să accepţi. Ne descurcăm noi cumva.

— O, Doamne... întotdeauna ai fost atât de al naibii de *generoasă.* James se schimonoseşte şi-şi dă cu pumnul în cap. Îmi pare rău. Am fost un ticălos.

— Nu, nu, zice Demeter imediat. N-ai fost. Ai fost nefericit. Am înţeles acum.

— Şi un ticălos.

— Şi un picuţ ticălos.

Demeter zâmbeşte uşor, fără voia ei, şi el îi întoarce zâmbetul, şi în colţul ochilor i se formează ridurile alea atât de atrăgătoare.

O vreme, e tăcere. Se uită amândoi unul la altul. Îmi dau seama că încearcă să pună toate lucrurile cap la cap.

Şi poate că acum *văd* motivul pentru care s-au căsătorit. Dar Dumnezeule mare, ce *montagne russe*!

— Tu m-ai sprijinit, zice Demeter, învârtindu-şi încet ceaşca de cafea pe farfurioară. Când m-am angajat la Cooper Clemmow, m-ai sprijinit şi ai renunţat la Bruxelles. Şi de atunci ai fost mereu nefericit. Înţeleg acum.

— Cred... James oftează adânc, că ar fi trebuit să fiu cinstit. Am crezut că pot, pur şi simplu, *să nu* doresc asta. Dacă fac destule eforturi.

— Nu poţi să te convingi să *nu* doreşti anumite lucruri. Demeter îi zâmbeşte pieziş. Ce prostie!

— Dar slujba asta e ceva mare de tot.

— Bine, atunci. Ea expiră cu putere. Putem face faţă unei chestii mari de tot. O să supravieţuim. Şi acum ce se întâmplă?

— Vor să discute cu mine. James face o pauză. Mâine.

— *Mâine?* Demeter îl priveşte îngrozită. Dar suntem în concediu! Şi când aveai de gând să...

— În după-masa asta plec la Gatwick. Şi mă întorc aici în... cât să zic? Şaptezeci şi două de ore.

— Şaptezeci şi două de ore? De ce atât de mult?

— Vor mai multe întâlniri de fapt... James îi ia ambele mâini în ale lui. Uite ce e, ştiu că nu e un aranjament ideal. Dar tu ai ce face aici. E distractiv. Copiii nici măcar n-o să simtă că sunt plecat.

— Bine. Demeter se prăbuşeşte uşor în scaun. Bănuiesc c-ar fi bine să încep să mă obişnuiesc cu tine plecat.

— O să găsim noi o soluţie. Dar o să fie bine.

James s-a însufleţit de tot; emană o energie nouă, pozitivă.

— Atunci mă duc să-i sun, să le confirm. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, repetă Demeter, clătinând din cap tristă, de parcă o spune fără chef.

James se apleacă şi o sărută cu o tandreţe care mă surprinde. Apoi iese din hambar fără măcar să mă vadă. O vreme, Demeter nu se mişcă. Pare uşor consternată; arată mai pleoştită ca oricând.

Dar până la urmă se dezmeticeşte. Îşi scoate telefonul şi începe să scrie un SMS. În timp ce face asta, ochii i se luminează din nou. În colţul buzelor i se formează chiar un început de surâs.

Slavă Domnului, fiindcă începeam să-mi cam fac griji.

Termină SMS-ul, pune telefonul jos, se lasă pe spătarul scaunului – apoi mă observă.

— A, Katie, zice, pe obişnuitul ei ton imperios. Voiam să verific cu tine – mâine avem altă activitate specială? Fiindcă e limpede că nu merg la cules de ciuperci.

Mă uit la ea tâmp, fără să ştiu ce să spun. Nici nu ştiu cine e persoana din faţa mea.

Tot ce vedeam înainte era şefa de coşmar, cu o viaţă perfectă, ca din reviste. Dar ce văd acum? Doar un om. Un om cu dileme şi probleme şi defecte, ca noi toţi. Care încearcă să facă tot ce îi stă în puteri, chiar dacă uneori iese rău. Mi-o amintesc brusc culcată pe pământul

noroios, în sacul ei Vedari, şi-mi muşc buza. Poate că a fost un pic cam dur. Poate totul a fost un pic prea dur.

— OK, zic. S-a făcut, Demeter. O să facem altă activitate special pentru tine.

O activitate *plăcută*, hotărăsc. Ceva *amuzant*. O să ne petrecem dimineaţa împreună, făcând ceva care chiar să ne placă. Mai că – aproape – abia aştept.

La ora trei soseşte în curtea fermei un taxi pentru James şi îl privesc de la fereastra bucătăriei suindu-se în el. Demeter îl sărută de rămas-bun, după care pleacă agale. Îşi citeşte iar e-mailurile pe telefon şi o aud exclamând bulversată „*Nu!*”, de parcă, încă o dată, nu mai înţelege nimic din lumea asta.

Absorbită, se îndreaptă spre băncuţa şi masa la care stau copiii ei.

— Mamă! Coco o fixează furibundă. Ai uitat să-mi pui hanoracul Abercrombie & Fitch.

— Poftim? Demeter pare confuză. Hanorac? Păi n-ai un hanorac pe tine acum?

— *Celălalt* hanorac. Ăsta-i jerpelit tot.

— Dar ţi-ai făcut bagajul singură, draga mea.

— Ai zis că verifici tu dac-am luat tot!

— Coco... Demeter îşi duce o mână la cap. Nu pot să mă ocup şi de bagaje şi toate celelalte. Şi oricum, ai un hanorac. E în regulă.

— A, super. Aşa că trebuie să le fac pe toate singură, de parcă n-aş avea de *învăţat*. Care îmi spui întruna că e

important. Coco practic se răsteşte la maică-sa. Doamna Invizibilă face legea.

— Nu-mi mai spune aşa, te rog.

O văd pe Demeter că încearcă din răsputeri să-şi păstreze calmul.

— Ai un hanorac.

— Nu l-am vrut *pe ăsta*.

Coco îşi scoate dispreţuitoare hanoracul, care e de la Jack Wills şi a costat, probabil, vreo şaizeci de lire.

Ascult complet siderată. Cine se crede fata asta? Şi ce *naiba* s-a întâmplat cu Demeter? Unde e superfemeia aia puternică şi sigură pe ea pe care o cunosc de la slujbă? În clipa în care e cu copiii ei, acea femeie dispare, lăsând în locul acestei fiinţe neliniştite şi temătoare pe care n-o recunosc. E ciudat. E *aiurea*.

În timp ce o privesc, telefonul lui Demeter sună şi răspunde imediat.

— Bună, Adrian, zice stresată. Da, *ştiu* ce se întâmplă. Dar, pur şi simplu, nu înţeleg. Cred că e o problemă de comunicare. Ai vorbit *personal* cu Lindsay de la Allersons? Ascultă iar şi o văd cum se ambalează. Nu, e imposibil să fie aşa, zice. Nu se poate! E o dementă!

Se ridică şi pleacă să discute în linişte. Cei doi copii sunt încă tolăniţi la masa de picnic, cu ochii în mobilele lor de parc-ar fi posedaţi, şi ceva din atitudinea lor îmi ridică tot sângele în cap.

Ştiu că nu e treaba mea. Dar naiba să-i ia! Dacă Demeter mi s-a părut că are impresia că totul i se cuvine,

nici nu se compară cu copiii ei. Cu un impuls de necontrolat, deschid uşa de la bucătărie şi ies.

— Bună! zic veselă, apropiindu-mă de masă. Ce faceţi? Vă place vacanţa?

— Da, mulţumim, zice Coco, fără să se obosească să ridice privirea.

— Şi i-aţi mulţumit mamei voastre? zic ca să deschid discuţia.

— Poftim? zice privindu-mă fără să priceapă. Hal nu răspunde, însă pare şi el la fel de perplex.

— Păi, ştiţi cum e, zic de parcă ar fi evident. *Ea* munceşte din greu ca să plătească pentru vacanţele voastre, să vă cumpere haine de designer... Arăt spre hanoracul Jack Wills. Aşa că *se spune* mulţumesc.

Amândoi par contrariaţi de idee.

— Îi *place* să muncească, zice Coco într-un final, dându-şi ochii peste cap, ca să pună punct discuţiei.

— Ei bine, lui Biddy îi place să facă prăjituri, zic ridicând din umeri. Dar tot îi spuneţi mulţumesc frumos când vă dă biscuiţi de casă.

— Nu-i acelaşi lucru, zice Coco, cu un aer supărat. Ea e *mama* noastră.

— Aşa că nu e cazul să-i zicem mulţumesc pentru vacanţă, intervine şi Hal, de parcă ar face apel la nu ştiu ce articol din Convenţia de la Geneva de la care refuză să se abată, din principiu.

— Ei, eu nu ştiu cum e, zic amabilă. Fiindcă, atunci când eram de vârsta voastră, nu ne permiteam niciodată

să mergem în vacanţă. Aş fi fost foarte invidioasă pe voi, că mergeţi tot timpul în vacanţe.

— Nu mergem în chiar atât de multe vacanţe, zice Coco, cu un aer ursuz, şi-mi vine să-i dau o palmă. Am văzut poze cu ea în biroul lui Demeter. Schiind. Stând pe o plajă cu nisip alb. Râzând pe o barcă cu motor, în nu ştiu ce paradis tropical.

— Nici în străinătate n-am fost până la şaptesprezece ani, zic pe un ton amical. Şi nici acum nu-mi permit să merg. Şi nu mi-aş putea permite *niciodată* un hanorac Jack Wills. Eşti o fată norocoasă, Coco. Auzi, Jack Wills!

Coco îşi atinge atentă hanoracul, pe care tocmai îl dispreţuia acum câteva clipe. Apoi se uită la tricoul meu – un tricou simplu, de la Factory Shop, care nu e de firmă.

— Mă rog, zice, pe un ton ceva mai firesc. Mda. Jack Wills e mişto.

— Ne mai vedem, zic veselă şi plec.

Mă cocoţ pe un zid din apropiere, prefăcându-mă că-mi verific dosarul cu activităţi şi întrebându-mă dacă vorbele mele o să aibă vreo urmare. Dar, dacă speram ca ambii puşti să înceapă să discute despre cât de nerecunoscători au fost şi despre cum să se îndrepte, eram nebună. Rămân amândoi tăcuţi, cu acelaşi expresii posomorâte pe chipuri, cu ochii în telefoane, de parcă nici n-am fi vorbit.

Când Demeter se întoarce la masă, pare epuizată şi un pic speriată. Se aşază, priveşte undeva în zare, îşi muşcă buza. O vreme, nimeni nu spune nimic. Însă apoi Coco

ridică ochii din telefon preţ de o nanosecundă şi murmură:

— Mamă, vacanţa asta e super.

Demeter se înviorează pe loc. Toată oboseala îi dispare de pe chip şi o priveşte pe Coco tandru, ca o femeie al cărei iubit tocmai i-a spus că, la urma urmei, *o s-o ia de nevastă.*

— Pe bune? zice. Vă place?

— Mda. Aşa că... Coco ezită de parcă ar face efortul suprem. Ştii. Mersi.

— Scumpa mea! E o mare plăcere!

Demeter pare absolut radioasă, pentru simplul motiv că fiica ei i-a spus un mulţumesc, cu jumătate de gură. E jalnic. E *tragic.*

— Mda, zice Hal, şi această singură silabă pare că tocmai i-a făcut lui Demeter ziua şi mai frumoasă.

— Ei bine, e minunat, zice. E minunat să petrecem puţin timp împreună.

Are un tremur în voce şi în ochi îi apare licărul ăla subit, panicat şi agitat, pe care îl cunosc atât de bine. Ce se întâmplă cu ea? *Ce are?*

În clipa aceea, tata se apropie cu paşi sprinţari de masa lor, cu un teanc de broşuri în mână.

— Dragii mei, începe să spună pe tonul cel mai încântător de care e în stare, dacă-mi permiteţi să vă spun, sunteţi nişte oaspeţi minunaţi. Pur şi simplu minunaţi. Vedem mulţi turişti, însă *voi...* Arată cu degetul

bronzat spre Demeter, apoi spre Coco, apoi pe Hal. *Voi* sunteţi cei mai cei.

— Mulţumim, zice Demeter râzând, şi până şi Coco pare încântată.

— Motiv pentru care, continuă tata degajat, am dori să-i invităm pe toţi prietenii voştri să vină pe la noi anul viitor. Fiindcă suntem siguri că şi ei sunt *la fel* de încântători ca şi voi.

Îi întinde lui Demeter mai multe broşuri cu Ansters Farm din teanc.

— Daţi de ştire! Spuneţi-le ce bine v-aţi simţit! Avem zece la sută reducere pentru toţi prietenii voştri!

Demeter ia broşurile şi văd limpede că e amuzată de găselniţa tatei.

— Deci suntem cei mai cei oaspeţi de aici, aşa-i? zice, mustăcind.

— *De departe*, răspunde tata cu emfază.

— Deci nu mai oferiţi reducerea asta de zece la sută nimănui altcuiva?

— A...

Tata îi face cu ochiul cu subînţeles.

— Păi n-ar fi corect din partea noastră dacă nu le-am spune secretul şi altor câtorva oaspeţi. Dar sperăm că prietenii *voştri* vor fi cei care vor veni.

Demeter râde.

— Evident.

Întoarce broşura pe toate părţile de câteva ori, o deschide şi se uită la felul în care e alcătuită.

— E bună, zice brusc. Aşa m-am gândit şi prima oară. Foarte atrăgătoare, are un design nemaipomenit... Cine vi le-a făcut?

— E bună, nu-i aşa? Tata pare încântat. Katie a noastră a făcut-o.

— Katie? Demeter pare uşor bulversată. Katie... adică chiar *Katie*?

— Exact.

Tata mă vede.

— Katie, lui Demeter îi place broşura ta!

— Vino încoace! Demeter îmi spune să vin pe un ton poruncitor, şi mă trezesc că picioarele mele o ascultă. Îmi trag părul albastru ondulat peste faţă, şi-mi aşez ochelarii de soare bine pe nas.

Ştiu că păşesc pe un teritoriu periculos. Ar trebui să mă scuz şi să plec. Dar nu pot. Am rămas puţin fără aer, încordată de speranţă. Îmi dau seama că încă mai are efect asupra mea. Încă sunt disperată după câteva vorbe de laudă din partea ei.

Demeter îmi citeşte broşura. Nu doar c-o citeşte, dar o examinează atentă. Îmi priveşte opera foarte serios. De când visez să se întâmple asta?

— Cine a scris textele astea? Bate în broşură cu dosul degetelor.

— Eu.

— Cine a ales fontul şi hârtia?

— Eu.

— Tot ea a făcut şi site-ul, zice tata mândru.

— M-a ajutat un prieten care se pricepe, intervin.

— Dar tu te-ai ocupat de conţinut?

Demeter mă fixează cu ochi mijiţi, gânditori.

— Ei bine, da.

— E un site reuşit, zice Demeter. Iar *asta* e extraordinară. Şi mă pricep, îi spune tatei. Cu asta mă ocup.

— Asta-i Katie a noastră! zice tata şi-mi ciufuleşte părul cu drag. Acum, dacă vreţi să mă scuzaţi...

Îşi strânge broşurile şi se îndreaptă către alt grup de turişti, pe care-i abordează cu aceleaşi cuvinte ca pe Demeter.

— Spune-mi ceva, Katie, zice Demeter, care nu se poate opri din studiat broşura. Ai *studii* în domeniu?

— Îhm. Înghit în sec. Am... studiat designul.

— Ei bine, ai instincte perfecte, zice apăsat. Nici eu nu m-aş fi descurcat mai bine. Katie, cred că ai un talent rar. *Păcat* că juniorii noştri nu sunt la fel de talentaţi.

Mă uit la ea şi simt cum mă furnică tot corpul. Sinceră să fiu, mă simt ca într-o realitate paralelă.

— Lucrez pentru o companie pe nume Cooper Clemmow, continuă Demeter. Ne ocupăm de branding. Uite cartea mea de vizită.

Îmi întinde o carte de vizită Cooper Clemmow şi o ţin tâmp în mână, şi aproape că-mi vine să râd isteric.

— Dacă te gândeşti vreodată să pleci de-aici, să-ţi iei un job în Londra... sună-mă. S-ar putea să-ţi pot oferi o

slujbă. Nu mai fi aşa de speriată, adaugă cu blândeţe. Avem o echipă prietenoasă. Sunt sigură că te-ai integra.

— Mulţumesc, zic, şi simt cum mă lasă vocea. E foarte... Mulţumesc. Însă acum trebuie să...

Mă îndepărtez clătinându-mă pe picioare, intru în casă, traversez bucătăria şi urc în dormitor. Nu mă uit nici în dreapta, nici în stânga. Pun cartea de vizită cu grijă pe pat şi o privesc o clipă. Apoi încep să ţip.

— Nuuuuuuuu!

Mă dau cu capul de tapetul vechi. Mă iau cu mâinile de păr. Ţip iar. Lovesc pernele. Nu pot suporta. Nu pot să cred.

Până la urmă, până la urmă am obţinut ce mi-am dorit mereu. Demeter s-a uitat la munca mea. A lăudat-o. Vrea să-mi ofere o şansă.

Dar la ce naiba îmi mai foloseşte asta acum?

În cele din urmă, mă prăbuşesc gâfâind într-un scaun şi-mi cântăresc opţiunile.

1. Să cobor scările, să mă duc la Demeter şi să-i zic: „Ghici! Sunt eu, Cat!”. La care ea probabil o să se enerveze, o să anuleze oferta de slujbă şi o să le dezvăluie lui Biddy şi tatei că povestea mea „sabatică” e o minciună, şi o să provoace mare tevatură. Un adevărat coşmar.

2. Să-i accept oferta de job, drept „Katie” Brenner. Să fiu dată imediat în vileag, apoi în judecată pentru înşelăciune şi să nu mai găsesc niciodată de lucru. Un adevărat coşmar.

3. Nu sunt sigură că există şi a treia variantă.

Gândurile mi se învârtejesc în cap într-un ritm dement, vreme de o jumătate de oră. Însă nu găsesc nicio soluţie; pur şi simplu simt cum creierul îmi amorţeşte, oboseşte şi se tâmpeşte. Şi Biddy o să aibă nevoie de ajutor. Aşa că mă dezmeticesc cu greu, cobor scările şi încep să curăţ cartofi, ceea ce îmi place şi mă linişteşte.

Sau cel puţin aşa e până când tata intră în bucătărie, fluierând vesel şi punându-şi pălăria de „nenea fermierul Mick”, pentru spectacolul de magie pe care-l ţine mai târziu. (Nu le are *deloc* cu magia. Dar din fericire, copiii cred că e amuzant orice ar face, iar adulţii sunt bucuroşi că odraslele lor se distrează.)

— Lui Demeter îi place ce-ai făcut, nu-i aşa? zice când mă vede. Ştiam noi că eşti talentată!

— Despre ce vorbiţi? Biddy ridică ochii interesată de la foaia pe care tocmai o aranjează frumos deasupra plăcintei.

— Demeter. E expertă în broşuri, se pare. I-am spus: Katie a făcut-o. Trebuia să-i vezi faţa.

— Vai, Katie! zice Biddy încântată. E nemaipomenit! I-ai spus despre jobul tău de la Londra, scumpa mea? adaugă inocentă. Poate că voi două ar trebui... cum se zice. Să vă-mprieteniţi.

Mă panichez foarte tare.

— Nu! aproape ţip. Adică nu se cade. Femeia e în vacanţă. O să-i păstrez cartea de vizită şi o s-o contactez mai târziu.

— Mai târziu? Biddy pare îndoită. Scumpa mea, în locul tău n-aş amâna momentul. Poate că uită de tine. Uite, dacă ţi-e nu ştiu cum, aduc eu vorba. Cum ziceai că se numeşte firma pentru care lucrezi? Cooper Clemmow. Am zis bine?

Simt că leşin. Nu se poate întâmpla asta. *Nu se poate* ca Biddy să înceapă să-i spună lui Demeter cum am eu un job de top la o firmă din Londra pe nume Cooper Clemmow.

— Nu! repet disperată. Uite ce e, oamenii ăştia din Londra sunt foarte stresaţi şi le sare ţandăra din orice. Au venit aici să se relaxeze şi să se rupă de toate. Dacă aduci vorba despre muncă atunci când sunt în vacanţă o să-ţi poarte pică. O să... o să scrie asta şi pe TripAdvisor! zic înnebunită, şi văd cum Biddy e scuturată de un fior de spaimă.

TripAdvisor e de groază. Până acum avem trei recenzii, şi toate au fost pline de laude, dar ştim cu toţii că lucrurile o pot lua razna oricând.

— Cred că are dreptate, draga mea, îi spune tata lui Biddy. Nu trebuie să părem prea agresivi.

— Exact! E foarte, foarte important.

Mă străduiesc să-i întipăresc asta lui Biddy în minte.

— *Să nu* îi pomeneşti de serviciu lui Demeter. *Să n-o întrebi* unde lucrează. Şi să nu... Mi se face rău numai când mă gândesc. *Să nu pomeneşti de* Cooper Clemmow.

Mă apuc iar să curăţ cartofi, cuprinsă de un soi de slăbiciune. A fost cât p-aci. Pericolul încă *n-a trecut*. Riscul există. Orice i-aş spune lui Biddy, e posibil ca ea să tot simtă nevoia să se laude la Demeter cu slujba mea importantă de la Londra. Cu un singur cuvânt greşit, totul ar putea ieşi la iveală. O, Doamne... Închid ochii, respirând cu greutate. Oare ar trebui să-mi deschid inima? Să le spun lui Biddy şi tatei tot adevărul? Dar o să fie *atât* de supăraţi, şi şi aşa au destule pe cap...

— Katie? Vocea lui Biddy mă face să tresar. Draga mea, cred c-ai curăţat destul cartoful ăla, zice râzând şi cobor privirea ca în transă. Am curăţat acelaşi cartof până când a ajuns cât o pietricică.

— Ai dreptate. Mă forţez să zâmbesc. Mă gândeam aiurea.

— Apropo, adaugă Biddy, am tot vrut să-ţi spun. Ia ghici? Mâine soseşte primul nostru turist B&B!

— A, super! zic, fericită să fiu distrasă de altceva câteva clipe. E o veste nemaipomenită!

Camera B&B este proiectul lui Biddy. A fost ideea ei să avem o cameră „de rezervă” în casă pentru eventualitatea că vor exista oameni care nu vor dori să doarmă în camping. E o cameră de la parter, cu intrare proprie – de fapt, pe vremuri era o sufragerie pe care nu prea foloseam. Biddy a vopsit-o cu vopsea Farrow & Ball

(sfatul meu), iar tata a transformat toaleta de afară într-o mică baie cu duş şi a unit-o cu camera, care are aşternuturi cu 400 de fire, cum au şi iurtele.

— Cine e? întreb. Stă mult?

— Doar o noapte, zice Biddy. E un bărbat şi cred că vrea să vadă iurtele sau aşa ceva. Ar fi vrut să stea la iurtă, de fapt, dar i-am spus că sunt ocupate.

— Vrea să facă vreo activitate?

— A... Biddy pare tulburată. N-am întrebat. Ei bine, o să aflăm când vine. Ciudat nume mai are. Astalis. Citeşte ce-a notat. O fi corect? Astalis?

Preţ de un moment, îmi cade tot cerul în cap.

— Astalis? repet, cu un glas care nu pare al meu.

— Alex Astalis. Biddy se încruntă. Mă întreb dac-o avea vreo legătură cu individul ăla bogat Astalis... Cum îl cheamă...

Alex vine aici. De ce vine aici? Apoi, o clipă mai târziu, ştiu *precis* de ce vine aici.

— Când... Încerc să-mi păstrez cumpătul. Când a sunat exact?

— Mai devreme, zice Biddy. Pe la două jumate.

Două jumate. La vreo zece minute după ce James i-a spus lui Demeter că pleacă. Mi-o amintesc pe Demeter aşezată la masa de prânz, scriind un SMS, cu un început de zâmbet pe buze. N-a pierdut vremea, nu? N-a pierdut nicio clipă.

— Sper c-o să i se pară confortabil patul, freamătă Biddy. Mie mi s-a părut cam tare, dar taică-tu a zis că e în regulă...

— Sunt sigură c-o să fie OK, zic ca amorţită.

N-o să-i trebuiască patul, îmi vine să-i zic. *N-o să aibă nevoie de cameră. O să stea toată noaptea în iurtă, cu Demeter.*

Deci eu, ca o fraieră, începusem să o privesc cu milă, gândindu-mă că n-are o viaţă uşoară, şi ea – uite ce face. În clipa în care soţul ei dispare din peisaj, ea îşi şi aduce iubitul. N-a aşteptat *măcar o jumătate de oră* după ce James a sărutat-o şi i-a spus c-o iubeşte. E o nesimţită, o *nesimţită* egoistă...

Şi acum mă chinui singură, închipuindu-mi-i pe Alex şi pe Demeter în iurtă. Cu lumânări aprinse. Zvârcolindu-se atletic pe blana de oaie. Am respiraţia precipitată, cu icnete de furie. Mă simt ca un cazan de furie şi frustrare... şi, OK, invidie. Puţină invidie.

Destul de multă invidie.

Şi apoi tresar panicată. Fir-ar! Dacă Alex mă recunoaşte? El n-are probleme cu memoria, cum are Demeter. El e mai pe fază. Nu pot să-i apar în cale, sub nicio formă sau înfăţişare, sau totul o să explodeze *cu adevărat*...

OK. Nu te mai speria aşa. O să fie bine. Va trebui să zic că-s bolnavă sau aşa ceva. Oricum, nu vreau să-l văd; nu-mi pot închipui ceva mai rău de atât.

— La ce oră vine? întreb, pe un ton cât pot de firesc. Tipul ăsta, Astalis?

— Abia pe la unşpe. E destul timp să aranjăm camera.

Biddy îmi zâmbeşte.

— Şi ce faci cu Demeter? Mi-a spus că-i pregăteşti o altă activitate special pentru ea. Sunteţi de comă amândouă!

Mă uit la ea, iar creierul îmi lucrează la greu. Am uitat complet de activitatea ei specială. Am uitat că era vorba să petrec încă o dimineaţă cu Demeter. Ceva „drăguţ”, mi-am promis. Ceva „amuzant”. Mă rog, asta a fost înainte să ştiu ce ticăloasă egoistă, manipulatoare şi cu două feţe e.

— Vrei să faceţi o prăjitură? sugerează Biddy. La asta te-aş putea ajuta şi eu.

Însă eu clatin fără grabă din cap.

— Nu, nu-ţi face griji. O să găsesc eu ceva. Îi zâmbesc blând. S-ar putea să fie ultima activitate a lui Demeter cu mine. Vreau să mă gândesc la ceva absolut *perfect*.

Capitolul cincisprezece

Mă întâlnesc cu Demeter la ora zece a doua zi dimineaţă, cu cea mai veselă, prietenoasă, gen „bună dimineaţa, dragi turişti”, mină posibilă. Ea e îmbrăcată într-un maiou gri şi şort denim exact ca al lui Coco, şi are bocanci Hunter. (I-am spus să poarte ceva potrivit pentru mers pe jos.) Adevărul e că are picioare destul de lucrate. Fireşte

că are. Probabil se gândeşte că arată exact ca Kate Moss la Glastonbury. Probabil poartă şortul ăsta de adolescentă ca să arate supersexy pentru Alex.

Simt un acces de ură, amar ca fierea, dar reuşesc să-l maschez cu un surâs.

— Aşa! O salut. Demeter! Bine ai venit la plimbarea noastră în natură, gândită special pentru tine. O să mergem în pădure, ne dezmorţim picioarele şi vedem viaţa sălbatică în toată varietatea ei. Sună bine?

— Da, e OK. Demeter nu pare prea convinsă. Sunt multe de văzut în pădure?

— A, da, spun cu un zâmbet plăcut. Nu-ţi face griji. N-o să te plictiseşti. Ai cremă de protecţie solară? adaug. E cald azi.

Nu e doar cald, e arşiţă. Biddy i-a dat pe toţi copiii cu cremă de protecţie mai devreme şi le-a făcut nişte îngheţate pe băţ, care o să fie gata pentru prânz.

— M-am dat deja cu factor cincizeci, zice Demeter semeaţă. Folosesc acest brand *minunat*, de la Space NK; are ulei neroli şi lapte de argan...

— Perfect, o întrerup înainte să apuce să-mi facă iar capul calendar. Să pornim, atunci.

N-am pomenit de cremă de protecţie decât ca totul să pară profesionist. Acolo unde merge ea, n-are nevoie de cremă cu factor de protecţie. Ha-ha-ha-ha! O conduc cu pas alert prin câmp, simţind cum îmi pompează la greu sângele prin vene. În dimineaţa asta sunt un pic agitată.

M-am trezit la ora cinci, complet vioaie, gândindu-mă doar la Demeter.

Şi la Alex. La amândoi, cred.

OK, recunosc: aveam în cap doar imagini cu Alex, iar Demeter apărea şi ea când şi când. Ceea ce e *ridicol.* E un tip pe care l-am întâlnit doar de câteva ori. Un tip care probabil a uitat deja că exist. De ce m-aş gândi la el? De ce mă simt oare atât de... cum mă simt, oare?

Trădată. Aşa mă simt, îmi dau seama. Mă simt trădată că a ales pe cineva ca Demeter, care e atât de măritată, atât de nepotrivită, atât de *Demeter.* Când ar fi putut avea...

Bine. OK. Ştiu că poate părea complet aiurea, dar uite care-i treaba. Nu zic doar *Vai, ce păcat că nu s-a îndrăgostit de mineee...* Adică, evident că-mi doresc asta, oarecum. Dar e mai mult de-atât. E ceva de genul: *Alex, chiar eşti genul căruia îi place cineva ca Demeter? Fiindcă nu pricep. Ea nu are umorul tău. N-are lejeritatea ta exuberantă, insolenţa să trăiască liberă ca pasărea cerului. Nu văd nimic care să vă lege. Pur şi simplu nu pot, nu pot, nu pot...*

— Poftim? zice Demeter şi îmi dau seama că zic în şoaptă „Nu pot”.

— A, e doar o rugăciune Vedari, zic grăbită. Mă ajută să mă concentrez. Fii te rog cu ochii în patru după şoareci de câmp.

— Şoareci de câmp! exclamă Demeter.

— Sunt nişte vietăţi micuţe, cam ca şoarecii, dar mult mai speciali. Încuviinţez. Şi pe câmpul asta sunt din plin.

Nu există nicio şansă să zărească vreun şoarece de câmp, dar măcar o să mă lase o vreme în pace. Şi aşa şi e, înaintăm în tăcere, în vreme ce Demeter se uită cu mare atenţie în jur.

— Aşa! Când ajungem la marginea pădurii, mă întorc spre ea, ca un conducător de grup. Bun venit în pădurea Ansters. Aici se găseşte o mare biodiversitate de animale, plante şi chiar peşti, care trăiesc în armonie.

— Peşti? întreabă Demeter şi eu încuviinţez.

— În pădure sunt izvoare şi lacuri în care trăiesc mai multe specii rare.

Ceea ce, în fine, e probabil adevărat. Mă rog.

Am ales deliberat zona cea mai deasă şi mai încâlcită a pădurii, iar Demeter priveşte rugii îngrijorată. Ei bine, mare *idioată* a mai fost să se îmbrace în şort.

— Au! se aude brusc vocea lui Demeter. M-a înţepat o urzică!

— Ghinion, zic cu blândeţe. În timp ce înaintăm, nu mă pot abţine să nu adaug: Chestia cu urzicile e *să le apuci bine*. Apucă bine urzica[8] şi totul o să fie bine. Nu crezi?

Nu-mi dau seama dacă Demeter s-a prins sau nu. Se uită lung la poteca acoperită de vegetaţie din faţa ei şi pare stresată la culme.

---

[8] Joc de cuvinte în original, referindu-se la titlul cărţii recomandate de Demeter în scena concedierii – *Prinde taurul de coarne*. Expresia în limba engleză este *Grasp the nettle* = Apucă bine urzica.

— Nu te teme, îi zic pe un ton liniştitor. O să croiesc eu drum prin hăţiş. Stai aproape în urma mea şi o să fie mai uşor.

Iau un băţ lung şi subţire şi încep să lovesc cu el în tufişuri, cu o mişcare atât de viguroasă şi de circulară, încât o ating, aparent fără să vreau, şi pe Demeter pe picior.

— Au! ţipă.

— Vai, *scuze*, spun cu un glas nevinovat. Zău că n-am vrut să fac asta. Hai să mergem mai departe. Uită-te în jur şi ai să vezi mesteceni, velnişi şi platani, dar şi stejari.

Am lăsat-o cam o jumătate de minut să se uite la copaci, apoi am continuat:

— Şi, ce faci diseară, Demeter? Eşti doar tu cu copiii, nu? Cred că eşti foarte tristă acum, că soţul tău e plecat. Te simţi atât de singură, în iurta ta. Doar tu, singură, singurică.

În timp ce vorbesc, simt cum fierb de ciudă. *Uite* la ea, în şortul ei din denim, pregătită să se bronzeze, în aşteptarea partidei de sex fierbinte de diseară.

— Da; e mare păcat. Asta e, se mai întâmplă, zice Demeter ridicând din umeri. Se uită cu atenţie la copacii din jur. Deci care e platan?

— Vreau să spun, aţi venit aici ca *familie*. Fac un efort de-a dreptul dureros să-i zâmbesc, căci obrajii încep să-mi tremure. Cu soţul tău minunat, căruia i-ai făcut jurămintele alea speciale. De când sunteţi căsătoriţi?

— Poftim? Demeter pare nedumerită. Îhm... optişpe ani. Ba nu, nouăşpe.

— Nouăsprezece ani! Felicitări! Cred că îl iubeşti foarte, *foarte* mult!

— Păi... da, zice Demeter, cu un aer perplex. Adică, sigur, avem şi noi momente mai bune şi mai proaste...

— Sigur că da. Cu toţii avem, nu-i aşa?

Râd strident. Tot timpul ăsta, am reuşit să-mi păstrez calmul aparent în faţa lui Demeter. Însă azi simt că nu mai rezist.

— Ziceai că sunt multe specii interesante de păsări în pădure? întreabă Demeter, cu expresia ei „alertă şi inteligentă" care mă calcă *efectiv* pe nervi.

— O, da, zic, respirând precipitat. Absolut. În timp ce o cioară îşi ia zborul dintr-un copac, arăt în sus. Uite! Ai văzut-o?

— Nu! zice Demeter, şi-şi înalţă imediat gâtul. Ce era?

— O pasăre foarte rară, zic. Cu adevărat rară. Lăudărosul... cu creastă.

Eram cât p-aci să zic „Demeter cu creastă".

— E înrudită cu păsările cântătoare, dar e mult mai rară, îi spun. Răpitoare. O pasăre foarte dăunătoare, foarte rea.

— Pe bune? Demeter pare fascinată.

— O, da. Începe să-i îndrug verzi şi uscate. Împinge femelele tinere din calea ei şi nu le lasă să-şi facă cuib. Nu vrei să te întâlneşti cu ea în sălbăticie E diabolică. Egoistă. E adevărat, *arată* foarte bine. Are penajul foarte

frumos şi îngrijit. Dar e foarte vicleană. Foarte pretenţioasă.

— Cum poate o pasăre să fie pretenţioasă? Demeter pare perplexă.

— Se curăţă întruna cu ciocul, zic după un timp. Şi pe urmă le scoate ochii celorlalte păsări.

— O, *Doamne*! Pare că mai are puţin şi i se face rău.

— Fiindcă ea trebuie să fie cea mai cea pasăre. Ea trebuie să aibă tot. Nu-i pasă dacă celelalte păsări din pădure abia îşi duc zilele. Fac o pauză. Dar apoi, atunci când ea e cu garda jos şi vulnerabilă, celelalte păsări se răzbună pe ea.

— Cum? Demeter pare extrem de prinsă de poveste.

— Au şi ele mijloacele lor, zic cu un zâmbet blând. Aştept să mă mai întrebe ceva, dar n-o face. În loc de asta, mă priveşte ciudat, cântărindu-mă din ochi.

— Aseară am răsfoit o carte despre păsările din zonă, zice fără grabă. Nu scria nimic despre lăudărosul cu creastă.

— Păi, cum ţi-am zis, e foarte rară. Una dintre cele mai rare păsări ale noaste. Continuăm?

Îi fac semn să mă urmeze, însă n-o face. Ochii ei mă examinează atent, parcă m-ar vedea pentru prima oară. O, Doamne, sper că nu bănuieşte ceva! Oare am exagerat cu lăudărosul cu creastă?

— Ai locuit mereu la ţară? mă întreabă.

— O, da! Râd, uşurată că mă pot replia. M-am născut la fermă, adaug, îngroşându-mi şi mai tare r-ul. Poţi să-i

ceri tatei să-ţi arate semnele de pe peretele bucătăriei, pe care mi-am însemnat înălţimea de-a lungul anilor. Asta-i casa mea.

— Înţeleg. Demeter pare doar parţial satisfăcută de vorbele mele, dar porneşte iar în urma mea.

— Cred că doreşti să vezi şi bălţile, îi spun peste umăr. Sunt multe vietăţi sălbatice acolo. Te duc acum.

Toată lumea le spune „bălţi”, dar de fapt e una singură. Una destul de mare, destul de adâncă şi chiar lângă ea încă una, mai puţin adâncă, şi care câteodată e baltă, altă dată mlaştină. În perioada asta a anului e mlaştină. Noroi de circa un metru, plin de broaşte şi acoperit cu bălării de un verde aprins.

Şi într-acolo se îndreaptă Demeter, fie că ştie, fie că nu. Vreau s-o văd tencuită toată cu noroi, cu mătasea-broaştei prelingându-i-se de pe corp, urlând de furie şi apoi – răzbunarea absolută – imortalizată într-o poză virală, pe care sunt sigură că Flora o va răspândi cu *mare* plăcere în lumea largă. Am telefonul în buzunar, acoperit într-un plastic protector. Sunt pregătită. Singura problemă e cum am s-o fac să intre în mlaştină. Însă, chiar dacă trebuie să mă arunc eu întâi, tot o fac.

Respir tot mai precipitat în timp ce ne apropiem. Îmi ţiuie urechile; tresar la fiecare zgomot venit dinspre copaci. Din când în când, am câte un spasm nervos şi mă gândesc: *Oare chiar vreau să fac asta?*

Oare ar fi mai bine să ne întoarcem la fermă?

Însă apoi mi-o amintesc pe Demeter tastând pe telefon cu zâmbetul ăla încrezut, chemându-l la ea pe Alex, ca şi cum ar comanda mâncare la pachet, în clipa în care soţul ei a dispărut. Cum m-a pus să-i vopsesc rădăcinile... cum m-a îngropat în cutii întregi de chestionare... cum s-a plâns de trafic, deşi stă foarte aproape de slujbă... Cum s-a uitat lung la mine în liftul de la Cooper Clemmow. Nici măcar nu-şi *amintea* dacă m-a concediat, fiindcă, hei, cât contează viaţa unei fete nou angajate, care stă mică într-un colţ?

Şi eu care începusem să o privesc cu milă – Doamne, ce glumă bună. *Ea n-are nevoie de mila mea. Pe bune, uită-te la ea.* Îi privesc picioarele lungi, încălţate în bocanci de designer, mersul încrezător, gen eu-sânt-şefa. Dacă a avut cu adevărat un scurt moment de vulnerabilitate, a trecut de mult, şi am fost o proastă să-i cad în plasă. Fiindcă Demeter a fost mereu expertă în a se folosi de alţii pentru a-şi aranja propria viaţă. A plecat soţul? Nu-i nimic, îţi chemi repede iubitul. Ai şters un e-mail important? Îţi pui asistenta să rezolve situaţia. Cum face, cum nu face, mereu reuşeşte să iasă cu bine din orice situaţie.

Până azi.

— Somersetul are nişte păsări incredibile, zic, conducând-o către bălţi. Sunt o mulţime de specii rare aici, aşa că, în timp ce mergem, ar trebui să te uiţi în sus, în permanenţă. Uită-te *în sus*.

Şi nu jos, la picioarele noastre. Nu în jos, la noroiul şi la uleiul alunecos pe care s-ar putea să-l fi presărat eu aici mai devreme.

În timp ce înconjurăm un pâlc de tufişuri, în faţa noastră se văd bălţile. Mlaştina e o zonă acoperită cu mătasea-broaştei, verde-lime. N-ar putea arăta mai sclipitoare şi mai neatrăgătoare. Nu e nici ţipenie.

Toţi ceilalţi turişti sunt la kilometri distanţă de noi şi caută ciuperci în Warreton Forest, şi nimeni altcineva nu poate ajunge în această pădure. Liniştea din jurul nostru e sinistră şi rău prevestitoare. Aud doar respiraţia mea şi paşii noştri pe pământul tot mai noroios, ce coboară spre mlaştină.

— Priveşte în sus, o tot îndemn. Priveşte în sus.

Totul devine mocirlos. Şi foarte alunecos, chiar şi fără uleiul de cânepă. E OK, atât timp cât ai grijă, nu mergi prea repede şi nici măcar nu-ţi *trece prin cap* să alergi.

Aşa că tocmai am s-o pun pe Demeter să alerge.

— Vaai! şoptesc cu încântare bruscă. Ai văzut pescăruşii albaştri? Sunt milioane! Grăbeşte-te!

Accelerez ca şi cum aş alerga, deşi am mare grijă să-mi pun picioarele ferm pe pământ şi să nu-mi pierd echilibrul.

— Ia-o tu înainte. Mă întorc şi fac un gest de generozitate spre Demeter. Treci în faţa mea. Dar grăbeşte-te! Grăbeşte-te!

Demeter începe să fugă în vârful picioarelor, ca o clientă la reducerile de la Harrods, cu ochii la cer,

prinzând elan. Nu observă momentul în care pământul mlăştinos se preschimbă în ulei alunecos. Nici măcar nu observă clipa în care începe să alunece – până când tălpile ei ating, în fine, zona cea mai uleioasă, şi nu are nici cea mai mică şansă. Alunecă în direcţia mlaştinii, dând din braţe, arătând ca un om care se dă cu placa pe zăpadă, fără să aibă habar cum se face.

— O, Doamne! icneşte. O, Doamne... Dumnezeule!

— Ai grijă! strig veselă. Cam alunecă... Vai, *nu*!

O privesc cu mare atenţie, fără să clipesc măcar. Vreau să savurez scena din plin. Vreau să văd fiecare moment: Demeter fluturând din braţe panicată... Demeter alunecând de pe mal... Demeter în aer... Groaza ei când îşi dă seama ce se întâmplă...

Şi Demeter aterizând în mlaştină. Fără un pleoscăit propriu-zis, ci mai degrabă cu o bufnitură, ca un bolovan. E aproape un metru de nămol vâscos şi, în timp ce se prăbuşeşte, nămolul împroaşcă totul în jur, sărindu-i pe faţă şi în păr. Are mătasea-broaştei în păr şi pe obraji, şi văd acum şi un soi de cărăbuş plimbându-i-se pe umăr.

Da! Mai bine de-atât *nu* se putea. Uite la ea!

Imediat încearcă să se ridice în picioare, însă nu-i aşa de simplu – şi cade de câteva ori până când reuşeşte. Însă în clipa asta e deja în mijlocul mlaştinii şi, dacă aş vrea să fac poza perfectă, asta ar fi. Demeter udă fleaşcă, plină de noroi, penibilă şi furioasă.

— Ajută-mă! Flutură o mână spre mine, indignată. M-am împotmolit!

— Vai de mine! strig, scoţându-mi telefonul. Încercând să-mi ascund euforia, fac câteva poze, apoi îmi bag telefonul bine în husa de plastic.

— Ce faci? strigă Demeter.

— Vin să te ajut, îi zic pe un ton liniştitor. Ştii, ar trebui să ai grijă în preajma mlaştinilor. N-ar trebui să te grăbeşti niciodată.

— Dar tu mi-ai spus să mă grăbesc! explodează Demeter. Tu ai zis „grăbeşte-te!”.

— Nu contează. În curând, o să ajungi înapoi în iurta ta. Haide, îi fac semn.

— Sunt împotmolită, repetă Demeter, privindu-mă acuzator. Mi s-au împotmolit tălpile în nămol.

— Ridică piciorul.

Îi arăt de pe margine cum să facă şi Demeter mă ascultă – însă, în clipa în care îşi scoate cu greu piciorul, nu mai are bocanc.

— Rahat! zice, dând iar din braţe neajutorată. Gheata mea! Unde mi-e gheata?

Of, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ţi-o găsesc eu, zic, simţindu-mă precum mama unui puşti de trei ani. Mă arunc în mlaştină, ajung la Demeter şi încep să caut în jurul ei în noroi după bocanc. În vremea asta, Demeter stă într-un picior, ţinându-se de braţul meu. Poftim. Pescuiesc bocancul căzut. Mergem?

Mă întorc spre mal, însă Demeter nu mă urmează.

— De ce mi-ai spus să mă grăbesc? mă întreabă pe un ton egal şi de rău augur. *Ai vrut* să cad?

Mă trece un mic fior de spaimă, pe care-l înăbuş. Nu poate dovedi nimic.

— Sigur că nu! De ce-aş vrea aşa ceva?

— Nu ştiu, zice Demeter cu acelaşi ton de rău augur. Dar e ciudat, nu? Şi mai ştii ceva? Simt că *te ştiu* de undeva.

Îmi scrutează chipul şi-mi aplec repede capul, încercând să mă ascund după şapca de baseball.

— E ridicol ce spui. Pufnesc repede în râs. Eu mi-s o fată din Zummerzet. N-am fo' în viaţa mea în oraşu' cel' de-i zice Londra. Nu ştiu nici unde-i Chiswick.

— Ce-ţi veni cu Chiswick? se răţoieşte la mine Demeter.

Îmi vine să-mi trag una în cap. Fir-ar! Sunt o proastă! Îmi pierd concentrarea.

— N-ai zis că lucrezi în Chiswick? răspund cât de degajată pot. Cam pe-acoloşa?

— Nu, n-am vorbit niciodată de asta.

Demeter mă strânge atât de tare de încheietură, că mă doare.

— Cine naiba *eşti*?

— Sunt Katie! Încerc să scap din strânsoarea ei. Hai, hai să mergem să bem un ceai bun şi să mâncăm nişte biscuiţi de casă... sau prăjituri... sau tarte cu gem...

— Tu îmi ascunzi ceva. Demeter mă strânge furioasă şi-mi pierd echilibrul.

— Aaaa!

Aterizez în mlaştină şi simt nămol împroşcându-mă pe faţă. O, Doamne, ce *oribil*! Mă ridic pe jumătate, mă şterg la ochi şi mă uit furioasă la Demeter. Toată stăpânirea mea a dispărut. Mă simt ca şi cum sfoara cu care ţineam zmeul s-a rupt; zmeul se ridică spre cer.

— Să nu *îndrăzneşti* să faci asta! Arunc cu nămol în ea.

— *Tu* să nu îndrăzneşti! Demeter aruncă şi ea cu nămol. Nu ştiu ce ai de gând, dar...

— N-am nimic de gând!

Mă târăsc spre mal şi-mi bag capul în apa curată din balta de lângă, încercând să-mi temperez puseul de adrenalină. OK. Repliază-te. *Nu* ăsta era planul. Trebuie să nu-mi pierd cumpătul. O fi Demeter, dar e şi oaspete la noi. Nu pot să mă bat în nămol cu ea. Adică, n-ar da bine deloc pe TripAdvisor.

Deşi – cine o s-o creadă pe ea, şi nu pe mine? Zic şi eu. La o adică.

Puţin mai calmă acum, ridic capul din apă. Am faţa curată, tot noroiul a dispărut. Şapca de baseball mi-a dispărut şi ea pe undeva, dar nu contează. Îmi dau părul ud pe spate şi mi-l prind într-un coc. Aşa. Sunt iar ghidul turistic profesionist.

— OK. Mă întorc spre Demeter. Păi cred c-ar fi bine să punem punct aici plimbării noastre prin natură. Îmi cer scuze pentru orice...

— Stai, zice ea, cu glasul brusc tremurător. Stai pe loc! *Cath...*

De spaimă, îmi simt maţele învârtindu-mi-se în burtă.

— Nu, *Cat*, se corectează Demeter, cu ochi sfredelitori. *Cat.* Am dreptate?

— Cine-i Cat? Reuşesc să-i răspund fără ca glasul să-mi trădeze emoţia.

— Încetează! Tonul lui Demeter e atât de tăios, că aproape tremur. Cat Brenner. Tu eşti, nu-i aşa? Acum înţeleg.

Îmi dau seama, cu o revelaţie subită, că mi-am distrus fără să vreau masca. Şapca şi machiajul şi părul cârlionţat s-au dus. Cum de am putut să fiu atât de *proastă*?

Preţ de câteva secunde, în care sunt încremenită, îmi trec înnebunită în revistă opţiunile. Să neg... să fug... altceva...

— OK, eu sunt, zic într-un final, încercând să-mi iau un ton degajat. Mi-am schimbat prenumele. E împotriva legii?

O cioară trece pe lângă noi croncănind, dar niciuna din noi nu se mişcă. Stăm amândouă nemişcate în mocirlă, acoperite de nămol, fixându-ne una pe alta de parcă viaţa s-ar fi oprit brusc. Sângele îmi pulsează în vene, sunt îngrozită, dar simt şi o uşurare ciudată. Măcar acum ştie. Acum *ştie.*

Demeter are din nou privirea aia a ei sfredelitoare, gen lumea-asta-a-luat-o-razna. Mă priveşte lung, apoi se încruntă, apoi se uită în gol absentă, de parcă ar încerca să-şi amintească ceva.

În momentul ăsta se poate întâmpla orice. Orice. Sunt aproape uşurată.

— OK, nu pricep, zice Demeter şi văd că încearcă să rămână calmă, deşi nu-i e uşor. Nu pricep. *Încerc* să înţeleg, *încerc* să pun toate lucrurile cap la cap, dar nu reuşeşc. Ce *naiba* se petrece aici?

— Nimic.

— M-ai făcut să cad în mlaştină! Demeter începe să se agite. Mi-ai spus să mă grăbesc, ca să cad. Ai ceva *împotriva* mea?

Pare atât de uimită, atât de *aterizată aici din alt film*, că trag aer în piept adânc. Dacă am ceva *împotriva* ei? Cu ce să încep?

— Şi m-ai lovit şi cu băţul! exclamă, înainte să apuc să zic ceva. Şi asta tot intenţionat. Toată dimineaţa asta a fost o vendetă, nu-i aşa? Toată *săptămâna* asta a fost o vendetă?

O văd cum se gândeşte, îşi aduce aminte, analizează tot, până când privirea i se fixează brusc suspicioasă asupra mea.

— Dumnezeule mare! Chiar există Vedari?

— Evident că nu există o asemenea prostie! explodez de atâta frustrare acumulată. Doar o fiţoasă plină de ifose, care vrea să încerce ea prima orice, putea să pună botul la aşa ceva! De tot râsul! A fost destul să *aduc vorba* despre Gwyneth Paltrow şi ai căzut imediat în plasă!

— Dar site-ul?

— Da, corect. Încuviinţez cu satisfacţie. E bun, nu?

Simt un fior de satisfacţie când o văd cum îi cade faţa. *Ha! Ţi-am făcut-o.*

— Înţeleg, zice Demeter, pe acelaşi ton stăpânit şi egal. Deci m-ai luat de proastă. Ei bine, felicitări, Cat sau Katie sau cum te numeşti. Însă ceea ce tot nu pricep e: de ce? Fiindc-ai rămas fără slujbă? Mă învinovăţeşti pe mine pentru asta? Fiindcă, unu la mână, *n-a fost* vina mea şi doi, cum ţi-am spus la momentul respectiv, să-ţi pierzi slujba nu e *chiar* sfârşitul lumii.

Se îndreaptă cât poate de spate, având în vedere că e în mlaştină, jucând rolul de şefă înţelegătoare, luată peste picior, şi spumeg iar de furie.

— Ştii ceva, Demeter? zic, privind-o cât pot de demnă. Când n-ai niciun ban şi mai degrabă ai muri decât să le ceri bani alor tăi, să-ţi pierzi slujba cam *e* sfârşitul lumii.

— Prostii! zice Demeter cu asprime. O să-ţi găseşti altă slujbă.

— Am aplicat la nu ştiu câte! Şi n-am găsit nimic! Cel puţin, niciuna cu bani. Dar eu nu sunt Flora; nu-mi *permit* să muncesc gratis. Tot ce mi-am dorit a fost să trăiesc la Londra şi în ziua aia visul meu s-a spulberat, şi fireşte că n-a fost vina ta. Însă *a fost* vina ta că nici măcar nu mai ştiai dacă m-ai concediat sau nu! Ridic vocea supărată. Viaţa mea era în mâinile tale şi nici măcar nu-ţi *aminteai*! Mă priveai cu o expresie de genul „Vaai, persoană nou angajată al cărei nume nu mi-l amintesc, ţi-am distrus sau nu viaţa azi? Te rog, adu-mi aminte”.

— Bine, zice Demeter după o pauză. Sunt de acord. Comportamentul meu a fost... nefericit. Aveam nişte probleme pe vremea aia...

— Ce probleme puteai să ai? mă dezlănţui. Tu ai viaţa perfectă! Ai tot ce vrei!

— Despre ce *vorbeşti*? Demeter mă priveşte lung.

— Ei, hai! explodez. Nu mă mai privi aşa! Ai viaţa perfectă! Ai o slujbă, ai soţ, iubit, copii, bani, arăţi bine, ai haine la modă, ai prieteni vedete, eşti invitată la petreceri, ai o coafură de invidiat, uşă la intrare de la Farrow and Ball, cu trepte superbe până la ea, vacanţe... Rămân fără aer. Vreau să zic, tu ai tot. Şi stai în faţa mea şi mă priveşti cu o expresie de genul „Ce viaţă perfectă!!!”...

Se lasă altă tăcere.

Îmi aud respiraţia precipitată; n-am răbufnit niciodată în halul ăsta în pădure, în viaţa mea. Apoi Demeter înaintează cu greutate prin mlaştină spre mine. Are faţa încă tencuită cu nămol, dar văd în ochii ei licărind furia.

— OK, *Katie*, se răsteşte la mine. Vrei viaţa mea perfectă? Vrei să ştii adevărul despre viaţa mea perfectă? Sunt mereu obosită. *În permanenţă*. Soţul meu şi cu mine facem un efort supraomenesc să ne găsim puţin timp pentru noi în ciuda slujbelor solicitante, dar avem nevoie de bani fiindcă, da, ne-am cumpărat o casă imensă, cu un credit imens, care nu ne lasă să respirăm şi, da, am şi renovat-o, ceea ce a fost probabil o greşeală, dar toată lumea mai greşeşte, nu? Mă duc la deschideri de

restaurante ca să-mi fac relaţii pentru slujbă. Iau parte la jurii din acelaşi motiv. Mă duc la petreceri din acelaşi motiv. Port tocuri care îmi dau dureri de spate şi mă uit la ceas la fiecare jumătate de oră, dorindu-mi să scap de unde sunt.

Mă holbez la ea perplexă. Îmi aduc aminte de cutiile Net-A-Porter, de fotografiile de pe Instagram, de mesajele degajate de pe Twitter. Demeter aici, acolo şi peste tot, superbă şi strălucitoare. Nici într-o mie de ani nu m-aş fi gândit că *nu-i face plăcere.*

— N-am niciodată timp să mă văd cu prietenii, continuă Demeter fără să clipească. De fiecare dată când ajung târziu acasă, copiii mei îmi reproşează. Am ratat atât de multe momente de viaţa lor, că aş plânge dacă mi-ar folosi la ceva, dar în privinţa asta plânsul nu m-ar ajuta la nimic. Sunt o femeie care nu mai e tânără, într-un domeniu care aparţine tinerilor şi într-o zi chestia asta o să mă lase fără slujbă. Aşa cum ştii, am deja păr alb. Şi cred că mă paşte demenţa. Aşa că mai lasă-mă cu „viaţa perfectă”.

— *Demenţa?* Mă holbez la ea.

— A, şi treptele alea de care-ai pomenit... Urăsc blestematele alea de trepte mai mult decât orice altceva pe lume.

Demeter începe să tremure. Pare să fi atins un nou nivel de mânie.

— Ai încercat vreodată să urci un cărucior pe nişte scări cu zece trepte? Fiindcă e *un coşmar.* Treptele alea

au fost blestemul vieţii mele. Ştii ce s-a întâmplat în ajunul Crăciunului, când fiica mea avea cinci ani? Tocmai aduceam cadourile din maşină şi le urcam pe treptele îngheţate, când am alunecat şi am căzut. Am petrecut toată ziua de Crăciun în spital.

— A, zic îngrijorată.

— Aşa că *nu-mi vorbi* mie de nenorocitele mele de trepte!

— OK. Înghit în sec. Am înţeles. Îhm... scuze c-am adus vorba de trepte.

Sinceră să fiu, sunt un pic şocată. Aveam în minte o imagine extrem de clară cu Demeter coborând treptele ei minunate într-o haină de designer, mândră de sine şi foarte ea însăşi, trăind viaţa perfectă de prinţesă. Însă acum parcă alte imagini îmi vin în minte. Demeter împingând un cărucior pe trepte, Demeter alunecând şi căzând.

Nu mi-a *trecut niciodată prin cap* aşa ceva.

— Nu-i nimic. Demeter pare că s-a calmat un pic. Şi îmi pare rău că m-am purtat atât de urât în ziua când te-am concediat. Te rog să mă crezi. În ziua aia eram într-un hal fără de hal, dar asta n-ar fi trebuit să mă împiedice să te tratez corect şi cu respect. Aş vrea să-ţi cer scuze... Cat?

— Katie, zic jenată. Cat n-a prins niciodată.

— Katie, atunci. Întinde mâna plină de noroi şi, după o pauză, i-o iau şi ne strângem mâinile.

— Să nu le spui tatei şi lui Biddy, zic brusc. Te rog.

— Ce să nu le spun? Demeter mă priveşte cu un licăr în ochi. Că m-ai împins în noroi? Nu te teme, nici n-aveam de gând. E penibil şi pentru mine.

— Nu, nu asta. Nu le spune c-am fost dată afară. Ei cred... Mă uit în pământ. Ei cred că am o perioadă sabatică, pentru şase luni.

— *Poftim?*

— Au înţeles greşit şi nu le-am putut spune adevărul. Eram prea... Amuţesc. Pur şi simplu n-am putut.

— Deci... vrei să spui... că ei cred că tot timpul ăsta te-ai aflat în concediu plătit de Cooper Clemmow? Demeter pare uluită.

— Da.

— Şi ei *cred* asta?

— Ei cred că eu... înţelegi. Sunt mare şi tare în firmă, practic şoptesc.

— Înţeleg. Demeter se gândeşte câteva clipe la ce i-am spus. Şi ce-o să faci când cele şase luni se sfârşesc?

— O să-mi iau o slujbă, zic imediat. Sau dacă nu... în fine, e problema mea. O rezolv eu cumva.

— Am înţeles. Demeter ridică sceptic din sprâncene. Păi mult noroc atunci.

Apoi îi vine un gând.

— Hei, dar de unde ştii tu despre treptele mele?

— A, treptele.

Simt cum mă colorez la faţă.

— Păi Flora mi-a spus unde stai şi... s-a întâmplat să mă aflu în zonă.

— Şi te-ai hotărât să vii să te uiţi la casa mea, zice Demeter sec. Şi te-ai gândit: *trăieşte în casa asta, înseamnă că e o scorpie plină de bani.*

— Nu! Mă rog... poate un pic. Tac jenată. E o casă incredibilă. Am văzut-o în *Livingetc*.

— Am sperat că, dacă apare în *Livingetc*, am putea s-o închiriem pentru şedinţe foto, zice Demeter sincer. Dar n-a vrut-o nimeni.

— Totuşi e o casă fantastică.

— Mă uit la ea şi văd rate la bancă, zice Demeter. Dar copiilor le place. Nu ne-am putea muta niciodată.

Ratele nici că mi-ar fi trecut prin minte vreodată. Credeam că Demeter trăieşte o viaţă atât de poleită cu aur, că nu trebuie să se gândească niciodată la aşa ceva.

— Dar întotdeauna *te porţi* de parcă viaţa ta ar fi perfectă, zic brusc.

— Încerc să nu las să se vadă ce probleme am, zice Demeter după o pauză. Nu asta face toată lumea? Întotdeauna m-am gândit... ia stai aşa! Se întrerupe, trăgând aer în piept. Ia stai puţin. *Ştiam* eu că mai e ceva. Ce-ai mai zis, „iubit?" N-am niciun iubit!

Mă străbate un spasm de furie. Pe bune? O să nege, chiar şi acum? Aveam impresia că am ajuns la o *antantă cordială*, şi acum vrea să distrugă tot.

— Ba sigur că ai, zic imediat. Ştie toată lumea.

— Ştie toată lumea că ce?

— Că te culci cu Alex Astalis.

— Poftim? Demeter se uită bulversată la mine. *Ce* tot spui? Ce prostii zici? Pentru numele lui Dumnezeu!

— *Ştie* toată lumea, insist. De-asta te-a adus la Cooper Clemmow. Pe bune, e destul de limpede, Demeter. Felul în care vă purtaţi unul cu altul... cum râdeţi mereu şi glumiţi...

— Suntem prieteni vechi! ripostează Demeter. Atâta tot! Dumnezeule... cine ţi-a spus asta?

— Lumea... de la birou. N-am de gând să-i fac probleme Florei. Dar, pe bune, ştie toată lumea. Nici nu v-aţi prea ascuns.

— Dar n-avem nimic de ascuns! izbucneşte Demeter. E doar un zvon ridicol! Pe bune acum, *Alex*? Mi-e foarte drag, dar orice femeie care s-ar cupla cu Alex Astalis trebuie să aibă o doagă lipsă.

Nu-mi vine să cred. Nu vrea să recunoască deloc!

— Nu mai nega, când ştim cu toţii că e adevărat! ţip. Şi de ce vine Alex aici dacă nu e iubitul tău?

Demeter pare şocată.

— Ce vrei să spui?

— N-a fost nici cine ştie ce subtil, zic cu subînţeles. Nici nu s-a cazat cu alt nume, cum ar fi domnul Smith. L-ai sunat imediat ce soţul tău a zis că pleacă la Bruxelles, nu-i aşa? Biddy a zis că Alex a sunat la două jumate. Frumos.

— *Poftim?* se vede clar pe faţa ei că e îngrozită. Chiar nu poate să lase un pic jocul ăsta ieftin?

— Nu te mai preface! zic furioasă. E chiar plicticos!

— *Dar nu mă prefac!*

Iar glasul ei răsună în toată pădurea, pare panicată de-a binelea.

— Vrei să-mi spui că Alex Astalis vine aici? E adevărat?

E atât de agitată, că rămân un pic pe gânduri. Indiferent ce e şi ce nu e adevărat, arată de-a dreptul şocată de veste.

— Păi... da. Stă la fermă. Vine în dimineaţa asta. Mă uit la ceas. E aproape unşpe. S-ar putea să fi şi ajuns deja.

Demeter nu răspunde. Preţ de o clipă am senzaţia că nu m-a auzit. Însă apoi, trei secunde mai târziu, se cufundă iar în mlaştină, de parcă n-o mai ţin picioarele.

— Vine să mă dea afară, şopteşte.

— *Poftim?* Sunt înmărmurită, mai că-mi vine să izbucnesc în râs. Nu...

— Ba da. E pământie la faţă şi priveşte absent înainte. Alex a venit să mă vadă, evident.

Numără pe degete, de parcă ar vrea să rezolve o problemă de logică.

— Dacă voia o şedinţă, mă contacta. N-a făcut-o. Aşa că vrea să mă ia prin surprindere. Există un singur motiv pentru care ar face asta: mă dă afară. Îmi cere să demisionez. Oricare dintre variante.

— Dar... Sunt atât de şocată, că mă trezesc şi eu lângă ea în mlaştină. Dar de ce te-ar da afară? Tu eşti şefa! Tu eşti geniul! Tu eşti toată *chestia*.

Demeter scoate un râset ciudat şi se întoarce spre mine.

— N-ai mai luat legătura cu nimeni de la firmă, aşa-i?

— Nu prea, zic jenată. Ştiam că lucrurile nu merg *prea bine...*

— Mă rog. Nu merg bine deloc. Şi nici măcar nu pricep de ce. Nu pricep...

Demeter îşi lasă încet capul pe genunchi. Părul ud îi cade pe faţă, dezvăluindu-i ceafa, şi îi văd rădăcinile albe crescute. Chestia asta o face iar vulnerabilă în ochii mei. E latura pe care încearcă să o ascundă lumii – cum a fost şi momentul cu Carlo. Şi, în timp ce o privesc, ghemuită ca un animal care se ascunde, am un sentiment bizar, necunoscut. Îmi vine s-o mângâi pe spate, ca s-o liniştesc.

— Uite ce e, mă aventurez. Poate nu e ce crezi tu. Poate c-a venit aici în vacanţă. Poate c-a văzut broşura pe biroul tău, s-a hotărât să-şi ia şi el un mic concediu...

Demeter ridică uşor capul.

— Chiar crezi asta?

Văd un mic licăr de speranţă pe chipul ei mânjit de noroi.

— Păi e posibil. La urma urmei, broşura chiar *e* foarte bună...

Îi fac cu ochiul şi ea râde, şi uită o clipă de supărare.

— Chiar *e* foarte bună. Rămân la aceeaşi părere: ai talent, Katie. Adevărul e că nu trebuia să te concediez niciodată. Trebuia să renunţ la Flora, care oricum nu-i bună de nimic. Tu ai fost mereu mai implicată, mai vioaie... Un gând o face să tresară. Stai aşa. Tu ai fost! Ridică un deget. *Tu* ai venit cu ideea bunăstării vacii, nu-i aşa? Ea e baza regândirii totale a brandului.

— A, da. Eu am fost.

În suflet îmi încolţeşte speranţa. Poate că Demeter... poate că o să...

— Mi-ar plăcea să te ajut în carieră, zice ea, de parcă mi-ar citi gândurile. Mai ales acum că ştiu cine eşti. Dar n-o să pot face mare lucru dacă rămân fără serviciu... Tace şi mă fixează insistent. O, Doamne, ştiu. Katie, trebuie să afli! *Du-te să afli*!

— Ce anume? Mă uit cu gura căscată la ea.

— Du-te şi vorbeşte cu Alex imediat ce ajunge aici. Discută cu el. Află dacă a venit să mă dea afară. Poţi s-o faci, ştiu că poţi.

— Dar...

— Te rog. Mă ia de mâini.

— *Te rog.* Dacă ştiu că a venit să mă dea afară, pot să mă apăr cumva. O să am cincizeci la sută şanse să mă salvez. *Te rog,* Katie*, te rog*...

Şi nu ştiu dacă e pentru că, în fine, mi-a zis numele corect sau pentru că i-am văzut privirea distrusă sau pentru că am simţit că am fost suficient de rea cu ea în vacanţa asta, dar mă trezesc încuviinţând încet.

Capitolul şaisprezece

N-am văzut niciodată pe nimeni clătinându-se pe picioare de şoc până acum. Dar asta face Alex. În clipa în care mă vede, se clatină. Se clatină pur şi simplu. (La drept vorbind, la momentul cu pricina tocmai cobora o pantă cu

iarbă, lucru care ar putea avea oarece legătură.) Ne aflăm în singura porţiune de grădină adevărată de la fermă – e doar o mică peluză cu nişte răsaduri de flori, şi o pantă duce în jos spre câmp, unde sunt toate iurtele. Aici îi invităm pe toţi turiştii la ceaiul de bun sosit. Probabil că asta a făcut şi Biddy cu Alex.

— Dumnezeule!

Alex îşi scoate ochelarii de soare şi mă priveşte ducându-şi mâna streaşină la ochii mijiţi.

— Katie! Vreau să zic, Cat. Adică... *Tu* eşti?

E ora prânzului şi de la confruntarea mea cu Demeter s-au petrecut multe lucruri – majoritatea implică săpunul şi buretele. Am dat jos o *tonă* de noroi.

Imediat ce m-am întors la fermă am descoperit că, într-adevăr, Alex sunase şi anunţase că e la o jumătate de oră de mers. Principala grijă a lui Demeter era ca Alex să nu dea de ea şi s-o concedieze înainte ca ea să apuce să-şi pregătească apărarea. Aşa că i-am găsit o ascunzătoare în şopronul de lemne, şi mi-a mulţumit smerită şi recunoscătoare.

Am sentimentul că n-am cunoscut-o deloc pe Demeter la Cooper Clemmow. Nu pe *adevărata* Demeter. Vreau să mai vorbesc cu ea. Să dau la o parte încă o pojghiţă de luciu. Să aflu cine e de fapt sub tot succesul şi hainele de designer şi relaţiile ei cu vedetele.

Însă acum nu e asta prioritatea. Prioritatea e că i-am făcut o promisiune – indiferent dacă a fost înţeleaptă sau nu – şi trebuie să fac tot ce pot să mi-o ţin. Chiar dacă

vederea lui Alex o să mă dea destul de tare peste cap. Chiar dacă prin minte mi se învârte întruna, ca pe un soi de bandă: *Până la urmă, nu se culcă cu Demeter... Până la urmă, nu se culcă cu Demeter...*

Ooof! *Încetează,* creiere! OK, deci nu se culcă cu Demeter. Şi asta ce înseamnă? Nimic. Poate se culcă cu altcineva. Poate că *e îndrăgostit* de altcineva. Poate că nu-i plac deloc. (Destul de probabil. Ba chiar, *foarte* probabil, având în vedere ultima noastră întâlnire.)

În timpul duşului, am revăzut în minte toată povestea mea cu Alex, şi mi-a venit să mor. S-o recunoaştem, ultima oară când l-am văzut urlam la el că „totul i se cuvine". Îi spuneam şi că am crezut că între noi există „o scânteie". (Cine face *asta*? Răspuns: doar eu, Katie, ultima femeie din lume specialistă în Găsitul Unui Bărbat Fără S-o Dea În Bară.)

Aşa că situaţia nu e tocmai ideală. Dar am o înţelegere de respectat, aşa că n-am ce face. Şi n-am de gând să mă fâstâcesc sau mai ştiu eu ce...

O, *Doamne*! Când mă apropii de el, sunt deja agitată.

Uitasem cât e de atrăgător. E la fel de subţire ca întotdeauna, în jeanşi vechi şi un tricou polo portocaliu stins, şi părul negru îi străluceşte în soare. Mă gândesc imediat: *Nu e în costum! Sigur că n-o s-o dea afară pe Demeter.* Însă apoi îmi amintesc: *A, el nu poartă niciodată costum. Asta nu înseamnă nimic.*

Privirea lui e atât de intensă şi de interesată, că pare să-mi citească toate gândurile: sentimentele mele,

ascunzătoarea lui Demeter, tot. Dar evident că nu e aşa. Vino-ţi în fire, Katie.

Am hotărât să merg pe o abordare superdegajată, deşi nu sunt prea sigură că am să pot fi convingătoare.

— Bună, zic pe un ton normal.

(Să adaug, oare: *Parcă Alex, nu?* încruntată, ca şi cum nu mi-aş aminti cine e? Nu. N-o să creadă niciodată şi o să ştie că joc teatru şi o să fie aiurea. Bine. OK.)

— Chiar tu *eşti*! exclamă el. Cat.

— Katie, îl corectez. Spune-mi Katie.

— Arăţi altfel.

Se încruntă, de parcă ar încerca să înţeleagă ce s-a schimbat. (O reacţie tipică de bărbat. O fată s-ar prinde imediat: *Are părul albastru şi creţ, nu s-a mai dat cu contur de ochi, a mai pus un kil, două, i-au apărut nişte pistrui şi, apropo, unde sunt ochelarii ăia pe care îi purta?)*

Acum se apropie de mine cu un mers săltat şi viguros, de parcă mersul efectiv e prea lent, dar nu vrea nici să alerge.

— E o demenţă. Ce faci aici?

— Aici locuiesc.

— Locuieşti aici? Alex se uită lung la mine. Ăsta-i jobul tău acum?

— Da. Dar e şi casa mea. Dintotdeauna a fost.

— Dar... Îşi trece mâna prin păr, aşa cum face el. Stai aşa. Tu eşti din Birmingham, nu?

Şi deşi am hotărât să *nu* analizez tot ce zice el, nu mă pot abţine. Nu i-am vorbit niciodată despre Birmingham.

Asta înseamnă că a vorbit despre mine cu cineva? Asta înseamnă...

Nu. Termină. Nu înseamnă *nimic*.

— Am lucrat la Birmingham, zic. Demeter a înţeles greşit. Dar, pe de altă parte, ea nu e prea atentă la detalii. Sau la noii angajaţi.

Îmi încrucişez braţele şi-l privesc fără nicio expresie. Am să joc un joc. Dacă o vorbesc de rău pe Demeter, s-ar putea să-mi dezvăluie mai multe despre ea. Sau cel puţin n-o să bănuiască faptul că am început discuţia asta *pentru ea.*

Sau o să se prindă?

Alex e atât de ager, că nu m-ar mira nimic, dar pot să încerc totuşi.

— *Ştii, nu*, că e aici? adaug. Ai venit pentru o şedinţă, deci? Sau ai văzut pur şi simplu broşura şi ai decis să-ţi iei o minivacanţă?

Am toate simţurile alerte în timp ce îi aştept răspunsul – însă Alex nu pare să audă întrebarea.

— Ai vorbit cu ea? întreabă încet. Cu Demeter, zic.

— Cu Demeter! Sigur că nu. Ne-am salutat şi cam atât... Ridic din umeri. La început, nici nu m-a recunoscut. Tipic.

— E tipic pentru ea? zice Alex, cu însufleţire subită. *Chiar e?* Tu ai lucrat pentru ea, trebuie să ştii... Tace şi se freacă pe faţă, cu un aer neaşteptat de mâhnit.

— Ştii ceva? Acum nu mai contează. Zarurile sunt aruncate.

Tace şi văd cum cutele din jurul gurii i se adâncesc. De îngrijorare. Simt un ghem în stomac. Nu arată ca un om care a văzut o broşură şi s-a hotărât să-şi ia o vacanţă. Arată ca un om care are o misiune pe care nu vrea s-o îndeplinească. Lucru care, sinceră să fiu, e destul de lipsit de politeţe din partea lui, mă trezesc gândind. Nu e în spiritul Fermei Ansters. Să fii concediat nu se află pe lista noastră de activităţi relaxante de vacanţă.

— Şi e aici cu toată familia? zice după o pauză lungă de gândire.

— Da, răspund apăsat. Şi se simt foarte bine. Deci ia zi, îi spun lui Demeter că eşti aici? Nu ştiu unde o fi acum...

— Nu! zice el repede. Nu-i spune încă. Lasă-mă doar... Tace. Uite ce, habar n-am avut că o să fii şi tu aici, Katie. Asta... complică şi mai tare lucrurile.

— Ce anume e aşa de complicat? Îmi iau cel mai nedumerit aer de care sunt în stare.

— Demeter, zice el stresat, apoi se strâmbă. Rahat! Ştii, chiar *nu mă aşteptam* să te găsesc aici. Nu-mi pică bine deloc.

Mă fixează acuzator.

— Mă rog, nu-mi pasă despre ce e vorba, zic, reuşind să par total neinteresată. Vă rog doar să nu vă certaţi. Fiindcă asta o să-mi deranjeze oaspeţii.

— Să nu ne certăm? repetă el, cu un mic hohot de râs neamuzat. Mă tem că s-ar cam putea să ne certăm. Dacă nu şi mai rău.

Cu un mic efort, ridic din umeri degajată, apoi rămân o vreme tăcută. Am sentimentul că vrea să-şi deschidă inima. Văd asta în ochii lui îndureraţi, în felul în care se joacă cu degetele, cum se tot uită la mine...

— Uite ce e, cred c-ar trebui să-ţi spun ceva, zice cu o pornire subită. Poţi păstra secretul?

— Sigur că da.

— Situaţia *e* nasoală. Trebuie să-i spun lui Demeter că nu mai lucrează pentru Cooper Clemmow.

Şi, deşi ştiam ce urmează, mă simt şocată. Nu mi-o pot închipui pe Demeter concediată. Pare că s-a întors lumea cu fundul în sus. Demeter e cea creativă, cea inspirată. Demeter e cea care stimulează minţile tuturor, producând idei. Demeter conduce; ceilalţi urmează. Ea e şefa. Pur şi simplu, *e*.

Îmi dau seama cu întârziere că nu m-am arătat deloc surprinsă. Fir-ar!

— Sunt atât de şocată, zic iute, că nu am nicio reacţie. Nu-mi vine să cred.

Poftim. Hai că m-am scos cât de cât, sper.

— Ştiu. Alex are o grimasă. Crede-mă, n-a fost o decizie uşoară. Adică, Demeter e un geniu în ce face, o ştim cu toţii. Însă au fost nişte lucruri... Adrian e de părere – mă rog, *toată lumea* e de părere – că lucrurile n-au mers deloc de invidiat, ca să fiu sincer.

— Am înţeles.

Mă întreb dacă pot oare să aflu mai multe de la el.

— Şi care a fost, cum să zic, factorul care *a înclinat balanţa?*

— O, Doamne... Alex expiră adânc. Au fost atât de multe. Dar toată nebunia recentă cu cei de la Allersons e de neiertat... Tace şi se uită în jur, asigurându-se că nu ne aude nimeni. E confidenţial, înţelegi, da?

— Absolut, zic cu gravitate. Noi, aici, avem o vorbă: ce se spune în curtea grajdului rămâne în curtea grajdului.

Cred că am fost rea degeaba cu Steve. Zicala lui cu curtea grajdului e destul de bună.

Alex pare confuz.

— Nu suntem în curtea grajdului.

— Se aplică întregii ferme, îl încredinţez. Ce ziceai despre Allersons?

— A, da. Ei bine, nu ştiu ce-ai auzit tu, dar Demeter a fost la Allersons acum câteva săptămâni – îi ştii pe cei de la Allersons Holdings, da? adaugă, şi eu încuviinţez. Vor un rebranding cap-coadă al lanţului lor de restaurante Flaming Red. O chestie *foarte* mare. Şi se pare că Demeter le-a făcut o impresie foarte bună. A venit cu tot felul de idei de documentare, ateliere, voia să lansăm un *brand road show* – cum să zic, a fost genială la întâlnire. Toată lumea e de acord cu asta.

— Şi?

— Şi după asta n-a mai dat niciun semn.

— Şi ea trebuia să dea?

— Da, ea trebuia să dea! Însă a apucat-o un soi de nebunie şi i-a intrat în cap că cei de la Allersons vor să

amâne, din nu ştiu ce motiv. Le-a trimis Rosei şi lui Mark un e-mail în sensul ăsta. Aşa că nimeni n-a făcut nimic.

— Şi cei de la Allersons nu voiau, de fapt, să tergiverseze?

— Nu! Aşteptau un semn de la ea! De la noi! Se pare că îi tot scriau şi ea le scria înapoi mesaje cum că totul e sub control. Însă e limpede că ei vorbeau una, iar ea... *cu totul alta*. Aşa că până la urmă l-au sunat direct pe Adrian – asta a fost ieri-dimineaţă – şi el a rămas, evident, paf.

— Şi... Adică... Îmi storc creierii să-i răspund. *I-ai spus* lui Demeter despre asta?

— Evident! Ieri am vorbit de nu ştiu câte ori despre asta. Dar ea – şi asta e partea cea mai aiurea – pare total confuză. Susţine întruna că ea *n-a greşit*, că e vina celor de la Allersons şi că, atunci când se întoarce din vacanţă, o să ne-o demonstreze. Însă noi avem e-mailul care demonstrează contrariul. Toată treaba asta e cât se poate de încurcată. Adrian a renunţat să mai discute cu ea. Toată lumea a obosit să-i mai ţină partea. Au impresia că a luat-o razna.

Alex pare sincer îndurerat.

— Şi de-asta vreţi s-o daţi afară? insist. Din cauza unui singur incident?

— Au mai fost şi alte chestii.

Îşi încrucişează braţele peste pieptul zvelt, cu un aer hăituit.

— A mai existat o situaţie în care a trimis mai departe un e-mail la o adresă greşită. Sunt sigur c-ai auzit despre asta.

Mă strâmb.

— Da, am auzit.

— A trebuit să-şi pună o groază de cenuşă în cap în faţa celor de la Forest Food. Pe urmă a fost o bramburească cu Sensiquo...

— Îmi amintesc şi asta. Încuviinţez, aducându-mi aminte cum a urlat Rosa la Demeter la toaleta femeilor. Adică oarecum. Am auzit câte ceva, adaug grăbită.

— I-a recâştigat pe cei de la Sensiquo, dar iarăşi a fost o nebunie inutilă. Şi, în general, atâta lume s-a plâns de felul ei de a conduce, de cum se poartă cu juniorii, de excentricităţile ei...

Îşi duce pumnii la frunte, frustrat.

— Pur şi simplu *nu pricep.* La primul meu job am lucrat pentru Demeter şi era incredibilă. Era scânteietoare. Te încuraja. Era mereu *în priză.* Da, evident, era impulsivă, un pic sărită de pe fix, dar asta e Demeter. Şi o suportai datorită sclipirilor ei de geniu. Şi, una peste alta, avea mereu totul sub control. Ştia să impună disciplina şi firma mergea bine. Însă acum... Oftează. Nu ştiu ce-i cu ea. Mă simt ca un prost c-am angajat-o, că i-am ţinut partea...

— Asta numeşti tu a ţine partea? Nu pot să-mi ascund uimirea. Faptul că ai venit s-o dai afară în *concediu*?

— Am făcut tot ce-am putut pentru ea, OK? Privirea îi devine întunecată şi angoasată. Şi prefer să fac asta

decât să vină luni la serviciu, să o cheme Adrian şi să o dea afară în faţa întregii echipe. Mă crezi sau nu, eu *m-am oferit* să vin aici. O s-o fac în maniera cea mai decentă cu putinţă... Tace brusc. Oricum, ţie ce-ţi pasă? Parc-o urai.

— Aşa e, zic repede. Ea e cea care m-a dat afară, nu mai ştii? O ticăloasă. Merită toate astea.

— Nu e deloc o ticăloasă, zice Alex încet. Ştiu că toţi cred asta, dar nu e. Lumea o vorbeşte de rău şi nu sunt sigur de ce.

Îmi vine să zic: *Ştiu ce vrei să spui*. Îmi vine să zic: *Încep s-o văd pe Demeter cu alţi ochi*. Dar evident că nu pot spune asta. Aşa că mă mulţumesc să culeg o albăstrea şi să-i smulg toate petalele, un prost obicei de-al meu.

— Katie! vocea plină de reproş a lui Biddy îmi ajunge la ureche. Lasă biata albăstrea în pace!

Surâd trist. Tipic pentru Biddy, să mă surprindă asupra faptului. Biddy intră în grădină cu o tavă încărcată şi mă grăbesc s-o ajut. Pe tavă sunt o cană cu cafea la presă franceză, o ceaşcă şi o farfurioară, un ulcior cu lapte, doi biscuiţi de casă cu gem şi smântână groasă, o felie de chec cu lămâie şi câteva fursecuri cu bucăţi de ciocolată.

— O, *Doamne*, Biddy, zic în şoaptă în timp ce o ajut să le aranjeze pe o masă de fier forjat din grădină şi deschid o umbrelă care să o ferească de soare. Crezi că-i ajunge mâncarea asta?

— Am vrut să-i urez un bun venit călduros! îmi şopteşte. E primul nostru oaspete! Poftiţi, domnule Astalis!

Biddy se îndreaptă de spate.

— Vă rog veniţi să beţi o cafea adevărată de dimineaţă, în stil West Country, şi pe urmă vă arăt camera.

Alex se aşază la masă, destul de perplex. Însă îi zâmbeşte lui Biddy fermecător şi-i face complimente pentru toate:

— Vai, cum sunt biscuiţii ăştia! Şi gemul... e făcut în casă?

În cele din urmă, Biddy se întoarce înăuntru, iar Alex lasă biscuitul jos.

— *Nu pot* să mănânc toate astea, zice. Scuze. Pur şi simplu nu pot. Am luat micul dejun pe drum, acum, cât să fie, o oră?

— Nu-ţi face griji. Râd. Biddy a vrut doar să te simţi bine-venit.

— Şi „bine-venit” e argoul de Somerset pentru „infarct”? Alex priveşte farfuria cu smântână şi râde iar.

— Zău, ar trebui să încerci checul ei cu lămâie. E incredibil.

— Am să-l încerc. Expresia îi devine mai serioasă.

Alex înveleşte prăjitura într-un şerveţel, apoi îşi pune mâinile cu palmele în jos pe masă.

— Am amânat destul. Trebuie s-o fac. Ştii unde e Demeter?

Mi se întoarce stomacul pe dos. *Nu-i zice nimic.*

— Mai înainte de asta, las-o pe Biddy să-ţi arate camera, zic relaxată. Te rog. Nu durează mult. E atât de încântată că ai venit. De fapt... Şovăi. Tu eşti primul nostru oaspete B&B.

— Serios? Alex pare mirat. Credeam că e deschis de nu ştiu cât timp.

— Păi e. Campingul de lux e. Dar asta cu cazarea B&B e nouă, iar Biddy e destul de stresată...

— Ei bine, îmi pare rău c-o s-o dezamăgesc. Alex ia o gură de cafea. Însă probabil nici n-am să folosesc camera.

— Nu rămâi peste noapte? Mă străduiesc să nu-mi observe dezamăgirea. Fiindcă e limpede că sunt dezamăgită.

— Am rezervat camera asta doar pentru eventualitatea că va dura mai mult decât aş vrea. Am să plătesc, evident, adaugă Alex repede. Dar nu am în plan să rămân. Nu vreau să prelungesc asta mai mult decât e nevoie.

— O să ne scrii o recenzie pozitivă pe TripAdvisor? mă trezesc spunând şi Alex râde.

— Evident. Zece stele.

Îi zâmbesc şi eu.

— Cinci e maximum.

— Cinci jumate, atunci.

Îşi goleşte ceaşca de cafea, după care mă priveşte curios, de parcă acum m-ar vedea pentru prima oară.

— Deci aşa. Katie Brenner. Ce-ai mai făcut?

— Ei, ştii şi tu, zic degajată. În general, şomeră.

Pe faţa lui văd o grimasă, şi adaug:

— Nu, a fost OK. Pe bune. A fost OK. L-am ajutat pe tata să deschidă chestia asta. Şi pe Biddy. E mama mea vitregă, îi explic.

— Şi aţi făcut toate astea de la zero? Întinde braţul arătând în jur.

— Da.

— Doar voi trei?

Încuviinţez şi Alex ridică broşura cu Ansters Farm, pe care Biddy a lăsat-o, săritoare, pe tavă. El o studiază câteva clipe, apoi ridică uşor capul.

— Ştii ceva? Am văzut asta mai devreme şi m-am gândit: *Arată exact în stilul lui Demeter.* E limpede că ai învăţat multe de la ea. Felicitări!

Îmi vine să chiui de bucurie, dar mă mulţumesc să răspund, pur şi simplu:

— Mersi. A, şi apropo... eşti drăguţ să *nu* le spui tatei sau lui Biddy că mă cunoşti?

— De ce? Alex pare luat prin surprindere.

— E... complicat. Ei nu ştiu nici cine e Demeter. E... Amuţesc. În fine.

— Bine, zice Alex după o pauză.

Pare confuz şi uşor jignit, dar e problema lui. *Nu pot* să-i spun tot. Şi oricum, probabil nu mai stă aici suficient ca să apuce să discute cu Biddy, nu mai zic cu tata.

Îi torn încă o ceaşcă de cafea, iar el ridică mâna.

— Nu, chiar trebuie să plec.

Însă apoi ia o înghiţitură şi rămâne pe gânduri. (Un lucru pe care l-am învăţat aici: şaizeci la sută dintre cei care zic „nu, mersi” când le mai oferi cafea sfârşesc bând încă două ceşti.) Rămânem o vreme în tăcere, şi nu se mai aud decât râsetele copiilor, aduse de vânt. Cred că în dimineaţa asta copiii sunt cu tata, şi fac ceva legat de sperietorile de ciori. După asta, se duc la pescuit pe Fisher’s Lake. Se simt foarte bine aici, nu încape discuţie.

Sunt un pic stânjenită şi tocmai mă întreb ce să mai spun, însă Alex vorbeşte primul.

— Ştii, m-am gândit mult la ce ai zis atunci, în ultima ta zi la Cooper Clemmow. Cuvintele tale m-au afectat. Vreo două nopţi, am avut insomnie. A fost cât pe ce să te sun.

Poftim?

Sunt complet luată prin surprindere. Îmi feresc privirea, încercând să câştig timp, mă joc cu o lingură. Îmi vine să-l întreb: *Despre ce anume vorbeşti mai exact? Ce-ai vrut să spui? De ce-ai avut insomnii?* Însă, în acelaşi timp, nu vreau să aflu. Mi-e mult prea ruşine.

— Aha.

Fac greşeala să ridic ochii şi el mă priveşte fix, cu ochii ăia ai lui negri.

— Uită-te la tine, zice blând, şi simt că mi se întoarce iar stomacul pe dos. Ce vrea să spună? Şi de ce mă priveşte aşa? O, Doamne...

OK, recunosc: întreaga mea strategie cu nestresatul a dat greş. Nici măcar nu ştiu ce mă dă peste cap aşa. Ochii lui? Glasul lui? Pur şi simplu... el?

— În fine, zic pe un ton profi. Îmi cer scuze, dar chiar trebuie să plec şi... să fac ceva.

— Sigur că da.

Alex pare că-şi revine şi el şi lumina din ochi îi dispare.

— Cred că eşti foarte ocupată. Îmi pare rău că te-am ţinut atât.

Îşi lasă ceaşca de cafea jos.

— Păi, gata. Ai idee pe unde e Demeter? Tatăl tău credea că e cu tine.

— Demeter? zic ridicând nepăsătoare din umeri. Îmi pare rău, habar n-am. Dar sunt sigură că e pe-aici pe undeva. Dacă o văd, o trimit la tine.

— Dacă *o vezi*... Mijeşte ochii la mine în lumina soarelui. Te rog să nu-i zici nimic, da? Aşa zice legea grajdului.

— Să-i *zic* ceva? repet, de parcă ideea ar fi ridicolă. Sigur că n-am să-i spun. Niciun cuvânt.

— Te dă afară! izbucnesc imediat ce ajung în şopronul de lemne. E adevărat! Adrian vrea să renunţe la tine şi e din cauza celor de la Allersons şi a e-mailului către Forest Food şi a chestiei cu Sensiquo şi a felului în care te porţi cu angajaţii şi... înţelegi. Toate celelalte.

— *Toate celelalte*?

Demeter se uită la mine din fundul şopronului, ca un ostatic care iese la lumină după un calvar de o lună. Spre deosebire de mine, ea *n-a făcut duş*, fiindcă era prea paranoică la gândul că ar putea da peste Alex. Aşa că are noroi uscat pe faţă, tot părul plin de praf şi rumeguş pe umeri, ca o mătreaţă de proporţii catastrofale. Pare copleşită şi îmi dau seama că poate am fost prea directă.

— Ştii şi tu, mă repliez, încercând să-mi iau un ton mai diplomatic. Toate greşelile tale. Şi... mă rog. Chestiile cu angajaţii.

— Ce chestii cu angajaţii?

Mă fixează prin întuneric, cu expresia aia mioapă, confuză şi *incredibil* de agasantă pe care o are uneori.

— Păi... Ridic jenată din umeri. Doar n-o să i le spun eu, ca la proşti.

Se lasă tăcerea. Demeter loveşte de câteva ori cu piciorul în podea, enervată. Aruncă priviri hăituite în jur, ca un animal încolţit.

— Spune-mi despre chestiile cu angajaţii, zice brusc. Tu ai fost unul dintre ei. Spune-mi.

O, Doamne, e insuportabil...

— Pe bune, zic imediat. Nu-i nimic.

— Cum nu-i nimic?

— Ba da! Adică, au fost doar *câteva* chestii minore... zic pierită şi indispusă.

— Ba e clar că a fost mai mult decât atât, zice Demeter pe un ton egal. Katie, te întreb ca pe o colegă.

Spune-mi părerea ta. Părerea ta sinceră, de la A la Z. Fără nicio reţinere.

Oooof! Vorbeşte *serios*?

— Nu pot! Îmi răsucesc picioarele. Ar fi... aiurea.

— *Aiurea?* izbucneşte Demeter. Cât de *aiurea* crezi că mă simt eu acum, ascunzându-mă într-un şopron de un bărbat care era angajatul meu? Uitându-mă cum întreaga mea carieră se duce pe apa sâmbetei, simţind că-nnebunesc?

Se ia cu mâinile de cap şi, brusc, îi văd lacrimile lucindu-i în ochi.

— Tu nu ştii cum e să fii în locul meu. Nu înţelegi. *Nu înţelegi.*

Îşi sprijină capul în mâini şi mă holbez la ea înspăimântată.

— Nu mai pricep nimic. Cred sincer că mă paşte demenţa. Dar nu pot recunoaşte asta în faţa nimănui. Nimănui. Nici măcar a lui James.

— Nu eşti *dementă,* zic îngrozită. E ridicol!

Însă Demeter scutură cu putere din cap, de parcă nu m-ar auzi.

— Lucrurile se schimbă. Lucrurile... nu se mai leagă. E-mailurile... Mesajele...

Se încruntă, părând că-şi aminteşte ceva anume.

— În fiecare zi reuşesc să fac cumva faţă într-o stare, practic de... panică. Da. Panică. Încercând să ţin totul sub control şi eşuând. Eşuând *evident*, aşa cum va dovedi şi

iminenta mea concediere. Se şterge sălbatic la ochi. Îmi cer scuze. Nu-mi stă deloc în fire să mă port aşa.

— Uite ce e. Îmi dreg glasul, şi mai jenată. Eşti genială la ce faci. M-ai inspirat, ai idei extraordinare...

— Spune-mi despre angajaţi, mă întrerupe tăios. Unde am greşit? De ce mă urăsc?

Tocmai vreau să-i dau răspunsul automat: *Nu te urăsc.* Însă ceva din expresia ei mă împiedică s-o mint. O respect pe femeia asta. Merită mai mult de atât.

— Păi s-o luăm pe Rosa. Aleg un nume la întâmplare. Ea simte că... şovăi, încercând să mă hotărăsc cum să i-o spun.

Simte că o calci în picioare cu pantofii tăi Miu Miu.

— Simte că n-o încurajezi mereu în carieră, zic precaută. Cum a fost atunci când n-ai lăsat-o să facă proiectul ăla de atletism al primăriei.

— Şi-mi poartă pică pentru *asta*? Demeter pare că nu-i vine să creadă.

— Păi chestia aia ar fi ajutat-o să-şi pună în valoare calităţile...

— Dumnezeule... Demeter închide ochii. Nu-mi vine să cred. Vrei să ştii adevărul? *Ei n-au vrut-o* la proiectul primăriei.

— *Poftim?* E rândul meu să rămân cu gura căscată.

— Am scris un e-mail de recomandare şi agenţia a trimis un portofoliu, însă n-a adunat baremul necesar.

— Şi de ce nu i-ai *spus*? exclam.

— Rosa a fost mereu foarte sensibilă. Chiar *exagerat* de sensibilă. Demeter ridică din umeri. Am crezut c-ar fi mai bine să-i protejez sentimentele şi să-i zic că am eu nevoie de ea. Ca să nu-şi piardă încrederea în sine.

— Aha...

Rămân pe gânduri.

— Poate că da, nu şi-a pierdut încrederea în sine, dar...

— Acum mă urăşte, încheie Demeter. Da. Înţeleg că s-a putut întâmpla asta. Nu m-am gândit la consecinţe şi toate celelalte.

Chipul îi tremură în mod ciudat şi cred că e destul de afectată, dar face eforturi s-o ascundă.

— N-am să mai fac niciodată greşeala *asta*. Altcineva?

— OK, zic, simţindu-mă mai prost ca niciodată. Păi mai e... Mark. El te urăşte fiindcă ţi-ai asumat meritul pentru rebrandingul cremei hidratante Drench.

— *Pe bune?* Demeter pare uluită. Dar a fost un mare succes. Am câştigat premii. A fost un mare salt în carieră pentru el.

— Da, ştiu. Dar avea şi el propriile idei, iar tu ai dat buzna şi ai preluat ce făcuse şi l-ai făcut să se simtă ultimul om... Îmi muşc buza. Îţi zic doar ce spune lumea... Tac, stresată de mânia care fulgeră brusc pe chipul lui Demeter.

— L-am salvat, zice pătimaşă. L-am *salvat*, dacă vrei să ştii. Schiţele alea de design erau expeditive şi sub nivelul corespunzător. Mark e talentat, dar munceşte mult

şi în afara firmei. *Ştiu* că asta face acasă. E lacom; îşi asumă prea multe proiecte şi se vede.

Tace şi pare că începe să se calmeze.

— Dar aş fi putut fi ceva mai diplomată, adaugă. Când îmi vine o idee bună uit orice altceva. E un mare defect al meu.

Nu ştiu ce să-i răspund la asta, aşa că o vreme nu zic nimic. O văd cum îi trec prin minte mii de gânduri, şi nici nu-i de mirare.

— Deci Rosa mă urăşte şi Mark mă urăşte şi el, zice cu un glas ciudat. Altcineva?

— Urăşte e greşit spus, zic grăbită, deşi e exact cuvântul potrivit. Doar că... Bănuiesc că... nu se simt foarte respectaţi. De exemplu, ştii că Mark a câştigat Premiul Stylesign pentru Inovaţie?

Demeter întoarce capul şi mă cântăreşte din ochi ca pe o nebună.

— Evident că ştiu. Eu l-am nominalizat. Fac parte din juriul care face propuneri. Şi pe urmă i-am trimis o felicitare.

Se încruntă.

— Oare i-oi fi trimis-o? Ştiu că *am scris-o...*

— *Poftim?* Mă holbez la ea. Păi, şi *i-ai spus* că tu l-ai nominalizat?

— Sigur că nu i-am spus, răspunde ea. Propunerile sunt anonime.

— Deci nimeni de la birou habar n-are că tu l-ai ajutat?

— Nu ştiu, zice Demeter pierzându-şi răbdarea.

— Ei bine, ar trebui să ştie! mai că ţip la ea. Ar trebui ca lumea să ştie! Demeter, mă scoţi din minţi, zău! Eşti *infinit* mai drăguţă decât laşi impresia. Dar trebuie să faci ceva în sensul ăsta!

— Nu pricep, zice Demeter cu un aer aproape semeţ, şi mai că explodez de exasperare.

— *Nu* pune lumea să te încheie la rochia-corset. *Nu* pune lumea să-ţi vopsească rădăcinile. *Nu* îi spune lui Hannah că se dă în spectacol când are un atac de panică.

— Poftim? Demeter pare îngrozită. N-am zis *niciodată* asta. N-aş zice *niciodată* aşa ceva. Am fost mereu aproape de Hannah şi de problemele ei...

— Îmi amintesc exact, i-o tai scurt. I-ai zis lui Hannah: „Nimeni nu crede că te dai în spectacol”. Pentru ea, a fost ca şi cum i-ai fi zis: „Te dai în spectacol”.

— A... Demeter pare spăsită. Aha. Înţeleg.

Se lasă o tăcere lungă şi văd că meditează adânc.

— Cred că e posibil să nu comunic întotdeauna ce vreau să comunic, zice într-un final.

— Avem şi o expresie pentru asta, zic. Dacă e să fiu sinceră, o să fiu sinceră până la capăt. Îi spunem „A fi demetrat”.

— O, *Doamne*!

Pare şi mai perplexă. Cum era şi de aşteptat.

Se lasă o altă tăcere lungă şi ştiu că în mintea ei sigur mai apar şi alte întrebări. Şi, cum mă aşteptam, o clipă mai târziu exclamă:

— Dar rădăcinile! Tu mă urăşti fiindcă te-am pus să-mi vopseşti rădăcinile?

— Păi...

Nu prea ştiu cum să-i răspund, dar din fericire Demeter nu are nevoie de un răspuns.

— Fiindcă zău că *nu* pricep, continuă cu emfază. Credeam că suntem ca surorile. Katie, dacă tu mă rugai să-ţi vopsesc rădăcinile, şi aveam timp, sigur ţi le vopseam. *Fără doar şi poate.*

Îmi caută privirea, fără să clipească şi îmi dau seama că o cred. Cred că vorbeşte serios. Mi-ar vopsi imediat rădăcinile, fără să se simtă deloc jignită.

Cu fiecare nouă revelaţie, începe să se formeze o imagine cât se poate de clară. Cred că, în multe privinţe, Demeter e chiar *opusul* a ceea ce credeam noi toţi. Poate că e neglijentă... dar nu e răzbunătoare. Nu calcă deliberat pe toată lumea în picioare cu pantofii ei Miu Miu – pur şi simplu, nu e suficient de atentă pe unde calcă. E limpede că ea crede că toţi sunt ca ea: concentraţi să găsească idei extraordinare şi să le facă să funcţioneze, fără să acorde prea mare importanţă amănuntelor. Problema e că oamenii – angajaţii – acordă *mare importanţă* detaliilor.

Cu cât îmi dau mai tare seama care e adevărul, cu atât mai frustrată mă simt. Toate lucrurile ar sta cu totul altfel dacă ar fi avut mai mare grijă.

— Ştii, *chiar* nu ajută la nimic să încurci mereu numele persoanelor, zic sec. Şi felul în care te uiţi la oameni, de parcă nu mai ştii cine sunt? E *foarte nasol*.

Pentru prima oară în discuţie, Demeter pare cu adevărat umilită.

— Am o mică problemă cu recunoaşterea feţelor, zice demnă. Dar e doar ceva fără importanţă. Am reuşit s-o ascund cu succes toată viaţa. N-a fost niciodată un impediment în carieră.

Dumnezeule, e ceva de speriat. Îmi vine s-o strâng de gât.

— Ba n-ai ascuns-o deloc cu succes! răspund. Şi *ba da*, a fost un impediment în carieră! Fiindcă, uite, eşti pe punctul să fii concediată, şi asta e o problemă. Oamenii cred că nu îţi pasă de ei. Dacă le-ai fi spus pur şi simplu tuturor că ai o problemă... Amuţesc, lovită de un gând. Poate că de-asta eşti mereu confuză. Adică, e ceva *de luat în seamă.* Ca dislexia. Ai putea cere ajutor; ai putea primi sprijin...

Tac în clipa în care Demeter clatină din cap.

— Aş vrea eu. Dar nu-i doar atât. E mai rău de-atât. Îmi zâmbeşte trist. Am căutat pe Google despre semnele timpurii ale demenţei. Le am pe toate.

— Dar n-ai nicio problemă mintală! zic, deja destul de afectată de această discuţie. Eşti sănătoasă, eşti lucidă, eşti *tânără*, pentru numele lui Dumnezeu...

Demeter scutură din cap.

— Trimit e-mailuri pe care nu îmi amintesc că le-am trimis. Nu mai ţin bine minte datele. Nu-mi amintesc lucruri pe care le-am agreat. Uite, chestia asta cu Allersons. Sunt *sigură* c-au zis că se mai gândesc. Aşteptau nu ştiu ce sondaj pe care îl comandaseră.

Se strâmbă neputincioasă.

— Şi acum toată lumea îmi spune că n-au zis asta. Aşa că probabil am înţeles eu greşit. Cred că îmi pierd minţile. Din fericire, mă repliez rapid, aşa că reuşesc să ies cu bine dintr-o sumedenie de situaţii. Însă nu chiar din toate.

Îmi vine în minte imaginea lui Demeter la birou, zgâindu-se la telefon de parcă n-ar înţelege nimic şi întorcându-se către Sarah cu expresia aia confuză şi neajutorată, şi deturnând atenţia cu un anunţ răsunător, la întâmplare. Şi acum, evident, toate astea mi se par un mecanism de apărare.

Gândul mă face să mă foiesc, simţindu-mă inconfortabil. Nu pot să cred că Demeter nu e acea femeie puternică, inteligentă, care e cea mai tare din parcare în domeniul ei şi care are ceva probleme, minore, în relaţia cu angajaţii.

Acum se plimbă nervoasă prin şopron, cu faţa chinuită. Arată ca şi cum ar încerca să rezolve o problemă care combină teoria lui Pitagora cu a corzilor.

— *Ştiu* că am văzut e-mailul ăla, zice brusc. L-am printat. L-am *avut.*

— Şi-atunci, unde e?

— Dumnezeu ştie. Nu-l am în computer, am verificat de nu ştiu câte ori. Dar... O văd cum tresare. Stai. Nu cumva l-am pus în sacoşa de rafie?

Pare transfigurată. Nici măcar nu îndrăznesc să respir, ca să n-o deranjez.

— Ba da. Cred că da. Am luat mai multe e-mailuri acasă...

Demeter se şterge pe faţa mânjită cu noroi.

— Şi nu sunt pe biroul meu. Am căutat şi acolo. Dar oare pot fi în sacoşa aia? Stă de săptămâni întregi atârnată de mânerul uşii de la dormitorul meu... Oare acolo *să fie*?

Mă fixează insistent, de parcă s-ar aştepta la un răspuns. Pe bune, acum. De unde să ştiu eu de sacoşa ei de rafie? Pe de altă parte, e *total* în stilul ei să lase un teanc de e-mailuri într-o sacoşă.

— Poate, încuviinţez. Absolut.

— Trebuie să încerc, măcar. Începe să se scuture brusc de noroi. Trebuie să încerc.

— Ce anume?

— Mă duc la Londra. Mă priveşte în ochi. E abia ora prânzului. Pot să mă duc şi să mă întorc aici până diseară. Copiii sunt ocupaţi; nici măcar n-o să-şi dea seama că am lipsit.

— Te duci la birou? zic confuză.

— Nu! tuşeşte, cu un râs trist. Nu pot să risc să mă duc în apropierea biroului. Nu, mă duc acasă. Trebuie să văd

ce pot să mai salvez. Dacă am *cea mai mică* şansă să mă lupt, am nevoie de muniţie.

— Şi Alex? îi aduc aminte. E aici. Te aşteaptă.

— Poţi să-i spui unde sunt după ce plec. Ori vine după mine, ori, după cum îl cunosc eu, nu...

Demeter mă priveşte crispată.

— Mai am o singură rugăminte la tine, Katie. Lasă-mi un avans. OK?

Capitolul şaptesprezece

Un avans. Oare cât e un avans? Au trecut douăzeci de minute de când a plecat Demeter. Am băgat-o pe şest în casă, am stat de pază cât a făcut un duş fulger, după care am ţinut de şase în timp ce s-a suit în maşină şi-a demarat. Acum trebuie să văd ce face Alex.

Nu mai e în grădină şi, când am bătut la uşa lui, n-am primit niciun răspuns. Aşa că mă duc la bucătărie şi îl găsesc aşezat la masa noastră de melamină, uitându-se la gama de gemuri făcute de Biddy. Când intru, se întoarce spre mine cu o expresie ciudată de... ce anume? Nu-mi dau seama. Oare e amuzament? Sau tulburare?

Să fie *milă*?

Îi arunc o privire rapidă lui Biddy – ce se întâmplă? –, dar el zâmbeşte amabil. E limpede că ea n-a simţit nimic aiurea.

— Bună, zic circumspectă.

— Bună, Katie, zice Alex, cu o voce uşor forţată. Tocmai vorbeam cu tatăl tău şi am aflat că eşti în concediu sabatic, oferit de o firmă care se numeşte Cooper Clemmow.

Parcă a scăpat cineva nişte talere în capul meu. Totul pare să se ciocnească şi să se facă bucăţi, în timp ce aparent sunt perfect liniştită. Nu pot decât să mă uit la el neajutorată, gândindu-mă: *Nu! Te rog, nu. Nuuuuu!*

— Dar numai de odihnă nu are parte, nu-i aşa, draga mea? zice tata, râzând. O sună mereu şi-i cer sfatul pentru una sau alta...

— Chiar aşa? zice Alex, cu aceeaşi voce ciudată. Ce nesimţiţi...

Îmi vine să mă fac mică. Îmi vine să m-ascund undeva.

— Of, mereu e la laptop sau la telefon, şi discută despre „brandurile” astea cu care se ocupă ei, se bagă şi Biddy repede. Toată lumea o sună mereu pe Katie a noastră.

— Şefii ăştia de la Londra... Alex clatină din cap.

— Au pretenţii prea mari, afirmă tata. Adică, e în concediu, sau nu?

— Foarte bună întrebarea, zice Alex încuviinţând. Cred c-ai pus punctul pe i, Mick, dacă-mi permiţi să spun asta.

— Păi... Reuşesc să vorbesc, nu ştiu nici eu cum, deşi îmi tremură buzele. E... nu e chiar atât de clară treaba.

— Da, am înţeles şi eu asta.

Privirea lui Alex o întâlneşte pe a mea şi văd că e intrigat, curios, şi că n-o să le spună adevărul lui Biddy şi tatei. Cel puţin, nu imediat.

— Ia zi, ai aflat unde e Demeter? adaugă.

— Păi... ăă... se pare că nu e aici, zic, uitându-mă tâmp în jur, în bucătărie. Ceea ce, sinceră să fiu, nu e o minciună.

— Ce-ar fi să-i arăţi lui Alex ferma? propune Biddy. Poate vă întâlniţi şi cu Demeter. Ai mai fost în Somerset până acum, Alex?

— Niciodată, zice Alex ferm. Nu ştiu nimic despre viaţa la ţară. E un mister pentru mine. Nici bocanci n-am.

— Trebuie neapărat să îndreptăm asta!

Biddy deschide uşa bucătăriei şi-l conduce pe Alex afară.

— Trage aerul ăsta în piept, îl îndeamnă. O să-ţi cureţe plămânii obişnuiţi cu aerul de la oraş.

Chipul lui Alex e străbătut de un licăr de amuzament şi începe să inspire adânc, ascultător. Se uită atent spre dealurile şi câmpurile din jur, parcă brusc captivat de un gând şi face câţiva paşi în faţă, mijind ochii.

— Nu ştiu nimic despre viaţa la ţară, repetă, şi e doar o idee. Dar, dacă aţi tăia tufişurile astea de *aici*... n-aţi profita şi mai mult de privelişte?

Arată spre un pâlc de tufişuri dinspre răsărit. Cred că nimănui nu-i plac, doar că ne-am obişnuit cu ele.

— A, zice tata, părând surprins. Poate că ai dreptate. Da. Cred că ai dreptate. Se uită la Biddy. Ce părere ai?

— Nu m-am gândit niciodată la asta, dar aşa e. Biddy pare perplexă. Dumnezeule, şi am discutat atâta despre cum să îmbunătăţim panorama...

— Şi el şi-a dat seama imediat, se bagă şi tata. Şi el, şi Biddy îl privesc pe Alex cu deosebit respect.

— Cum am zis, spune Alex politicos. Viaţa la ţară e un mister pentru mine. Mă priveşte. Deci facem turul fermei?

Nu există un „tur” oficial al fermei Ansters, aşa că îl conduc pur şi simplu pe Alex prin curte. Orice e mai bine decât să mai rămână încă o clipă lângă tata şi Biddy.

— Deci aşa, fată sabatică, zice Alex imediat ce nu mai putem fi auziţi.

— Termină! Nu ridic privirea şi nici nu mă opresc din mers.

— *De ce?*

— Fiindcă... dintr-o mulţime de motive. Mă rog, un motiv anume. Tata.

— Ţi-ar scoate ochii dacă ar şti că ai rămas fără job? Alex pare mirat. Pare genul care te-ar sprijini, orice-ar fi.

— Păi aşa şi e! Nu e vorba că mi-ar scoate ochii. Ci că...

Mă schimonosesc, încercând să-mi descurc învălmăşeala de sentimente într-unele cărora să le pot da glas. N-am vorbit niciodată cu nimeni despre tata. Nu mi-e la îndemână.

— Nu pot suporta să-l dezamăgesc, zic într-un final. Şi nu pot suporta gândul că l-am dezamăgit. Mai că

exagerează cu sprijinul, înţelegi? Şi nu-i cade deloc bine când nu-mi ies treburile. Urăşte Londra; urăşte faptul că am ales să plec acolo... Dacă îi spun despre job, pentru el o să fie o confirmare a faptului că Londra e un loc îngrozitor. Şi ideea e că poate nu *e nevoie* să-i spun. Fac eforturi să-mi iau un ton mai pozitiv. Poate că la un moment dat o să-mi găsesc alt job şi n-o să fie nevoie să-i spun. Nu e necesar să ştie.

Chiar în timp ce rostesc cuvintele, acestea par peste măsură de optimiste. Dar trebuie să sper, nu-i aşa? Probabil există mii de slujbe la Londra. Mie nu-mi trebuie decât una dintre ele.

— Dar asta nu-i o slujbă? Alex întinde larg braţele în jur. Să te ocupi de locul ăsta?

— Nu e slujba pe care mi-o doresc. Îmi muşc buza. Ştiu că, pentru mulţi, ar fi un vis împlinit, însă mie îmi place mult brandingul. Mi-a plăcut munca în echipă şi creativitatea şi... Nu ştiu. Scânteia. E *distractiv.*

— Câteodată e.

Alex îmi întâlneşte privirea, iar în ochii lui observ un licăr şi îmi amintesc brusc cum am stat amândoi pe terasa de la Cooper Clemmow. Atunci chiar *a fost* distractiv. Încă îmi amintesc cât de încântată eram când simţeam aerul rece al iernii în obraji. Sau eram încântată că sunt cu Alex? Chiar şi acum, când ne plimbăm aşa, doar doi noi, simt furnicături pe piele.

Mă întreb dacă şi simte asta. Probabil că nu. L-aş privi lung, încercând să-mi dau seama ce simte, însă aerul pare deodată încărcat.

— Şi ce-o să faci dacă „perioada sabatică” se termină şi tu tot nu ţi-ai găsit un job? spune Alex, sfâşiind tăcerea. Ce-o să-i spui atunci tatălui tău?

— Nu ştiu. N-am ajuns acolo.

Grăbesc uşor pasul. Nu vreau să mă gândesc la asta.

— Deci, vrei să te uiţi la... Aleg orice-mi trece prin cap. Oi? Avem oi, vaci...

— Stai aşa. Ce-i asta?

Am ajuns în curte, iar Alex pare foarte interesat de şopronul cel mare, unde tata şi-a adunat toate prostiile.

— Ăla e un kit de distilerie? Pot să mă uit?

— Păi... sigur, zic, distrasă de vederea lui Denise, care iese din fermă. Hei, Denise, o strig. Pot să-ţi zic ceva? Ştii că Susie nu se simte bine azi? Mă întrebam dacă n-ai putea să treci pe la ea şi să-i oferi nişte aşternuturi curate dacă are nevoie, să te asiguri că e OK?

— Nu se simte bine? răspunde Denise, cu privirea aia a ei de om care nu vorbeşte mult. Ai văzut sticlele goale din faţa iurtei ei? *Îţi spun eu* de ce nu se simte bine...

— Oricum... o întrerup amabil. Ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă ai face asta pentru mine. Mersi, Denise.

— Prosecco.

Denise rosteşte cuvântul cu dispreţ.

— Toate cinci sticlele. *Prosecco.*

Am auzit de multe ori părerea lui Denise despre prosecco. Nu mai zic despre prosciutto.

— Indiferent ce bea, e o *clientă*. Şi nu ne judecăm clienţii, OK?

Tocmai vreau să-i ţin un mic discurs despre relaţia cu clienţii, când aud un zgomot ca de căzătură venind dinspre şopron.

— Fir-ar! aud glasul lui Alex din şopron, şi simt un mic fior de teamă. Sper că nu s-a rănit cumva, asta îmi mai lipseşte...

— Eşti OK? O iau repede spre şopron. Probabil nu trebuia să intri...

— Locul ăsta e o nebunie!

Când intru în şopron, Alex se întoarce spre mine, cu un zâmbet întins pe toată faţa. Are chipul plin de praf şi de pânze de păianjen, şi ridic instinctiv o mână ca să-l curăţ – apoi încremenesc jenată. Ce voiam să fac, să-i mângâi *faţa*?

Alex aruncă cea mai scurtă privire din lume spre mâna mea ridicată şi văd în ochii lui un licăr care spune că a avut şi el acelaşi gând. Apoi mă fixează direct. Între noi plutesc fire de praf şi îmi spun că de-asta am rămas fără aer. Şi *nu* fiindcă încep să simt o...

O ce? *Dorinţă* pare un cuvânt greşit, dar e adevărat. Între noi e o vibraţie care-mi dă furnicături şi mă tulbură. A existat şi la Londra şi există şi acum. Ştiu că nu e doar în mintea mea. Alex îşi şterge fără grabă pânză de

păianjen de pe faţă şi mă priveşte cu ochii lui negri strălucitori, confirmându-mi că o simte şi el.

— Locul ăsta e o peşteră cu comori, zice. Uite la ăsta!

Mângâie butoiul uriaş pe care l-a cumpărat tata ca să producă Berea Originală Ansters Farm. Ce risipă de bani a fost. Ridic din umeri.

— Tata făcea bere.

— Şi asta? Arată spre o drăcovenie aflată în spatele distileriei. Ce e, un război?

— Aveam de gând să ţesem lână de alpaca şi să ne îmbogăţim. Tata e ceea ce s-ar putea numi...

— Un antreprenor? mă ajută Alex.

— Voiam să zic „un om care se amăgeşte singur”. Râd. N-am câştigat niciodată bani din nimic din toate astea.

— Şi asta? Îmi arată spre un tonomat din anii 1950.

— A, urma să dăm petreceri tematice rock’n’roll. Tata îşi aranja părul cu zulufi şi tot tacâmul.

— Merge?

— O să văd dacă găsesc o priză.

Trec pe lângă el, încercând să zăresc capătul firului electric şi simt cum mă ating în treacăt cu spatele de Alex. Fiindcă e strâmt, aici în şopron. (OK, recunosc: poate că mi-am arcuit spatele voit când am trecut pe lângă el.)

— Scuze, spun.

— Nicio problemă, zice, cu o voce pe care nu o prea pot citi. Ai nevoie de ajutor?

Când îmi ia mâna, nu pot să nu simt un frison. După toate fanteziile pe care le-am avut, iată-mă cu mâna strânsă de mâna lui caldă. Deşi nu e ca şi cum *ne-am ţine de mână*, îmi spun. Doar ne ţinem mâinile. Temporar. Pentru un scop necesar şi practic.

Pe de altă parte, nici el nu mi-a dat drumul, nici eu lui. Ceea ce e... ciudat? Îi arunc o privire prin aerul prost luminat şi prăfos şi ochii îi sunt la fel de greu de descifrat ca vocea. Sau poate că nu *sunt* greu de descifrat şi eu pur şi simplu nu îndrăznesc să cred mesajul din ei. Fiindcă ceea ce citesc în privirea lui întunecată e destul de explicit.

— Katie? vocea tatei străpunge bezna şi tresar, dând drumul mâinii lui Alex. Ce faci aici?

Se uită la noi din curte, cu pălăria lui de fermierul Mick în mână.

— Îi arătam lui Alex nişte chestii, zic, îndepărtându-mă cu un gest reflex de Alex.

— Da? Ochii tatei îl cântăresc pe Alex iar, bănuitori. Ce anume?

Îi recunosc pe loc atât tonul, cât şi expresia. E expresia lui *Te-am prins asupra faptului în şopron, aşa-i*? Pe bune. Doar fiindcă sunt singură aici cu un bărbat?

La drept vorbind, e adevărat, tata *chiar* m-a prins de câteva ori asupra faptului în şopron de câteva ori în viaţa mea. (La petrecerea de după examen; atunci, după festivalul cidrului; o dată, când eram cu Steve – *Doamne,*

ce jenant a fost atunci.) Dar acum, ce naiba, sunt femeie în toată firea!

— Domnul Astalis era interesat de distileria ta, îi spun apăsat.

— O să-ţi cer nişte sfaturi, Mick, zice Alex. Întotdeauna am vrut să-mi fac propria bere. De fapt... Îi vine un gând. Ai vrea să-mi vinzi distileria ta? Aş vrea s-o pun în garajul meu.

— S-o cumperi? Tata se luminează la faţă preţ de o nanosecundă; apoi imediat îşi ia ceea ce eu numesc faţa lui de „business” – adică, o expresie suspicioasă şi ursuză. Păi ce să zic... Ideea e că mă gândeam să mă reapuc de făcut bere. E o distilerie ca lumea, să ştii. Ar trebui să aflu întâi cât vrei să dai pe ea.

Îmi ard obrajii de jenă. Tata n-are *niciun gând* să mai facă bere, şi Alex bănuieşte în mod sigur asta. Dar pe chipul lui nu se citeşte nimic.

— Ai dreptate, zice serios. Păi o să ne gândim la un preţ adecvat. Mai ştii cât ai dat pe ea?

— O să aflu. Tatei îi sclipesc ochii. Lasă-mă cinci minute să-mi verific registrele.

Se întoarce grăbit pe călcâie şi practic o ia la fugă, ieşind din şopron.

— Chiar vrei să te apuci de făcut bere? întreb bănuitoare.

— Sigur că da! zice Alex. Şi taică-tu o să-mi dea primele sfaturi.

Şi îmi zâmbeşte atât de voios, că nu pot să nu mă gândesc că a făcut asta, cel puţin în parte, din cu totul alt motiv. Doar că nu-mi vine în cap care ar putea fi acel motiv, în afară de simpla generozitate. (Sau că şi-ar fi dat rapid seama că distileria aia face o avere. Puţin probabil.)

— A, mai e ceva, adaugă brusc. Să nu uit. Asociaţia ta de binefacere.

— Asociaţia mea? repet, neînţelegând.

— Centrul comunitar din Catford? Am hotărât ca el să fie beneficiarul campaniilor noastre caritabile de anul viitor.

— Poftim? Mă uit la el cu gura căscată.

— Aveam de gând să încerc să-ţi dau de ştire cumva. În orice caz, trebuie să ştii asta.

Întinde larg braţele.

— E oficial. Anul viitor o să strângem bani pentru Church Street Community Center din Catford şi pentru cercetările din domeniul cancerului.

Mai că am rămas mută. A ascultat. Şi-a amintit.

— De fapt, chiar le-am făcut o vizită, continuă Alex, cu ochi strălucitori. Am vorbit cu copiii. I-am cunoscut pe administratori. Şi ai dreptate. Sunt incredibili.

— Te-ai dus în Catford?

Mi se pare atât de şocant, că nu reuşesc să procesez informaţia.

— Te-ai dus în *Catford*?

Preţ de o clipă, Alex nu răspunde. Se joacă la butoanele tonomatului, cu maxilarul încordat.

— Cum am zis, m-a afectat, zice într-un final, cu vagă asprime, ce mi-ai spus în birou. Nu vreau să fiu un nenorocit care crede că totul i se cuvine şi care nu poate vedea nimic din afara bulei lui privilegiate. Dacă vrei să ştii, m-am simţit pus la punct. M-am gândit la tine, cum încerci să faci ceva pentru comunitatea ta, să pui oamenii în legătură, să schimbi lucrurile în bine...

O, *Doamne*! Asta crede? Simt că mi se urcă tot sângele la cap şi mă cuprinde un sentiment cumplit de vinovăţie. Eu? Pun oamenii din comunitatea mea în legătură cu alţii?

— Alex! Îl întrerup. Ascultă... Eu... N-am pus pe nimeni în legătură cu nimeni. Adevărul e... că n-am vizitat niciodată acel centru comunitar.

— Poftim? Tresare şocat.

— Mi-a dat o fată un fluturaş şi mi-a spus despre el. Îmi muşc buza jenată. Atâta tot.

— Un *fluturaş*? Mă fixează buimac. Credeam că eşti profund implicată! Nu-i de mirare că n-au auzit de tine. Nu reuşeam să pricep.

— Ei bine, aş fi fost! zic repede. Dacă nu aş fi plecat de acolo. Adică, sunt sigură că e un proiect minunat şi tot ce vrei...

— Chiar e! E un proiect al naibii de minunat. Mă fixează uluit. Dar de ce îţi spun *eu ţie* despre proiectul tău comunitar?

— Fiindcă... ăă... eşti un om foarte bun? mă aventurez şi încerc un mic surâs.

Spre uşurarea mea, Alex începe să mustăcească. Am senzaţia că vede şi el latura amuzantă.

— Păi să-ţi fac odată un tur al propriului tău proiect de binefacere, zice ironic.

— Ăă... mersi! Îl întâlnesc privirea. Vorbesc serios. Mersi.

Am găsit ştecherul tonomatului şi tocmai vreau să-l întreb pe Alex dacă vrea să asculte ceva, când el se uită la ceas.

— Fir-ar! Se încruntă. Ai *idee* pe unde ar putea fi Demeter?

Simt un junghi de teamă când mă uit la propriul ceas. E plecată de douăzeci şi cinci de minute. Are destul avans, nu-i aşa?

— Uite ce e, zic. Alex, trebuie să-ţi spun ceva. Mă frec pe nas, evitându-i privirea. Demeter... e...

— Unde?

— Păi, de fapt... e...

— *Unde?* întreabă Alex.

OK, recunosc: sunt agitată la maximum. Luată de val, am simţit că e absolut necesar s-o ajut pe Demeter. Mi s-a părut că e singurul lucru pe care-l pot face. Însă acum că trebuie să mărturisesc adevărul...

— S-a dus la Londra.

— La *Londra*?

Privirea lui Alex se întunecă instantaneu.

— Când?

— Acum vreo douăzeci, douăzeci şi ceva de minute.

— Dar... de ce...

Văd în licărul din ochii lui că a înţeles într-o clipă şi s-a înfuriat pe loc.

— Stai. Deci *ai văzut-o.* I-ai *spus*?

— Am avertizat-o, da, spun, încercând să nu-mi pierd cumpătul.

— Nu-mi vine să cred, zice Alex sec. Adică ai fugit la ea imediat după discuţia noastră şi i-ai zis „O să fii concediată!”.

Exact aşa a fost, n-are rost să neg.

— Merita să i se spună! îi răspund ambalată. Demeter e mult mai mult decât îţi dai tu seama. A dat foarte mult firmei Cooper Clemmow; nu poţi s-o concediezi, pur şi simplu...

— Nu-mi pasă care e părerea ta despre Demeter, nu era *treaba ta* s-o avertizezi. Alex pare de-a dreptul livid. Şi dacă ea crede că scapă fugind de mine...

— Dar n-a fugit! Caută o soluţie de salvare! Există un e-mail sau aşa ceva... şşşş! îl întrerup când îl văd pe tata apropiindu-se. Nu ne cunoaştem, da?

Alex îmi aruncă o altă privire furibundă, apoi se întoarce spre tata cu zâmbetul lui fermecător.

— Deci, Mick, zice. Care-i paguba?

— Atât am plătit. Tata îi arată o sumă scrisă pe hârtie. Să zicem jumătate?

— Lasă-mă să mă gândesc. Alex bagă hârtia în buzunar. Trebuie să-mi fac nişte calcule. Katie, vrei să-mi

mai arăţi şi alte lucruri de la fermă? Simt că încă n-am epuizat subiectul.

În vocea lui simt un ton de rău augur, care mă face să tremur, dar pe urmă îmi amintesc: Nu mai e şeful meu, nu?

— Sigur, zic circumspectă. Ce mai doreşti să ştii?

— A, destul de multe, aş zice, spune Alex, privindu-mă fără să zâmbească.

Iese hotărât din şopron, iar tata se grăbeşte după el.

— Eşti om de afaceri, Alex? îl întreabă.

— Oarecum. Alex îi zâmbeşte iar. Mulţumesc mult, Mick, dar acum abia aştept ca Katie să-mi arate... Se întoarce spre mine. Grajdurile, parcă?

— Pot să-ţi arăt grajdurile, zic ridicând din umeri.

— Katie a noastră o să-ţi arate orice doreşti, se bagă tata repede. Orice vrei să afli, e suficient s-o întrebi.

— Aşa am să fac, zice Alex, pe acelaşi ton de rău augur. Aşa am să fac.

Mă răsucesc pe călcâie în tăcere şi pornim către grajduri. Niciunul din noi nu vorbeşte până nu ne îndepărtăm suficient de tata. Apoi Alex se opreşte. Îşi scoate telefonul care licăreşte şi citeşte ultimele mesaje în timp ce eu aştept precaută.

— OK, e un fiasco absolut, izbucneşte într-un final. Conduc atâta amar de drum ca s-o scutesc pe Demeter de o scenă şi mai dură. Şi Adrian tocmai mă întreabă: „Ai vorbit cu ea?”.

Îşi scuturǎ furios telefonul.

— Şi tu îmi spui că *a fost* aici, dar a şters-o?

— N-a *şters-o,* răspund. O să dea ochii cu tine, dar vrea doar să aibă o şansă să-şi pledeze cazul. Există un anume e-mail de la Allersons care ea crede că s-ar putea afla în biroul ei de acasă.

— Aşa că s-a dus acasă?

Ochii îi sclipesc când aude această nouă informaţie.

— În Shepherd's Bush?

Îmi blestem imediat prostia. Nu trebuia să-i dau şi amănuntul ăsta.

— Uite ce e... contează unde e? ripostez. Nu cred că are rost să te sui în maşină să conduci până la Shepherd's Bush, nu crezi? E posibil să nu te întâlneşti cu ea. Mai bine stai aici şi aşteapt-o. O să se-ntoarcă şi atunci poţi să...

Şovăi. *N-am să-i spun, şi atunci poţi s-o dai afară.*

— Reglezi situaţia cu ea, conchid. Spune-i lui Adrian că e plecată într-o excursie şi nu poţi să iei legătura cu ea. N-are de unde să ştie că nu-i aşa.

Alex mă săgetează iar cu privirea, dar văd că îşi dă şi el seama că am dreptate. N-o să plece de nebun la Shepherd's Bush, după cai verzi pe pereţi. Însă nu pare deloc fericit. Ba e chiar furios.

— N-aveai niciun drept să te bagi, zice. Niciun drept. *Niciun drept*. Nu mai lucrezi pentru Cooper Clemmow; habar n-ai despre ce e vorba...

— Ştiu că Demeter merită să i se dea o şansă!

Găsesc, cumva, puterea să contracarez.

— Nu e nici pe departe atât de rea pe cât cred toţi! Şi să o iei aşa ca din oală... nu e deloc corect. Merită puţin timp să strângă toate dovezile de care are nevoie. Merită să fie judecată corect. Orice om merită să fie judecat corect.

Tac, respirând precipitat. Am sentimentul că începe să mă înţeleagă. Văd asta în ochii lui mâhniţi care încep să se lumineze.

— Şi mai e ceva. Şovăi. Oare chiar vreau să risc să spun asta?

— Ce mai e? se răsteşte el.

— Mai e faptul că... Şi cred c-o să fii de acord cu mine, dacă o să te gândeşti. Există riscul să faceţi o mare nedreptate. Nu cred că vrei să iei parte la ea. Chiar vrei?

Alex e încă tăcut şi încruntat. Lucru pe care-l înţeleg. I-am complicat mult viaţa. Oamenii urăsc chestia asta.

— *Bine*, zice într-un final şi-şi flutură iritat telefonul. Îţi promit că Demeter va avea parte de o judecată corectă. Să adune ce dovezi vrea. Eu ce fac între timp?

— Orice doreşti.

Îmi întind larg braţele.

— Tu eşti oaspetele.

Alex se uită spre curtea grajdului, încă negru la faţă, de parcă nimic din ce vede nu i-ar putea schimba dispoziţia.

— Aveţi Wi-Fi?

— Evident că avem Wi-Fi. Şi îţi pot găsi un loc dacă vrei să munceşti. Dar ar fi păcat, adaug încet.

— Poftim? Se întoarce spre mine.

— Păi acum eşti aici. Eşti la ţară. Te-ai putea relaxa. Tac. Sau tu te relaxezi dând oamenii afară?

Nu m-am putut abţine şi văd că l-am atins la punctul sensibil. Are o grimasă şi mă priveşte lung.

— Frumos. Mersi. E limpede că sunt un despot ahtiat după putere.

— Păi ai zis că tu te-ai oferit voluntar să faci asta. De unde să ştiu că nu e hobby-ul tău? Zmeele de hârtie, berea artizanală, datul oamenilor afară.

Ştiu că mă cam joc cu focul, dar nu-mi pasă. Am petrecut atâta timp la Londra, simţindu-mă Katie cea mică şi neajutorată. Ţinându-mi gura; prea speriată de toţi ca să spun ce am pe suflet. Însă acum, la mine acasă, pot să schimb macazul. Ceea ce ar putea părea nesăbuit sau chiar prostesc – dar nu-mi pasă. *Vreau* să-l zgândăr. *Vreau* să obţin o reacţie din partea lui. Şi e un joc riscant, dar instinctul îmi spune că ştiu cât de tare să apăs.

Şi aşa e, preţ de o clipă Alex pare pe punctul de exploda. Însă apoi apare o rază de soare, o scânteiere a unui surâs ezitant.

— Aşa vorbeşti cu toţi oaspeţii tăi B&B? zice într-un final. Le găseşti punctele sensibile şi îi înţepi?

— Nu sunt sigură, zic ridicând din umeri. Cum am zis, tu eşti primul nostru client. Funcţionează?

În adâncul sufletului, sunt încântată: am judecat corect. Alex nu zice nimic preţ de câteva clipe, doar se uită la mine cu un mic surâs pe buze. Vântul îmi suflă

părul pe faţă şi, dacă aş fi la Londra, probabil că mi l-aş netezi disperată. Însă aici nu-mi pasă.

Parcă citindu-mi gândurile, Alex se uită la părul meu.

— Părul tău s-a cârlionţat, zice. Şi e *albastru*. Aşa e obiceiul în Somerset?

— A, da, zic. Avem propriul nostru microclimat de modă aici. Eu sunt fata de pe coperta *Somerset Vogue*, nu ştiai?

— Nici nu mă-ndoiesc, zice Alex – şi în expresia lui e ceva care-mi încălzeşte sufletul. Încă glumim, nu?

Înghit în sec, vântul încă îmi răvăşeşte părul, ochii mei îi privesc fix pe ai lui. Preţ de o nanosecundă, nu ştiu ce să zic.

— Bine. Alex pare să-şi regăsească stăpânirea de sine. Ai dreptate. Am venit până aici. Ar trebui să mă bucur de ceea ce mă înconjoară. Deci: viaţa la ţară. Dă-mi detalii.

Se răsuceşte pe călcâie, admirând panorama de dincolo de clădirile fermei.

— Să-ţi dau detalii despre „viaţa la ţară”? Nu-mi pot reprima un zâmbet. Ca şi cum ar fi vorba de un nou client, care-ţi cere un rebranding?

— Exact. Despre ce e vorba aici? E toată vegetaţia asta, evident, zice, de parcă s-ar afla în faţa tablei albe de la Cooper Clemmow. Priveliştea… Turner… Hardy… Întâmplarea face că nu-l suport pe Hardy… Alex amuţeşte în clipa în care atenţia îi e atrasă de ceva. Stai. Ce-i ăla?

— Ăla? Îi urmăresc privirea, dincolo de grajduri, în curtea din spate. E Defenderul nostru.

— E *spectaculos*.

Alex se grăbeşte spre el şi-şi trece admirativ o mână peste vechiul Land Rover. Are vreo douăzeci de ani, e acoperit tot cu noroi şi are parbrizul crăpat şi lipit cu scotch.

— Adică, e un *off roader* adevărat, nu?

— Mă rog, nu e un tractor Chelsea.

Ochii lui Alex strălucesc de-a binelea acum.

— N-am condus niciodată pe un traseu *off road*. *Cu adevărat off road*.

— Vrei să conduci? zic şi-i întind cheile. Poftim, băieţaş de la oraş. Condu cât vrei.

Alex virează cu grijă prin curte şi iese pe poarta din spate, apoi, când ajunge pe câmp, accelerează.

— Ai grijă, îi zic întruna. Nu atât de repede. Vezi *să nu* calci vreo oaie, adaug când conduce prin câmpul de şase acri.

Adevărul e că se ţine bine pe drum şi merge cu viteză rezonabilă. Însă în clipa în care închidem poarta în urma noastră, pe păşunea goală de mai departe, Alex pare un băiat care conduce o maşinuţă în parcul de distracţii.

Păşunea e o zonă imensă, plină de hârtoape şi necultivată – primim chiar bani de la guvern ca s-o lăsăm sălbatică. Alex merge cu viteză într-o latură a păşunii, apoi întoarce în viteză, apoi se răsuceşte pe loc, ca un om dement. Dacă n-ar fi atât de uscat, ar derapa la greu acum. Sare peste mai multe dâmburi bolovănoase într-un

unghi care mă face să mă ţin de portieră, după care urcă o pantă mai abruptă şi aterizează în vârful ei. Efectiv strigă fericit în timp ce zburăm prin aer (chiar dacă doar pentru o secundă sau două) şi nu pot să nu râd, deşi când ne-am luat avânt m-am lovit la umăr.

— Ce mama dracului! zic, când ne izbim cu putere de pământ. O să...

Amuţesc. Fir-ar! Se îndreaptă spre şanţ. Doar că nu vede că e un şanţ fiindcă e acoperit cu iarbă înaltă şi stuf.

— Încetineşte, zic încordată. Încetineşte!

— Să *încetinesc*? Eşti nebună? E cel mai bun lucru pe care l-am făcut în toată viaaaaau!

Defenderul sare şi preţ de o clipă îngrozitoare am senzaţia că o să ne răsturnăm. M-am lovit cu capul de capotă. Alex s-a izbit de rama geamului deschis. Apasă înnebunit pe acceleraţie, aproape *rugând* Defenderul să iasă din şanţ.

— Dă-i! ţip. Dă-i!

Cu un scrâşnet asurzitor de roţi şi o sforţare la maximum a motorului, reuşim să ieşim din şanţ, să mai străbatem câteva sute de metri zdruncinându-ne, apoi ne oprim. Mă uit la Alex şi mi se taie respiraţia. Are toată faţa plină de sânge, care i se prelinge pe bărbie. Opreşte motorul şi ne uităm lung unul la altul, gâfâind.

Într-un final, zic:

— Când am spus condu cât vrei, n-am vrut să zic *condu până mori.*

Alex schiţează un surâs, privindu-mă îndeaproape.

— Eu sunt bine. Dar *tu* eşti OK? Te-ai lovit zdravăn. Îmi pare rău, habar n-aveam...

— O să supravieţuiesc. Îmi ating fruntea, unde mi se formează deja o vânătaie. Au!

— O, Doamne, scuze!

Pare ruşinat.

— N-ai de ce. M-a înduioşat. Toţi am trecut prin asta. Pe pajiştea asta am învăţat să conduc. Am rămas înţepenită în şanţ. A trebuit să mă scoată cu tractorul. Poftim. Bag mâna în buzunar după un şerveţel. Ai sânge peste tot.

Alex îşi şterge sângele de pe faţă, după care se uită prin parbriz.

— Unde suntem?

— Pe pajişte. Vino, hai să ne dăm jos.

E o zi absolut minunată. Probabil că e deja trecut de ora unu şi soarele e sus pe cerul fără nori. Iarba e înaltă şi firele arată ca paiele; în aer pluteşte liniştea şi pacea. Nu aud decât ciocârliile care cântă undeva sus, mult deasupra noastră, revărsându-şi trilurile ca nişte panglici catifelate de sunete.

Scot pledul pe care îl avem mereu în portbagajul din spate al Defenderului şi îl întind pe iarbă. Tot acolo ţinem şi o ladă de cidru, bine fixată dedesubt, şi scot două cutii.

— Dacă vrei să cunoşti Somersetul, zic aruncându-i o cutie, atunci trebuie să bei cidrul nostru local. Doar să ai gri...

Prea târziu. Doza de cidru i-a explodat în faţă.

— Scuze! Îi zâmbesc. Am vrut să te previn. Ne-am zgâlţâit ceva.

Îmi deschid cutia ţinând-o cât mai departe de mine şi preţ de câteva clipe stăm pur şi simplu aşa în soare, bându-ne cidrul. Apoi Alex se ridică.

— OK, chiar *vreau* să aflu despre Somerset, zice cu un licăr în ochi. Ce deal e ăla de acolo? Şi a cui e casa aia de la orizont? Şi ce sunt floricelele astea galbene? Spune-mi tot.

Nu pot să nu râd de curiozitatea lui. E atât de *interesat* de tot. Mi-l închipui fără probleme încolţind un astrofizician la un dineu şi cerându-i să-i explice Universul.

Dar îmi şi place. Aşa că mă ridic şi-l urmez pe pajişte, povestindu-i despre peisaj şi despre fermă şi despre flori şi despre tot ce-i cade sub ochi.

În cele din urmă, soarele arde prea tare ca să ne mai plimbăm, aşa că ne aşezăm iar pe pătură.

— Ce sunt păsările alea? întreabă Alex în timp ce-şi întinde picioarele şi simt o mică satisfacţie că le-a observat. Nu era musai.

— Ciocârlii.

Mai iau o gură de bere.

— Nu tac niciodată, aşa-i?

— Nu. Râd. Sunt păsările mele preferate. Te trezeşti dimineaţa devreme, ieşi afară şi... Tac, lăsând sunetele dragi să se reverse asupra mea. Ai senzaţia că cerul cântă pentru tine.

Rămânem amândoi tăcuţi şi Alex pare că ascultă atent cântecul păsărilor. Poate n-a auzit niciodată ciorcârliile. Habar n-am unde şi cum a crescut.

— Mai devreme te-am făcut băiat de la oraş, îi zic, încercând să aflu mai multe despre el. Chiar eşti? Unde ai crescut?

— Să zicem „băiat de la oraşe”. Apleacă uşor capul, lăsându-se pradă amintirii. Londra, New York, Shanghai pentru puţin timp, Dubai, San Francisco. L.A. şase luni, când aveam zece ani. Mergeam unde avea tata treabă.

— Doamne...

— Am avut treizeci şi şapte de adrese până acum. Am fost la douăşpe şcoli.

— Serios? Mă holbez la el. Treizeci şi şapte de adrese? Asta înseamnă mai mult de una pe *an.*

— Am stat în Turnul Trump câteva luni; a fost mişto... Îmi surprinde expresia şi are un rictus. Scuze. Ştiu. Sunt un ticălos de bani gata.

— Nu e vina ta. N-ar trebui... Amuţesc şi-mi muşc buzele. Trebuie să abordez o chestiune care mi-a stat pe creier de când l-am revăzut. Uite ce e, îmi pare rău pentru ce am spus la birou. Că tatăl tău faimos ţi-a pus în braţe o carieră.

— Nu contează.

Îmi zâmbeşte pieziş, de unde deduc că a auzit asta de multe ori.

— Nu. Clatin din cap. Ba contează; n-a fost corect din partea mea. Nu ştiu nimic despre felul în care ţi-ai început cariera, dacă ai avut vreun avantaj...

— Ei, sigur că am avut, zice el calm. Toată copilăria l-am văzut pe tata muncind. Am fost la biroul lui, la studio... Am învăţat de la el. Aşa că, da, am avut un avantaj. Dar ce-ar fi trebuit să facă? *Să nu* îmi ofere o slujbă? Crezi că ăsta e nepotism?

— Nu ştiu. Sunt confuză. Poate nu chiar. Însă nu e... Amuţesc.

— Ce?

— Păi, zic jenată. Nu e corect. Aşa mi se pare.

Se lasă tăcerea. Alex se întinde pe spate şi se uită drept spre cerul albastru nesfârşit, cu chipul ilizibil.

— Tu ştii numele păsărilor, zice. Ai stat în aceeaşi casă toată copilăria. Ai un trecut de două sute de ani de agricultură, care te susţine şi te face să te simţi bine ancorată. Tatăl tău te iubeşte mai mult decât poate iubi cineva pe pământ. Vezi asta în treizeci de secunde. Face o pauză. Nici asta nu-i corect.

— *Tata*? zic, luată prin surprindere. Ce vrei să spui? Sunt sigură că şi tatăl tău te iubeşte.

Alex nu zice nimic. Îi cercetez chipul în întregime, şi e neclintit; doar la ochi zăresc un mic zvâcnet. Oare am intrat pe un teritoriu sensibil? Dar, pe de altă parte, el a adus vorba.

— Dar tatăl tău nu... Amuţesc. Nu pot să spun *Dar tatăl tău nu te iubeşte?* Cum e tatăl tău? mă repliez din mers.

— Supertalentat, zice Alex încet. Îţi impune respect. Şi e un nemernic. E foarte motivat. Foarte rece. S-a purtat foarte urât cu mama. Şi, că veni vorba, *nu el* mi-a oferit primul meu job.

— Dar aveai un nume, zic automat.

— Da. Pe chip pare să i se contureze un zâmbet, însă nu zâmbeşte. Aveam un nume. Asta a fost pe jumătate ajutor, pe jumătate o piedică. Tata şi-a făcut mulţi duşmani de-a lungul vieţii.

— Şi mama ta? întreb timidă.

— Are... nişte probleme. E deprimată. Dă mereu înapoi de la orice. Nu e vina ei, adaugă imediat şi văd brusc în el un băieţel neajutorat.

— Îmi pare rău, zic, muşcându-mi buza. Nu mi-am dat seama.

— Am trăit o mare parte a copilăriei speriat. Alex continuă să privească cerul. Eram înfricoşat de tata. Şi uneori şi de mama. Mi-am petrecut mare parte a copilăriei ca un peşte. Ferindu-mă şi fugind. Încercând să evit... diverse.

— Dar acum nu mai e nevoie să te fereşti şi să fugi, zic.

Nici măcar nu ştiu de ce o spun. În afara faptului că arată, dintr-odată, ca un om care încă se mai fereşte şi fuge. Şi poate e un pic obosit de toate astea. Alex se întoarce într-o rână, îşi reazemă capul în mână şi mă priveşte cu un surâs ciudat, pieziş.

— Odată ce te obişnuieşti să te fereşti şi să fugi, e greu să te opreşti.

— Cred că da, zic încet. În sinea mea, încă mă chinui să-mi imaginez treizeci şi şapte de adrese. Mă ia cu ameţeală doar să mă gândesc.

— În vreme ce tatăl *tău*... îmi întrerupe Alex gândurile, iar eu dau ochii peste cap.

— O, Doamne, tata... Dacă încearcă să-ţi vândă un set de mobilier pentru baie, *să nu* accepţi.

— Taică-tu e adorabil, zice Alex, ignorându-mă. E puternic. Să ştii c-ar trebui să-i spui adevărul despre jobul tău. Tot secretul ăsta pe care încerci să-l ascunzi... nu e în regulă.

Îmi trebuie o clipă să înţeleg ce vrea să spună şi, când înţeleg, simt nevoia să trag aer în piept adânc.

— Da, aşa crezi?

— Cum o să se simtă când o să-şi dea seama că i-ai ascuns un secret atât de mare?

— Poate că nu e nevoie să afle niciodată. Aşa că...

— Dar dacă *află*? Dacă îşi dă seama că n-ai putut să-i ceri ajutorul la necaz? O să fie distrus.

— N-ai de unde să ştii! Nu pot să nu-l apostrofez. Nu ştii nimic despre tata.

— Ştiu că te-a crescut mai mult singur. Alex continuă pe acelaşi ton implacabil. Mi-a spus Biddy mai devreme.

— Ţi-a spus *Biddy*?

— Mă rog, am început s-o întreb una-alta când am înţeles că ai trăit aici. Şi mi-a răspuns bucuroasă. Mi-a

spus cum a venit în familia voastră şi a văzut cât te iubeşte tatăl tău; s-a gândit că dacă o să aibă şi ea parte măcar de o *fărâmă* din iubirea aia, o să fie fericită.

Dacă eu ştiu la ce reacţionează Alex, e limpede că şi el ştie la ce reacţionez eu.

— Ştiu că tata mă iubeşte, zic cu glasul înăbuşit. Şi eu îl iubesc. Dar nu-i atât de simplu. S-a simţit *atât* de trădat când am plecat; n-o să accepte niciodată c-am devenit londoneză...

— Păi şi, *eşti* londoneză? spune Alex, şi simt un nou junghi de mâhnire. Ce altceva din viaţa asta a mea, fragilă ca o casă din cărţi de joc, mai vrea să facă bucăţi?

— Crezi că nu sunt londoneză? spun cu glas tremurat. Crezi că n-am să reuşesc la oraş?

— N-am zis asta! spune Alex, părând surprins. Sigur că o fată frumoasă şi talentată ca tine poate să reuşească la oraş! Nu e asta problema. Doar că... Şovăie. Cred că sufletul tău e împărţit între Londra şi ferma asta, chiar dacă nu recunoşti.

OK, mi-a ajuns.

— Mă cunoşti *foarte puţin,* zic furioasă. Nu poţi să vii aici şi să-mi spui despre viaţa mea...

— Poate că am o privire proaspătă? O nouă perspectivă? Mă întrerupe fără asprime şi îmi aduc brusc aminte cum s-a uitat la panorama noastră şi şi-a dat seama într-o clipită care e problema cu ea. Însă apoi clatin din cap, ignorând acel gând. Acolo era vorba despre o *panoramă*. Aici e vorba despre *mine.*

— Tot ce ştiu, continuă Alex, e că tu ai ferma ta, familia ta, oameni care te ştiu de-o viaţă – şi nu e deloc puţin. Ştii cum se spune, că pe piatra care se rostogoleşte nu creşte muşchi? Ei bine, ăsta sunt eu. Arată spre sine. Nici *pic* de muşchi. Dar tu? Eşti o minge acoperită de muşchi, care merge şi vorbeşte.

Îmi feresc privirea.

— Asta nu înseamnă nimic.

— Ba înseamnă. Şi oricum, nu e vorba doar de familia ta, ci... Tace. E vorba şi de felul în care vorbeşti despre pământul tău. Despre ciorcârlii. Toate astea fac parte din tine. Eşti o fată din Somerset, Katie. N-ar trebui să te dezici de asta. N-ar trebui să renunţi la accent, şi nici să-ţi schimbi părul. Asta eşti tu.

Rămân o clipă tăcută, clocotind de gânduri şi încercând să răspund calm.

— Ştii de ce-am renunţat la accent? zic într-un final. La primul meu job din Birmingham eram la toaletă şi am auzit două fete vorbind. Bătându-şi joc de mine. Îmi spuneau „Katie ţărrrăncuţa”. Am vrut să ies la ele şi să le trag una.

Mă trântesc pe spate, respirând precipitat.

Alex se gândeşte câteva clipe, apoi încuviinţează.

— Într-o zi eram în toaleta de la şcoală şi am auzit doi elevi dintr-a şasea vorbind. Tocmai câştigasem premiul de design. Erau convinşi că tata mi-a făcut proiectul. Am vrut să să ies la ei şi să-i caftesc.

— Şi ai făcut-o? mă trezesc întrebându-l.

— Nu. Dar tu?

— Nu.

Alex bea din cidru şi îi urmez exemplul. E acel moment al zilei când cerul e cel mai albastru şi mai senin. Nu se aude decât trilul ciocârliilor.

— Nu e nevoie să alegi, Londra sau Somerset, adaugă Alex într-un final. În mod sigur poţi fi şi una, şi alta.

— Tata mă face mereu să simt că *trebuie* să aleg. Mi se pune un nod bine cunoscut în gât. Pentru el e ori, ori...

— Deci e clar că trebuie să vorbeşti *şi mai mult* cu el. Nu mai puţin.

— Vrei să încetezi să ai mereu dreptate? Cuvintele îmi izbucnesc înainte să ştiu c-am să le rostesc. Mă ridic brusc în picioare, respirând precipitat, şi încep să înconjor la pas pajiştea. Am mintea plină de gânduri; îmi ţiuie urechile. Nu-l mai pot asculta pe Alex, şi nici vorbele lui, voce a raţiunii. Însă în acelaşi timp tânjesc să aud iar alte cuvinte ale lui. Cele pe care nu ştiu dacă le-am auzit bine.

O fată frumoasă şi talentată ca tine. Frumoasă.

Când dau colţul, văd că s-a ridicat şi el de pe pătură. E atât de cald, că simt transpiraţia prelingându-mi-se pe braţe şi-mi scot cu un impuls cămaşa, şi rămân într-un maiou strâmt, cu bretele. Îl văd pe Alex uitându-se spre mine; îl văd cântărindu-mi din ochi trupul, cu o dorinţă făţişă. Ha! Deci l-am citit bine, atunci, în şopron. Şi acum ştiu sigur: chiar *a existat* o scânteie între noi atunci, la Londra. Nu am de ce să-mi cer scuze sau să mă jenez.

În timp ce mă apropii de Alex, simt cum propriul meu nivel de excitaţie creşte exponenţial. Doar că nu e atât de simplu. Nu-l vreau doar pe el; vreau să am controlul. Vreau să scap de micuţa Katie cea stresată, cu toate problemele şi umilinţele ei. Vreau să mă simt puternică. N-am prea fost niciodată genul de fată care face ea primul pas, însă acum înţeleg că sunt momente în care e necesar.

Pornesc spre Defender, mai iau două cutii de cidru şi-i întind una din ele.

— Ce arşiţă, zic. Te deranjează dacă mă bronzez puţin?

Şi, înainte să mă lase curajul, îmi dau jos maioul.

Aşa. Cum e, ca prim pas? N-am făcut în viaţa mea ceva atât de îndrăzneţ şi, o clipă, simt că mi se taie respiraţia.

Am un sutien OK pe mine – negru, de dantelă, tip balconette, care mă avantajează – şi Alex se uită fătiş la sânii mei, de parcă ar fi într-un soi de rai al torturii. Când îmi deschid cidrul tresare, apoi, fără să zică nimic, îşi ia cutia şi o deschide.

Aerul e insuportabil de încărcat. Mă simt ameţită şi abia dacă pot respira. Nu mă pot gândi decât: *Stau aici, lângă el, în sutien* şi *Sper din suflet că n-am înţeles greşit* şi *Şi acum?*

— Poate mă bronzez şi eu, zice Alex în cele din urmă şi-şi jos tricoul. Are pieptul mai subţire decât m-am aşteptat, aproape băieţesc, cu o fâşie de păr brunet coborându-i spre buric. Mi-e greu să-mi dezlipesc ochii de el.

— Avem destul timp până se întoarce Demeter, adaugă.

Şi el mă cântăreşte din ochi şi simt cum respiraţia mi se accelerează drept răspuns. Şi eu, care eram obsedată de „chimia palpabilă” pe care o avea cu Demeter. Ei bine, şi asta e destul de palpabilă.

— O groază de timp, îngaim şi mi se pare că vocea îmi sună destul de neclar. Şi n-o să ne deranjeze nimeni aici. Ne putem bronza toată după-masa, adaug ca să ştiu o treabă. Cât vrem noi.

— Din fericire, am ceva pentru protecţie solară, zice Alex încet. Ochii lui îl întâlnesc pe ai mei şi ştiu exact ce vrea să spună, şi mai că aş pufni în râs, dacă n-aş fi atât de disperată.

— Şi ce factor de protecţie foloseşti? Mă apropii de el şi-i cobor o mână pe piept. Fiindcă e cam cald aici.

Drept răspuns, el mă apucă de mijloc şi-şi lipeşte pieptul de al meu, iar mâinile lui coboară grăbite sub betelia blugilor mei. În timp ce-i simt mirosul – în parte sudoare, în parte săpun, în parte Alex –, simt din nou flacăra dorinţei, şi mai puternică. *Dumnezeule*, am nevoie de chestia asta.

N-am mai făcut sex de mult şi simt cum trupul mi se trezeşte la viaţă, ca un balaur după hibernare. Fiecare terminaţie nervoasă. Fiecare celulă ce pulsează.

— Ştii, am vrut să mă bronzez cu tine din clipa în care te-am văzut, zice Alex cu gura lipită de gâtul meu şi buzele lui îmi coboară pe piele, făcându-mă să gem.

— Şi eu, şoptesc, descheindu-i nasturii de la blugi, încercând să avansez lucrurile.

— Dar eram şeful tău. Ar fi fost complet aiurea...

Şovăie şi se trage înapoi, încruntat.

— Hei, stai. Eşti OK cu chestia asta, *da*? Adică nu eşti... Şovăie... E un da?

În ultimii trei ani de liceu, am făcut judo. Fără să mă gândesc de două ori, îmi înfăşor piciorul în jurul piciorului lui, îl dezechilibrez şi îl trântesc la pământ, fără să-i iau în seamă strigătul uimit.

Îl încalec şi mă uit în jos spre el, în clipa asta simţindu-mă mai stăpână pe viaţa mea decât m-am simţit de mult timp. Mă aplec, îi iau chipul în mâini şi-i găsesc gura pentru un sărut lung şi tandru şi pentru prima oară mă gândesc *Uite. Poftim.* Am constatat că gurile bărbaţilor sunt cum sunt şi ei. (De-asta nu mi-a plăcut niciodată să mă pup cu Steve.) Apoi mă ridic în fund, îmi desfac sutienul şi-l arunc, savurând reacţia imediată şi clară a lui Alex.

— E da, zic şi mă aplec şi-l mai sărut o dată. Nu te teme. E da.

Capitolul optsprezece

Ne trezim la începutul serii, şi o adiere ne răcoreşte pielea. Alex mă priveşte şi văd în ochii lui un surâs somnoros. Apoi se trezeşte de-a binelea la realitate.

— Fir-ar! Sare în picioare. Cât e ceasul? Am *adormit*?

— E aerul de ţară, zic. Dă gata pe oricine.

— E şase. Îl văd făcând calcule în minte. Poate că Demeter s-a întors.

— Poate.

Simt cum aburul trandafiriu de fericire începe să se evapore. Nu vreau ca bula asta, doar cu noi doi, să se spargă. Însă Alex a ieşit deja din ea, are chipul alert şi degetele îi închid grăbite nasturii.

— OK. Trebuie să ne întoarcem. Trebuie să... Tace şi închei fraza în minte. *O dau afară pe Demeter.*

Pare hărţuit şi stresat la simplul gând. Poate că există şefi care savurează momentul când concediază oameni şi se dau mari şi tari – însă Alex nu e deloc aşa.

De data asta mă aşez eu la volan şi, în timp ce ne întoarcem la fermă printre hârtoape, nu pot să nu spun ce gândesc.

— Nu te prea trage aţa, aşa-i?

— Să ce, să-mi dau afară prietena şi mentorul? răspunde el plat. Destul de ciudat, nu. Şi ştiu că o să încerce să-şi salveze pielea, ceea ce va face totul şi mai dificil.

— Şi dacă nu era prietena şi mentorul tău?

În timp ce ne hurducăm peste un petec de pământ cu denivelări, Alex e tăcut şi are chipul încordat. Apoi oftează.

— OK. M-ai prins. Nu sunt făcut să fiu şef.

— N-am zis asta! spun necăjită. Nu asta am zis...

— Dar e adevărat, mă întrerupe. Partea asta cu managementul... o detest. Nu e *pentru mine*. N-ar fi trebuit să accept niciodată rolul ăsta.

Conduc mai departe, rămasă mută. Celebrul Alex Astalis nu se simte în elementul lui la serviciu?

— Ai scuturat vreodată o busolă şi ai văzut săgeata învârtindu-se, încercând să găsească un loc în care să se oprească? zice Alex brusc. Ei bine, aşa e creierul meu. E în toate direcţiile.

— Demeter e aşa, îndrăznesc să spun. Total împrăştiată.

— Dacă Demeter ţi se pare groaznică, eu sunt de zece ori mai rău. Alex îmi zâmbeşte pieziş.

— Dar şefii nu trebuie să fie aşa. Trebuie să se concentreze, să organizeze lucrurile eficient. Le place fiecare operaţiune în parte. Le plac şedinţele lungi şi plicticoase. Se cutremură. Tot ce urăsc eu şefilor le place la nebunie. Şi totuşi, iată-mă, sunt şef.

— Nimănui nu-i plac şedinţele lungi şi plicticoase, protestez. Nici măcar şefilor.

— OK, poate că nu toţi şefii sunt aşa, e de acord el. Dar celor mai mulţi dintre ei le plac. De pildă pişcotarilor.

— *Pişcotari?* Pufnesc în râs.

— Aşa le spun eu. Intră în sala de şedinţe, iau un pişcot şi se trântesc înapoi în scaun cu un aer încântat de genul *Fraţilor, viaţa nu poate fi mai frumoasă de-atât, nu-i aşa?* E ca şi cum i-ar aştepta un zbor lung şi încearcă să

găsească un scaun cu suficient loc pentru picioare şi cui îi pasă ce altceva se mai petrece?

Zâmbesc.

— Deci tu nu eşti pişcotar.

— Nici nu stau jos la şedinţe. Alex pare ruşinat. Asta-i scoate pe toţi din minţi. Şi nu pot suporta conflictele. Nu pot să gestionez relaţiile cu angajaţii. Mă plictiseşte treaba asta. Pentru că-mi ia din timpul pentru creaţie. Şi *de-asta* n-ar trebui să fiu şef.

Oftează, privind pe fereastră la peisajul pe lângă care trecem.

— După orice promovare, ajungi să faci tot mai puţine dintre lucrurile pe care ţi-ai dorit să le faci. Nu crezi?

— Nu, îi zic tăioasă. Dacă eu aş fi promovată, aş face *mai multe* dintre lucrurile pe care vreau să le fac. Dar, pe de altă parte, eu mă aflu la polul opus faţă de tine.

Alex are o grimasă.

— Mă faci să mă simt moş.

— Păi chiar eşti. În ani de copil minune.

— Ani de copil minune? Alex începe să râdă. Sunt ca anii de câine? În orice caz, cine zice c-am fost un copil minune?

— Ai inventat Whenty la douăzeci şi unu de ani, îi amintesc.

— A, da, zice, de parcă aproape uitase. Ei, a fost doar... ştii şi tu. Noroc. Revine la realitate. Deschid poarta?

Îl privesc deschizând poarta, apoi intru şi-l aştept s-o închidă şi să sară înapoi în maşină. Motorul încă merge, dar preţ de o clipă nu fac nimic. Suntem pe un soi de limb aici, şi vreau să lămuresc ceva cu Alex, cât am ocazia.

— A fost chiar noroc? zic timidă. Sau crezi că poate ai încercat să-ţi impresionezi tatăl?

Îmi vine să adaug: *De-asta nu suporţi conflictele?* Dar hai să nu fac pe Freud.

Alex rămâne tăcut câteva clipe şi văd în ochii lui cum întoarce gândul pe toate părţile.

— Probabil, zice într-un final. Probabil că încă încerc.

Apoi se întoarce spre mine, cu un zâmbet pieziş, care-i întăreşte spusele. Vrei să încetezi să ai mereu dreptate?

Îi întorc zâmbetul – *toucheĚ* – şi demarez. Am sentimentul că Alex ar vrea să-şi deschidă şi mai tare sufletul şi, într-adevăr, după câteva clipe trage aer în piept.

— Uneori mă tem să nu îmi sece definitiv ideile, zice, pe un ton straniu. Nu ştiu ce-aş face fără ele. Uneori cred că sunt doar un vas gol ce pluteşte în derivă, care conţine doar idei.

— Eşti un tip amuzant, superb şi sexy, zic imediat şi el zâmbeşte de parcă aş glumi. Îmi dau seama că nu joacă teatru. Chiar asta simte. Nu-mi vine să cred că Alex Astalis are nevoie să-i redau *eu* încrederea în sine.

— Ce-ai face, zic impulsiv, dacă n-ai goni aşa în jurul lumii, creând concepte de branding care să ia premii?

— Bună întrebare. Alex se luminează la faţă. Aş trăi la o fermă. Aş conduce Defenderul. *De mult* nu m-am mai distrat aşa. Aş mânca biscuiţi de casă făcuţi de Biddy.

Ne oprim în curte, iar Alex îşi împleteşte degetele cu ale mele pe volan.

— Aş săruta o fată frumoasă în fiecare zi.

— Ar trebui să găseşti o fermă la care să existe o fată frumoasă, subliniez.

— Dar nu au toate fermele fete frumoase? Ochii negri îi strălucesc privindu-mă. Asta are.

Frumoasă. Din nou, cuvântul ăla. Îmi vine să-l iau în palme şi să-l pun la păstrare pe vecie într-un borcan. Dar mă mulţumesc să-i zâmbesc, ca şi cum poate nu l-am auzit şi zic:

— Nu, n-au toate.

— Atunci aş căuta pe net. Baie alăturată, câmpuri cu oi, fată frumoasă cu pistrui ca praful de stele. Mă atinge pe nas. Sincer să fiu, cred că există *una singură* care le are pe toate.

Se apleacă să mă sărute – şi îl redescopăr. Pe Alex cel dulce şi blând, care a fost aşa o surpriză. Adevărul e că încep să mă-ndrăgostesc de tipul ăsta şi nu găsesc niciun singur motiv să n-o fac, în afară de vocea lui Demeter, pe care o aud întruna în minte: *Orice femeie care s-ar cupla cu Alex Astalis trebuie să aibă o doagă lipsă.*

De ce zice asta? Trebuie să discut cu ea.

— Poate că n-ar trebui să mai fii şef, zic când ne despărţim într-un final, şi simt că-mi vâjâie capul. Nu sunt sigură că asta te face fericit.

— Poate că ai dreptate.

Încuviinţează cu privirea absentă, apoi se uită brusc la mine.

— În timp ce tu, Katie, *ar trebui* să fii şefă. O să fii, într-o zi. O simt. O să fii o şefă mare de tot.

— *Poftim?* Mă uit lung la el, siderată.

— O, da. Dă din cap cu un aer firesc. Ai ce trebuie. Ceea ce eu n-am. Ştii să vorbeşti cu oamenii. Te-am urmărit mai devreme discutând cu tipa care face curat. Ştii ce vrei şi faci să se întâmple, fără să distrugi nimic. E o artă şi asta.

Mă uit la Alex, uşor copleşită. Nu mi-a zis nimeni aşa ceva niciodată şi simt cum toată nesiguranţa şi teama mea încep să dispară – oare e doar amabil? Însă nu are deloc aerul că vrea să mă flateze. Nu e nimic ironic în vocea lui – pare că zice exact ce vede.

— Haide. Deschide uşa. Nu mai pot amâna momentul neplăcut. Hai să vedem dacă s-a întors Demeter.

Aproape sper că Demeter e deja la fermă şi ne va întâmpina cu vechiul ei panaş şi se va plimba prin faţa noastră cu picioarele ei lungi şi nu ştiu ce poveste despre cum a rezolvat ea totul şi a vorbit cu Adrian şi cum totul e *nemaipomenit* acum. Dar nici urmă de ea.

Strălucirea aurie a după-amiezei s-a stins şi tata a făcut deja un foc de tabără în centrul satului de iurte. În nopţile de marţi, facem mereu foc de tabără, cu cârnaţi, bezele la grătar şi cântece. Toată lumea adoră focul şi cântecele după câteva beri – chiar dacă melodiile pe care le cântăm sunt în funcţie de cine sunt turiştii. (La un moment dat, am avut un turist care a făcut *backing* pentru Sting. A fost incredibil. Dar săptămâna trecută tata s-a dat în stambă, ştiu-tot-repertoriul-formaţiei-Queen-ascultaţi-mă! A fost *naşpa.*)

Biddy merge pe potecă aprinzând felinarele şi, când mă apropii, ridică privirea zâmbind.

— Bună, zic cu respiraţia tăiată. Ai văzut-o pe Demeter?

— Pe *Demeter*? Nu, scumpa mea. Credeam că a plecat la Londra.

— Aşa e. Dar m-am gândit că s-o fi întors...

Oftez neliniştită, apoi mă uit la Alex.

Stă în picioare la marginea satului de iurte, încruntându-se deja supărat la telefon. Probabil îşi citeşte e-mailurile.

— Uite ce e, n-ai ce să faci acum, zic, bătându-l pe umăr. Ce-ar fi să vii să stai cu noi la focul de tabără şi... cum să zic? Să te relaxezi?

De obicei, focul de tabără îi face pe toţi să se simtă iar copii şi sper că o să fie pe placul acelei părţi excentrice şi ludice din Alex pe care o iubesc. Când ne aşezăm pe iarbă, flăcările aruncă o lumină portocalie pâlpâitoare pe

chipul lui. Trosnetul familiar al focului mă liniştеşte pe loc şi mirosul e cel pe care-l are mereu focul de tabără. Mă întorc să văd dacă şi el savurează momentul – dar are chipul încă încordat şi îngrijorat. Nici nu-l condamn, dată fiind situaţia.

Partea bună e că toţi ceilalţi par să se distreze. Toţi turiştii coc bezele pe grătar, aplecându-se în faţă cu ţepuşele de fier. Din când în când, Giles aruncă puţin gaz pe foc ca să înteţească flacăra şi mă aplec politicoasă spre el.

— Nu crezi... că e un pic periculos pentru copii?

— Ei, e doar puţină distracţie, zice, dar se opreşte şi ia o gură de bere, şi eu expir adânc. Ultimul lucru care ne trebuie e o flacără uriaşă care să pârlească sprâncenele cuiva. Sigur, avem găleţi enorme cu apă aşezate în puncte strategice, dar chiar şi aşa.

Se pare că de cealaltă parte a focului are loc o dispută, soldată cu înghiontiri.

— Încetaţi! strigă Susie brusc şi îmi dau seama că e o ceartă în toată regula. Nimeni nu mai are loc să vadă nimic! îi spune agasată lui Cleo. Copiii tăi au pus stăpânire pe cele mai bune locuri, pe toate ţepuşele...

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune Cleo pe tonul ei tărăgănat. E un foc de tabără. Relaxează-te.

— O să mă relaxez când şi copiii mei o să poată să-şi frigă bezele, ca şi ai tăi...

— Am venit! Gata, am venit!

Vocea voioasă a tatei îi acoperă glasul şi ridicăm cu toţii privirile spre el şi îl vedem apărând, însoţit de un zornăit. Poartă pantaloni albi, vestă, clopoţei la picioare şi beţe în mâini. La un CD player trântit pe iarbă se aude muzică de acordeon.

— La-la-la...

Începe să cânte la întâmplare, ce-i trece prin cap.

— La-la-la... Şi unu-doi-şi-unu-doi...

— Nenea fermier Mick! ţipă copiii de parcă ar fi o vedetă. Nenea fermier Mick!

Îmi duc o mână la gură, străduindu-mă să nu râd. Tata a tot vorbit despre dansuri populare, dar n-am crezut că chiar o s-o *facă*. Adică ce naiba ştie el despre dansurile populare?

Fredonează o melodie indescifrabilă şi ţopăie, şi din când în când bate cu beţele. Nu se poate numi dans. Mai degrabă... dat în stambă. Adulţii îl privesc de parcă nu sunt siguri dacă e o glumă sau nu, însă toţii copiii strigă şi ovaţionează.

— Cine mă ajută?

Tata scoate un băţ acoperit cu clopoţei de la betelie şi-l întinde spre copii.

— Cine vrea să danseze cu mine?

— Eu! strigă toţi, încercând să apuce băţul cu clopoţei. Eeeeeeu!

O văd pe Poppy ridicându-se nerăbdătoare. E fetiţa care e aici singură cu tatăl ei divorţat şi pare foarte drăguţă. Însă Cleo o împinge în faţă pe Harley.

— Harley, draga mea, du-te să dansezi. Harley face balet şi jazz dance şi actorie în fiecare sâmbătă...

— Pentru numele lui Dumnezeu, mai termină *odată*! explodează Susie. Poppy, nu vrei să dansezi, draga mea?

— Să termin? întreabă Cleo, cu un aer jignit. Nu fac decât să spun că fata mea e o dansatoare cu experienţă...

Îi surprind privirea tatei şi el înţelege imediat.

— Toată lumea dansează! răcneşte. Toţi copilaşii, sus! Şi unu-doi-şi-unu-doi-şi...

— Katie!

O voce răsunând chiar lângă urechea mea mă face să mă întorc şi îl văd lângă mine pe Hal, fiul lui Demeter.

— Bună, Hal! îl salut. Ai apucat să frigi o bezea? Apoi îl privesc mai atent.

E palid şi clipeşte cu greutate.

— Hal, zic stresată. Ce s-a întâmplat?

— E vorba de Coco. Pare un pic disperat. E... beată.

Din fericire, a ieşit la timp din iurtă. O găsesc vomitând pe un petec de iarbă din apropiere şi o iau pe după umeri ca s-o alin, în timp ce-mi feresc privirea şi mă gândesc: *Ooof. Ce greţos. Grăbeşte-te.*

Când pare ceva mai bine, o conduc la duşul de afară. N-am de gând s-o bag direct sub duş – deşi e un gând tentant –, ci în loc de asta înmoi un burete şi-o curăţ un pic, după care o duc înapoi în iurtă.

Adică putea fi şi mai rău. Putea fi în comă. Din fericire, poate să meargă şi să vorbească şi deja i-a revenit un pic culoarea în obraji. O să supravieţuiască.

— Scuze, spune întruna cu o voce mormăită. Îmi pare foarte rău.

Intrăm în iurtă şi tresar când văd ce e acolo. Deci asta se întâmplă când doi adolescenţi sunt lăsaţi de capul lor pentru o zi. *Peste tot* sunt farfurii şi firimituri – probabil c-au dat iama în cămara lui Biddy –, plus ambalaje de dulciuri, telefoane, un iPad, reviste, farduri... şi, în mijlocul lor, o sticlă de votcă goală pe jumătate. Frumos.

O bag pe Coco în pat, o reazem de mai multe perne, după care mă aşez pe pat. Arăt spre sticla de votcă şi oftez.

— *De ce?*

— Nu ştiu, zice Coco, ridicând din umeri stresată şi posacă. Mă plictiseam.

Se plictisea. Mă uit la reviste şi la iPad. Mă gândesc la focul de tabără şi la bezele şi la tata ţopăind ca un nebun, doar ca să amuze lumea. Mă gândesc la Demeter, muncind de-i sar capacele ca să plătească pentru hanoracele Jack Wills.

Ar fi trebuit s-o pun pe ticăloasa asta mică de *Coco* să adune bălegarul din grajd, asta ar fi trebuit să fac.

— De unde-o ai?

— Am adus-o cu mine. O să-i spui mamei? Glasul i se precipită de spaimă.

— Nu ştiu. O privesc sever. Ştii, mama ta te iubeşte cu adevărat. Munceşte din greu să plătească pentru toate lucrurile tale cool. Şi nu te porţi deloc frumos cu ea.

— I-am mulţumit pentru vacanţă, zice Coco stresată.

— Şi gata, i-ai zis mersi o dată şi acum sunteţi chit? Şi ce-i prostia asta cu Doamna Invizibilă pe care am tot auzit-o? Mama ta e oricum, numai invizibilă nu. Şi ştii ceva? Asta a supărat-o foarte rău. Rău de tot.

Îi văd pe Coco şi pe Hal schimbând între ei priviri vinovate. Cred că, de fapt, sunt nişte copii destul de buni; doar că au căpătat prostul obicei de a se purta urât cu mama lor. Şi nici tatăl nu le e de prea mare ajutor. Şi nici nu e aici acum.

Apoi îmi vine un nou gând. Dacă Demeter a reuşit să-şi ascundă calităţile în faţa angajaţilor, probabil că acelaşi lucru l-a făcut şi faţă de copiii ei.

— Ascultă, zic. Voi *ştiţi* măcar cu ce se ocupă mama voastră la serviciu?

— Branding, zice Coco, atât de sec că îmi dau seama că pentru ea e un simplu cuvânt.

— OK. Şi tu ştii cât de bună la treaba asta? Tu ştii cât e deşteaptă şi de inventivă şi de genială?

Atât Coco, cât şi Hal mă fixează cu o privire goală. E clar că nu le-a trecut niciodată prin cap aşa ceva.

— Dar tu de unde ştii despre serviciul ei? mă întreabă Hal.

— Am lucrat în acelaşi domeniu. Şi, crede-mă, mama ta e o legendă. O *legendă.*

Bat cu mâna în saltea şi, o clipă mai târziu, Hal se aşază lângă mine. Mă simt ca şi cum le-aş spune o poveste înainte de culcare. *Era odată un monstru îngrozitor pe nume Demeter, doar că, de fapt, nu era deloc îngrozitor. Şi niciun monstru.*

— Mama voastră e plină de idei, le spun. Explodează de idei. Vede un ambalaj şi ştie pe loc ce e bine sau rău la el.

— Mda, zice Coco, dându-şi ochii peste cap. Ştim asta. Mergem la supermarket şi ea are ceva de zis despre fiecare cutie.

— Aşa e. Şi voi ştiţi că pentru toate părerile astea a câştigat o mulţime de premii? Ştiaţi că e în stare să inspire echipe mari de oameni să facă nişte lucruri incredibile? E în stare să ia nişte idei şi să facă din ele un concept şi imediat ce ţi-l descrie te gândeşti: *Da, asta e!*

Ridic privirea şi amândoi mă ascultă atent.

— Mama voastră poate însufleţi o încăpere, continui. Face lumea să gândească. Atunci când e ea în preajmă, nu poţi să trândăveşti. E originală, te inspiră... *pe mine* m-a inspirat. N-aş fi cine sunt fără ea.

Am zis-o mai mult pentru efect – însă în timp ce cuvintele plutesc în aer, îmi dau seama că sunt adevărate. Dacă n-ar fi fost Demeter, n-aş fi învăţat tot ce ştiu. N-aş fi creat broşura Ansters Farm şi site-ul aşa cum sunt azi. Poate că n-am fi avut niciun succes.

— Sunteţi foarte norocoşi să aveţi aşa o mamă, închei. Şi ştiu asta, fiindcă eu n-am mamă.

— Păi nu e Biddy mama ta? Coco pare nedumerită.

— Ea e mama mea vitregă. Şi n-a fost lângă mine când eram copil. Am crescut fără mamă, aşa că privesc toate astea *mai atent*. Mă uitam la toate mamele celorlalţi. Şi a voastră e una dintre cele mai bune. În clipa asta are nişte probleme destul de serioase la serviciu, ştiaţi? adaug.

Coco şi Hal mă privesc tâmp. Evident că nu ştiau. Alt defect de-al lui Demeter, îmi dau seama, e instinctul ei de a-i proteja pe alţii. Pe Rosa, să nu ştie că a fost respinsă. Pe copiii ei, să nu ştie în ce stres trăieşte. Să păstreze mitul vieţii fermecate-şi-perfecte.

Ei bine, ajunge. Copiii ăştia nu sunt nişte ţânci; ar putea s-o sprijine naibii şi ei.

— Poate că nu v-a spus. Ridic din umeri. Dar ascultaţi la mine, trece printr-o situaţie grea. Şi singurul mod în care o puteţi ajuta e fiind drăguţi şi apreciind-o şi făcând curăţenie în iurta asta şi *necerându-i* diverse chestii sau încetând să vă plângeţi sau să vă îmbătaţi cu votcă.

Mă uit la Coco şi ea îşi fereşte privirea.

— N-am s-o mai fac, murmură atât de nelămurit, că abia dacă o aud.

— Fac eu curat în iurtă, se oferă Hal, care pare gata să-şi îmbunătăţească puţin comportamentul.

— Perfect. Mă ridic să plec. Şi Hal, stai cu ochii pe Coco. N-o lăsa *singură*. Dacă e ceva, vino la mine sau la cel mai apropiat adult. Mă întorc într-o jumătate de oră să văd ce faceţi. OK?

Hal încuviinţează cu putere.

— OK.

— O să-i spui mamei? aud glasul plângăcios al lui Coco. Dacă te rog să nu?

E palidă la faţă şi şi-a pierdut aerul ăla agasant şi posomorât. Zici că are vreo zece ani. Dar n-o s-o las să scape aşa uşor.

— Depinde, zic şi ies din iurtă.

Când traversez câmpul, dau peste tata, care stă singur pe o bancă şi bea dintr-o cutie de bere. Şi-a dat jos pălăria de fermierul Mick şi clopoţeii zac tăcuţi alături, însă pare istovit.

— Bună, tată. Mă aşez lângă el.

— Bună, draga mea.

Se întoarce spre mine şi în jurul ochilor lui observ mici riduri de afecţiune.

— Unde-ai dispărut aşa grăbită?

— Coco... Îmi dau ochii peste cap. A băut prea mult. A trebuit să mă ocup de ea.

— *A băut* prea mult? Tata face ochii mari, după care ridică din umeri cu o grimasă. Toţi fac asta. Îmi aduc aminte cum ai venit şi tu odată de la o petrecere, în ultimul hal. Aveai cam vârsta ei.

— Şi eu îmi amintesc. Mă strâmb. Cred că am băut prea multe *black velvet*[9], dacă ţin bine minte. *Nu* a fost una dintre clipele mele de glorie.

[9] Cocktail din bere neagră şi vin spumant alb, în general şampanie.

— Am fost aşa îngrijorat. Am stat toată noaptea cu tine, ca un idiot. Zâmbeşte vesel. Te-ai trezit cu o foame de lup, ai dat gata o farfurie plină cu ouă şi bacon!

Uitasem că tata m-a păzit toată noaptea. Probabil c-a fost cu adevărat îngrijorat. Şi era singur; n-avea cu cine să împartă povara.

— Scuze...

Îl îmbrăţişez cu putere.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Pentru ce există taţii?

Bea din bere şi, când se mişcă, clopoţeii încep să sune.

— Îmi place dansul popular, zic. E distractiv.

— Păi i-a amuzat şi pe ei, nu-i aşa? Tata îmi zâmbeşte iar, dar oboseala nu i-a dispărut de pe chip.

— Uite ce e, tată... nu exageraţi, OK? Şi tu, şi Biddy vă agitaţi prea mult pentru chestia asta.

— Dar merită, nu-i aşa?

Întinde braţele către focul de tabără; către mulţimea de turişti; către iurtele aflate la umbră. Până la urmă, mi-a ieşit şi mie ceva, Katie, draga mea. Datorită *ţie*.

— Datorită *nouă*, îl corectez. Cred că „fermierul Mick” e responsabil pentru cam cincizeci la sută din succesul nostru.

— Ha! Tata râde încântat. Mă face să mă simt tânăr.

Bea iar din bere şi rămânem o vreme în tăcere. Apoi adaugă, pe un ton de vag avertisment:

— Şi tu trebuie să ai grijă să nu exagerezi cu munca, draga mea.

— *Eu?*

— Te-am văzut zilele trecute la computer. N-ar trebui să te muncească în halul ăsta. Ai şi aşa destule de făcut aici.

Mă bate pe umăr şi simt un ghem atât de mare în stomac, că trebuie să-mi închid puţin ochii. Mi s-a cam tăiat respiraţia când mi-am dat brusc seama că Alex are dreptate. Situaţia asta nu mai poate continua. Nu mai pot să-l mint pe tata despre slujbă, pur şi simplu *nu pot.*

— Adevărul e... tată... încep, simţind că-mi vine rău. Cum să o spun? Cu ce să încep? Dacă se enervează?

— Da, scumpa mea... răspunde tata absent.

Priveşte spre o siluetă îndepărtată ce se apropie în soarele amurgului. Probabil e doar un turist rătăcit.

— Tată, trebuie să-ţi spun ceva. Înghit în sec. E despre mine... şi... şi slujba mea de la Londra...

— A, da?

Chipul tatei împietreşte. E clar că nu are deloc chef să audă despre jobul meu de la Londra. Dacă ar şti ce vreau să-i spun...

— Ei bine, ideea e...

Mă frec pe nas, şi mi se face şi mai rău.

— E că... S-a întâmplat să...

— Dave! exclamaţia tatei îmi acoperă glasul. Dave Yarnett! Ce faci aici, ticălos bătrân?

Dave Yarnett? Mă uit mirată la silueta lui Dave, în veşnica lui geacă neagră de piele. Are pântecul rotofei îmbrăcat într-o copie ieftină a unui tricou Calvin Klein, iar

barba înspicată e îngrijit aranjată şi ochii îi strălucesc în timp ce se apropie.

— Mick!

Îl bate pe tata pe spate.

— Nu pot să stau mult. Am vrut doar să fii tu primul căruia îi arăt ultima ofertă. Te interesează covoarele? Covoarele persane?

— Nu ne trebuie covoare, zic imediat, iar Dave mă săgetează cu o privire de reproş.

— Vai, Katie, eu îi ofer tatălui tău şansa unei afaceri extraordinare. Toţi turiştii ăştia ai voştri... au case pentru care le trebuie covoare, nu-i aşa? Am stocul ăsta de covoare de la un tip din Yeovil. Covoare persane adevărate. Plus nişte mobilă. Vreau doar să arunce un ochi.

— Scuze, Katie. Tata mă bate iar pe umăr. Mă uit rapid. Mă întorc imediat.

Îl cunosc pe tata. Nu rezistă niciodată să arunce o ocheadă în duba lui Dave Yarnett.

— OK, nicio problemă.

Ridic din umeri, copleşită de uşurare. O să-i spun mai târziu, când e un moment mai bun. După ce îmi fac un plan. Şi poate, după ce beau un pahar de votcă sau două.

— Hei, *să nu cumperi* niciun covor, strig în urma tatei, în timp ce dispare cu Dave. Nu înainte să discutăm. Acum suntem parteneri!

Mai rămân acolo o vreme, privind cerul, care îşi schimbă treptat culorile, de la albastru intens la un indigo mai blând. Dubiţa lui Dave dispare pe alee şi îl văd pe tata apropiindu-se iar de foc. Sper doar că nu are de gând să ne transforme în Antrepozitul de *Glamping* şi Covoare Ansters Farm.

Mă hotărăsc să mă întorc şi eu la focul de tabără, să-mi frig o bezea şi să-mi ridic puţin glicemia. Însă, mergând în direcţia respectivă, zăresc o maşină cunoscută virând spre alee. O, Doamne, e Demeter!

O iau la fugă şi ajung în curtea fermei în clipa în care se dă jos din maşină. Pare lividă la faţă şi epuizată. Are sprâncenele încruntate şi o bucată de hârtie în mână, la care se tot uită.

Tocmai vreau s-o salut când o altă voce mi-o ia înainte:

— Salut, Demeter.

E Alex, care tocmai iese pe uşa de la bucătărie. Are în mână telefonul şi o fixează cu asprime. Ca un asasin.

— Aş vrea să vorbim puţin, zice. Biddy spune că putem folosi camera de zi.

Simt un fior de groază. *Cu asta* s-a ocupat. A pregătit camera de execuţie.

— *Acum?* Demeter pare uşor bulversată. Alex, abia m-am întors. Am nevoie de puţin timp, am nevoie de şansa să...

— Ai avut destul timp. Destule şanse.

Glasul lui Alex e încordat şi îmi dau seama că s-a pregătit psihic pentru asta.

— Lucrurile au mers tot mai rău de luni de zile încoace. Acum, paharul a dat pe dinafară. Demeter, tu *ştii* asta. E un haos total. Şi de-asta trebuie să vorbim.

— Mai întâi, trebuie să mă ocup de câteva lucruri.

Demeter închide portiera, apoi se îndreaptă spre el clătinându-se pe picioare, şi ochii îi sunt ca nişte umbre pe chipul livid.

— Te rog, Alex. Lasă-mă până mâine.

— Demeter, el se apleacă spre ea, cu faţa încordată, evitându-i privirea, nu vreau să fac asta, tu *ştii* că nu vreau, dar trebuie. Lucrurile au scăpat de sub control şi nu mai pot continua aşa. O să inventăm o poveste pentru presă; o să primeşti o compensare financiară adecvată... Se opreşte. Ar trebui să mergem în sala de şedinţe.

— Nu merg în nicio sală de şedinţe. Demeter scutură vehement din cap. Alex, mai e ceva. Există nişte lucruri care nu se leagă. Trebuie să ţi le arăt.

Însă Alex nu ascultă.

— Concluzia noastră e că ţi-ai luat mai mult decât poţi duce, insistă el încăpăţânat, de parcă ar citi un text scris dinainte. A fost prea mult, dar nu e vina ta...

— Termină cu discursul ăsta de doi bani, Alex! ţipă Demeter. Ascultă doar ce am de zis. OK, deci azi m-am dus acasă. M-am uitat prin nişte e-mailuri vechi, încercând să... Nu ştiu, să înţeleg ce naiba se petrece. Arată spre un sac imens de gunoi pe care nu-l văzusem până acum, ticsit cu e-mailuri printate.

— Ce naiba sunt *astea*? zice Alex uluit, în clipa în care nişte printuri se ivesc în adierea serii.

— Se aflau la mine în pod. Printez multe e-mailuri, zice Demeter defensiv. Ştiu că e demodat, dar... În orice caz, am găsit asta. Întinde hârtia şi Alex se uită la ea fără pic de interes.

— E un e-mail.

— Uită-te la el! strigă Demeter, aruncând hârtia spre el. Te rog *să te uiţi* la el!

Alex îşi lipeşte pumnii de obraji.

— O să mă *omori*, zice cu glasul înăbuşit. Ridică ochii. OK, *ce e?* la hârtia, o citeşte, apoi ridică iar capul fără nicio expresie. E un e-mail de la Lindsay, de la Allersons. Trimis ţie de Sarah, acum două săptămâni. Şi?

— Citeşte-l cu voce tare.

Preţ de o clipă, Alex arată de parcă ar fi pe punctul să facă combustie spontană. Însă începe să citească:

Dragă Demeter, îţi mulţumesc pentru asta şi trebuie să-ţi spun, îţi apreciem răbdarea de care ai dat dovadă...

— Stai aşa. Demeter ridică o mână. *Răbdarea de care am dat dovadă.* Vezi? *Răbdarea de care am dat dovadă.*

Alex se încruntă fără expresie.

— Şi ce-i cu asta?

— De ce ar spune cei de la Allersons că îmi „apreciază răbdarea de care am dat dovadă”? Acum spun că aşteptau o mişcare din partea noastră. Aşa că de ce ar fi trebuit eu să am răbdare?

— Cine ştie? Alex flutură din mână. E doar o întorsătură de frază.

— Ba nu! E crucial! E-mailul ăsta se potriveşte perfect cu versiunea *mea* asupra lucrurilor, în care ei mi-au spus să opresc totul până îmi spun ei. Îmi amintesc că l-am citit. Le-am şi răspuns! Îţi dai seama că mi s-a părut că am luat-o razna? Loveşte hârtia cu degetele. Ei bine, nu am luat-o razna!

— Iisuse, Demeter. Alex pare exasperat. Am mai discutat despre asta. Sarah ne-a arătat toată corespondenţa pe e-mail; *nimic* nu se potriveşte cu ce spui tu...

— Păi asta şi spun! îl întrerupe ea, tremurând.

— Ce? Ce vrei să spui?

— Nu ştiu exact. Cel puţin...

Pare să şovăie şi nu mai pare deloc Demeter cea de altădată.

— Ştiu că pare tras de păr, dar poate că mi-a spart cineva computerul şi... nu ştiu. A umblat în e-mailurile mele.

— O, Doamne...

Alex pare că n-a auzit inepţie mai mare.

— Alex, *ştiu* că am primit un e-mail de la Lindsay, care-mi zicea că cei de la Allersons vor să facă o pauză. Zicea că aşteaptă rezultatele nu ştiu cărui sondaj. Demeter ridică vocea agitată. L-am citit! L-am *văzut*!

— OK, atunci arată-mi-l. Îl ai în laptop?

— Nu.

Demeter are un aer de om hărţuit.

— A... a dispărut. M-am dus la Londra să găsesc printul şi n-am reuşit, dar l-am găsit pe ăsta. E-mailul ăsta nu e nici el pe computerul meu. Ştiu, *ştiu* că sună nebunesc... dar uite. Asta e dovada. Uite!

Îi aruncă hârtia şi el o ia fără mare chef.

— Dacă mi-ai da timp să caut prin toate printurile vechi... Sunt sigură că mi s-a spart computerul sau *aşa ceva...*

— Încetează cu chestia asta! Alex pare de-a dreptul enervat. Demeter, suntem prieteni vechi şi îţi spun: *Nu* mai spune aşa ceva. Pari... Tace. Şi oricum, cine ar face asta? Şi de ce?

— Nu *ştiu*. Demeter pare disperată. Însă nu se leagă, nimic nu se leagă...

— Hei, mă bag şi eu. M-am uitat la e-mail peste umărul lui Alex şi mi-a atras atenţia un lucru. Uitaţi-vă la adresa de e-mail. Ar trebui să fie Demeter-punct-Farlowe la Cooper Clemmow-punct-com. Însă ăsta a fost trimis la Demeter-*underscore*-Farlowe la Cooper Clemmow-punct-com. E un cu totul alt cont de e-mail.

Până şi Alex a amuţit. Se uită atent la adresa de e-mail, încruntat.

— O, Doamne! Demeter îi înşfacă hârtia. N-am *observat* niciodată.

— Există o groază de explicaţii posibile, începe Alex. Ar putea fi... nu ştiu. Un experiment al departamentului de IT. Sau poate ţi-ai făcut un cont nou şi ai uitat...

— Eu, să-mi fac un cont nou? răspunde Demeter ironică. Glumeşti? Nici n-aş şti de unde să încep! Sarah face toate astea. Ea îmi organizează e-mailurile, trimite diverse, ea e singura care... Demeter amuţeşte şi ne privim în ochi. Şi simt cum mi se face rău.

Sarah.

Parcă a căzut o cortină. Brusc, înţeleg tot. *Sarah.* O, *Doamne*!

Demeter e pământie la faţă. Îmi dau seama că are şi ea aceeaşi revelaţie, odată cu mine. Sarah. *Sarah.*

Totul se leagă. E-mailuri care se schimbă... mesaje care dispar... Sarah şi răbdarea ei ostilă, exagerată... Demeter în birou, uitându-se la telefon de parcă are senzaţia că a înnebunit...

— *Sarah?* zic într-un final.

— Sarah, repetă Demeter, care arată aproape ca un om bolnav. O, Doamne...

— Ce-i?

Alex se uită de la Demeter la mine şi înapoi.

— Cine-i Sarah?

Demeter pare că a rămas fără cuvinte. Aşa că trag aer în piept, încercând să-mi organizez gândurile care mă asaltează.

— E asistenta personală a lui Demeter. O ştii, cea cu coadă de cal. Practic, ea îi organizează viaţa lui Demeter. Ea scrie e-mailuri în numele lui Demeter; adesea, ea *e* Demeter. Şi întotdeauna îi trimite înapoi e-mailuri când şi

le şterge din greşeală. Aşa că ar putea foarte uşor... mă rog... Expir. Să scrie unul fals.

— *Dar de ce?* Alex pare buimac. De ce ar face cineva aşa ceva?

Demeter şi cu mine schimbăm iar priviri. E greu să descrii cum e atmosfera la birou cuiva care n-a trăit într-un birou patruzeci de ore pe săptămână.

— Ca să-mi facă rău, zice Demeter, cu glasul mohorât. Cel puţin, aşa îmi închipui.

— Întreb iar – *de ce?*

— Relaţia mea cu ea n-a fost... perfectă.

Demeter îşi frânge mâinile subţiri.

— Nu te-a iertat niciodată că l-ai dat afară pe iubitul ei, mă aventurez. Mi-a scris o scrisoare întreagă despre asta. Mi s-a părut destul de afectată. Şi, dacă-ţi poartă pică pentru asta de atâta timp, dacă voia să se răzbune...

— OK, hai să ne oprim aici, mă întrerupe Alex, alarmat. Sunt nişte acuzaţii *foarte* serioase...

— Gândeşte-te, Demeter, continui, ignorându-l pe Alex. Ea se ocupa de inboxul tău. Avea acces la diverse conturi. Putea controla ce e-mailuri vezi şi nu vezi, putea să scrie răspunsuri în numele tău, să trimită mesaje şi să le şteargă – vreau să spun, dacă voia, putea să creeze o întreagă corespondenţă falsă.

Îmi aduc acum aminte cum se lăuda Sarah că a trimis o groază de e-mailuri în numele lui Demeter. „*Toată după-masa am fost Demeter*", zicea, pe tonul ăla al ei de

om care are multe de îndurat. Şi cine le verifica? Pun pariu că Demeter n-o făcea niciodată.

— Destul! izbucneşte Alex. N-aveţi nicio dovadă.

— Asta e dovada! Demeter scutură foaia spre el. Asta e! Nu are niciun sens! Şi au mai fost şi alte e-mailuri ca ăsta; le-am *văzut.*

— Dar zici că ai şi *răspuns* la ele, obiectează Alex.

— Da. Lui Demeter îi cade faţa. Aşa e.

Îşi duce degetele la frunte, cu un aer disperat.

— O, Doamne, totul e atât de aiurea...

— Ai verificat vreodată adresele de e-mail la care răspundeai? întreb. Adresa lui Lindsay?

— Poftim? Demeter se uită lung la mine. Sigur că nu. Doar le căutam la contacte.

— Atunci e clar. Ridic din umeri. Bănuiesc că răspunsurile tale n-au ajuns niciodată la Lindsay. Şi o putem *dovedi*, adaug cu inspiraţie subită. Întreab-o pe Lindsay dacă i-a trimis vreodată lui Demeter acest e-mail. Arăt spre hârtie. Şi dacă zice că n-a făcut-o...

— Să-i contactez pe cei de la Allersons? repetă Alex neîncrezător. Nu vor să mai vorbească niciodată cu vreunul dintre noi!

— Atunci confiscă-i computerul lui Sarah. Se poate reface traseul e-mailurilor...

— Eşti nebună? Alex mă priveşte furibund. Tu *ştii* în ce hal e personalul nostru în clipa asta? E cu moralul la pământ. Crezi că am să dau buzna peste ei cu poveştile

astea fanteziste? Demeter, suntem prieteni vechi şi te respect din tot sufletul, dar s-a terminat. *S-a terminat.*

— Doar nu vrei s-o mai dai afară? zic uluită. După toate astea?

— Nu există niciun toate astea! explodează el. Demeter, când ai zis „dovadă”, am crezut că vrei spui *dovadă.* Ceva *solid.* Nu un e-mail şi o teorie fantasmagorică. Îmi pare rău. Ai avut şansa ta, dar acum s-a sfârşit.

Şi felul în care o spune îmi face inima să-mi bubuie.

— Alex, aşteaptă până mâine, zice Demeter, pe un ton disperat. Mai gândeşte-te la noapte.

— Sunt presat. Trebuie să rezolv odată asta. Se freacă pe faţă, cu un aer extrem de nefericit. Aşa că, dacă chiar refuzi să vii cu mine în sala de şedinţă, dacă refuzi s-o faci cum trebuie...

— Opreşte-te! Ridic vocea panicată. Opreşte-te! N-o concedia!

— Eşti concediată. Glasul lui Alex e ca un glonţ. S-a sfârşit.

— Nu poţi face asta! strig revoltată. Retrage-ţi cuvintele!

Dar Alex iese din curte cu un mers apăsat, întorcându-se în satul de iurte.

Focul de tabără e în toi şi unii dintre turişti cântă, acompaniindu-se la chitară. Steve Logan s-a alăturat şi el mulţimii şi îl văd legănându-se pe „Brown Eyed Girl”.

— Nu poţi face asta! strig iar, alergând după Alex. N-a fost o concediere legală! A fost împotriva regulamentului UE!

Habar n-am dacă e adevărat, dar probabil că e.

— *Te rog,* Alex, zice Demeter, ajungându-mă din urmă. E-mailul ăsta e dovada că se petrece ceva aiurea. Şi dacă nu poţi nici măcar...

Se opreşte brusc când tata apare din întuneric, zăngănind din clopoţei spre ea.

— La-la-la... şi-unu-şi-doi...

Loveşte vesel beţele unul de altul spre Demeter şi ea se crispează, scăpând e-mailul printat.

— Fir-ar! strig în timp ce hârtia pluteşte, luată de vânt.

— Prinde e-mailul! strigă Demeter, fugărindu-l disperată. Prinde-l!

Alergăm amândouă înnebunite după hârtia ce pluteşte către foc, împiedicându-se în beznă de picioarele copiilor, provocând un şir de ţipete şi de strigăte de „au”, dar fără să ne pese. Trebuie *neapărat* să prindem e-mailul.

— Scuze... faceţi loc... Mă strecor pe lângă Cleo şi Giles, care stau culcaţi în faţa focului de tabără, în timp ce Nick cântă la chitară.

— Zău aşa, zice Cleo ofensată. E loc pentru toată lumea, să ştii.

— O, Doamne, icneşte Demeter, aruncându-se după hârtie, dar ratând-o.

— Prinde-o!

— Încerc...

— *Nu!* ţip, brusc îngrozită când îl văd pe Giles că vrea să mai arunce nişte gaz pe foc. Nu, nu face asta, *n-o face...*

Dar e prea târziu; l-a aruncat. Vâlvătăile se ridică spre cer, prizând hârtia în mijlocul lor. În douăzeci de secunde arde complet şi din ea nu mai rămân decât câteva fărâmiţe de cenuşă.

S-a dus.

Sunt atât de uluită, că vreo treizeci de secunde nici nu mă pot mişca. Apoi mă întorc spre Demeter, care arată ca o stafie.

— Demeter, o să fie OK, zic disperată. *Eu* te cred; e *limpede* că s-a întâmplat ceva bizar – fir-ar! Mi se taie respiraţia când văd o scânteie ridicându-se dinspre pantalonii ei. Piciorul tău! Foc! *FOC!*

Spre groaza mea, pantalonii largi de in ai lui Demeter au început să ardă pe margini. Probabil că a atins o flacără când încerca să prindă e-mailul.

— *Nu*, zice, de parcă asta ar fi chiar ultima picătură, şi începe să bată din picioare, încercând să stingă flăcările.

— Găleţi! ţipă tata, aruncând băţul cu clopoţei şi alergând. Foc! Aduceţi găleţile!

— Vine, vine, vine, oameni buni... Vocea stridentă şi monotonă a lui Steve străpunge vacarmul. O clipă mai târziu, aud ţipete şi strigăte de uimire, Demeter e fleaşcă, din cap până-n picioare, făcută ciuciulete cu apă îngheţată, iar Steve stă lângă ea cu o găleată goală şi o expresie de satisfacţie sinistră.

Nu-mi vine să cred că a făcut asta.

— Păi... mersi, zice Demeter tremurând şi dându-şi părul ud de pe faţă. Cred. Deşi... chiar trebuia să îmi *torni găleata în cap*?

— Sănătate şi siguranţă, zice. Plus că o meriţi. Nu-i aşa, Katie? Îmi face cu ochiul încântat şi eu îl fulger cu privirea, lividă.

— Steve, *cretin mai eşti*! Aproape că sunt prea furioasă să mai vorbesc. Eşti un *cretin sadea.*

— Am făcut-o pentru tine, zice netulburat. Ţi-a făcut rău. Aşadar, poftim. Nu te pui cu Katie, adaugă ameninţător spre Demeter. Că o să ai de-a face *cu mine*.

— Ce prostii spui? zic, simţind un impuls să-i dau una lui Steve. Ce tot încerci să *spui*?

— Spun ce e de spus, Katie. Steve mă priveşte cu ochii lui bulbucaţi. Spun ce e de spus.

— Tu l-ai pus să-mi facă asta? zice Demeter uluită.

— Nu! zic alarmată, dar nu sunt sigură măcar că mă aude. Pare la capătul răbdării, fără să mai vadă pe nimeni în jur.

— N-ai făcut destul? Clatină din cap. Nu m-ai pedepsit destul? Ce-o să mai faci, o să mă legi şi o să pui câinii pe mine? Zău aşa, Katie. *Ştiu* că te-am dat afară nepăsătoare, *ştiu* că tu crezi că ţi-am distrus viaţa, dar asta era treaba mea, OK? Era jobul meu!

Practic strigă acum.

— Am fost *obligată* să te dau afară. Şi ştiu că a fost greu, dar uneori trebuie pur şi simplu să treci peste! Trebuie să...

— Te-a dat afară? o întrerupe tata. Despre ce vorbeşte, draga mea?

Tresar ca o pisică opărită şi, când mă întorc, îl văd pe tata privind-o pe Demeter cu o expresie întrebătoare şi îngrijorată.

— *Fir-ar*, zice Demeter, şi-şi duce o mână la cap. Katie, n-am vrut să spun asta...

— Te ştie de la Londra? Tata pare şi mai perplex. Katie, cine *e* doamna?

— Lucrează pentru Cooper Clemmow, îi spune Steve, umflându-se în pene lugubru. Am căutat-o pe Google, ce crezi? Demeter Farlowe îşi spune acolo. Şi tot acolo lucrează *şi el*. Steve arată cu degetul spre Alex, care a stat pe margine. Sunt şefii lui Katie, veniţi de la Londra. *Asta* sunt.

Tata se uită de la Demeter la Alex şi îl văd cum îi tremură maxilarul.

— De ce n-aţi spus clar cine sunteţi? zice scurt, adresându-se amândurora. Care-i marele secret?

— Păi... Demeter se uită la mine. E... o treabă delicată...

— Aţi venit aici s-o concediaţi pe Katie? zice el, cuprins brusc de mânie. Fiindcă asta nu se poate. *Nu se poate!* practic răcneşte. Katie a noastră e o angajată model.

Se întoarce spre Alex, care tresare.

— Toată ziua e la computer, vorbeşte la telefon, munceşte zi şi noapte... chiar şi în aşa-zisul ei concediu *sabatic*... Oricum, ce fel de şefi sunteţi? E exploatare! Asta e!

— Tată, încetează! Ridic o mână disperată. Ai înţeles greşit. N-au venit aici să mă dea afară. Adevărul e... Înghit în sec, simţind că îmi fuge pământul de sub picioare. Încercam să-ţi spun mai devreme...

Lacrimile încep să-mi curgă pe obraji. Sunt conştientă de faptul că turiştii se holbează la mine şocaţi, şi că lângă mine se află Demeter, udă fleaşcă, şi Alex... Alex, care se uită la mine cu cea mai blândă şi mai tristă expresie pe care am văzut-o vreodată...

— Tată, trebuie să vorbesc cu voi, îngaim. Cu tine şi cu Biddy. În clipa asta.

Partea cu „ce” e simplă. Problema e cu „de ce”. După ce le-am explicat exact ce s-a întâmplat, care au fost motivele exacte pentru care am fost concediată şi cum am încercat să mă reangajez, tot nu le-am spus nimic, de fapt. Tata şi Biddy stau aşezaţi pe vechea noastră canapea de creton roz decolorat din sufragerie – am simţit că e genul de discuţie care trebuie să aibă loc în sufragerie – şi amândoi tac.

— Dar, Katie... zice tata în cele din urmă, şi nu mai e nevoie să spună nimic. Pare profund şocat, de parcă lumea nu e deloc cum credea el că e. Şi e vina mea.

— Tată... Amuţesc, cu obrajii încordaţi de la efortul pe care îl fac să nu plâng. N-am vrut să te îngrijorez. M-am gândit că, dacă-mi găsesc rapid un nou serviciu...

— Deci *asta* făceai de fapt, zice Biddy cu blândeţe.

— Am depus CV-uri la foarte multe firme. *Atât* de multe...

Amintirea ceasurilor pierdute aplicând la joburi după joburi mă oboseşte.

— Am crezut că nu va trebui niciodată să ştiţi.

Îmi muşc buza şi închid ochii, dorindu-mi să ne aflăm cu trei luni în urmă şi să am şansa să fac lucrurile altfel.

— Îmi pare rău... Deschid, în fine, ochii. Îmi pare atât de rău, tată...

— Să nu-ţi pară *rău*, Katie, zice el imediat, cu o emoţie în voce pe care nu o pot descifra. Scumpa mea, n-ai de ce să-ţi pară rău. Ai trecut printr-o perioadă grea şi aş vrea să fi ştiut, pur şi simplu... Aş vrea să te fi putut ajuta... dar asta e.

Se apleacă în faţă şi-mi strânge mâinile în mâinile lui mari.

— Kate, tot ce ne interesează e fericirea ta. *Naiba să-i ia* pe toţi. *Naiba să-i ia.* Te poţi întoarce aici. Te poţi ocupa de Ansters Farm. Eşti o fată deşteaptă, foarte deşteaptă şi, dacă ei nu văd asta, noi vedem. Aşa e, Biddy?

Nu ştiu cum să răspund. Mă uit la Biddy şi ea clatină din cap, cu o cută de încruntare între sprâncene.

— Dar Mick, zice pe tonul ăla liniştit şi măsurat al ei, nu cred că e chiar atât de simplu. Nu cred că scumpa noastră

Katie *vrea* să-şi facă viaţa şi cariera aici. Am dreptate, draga mea? Sau greşesc?

N-am simţit niciodată atâta încordare în camera asta; parcă aerul a devenit vâscos. Trebuie să vorbesc; trebuie să spun adevărul. Dar fără să-mi rănesc tatăl.

— Tată... Vocea îmi tremură atât de mult, că abia reuşesc să rostesc cuvintele. Vreau să stau la Londra. Încă mai vreau să încerc. Ştiu că n-o să înţelegi niciodată, dar ăsta e visul meu.

Mă frec cu putere pe faţă, disperată.

— Dar nu vreau să-ţi frâng inima. Pentru că ştiu că aşa va fi dacă plec la Londra. Aşa că sunt blocată într-un punct mort. Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu... nu pot...

Cuvintele mi se învălmăşesc incoerente în minte. Lacrimile încep să mi se prelingă iar pe faţă. Arunc o privire spre tata şi îl văd şocat.

— Katie! zice şi expiră cu năduf. Draga mea, de unde ţi-a venit ideea asta că nu vreau să stai la Londra?

Vorbeşte serios?

— Păi... ştii şi tu, zic cu un nod în gât. Spui mereu că Londra e exagerat de scumpă şi de periculoasă şi de murdară... mi-ai spus să-mi cumpăr un apartament în Howells Mill...

— Mick! exclamă Biddy. De ce i-ai spus lui Katie să-şi ia un apartament în Howells Mill?

— I-am *sugerat* doar, zice tata, cu o mină de om dat de gol.

— Mă simt în permanenţă vinovată. *În permanenţă*.

În timp ce rostesc cu glas tare cuvintele, simt o uşurare imensă. Şi în acelaşi timp, groază. M-am aventurat pe tărâmuri pe care nici n-aş fi visat să mă aventurez altădată. Dar poate că e cazul.

— Ştii ce? Vreau să zic *şi eu* ceva.

Vocea lui Biddy mă face să tresar. Când mă întorc spre ea mirată, văd că s-a făcut trandafirie în obraji. Pare agitată, dar hotărâtă.

— De fiecare dată când vă certaţi, încerc să vă las în pace. Încerc să nu mă bag ca musca-n lapte. Dar cred că acum *e nevoie* s-o fac. Fiindcă văd doi oameni pe care îi iubesc – vă iubesc pe amândoi, ştiţi asta, nu-i aşa? adaugă Biddy, cu obrajii şi mai aprinşi. Văd doi oameni care îşi fac rău unul altuia şi nu mai suport asta. Pentru numele lui Dumnezeu, Mick, tu chiar nu vezi ce presiune pui asupra lui Katie, spunându-i să-şi cumpere un apartament în Howells Mill? De ce ar face asta? Şi tu *ştii* ce părere am avut despre ultima noastră vizită la Londra... Biddy se întoarce spre mine şi adaugă: i-am spus tatălui tău că ar trebui să-ţi ceară scuze pentru unele dintre lucrurile ridicole pe care le-a spus.

Când tata dă să deschidă gura să protesteze, ridică o mână.

— *Ştiu* că îţi faci griji pentru Katie, Mick. Dar opt milioane de oameni trăiesc destul de în siguranţă în Londra, nu-i aşa? Şi n-au fost *toţi* atacaţi sau jefuiţi, nu-i aşa?

Tata pare puţin ruşinat. Însă eu sunt atât de bulversată de răbufnirea neaşteptată a lui Biddy, că nu ştiu cum să reacţionez.

— Şi mai e ceva, Katie. Biddy se întoarce spre mine. Cum să zic, nu suntem proşti. Ştim că viaţa la Londra e grea şi scumpă şi toate celelalte. Vedem şi noi ştirile; ne uităm la televizor. Întotdeauna pare că totul e roz în viaţa ta, de parcă totul e un vis împlinit... însă nu poate fi chiar aşa de *simplu* în permanenţă, nu? Nu-i aşa?

Urmează o pauză lungă. Mai că-mi vine să mă arunc la picioarele lui Biddy şi s-o îmbrăţişez.

— Nu, recunosc într-un final. Nu e. Deloc.

— Viaţa nimănui nu trebuie să fie perfectă. Biddy se apleacă şi-şi pune un braţ în jurul meu şi mă strânge tare. Nu te mai stresa aşa, draga mea. Dacă mă întrebi pe mine, ăla care a lansat zvonul că viaţa trebuie să fie perfectă nu ştie ce vorbeşte. Sigur că nu e! Şi termină cu prostiile astea, că i-ai frânge inima lui taică-tu, adaugă. Cum i-ai putea vreodată frânge inima?

Încet, găsindu-mi cu greu curajul, ridic ochii spre ai tatei. Ochii tatei. Mi-au fost reper toată viaţa, au fost pentru mine Polul Nord. Privesc în adâncimea lor albastră şi mă las îmbătată de toată dragostea pe care o văd în ei, arzând dincolo de licărul din ei. Şi totuşi văd şi câteva fărâme de tristeţe.

Cred că Biddy se înşală totuşi. Cred că e posibil să-i fi frânt puţin inima tatei. Dar poate că am făcut asta pur şi simplu crescând.

— Draga mea... Tata expiră fără grabă. Îmi pare rău. Ştiu cum trebuie să ţi se pară. Şi o să fiu sincer: nu sunt cel mai mare fan al Londrei. Dar, dacă ţie îţi place, poate că o să-mi placă şi mie. Se uită spre Biddy şi se corectează rapid: *Sigur* o să-mi placă.

— Păi e posibil să nu fii nevoit. Fac un efort şi râd degajată. Dacă rămân şomeră.

— *Nemernicii* ăia... Tata strânge instinctiv pumnii, iar Biddy îi pune o mână liniştitoare pe braţ.

— Mick, zice, Katie e om în toată firea. O să-şi găsească singură drumul. Las-o s-o facă. Şi acum cred c-ar cam trebui să ne întoarcem la treabă, ce ziceţi?

Când se ridică, îmi face cu ochiul şi nu pot să nu-i zâmbesc şi eu.

Capitolul nouăsprezece

Nu îmi prea vine să mă alătur iar turiştilor care cântă în jurul focului. Aşa că mă duc la bucătărie, cu gândul să îmi fac un ceai – şi acolo o găsesc pe Demeter aşezată la masă, îmbrăcată în haine uscate, cu părul acoperit cu un prosop făcut turban.

— A... Încremenesc. Bună...

— Tocmai m-am întâlnit cu Biddy, zice Demeter. Mi-a zis că s-ar putea să te găsesc aici. Katie, trebuie să-ţi cer scuze. N-am vrut să-ţi dau în vileag secretul.

— Nu-ţi face griji, e în regulă. Ridic din umeri stângace. Oricum aveam de gând să-i spun tatei. Doar că am fost forţată s-o fac un pic mai devreme.

— Chiar şi aşa. N-ar fi trebuit s-o fac şi îmi pare sincer rău.

Demeter se joacă preţ de câteva clipe cu mâneca, trasă la faţă.

— Cred că îţi sunt datoare şi cu nişte mulţumiri, adaugă, săgetându-mă cu privirea. Am auzit c-ai avut grijă de Coco. Mi-a spus Hal.

— Da, încuviinţez.

Înţeleg perfect. Bietul Hal a părut total şocat de situaţie. Probabil că, în clipa în care şi-a văzut mama, i-a povestit imediat tot.

— Şi nu ştiu *ce* le-ai zis, Katie, dar Hal îmi pusese un buchet de flori pe pat. Le-a luat din grădină, aşa că va trebui să-i cer scuze lui Biddy, adaugă pufnind în râs. Şi Coco a fost... Tace, făcând ochii mari. N-am auzit-o niciodată pe Coco atât de conciliantă. Atât de *matură.*

— Ei, cred că a început să privească lucrurile şi din punctul tău de vedere. Demeter... Şovăi. Cum naiba s-o spun? Cred c-ai putea să fii ceva mai dură cu copiii tăi, zic într-un final. Cred că prea le permiţi să facă ce vor din tine.

Se lasă o pauză lungă. Demeter încă se joacă absent cu mâneca. Dacă nu încetează, o s-o facă franjuri.

— Ştiu. Expiră lung. Dar nu-i uşor. Abia dacă-i văd. Mă simt atât de vinovată. Aşa că, atunci când îmi cer diverse, pur şi simplu vreau să le fac pe plac.

— Eşti o cu totul altă persoană cu copiii tăi decât la birou. Încerc să-i bag asta în cap. *Complet* diferită. Şi nu în sensul bun.

— Ştiu. Pare uşor mâhnită. Dar când stăm atât de puţin timp împreună, ultimul lucru pe care-l doresc e să provoc o ceartă...

— Ştiu că nu e uşor, zic. Cu soţul tău plecat şi toate celelalte... V-am auzit fără să vreau discutând în hambar, adaug sec. Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Nu-ţi face griji. Nici noi n-am fost cine ştie discreţi. Demeter expiră cu zgomot. Nu ştiu încă dacă şi cum se va rezolva situaţia aia.

— Îmi pare rău, zic iar. Adică... Îmi pare rău că ai atâtea probleme.

— E în regulă.

Se lasă pe spătarul scaunului, cu ochii închişi, a oboseală, şi îi văd ridurile fine din jurul ochilor.

— Ba nu, nu e deloc în regulă, e greu să găseşti echilibrul corect între două cariere solicitante şi doi copii... Expiră, ridicându-se iar în fund. James a încercat cu disperare *să nu* îşi dorească slujba asta care îl tenta, din cauza presiunii pe care ar fi pus-o asupra mea. În vremea asta, eu eram atât de concentrată la jobul meu, că nici n-am remarcat. Dar ieşim noi la liman. Poate o să regândim complet totul... Tace. Oricum. Ce tot zic? Asta

n-o să mai fie acum o problemă, nu-i aşa? De acum o să fiu mereu acasă. Îmi zâmbeşte trist. E avantajul faptului de a fi şomeră.

— Poftim? zic îngrozită. Nu mai spune asta. N-o să se întâmple aşa ceva.

— Vai, Katie, eşti foarte drăguţă, dar nu mai pot trage de timp. Alex şi cu mine am convenit să amânăm subiectul, însă mâine... Ridică din umeri. Vrea să ne întâlnim la ora zece dimineaţă să trecem în revistă nişte chestii oficiale. Pachetul salarial compensatoriu, să semnez hârtiile... genul ăsta de chestii. Sunt o groază de formalităţi când demisionezi, adaugă crispată. După cum ştii.

— Deci mai ai o şansă! zic pripită. Poate *renunţa* la ideea să te concedieze. În seara asta nu l-a auzit nimeni, n-au existat martori oficiali, nu s-a semnat nimic... Adică, ai fost concediată legal?

— Nu contează. Demeter clatină din cap. O să fiu.

— Doar dac-o accepţi. Doar dacă nu sari la bătaie. Nu te-ai uitat peste celelalte e-mailuri din sac?

— Ba da. Dar majoritatea sunt foarte vechi. Nu mi-am dat seama. Aşa că... Îşi lasă mâinile să-i cadă. N-am nicio dovadă.

— Ascultă, Demeter. Aprind ceainicul electric, simţind cum îmi revine energia. Cred că Sarah ţi-a făcut-o din plin. Ţi-a umblat nu doar la e-mailuri, ci şi la agendă... la mesaje... la tot. A *încercat* să te facă să te îndoieşti de tine.

Mi-o amintesc pe Sarah zicând pe tonul ăla al ei calm: „Era marţi, Demeter. Întotdeauna *marţi*.” Şi pe Demeter întorcându-i o privire panicată şi înnebunită.

— M-am întrebat şi eu asta, zice Demeter după o pauză lungă. Şi totul se explică. Nu mi-am dat seama, fiindcă a făcut-o treptat. La început, au fost doar câteva mici scăpări. E-mailuri care se pierdeau... documente şterse... programări încurcate... Eram convinsă că i-am dat lui Sarah instrucţiuni clare şi ea insista, privindu-mă fix în ochi, că nu e aşa. Însă apoi greşelile au devenit mai mari. Mai importante. Jenante.

Chipul îi e străbătut de o undă de durere.

— N-am îndrăznit să atrag atenţia asupra greşelilor mele. Chiar credeam că am... ceva. În fiecare săptămână citeam pe Google despre demenţă.

— Ce nemernică! zic furioasă. Trebuie să fie dată afară!

— Dar cine ar crede asta? Demeter pare disperată. Abia dac-o cred şi eu. Adică *ştiu* că de felul meu sunt cu mintea aiurea, mai ales când sunt stresată. Uit să trimit e-mailuri, uit să-i spun lui James diverse lucruri... Şi felul în care m-am purtat cu tine, Katie... Îşi pune mâinile pe obraji. Îţi cer scuze din nou. Eram *atât* de tensionată în ziua aia. Simţeam că toată lumea a luat-o razna, inclusiv eu.

— E în regulă, zic, şi sunt convinsă de asta.

— Să ştii că m-am uitat la ce scria în agenda mea pentru ziua respectivă, adaugă Demeter, uşor tristă.

Sarah pusese o bifă la *Vorbeşte cu Cat*, ca şi cum o făcusem deja. Şi eu mă îndoiam *atât* de tare de mine, că am crezut... am crezut sincer că... Pare iar în agonie. *Cum* e posibil să ajung să mă îndoiesc atât de tare de mine?

— Păi nu-ţi dai seama? zic însufleţită. *Pe* asta a şi mizat. Eşti din fire împrăştiată şi nesigură pe ce faci, şi ea ştia asta. E diabolică şi trebuie s-o prindem.

— Nu există nicio dovadă. Demeter scutură din cap. În principiu, va fi cuvântul ei împotriva cuvântului meu. Şi sunt sigură că a fost foarte deşteaptă şi şi-a şters toate urmele.

— Nimeni nu e *chiar atât* de deştept, îi răspund imediat. Am putea apela la un expert în computere...

— Tu crezi că o să lase cineva un expert IT să intre în clădire? Demeter râde pieziş. Ai văzut reacţia lui Alex, şi el cică e de partea *mea*. Toţi ceilalţi de la Cooper Clemmow o să vrea să scape de mine fără tevatură. Sunt doar o problemă de vârsta a doua şi jenantă. O să-mi dea o sumă frumuşică de bani... Tace.

Pare total înfrântă. Asta nu e Demeter. Femeia asta zdrobită, care-şi acceptă soarta, nu poate fi Demeter. N-am *să las* să se întâmple asta.

— Demeter, trebuie să lupţi! Când ei se aşteaptă să te dai bătută, *tocmai atunci* trebuie să pui piciorul în prag şi să apeşi pedala de acceleraţie.

— Îmi sună cunoscut. Demeter se încruntă uşor. E un citat?

— E din *la taurul de coarne*, recunosc, uşor sfioasă. Până la urmă mi-am cumpărat-o. La reducere.

— A! Demeter se luminează la faţă. E bună, aşa-i?

— Da, e. Mai ales capitolul ăla *Nu-ţi lăsa scroafa de asistentă să câştige, fiindcă dacă o laşi să câştige, laşi întreaga axă a răului să câştige.*

Demeter râde scurt, dar eu nu-i zâmbesc. Vorbesc al naibii de serios.

— Dacă tu nu vrei să duci lupta asta, am s-o duc eu. Orice-ar fi.

Vin lângă masă, încercând să-i insuflu energia necesară.

— Dar *nu poţi* să-i laşi să te arunce la gunoi. Tu eşti *şefa*, Demeter.

— Îţi mulţumesc. Demeter întinde mâna şi mi-o strânge pe a mea. Îţi apreciez gestul.

— I-ai spus soţului tău? zic, când îmi trece gândul prin cap.

— Da, i-am zis pe scurt. Demeter oftează. Dar nu înţelege deloc. Prima lui reacţie a fost: o să-i dăm în judecată. E foarte în stilul lui. Pe buze îi apare un surâs. Dar, sinceră să fiu, nu mă poate ajuta cine ştie cât de la Bruxelles.

— OK. Încuviinţez. Deci uite ce facem. Ne gândim toată noaptea şi mâine-dimineaţă în zori ne întâlnim şi ne facem o strategie.

Demeter scutură din cap sceptică.

— Chiar crezi că-l putem face pe Alex să se răzgândească?

— *Trebuie*.

Fac un efort să las o pauză înainte să adaug, cât pot de firesc:

— Ştii pe unde e?

— În clipa asta, vrei să zici? Nu ştiu.

Demeter mă scrutează.

— M-am întrebat un lucru. Voi doi sunteţi...?

— Nu.

Simt cum îmi năvăleşte sângele în obraji.

— Adică... Îmi dreg glasul şi mă ridic să-mi fac ceaiul.

— O, Doamne, zice Demeter, privindu-mă. *E adevărat*. Mă gândeam eu. O, Doamne. Nu eşti îndrăgostită de el, aşa-i?

— Nu! îmi ţâşneşte vocea, ca un peşte. Sigur că nu. Nu fi ridicolă...

— Katie, ascultă-mă. Nu te îndrăgosti. Pare chiar ambalată. Protejează-te. Nu-l lăsa în inima ta.

— De ce nu? încerc să întreb cât de degajată pot.

— Fiindcă o să suferi. Alex e... Demeter amuţeşte şi se încruntă. E adorabil. Dar e incapabil să aibă o relaţie. El iubeşte noutatea. Oraşe noi, idei noi, bum-bum-bum. În clipa asta tu eşti ultima noutate, dar nu va trece mult...

Mi-l aduc aminte pe Alex pe terasa biroului, repezindu-se în toate direcţiile, povestind însufleţit despre experienţe virtuale, ca şi cum ar fi fost reale. Apoi îndepărtez acel gând. Fiindcă e irelevant.

— Uite ce e, Demeter, e în regulă, zic, cât pot de convingătoare. Nu e ceva *serios.* Nu mă aştept să iasă ceva, e doar un pic de... înţelegi. Distracţie.

— E bine, dacă-i doar atât. Demeter mă fixează îndoită. Dar i-am cunoscut multe iubite şi am văzut multe inimi frânte. Ştii care e porecla lui? E Alex-sens-unic. Fiindcă, odată ce porneşte într-o direcţie, nu se mai întoarce. E ca un bilet în jurul lumii, doar dus; nu calcă niciodată de două ori în acelaşi loc. Am văzut fete mişto şi inteligente aşteptând şi sperând... Clatină din cap. Toate ştiau, în adâncul sufletului, că el n-o să se întoarcă niciodată.

— Şi atunci de ce sperau? nu pot să nu întreb.

— Pentru că e în firea omului să spere imposibilul. Mă priveşte sugestiv. Lucrezi în marketing. Ştii bine asta.

— Ei bine, nu-ţi face griji. Îmi desprind privirea de a ei. N-am aşteptări, nici speranţe, nici nimic. Cum am zis, e doar un pic de distracţie. *Distracţie.*

— OK. Încuviinţează, apoi se uită la ceas. Ar trebui să mă întorc la Hal şi Coco. Ne vedem dimineaţă. Mersi, Katie.

Se ridică, apoi vine la mine şi mă sărută pe obraz. În timp ce face asta, se aude o bătaie în uşa de la bucătărie.

— Bună, zice Alex intrând. A, salut, Demeter.

— Bună, Alex. Îi aruncă o privire neîncrezătoare. Ce doreşti?

— Am venit s-o văd pe Katie.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei şi intensitatea lor e atât de viscerală, că îmi ţin respiraţia. Îmi vine imediat în minte ce s-a întâmplat pe pajişte. Preţ de o clipă, nu pot vorbi, copleşită de dorinţă.

— Bună, îngaim.

— Eşti OK?

— Sunt bine.

Întregul meu corp tremură, tânjind după o noapte întreagă, delicioasă şi neîntreruptă cu acest bărbat care mă face să mă topesc. Tânjesc după atingerea lui. Dar şi după vocea lui. Gândurile şi glumele lui... grijile şi tristeţile lui... teoriile şi întrebările lui. Toate acele părţi tainice ale lui, care nici n-am bănuit că există.

— Păi atunci vă las, zice Demeter ridicându-se, să faceţi ce-aveţi de făcut.

Şi îl străpunge pe Alex cu o privire atât de plină de reproş, că aproape pufnesc în râs.

— Demeter, e în regulă, zic când ajunge la uşă. Pe bune. Ce ai spus adineaori... Arăt pe şest spre inima mea. *N-am s-o fac.*

Însă Demeter scutură din cap, îndoită.

— S-o crezi tu...

Capitolul douăzeci

Pe la ora şase dimineaţa, înghiontesc gamba dezgolită a lui Alex cu piciorul.

— Hei, tu, îi zic. Băieţaş de la oraş.

N-am prea dormit azi-noapte. Am aţipit câte puţin şi am râs şi ne-am devorat unul pe altul într-o bulă în care nu eram decât noi doi şi nimic altceva. Însă acum păsările ciripesc şi soarele se strecoară pe după draperiile mele şi viaţa reală începe iar.

— Hmm, murmură el, trezindu-se doar pe jumătate. Trebuie să te duci să te culci în patul tău.

— Poftim? Alex îşi întoarce faţa şifonată de somn spre mine. Mă dai afară?

— Biddy o să fie foarte supărată dacă n-o faci. Eşti primul ei client. Du-te şi încearcă măcar. Şi, oricum, nu vrei să foloseşti duşul meu. Abia curge.

— Imediat, zice Alex, sugându-mi pielea goală de pe umăr şi trăgându-mă spre el, şi cedez fiindcă nu pot face altfel; mă atrage ca o forţă magnetică.

Însă apoi, puţin mai târziu, când suntem amândoi în capul oaselor şi mă întreb cu întârziere dacă n-om fi fost prea zgomotoşi, îi dau un şut mai zdravăn.

— Du-te. Fii un client B&B adevărat. Ne vedem la micul dejun.

— Bine.

Dă ochii peste cap şi aruncă pătura la o parte. Cred că faptul că am pomenit de duşul meu, că abia curge, a fost cel care a înclinat balanţa. Am sentimentul că e un tip cu standarde extrem de ridicate referitoare la calitatea duşului.

— Atunci ne vedem la micul dejun, zice, pornind spre uşă în boxeri. Ceea ce nu e chiar inspirat, însă dacă dă peste Biddy, poate oricând să-i spună...

În fine. Să-i spună ce vrea el. Nu e proastă.

Aştept până sunt sigură că a plecat şi abia atunci mă mişc. Sar din pat şi-mi fac duşul amărât. Trag pe mine nişte blugi şi o bluză şi mă strecor afară din casă, în direcţie opusă celei în care a plecat el. Traversez zorită iarba plină de rouă spre iurta lui Demeter, zic Cioc, cioc! şi intru.

Demeter stă aşezată în fund în patul ei Ansters Farm, cu ramă de lemn, îmbrăcată în pijamale gri-verzui, cu una dintre păturile noastre de lână de alpaca în jurul umerilor. Bea dintr-o sticlă de apă şi scrie furibundă la laptop.

— OK, zice, de parcă am continua discuţia de unde am lăsat-o aseară. Mi-am amintit ceva. În biroul meu se află un teanc întreg de e-mailuri printate.

— În biroul tău?

Îmi aduc aminte îndoită de teancurile de hârtii de pe podeaua biroului lui Demeter.

— Dar nu crezi că Sarah s-a uitat deja prin ele şi a aruncat orice ar fi putut-o incrimina?

— Nu şi pe cele din dulap. Demeter ridică privirea cu un licăr în ochi. Despre care nu ştie.

— Despre care *nu ştie*? repet înmărmurită. Există ceva în viaţa lui Demeter despre care Sarah nu ştie?

— Se supăra atât de tare pe mine că printam e-mailurile, încât am ajuns s-o fac pe şest. Şi pe urmă le

puneam pe toate în dulapul ăla mare. Cred că sunt vreo câteva sute. Dulapul e încuiat. Face o pauză. Şi cheia e la mine. Aici, pe brelocul ăsta de chei.

— Sute? Mă holbez la ea. De ce-ai păstrat sute de e-mailuri?

— Nu începe acum! zice Demeter stresată. Bănuiesc că m-am gândit că poate o să am nevoie de ele într-o zi.

— Bine, zic după o pauză. Ai avut dreptate.

— Da, zice Demeter sec. Se pare că am avut.

Mă priveşte în ochi şi simt că-mi revine speranţa. Şi siguranţa. O să câştige lupta asta. Demeter scrie din nou la computer şi o văd cum ochii îi sclipesc iar, plini de idei. Idei şi furie.

— Pari altfel în dimineaţa asta, zic timid. Pare că... vrei să ieşi la luptă.

— A, păi chiar vreau, zice Demeter şi simt în tonul ei o forţă care mă face să chiui. Femeia puternică şi hotărâtă pe care o cunosc s-a întors!

— Nu ştiu ce-a fost cu mine azi-noapte. Dar azi m-am trezit şi m-am gândit... *poftim*?

— Exact! Încuviinţez.

— *Poftim?* Nu face ce vrea cu viaţa mea propria mea secretară nemernică.

— Aşa, aşa!

— Singura revelaţie *suplimentară* pe care am avut-o e că... Face o pauză şi se freacă pe frunte. Cred că Sarah e probabil în cârdăşie cu altcineva. O parte dintre

informaţiile cu care s-a jucat au venit de la şedinţe la care ea n-a participat.

— Aha, zic după o pauză. Mintea mea trece deja în revistă variantele posibile. Şi cine crezi...

— Rosa, zice Demeter sec. Ea trebuie să fie.

— Sau Mark, zic eu.

— Corect. Demeter are o grimasă. Sau Mark. La fel de posibil. Mai sunt şi alţii?

Îmi dau brusc seama că nu sunt deloc plină de tact. Nu poate fi chiar distractiv să te gândeşti că atât de mulţi oameni îţi vor răul.

— Uite ce e, nu te mai gândi la asta, zic repede. Oricine-ar fi... o să aflăm. Însă acum trebuie să ne facem un plan.

O jumătate de oră mai târziu, Demeter şi cu mine intrăm împreună în bucătărie, să ne luăm micul dejun. Ne-am făcut o strategie şi acum trebuie doar să-l găsim pe Alex. Ceea ce nici nu e greu, fiindcă el stă deja la masa de la bucătărie, cu un aer uşor şocat în timp ce Biddy îi trânteşte o tonă de ciuperci în farfurie. Farfurie pe care se află deja trei cârnaţi, patru feliuţe de bacon, două ouă prăjite, două roşii şi câteva dintre celebrele friganele ale lui Biddy, care, sincer vorbind, sunt *de vis*. (Dacă visul ar avea patru sute de calorii o felie.)

— E minunat, zice Alex înghiţind. E destul! Nu! aproape că ţipă când Biddy se apropie cu cealaltă tigaie. Nu mai vreau bacon, mersi.

— Deci, cum am spus, Alex, spune tata, părând că reia conversaţia începută, e o ocazie unică, pe care un om de afaceri atât de priceput ca tine n-are voie s-o piardă. În orice caz...

Îmi aruncă o privire şireată şi rupe o bucată de pâine prăjită.

— Vorbim mai târziu. Vrei nişte ketchup, Alex?

— Ce ocazie? zic ciulind urechea.

— Ei! zice tata cu un zâmbet nevinovat. Vorbesc şi eu cu Alex. Făceam conversaţie.

— Încerci să-i vinzi ceva? Mă uit la el furibundă. Fiindcă te rog *să n-o faci.*

— Tatăl tău încerca să mă convingă să facem împreună un camping cu corturi de piei roşii, zice Alex serios.

— *Camping cu corturi de piei roşii?* repet, ca lovită cu leuca. Tată, vorbeşti *serios*?

— Încercam să dezvolt franciza! zice tata defensiv. Dacă stai pe loc regresezi, draga mea. Lângă Old Elmford e un loc perfect; putem lua nişte wigwamuri de la Dave Yarnett...

Scutur din cap disperată.

— Credeam c-am stabilit clar că *nu* mai cumperi corturi de la Dave Yarnett.

— Aş putea fi Marele Şef Mick! Tata face ca indianul. Copiilor le-ar plăcea la nebunie!

— Tată, opreşte-te aici! *Nu* cumpărăm wigwamuri şi *nu* te îmbraci ca pieile roşii...

Mă întreb dacă să mă lansez într-un discurs despre corectitudinea politică, dar hotărăsc să nu. Nu e momentul.

— Din *foarte* multe motive, conchid. Şi, oricum, trebuie să vorbim cu Alex. Aşa că eşti drăguţ... Îi fac semn să se mute, iar tata se dă mai încolo la masă. Poţi să le spui celorlalţi turişti să nu intre? adaug către Biddy. Avem nevoie de doar cinci minute.

— Bună dimineaţa, Alex, zice Demeter, şi se aşază în faţa lui.

Astăzi are o cămaşă albă şi apretată şi părul strălucitor (s-a uscat cu foehnul în camera mea) şi arată calmă, concentrată şi profi.

— Bună dimineaţa. Alex nu pare cine ştie ce încântat să o vadă în faţa lui. Uite ce e, Demeter, nu e nicio grabă, o putem face mai târziu...

— Îmi mai trebuie o zi, îl întrerupe Demeter. Mai dă-mi o zi.

— O, Doamne. Alex se uită mâhnit la ea, apoi la mine. *Ştiam eu* că cloceşti ceva.

— O zi, insist şi eu. Atâta tot. Nu înseamnă nimic.

— Nu-ţi pot da o zi, izbucneşte el. I-am spus deja lui Adrian că ţi-am dat vestea.

— N-am avut o discuţie oficială, ripostează Demeter. Nu mi-ai explicat ce drepturi am. Nu e nimic oficial. Îmi poţi da încă o zi. *Trebuie s-o faci.*

— Da, trebuie, afirm şi eu. Altfel...

Alex îmi aruncă o privire suspicioasă.

— Altfel ce?

— Altfel o să fii un labagiu. Scuze, tată, adaug.

— Aşa, Katie, draga mea! Tata îşi flutură vesel pâinea prăjită. Zi-i tot ce ai de zis!

— E munca mea, zice Demeter pe un ton egal. Şi n-am să accept să se încheie aşa. După toate şansele pe care ţi le-am oferit, Alex, tot sprijinul pe care ţi l-am dat, îmi datorezi mai mult de atât. Şi o ştii.

Are un ton usturător, aproape dispreţuitor.

Preţ de o clipă, nimeni nu respiră. Văd din licărul din ochii lui Alex că l-a atins. El se gândeşte... se gândeşte... Apoi, rupând vraja, oftează.

— OK. Să zicem c-ai mai avea o zi. Ridică din umeri, ca pentru a spune: *Şi?*

— La birou, mai sunt şi alte e-mailuri printate. Sute de e-mailuri, ascunse în dulapul meu. Demeter îşi aşază mâinile pe masă, ca un politician. Lasă-mă să mă uit peste ele.

Alex clatină din cap.

— Demeter, n-o să reuşeşti să intri în biroul ăla fără ca Adrian să vină imediat peste tine. O să te ia pe sus la resurse umane şi-o să zbori de acolo înainte să apuci să respiri.

— Ne-am gândit la asta, zic. O fac eu. O să zic că m-am întors după ceva. N-o să mă bănuiască nimeni.

— O să-i dau cheia de la dulap. Demeter scoate brelocul cu chei şi îl scutură. O să scriu o scrisoare care o

să-i dea dreptul să o facă. Predatată. Adică, cine o s-o oprească pe Katie să intre?

— Asta s-ar putea să meargă, e de acord Alex.

— *O să meargă*.

— Brioşe? Biddy se apropie agitată de masă, cu un coş plin cu brioşe. Am cu tărâţe.. cu măr... cu afine... Alex! Se uită dezamăgită la farfuria lui. Nu mănânci!

— Ba da, zice Alex repede şi-şi bagă o groază de mâncare în gură. Se lasă pe spate, mestecă, apoi scuturǎ din cap. Mai e ceva. Adrian aşteaptă să-i spun că am terminat tot în dimineaţa asta. Că am făcut totul cum trebuie. Şi cu asta, basta.

— Ei bine, îl păcăleşti, zice Demeter nerăbdătoare.

— Cum?

— Zici că n-ai avut semnal.

— *Toată ziua?*

— Sau îi trimiţi un e-mail. Găseşti tu o scuză.

— Ce scuză?

— Nu ştiu! izbucneşte Demeter. Inventează ceva! Nu ăsta-i punctul tău forte?

— Scuze c-am auzit fără să vreau, zice Biddy radioasă. Dar aveţi cumva nevoie de ajutor?

Atât Demeter, cât şi Alex se uită la Biddy de parcă ceainicul ar fi început brusc să vorbească.

— Păi, zice Demeter politicoasă, nu prea ştiu cum ne-ai putea ajuta, Biddy. Evident, dacă ai *putea* să-l ţii pe şeful meu departe de mine o zi, ţi-aş fi foarte recunoscătoare. Râde scurt.

Alex încuviinţează.

— Şi eu la fel.

— Simplu, zice Biddy. Ai numărul lui?

Alex îi aruncă lui Demeter o privire uimită – apoi un zâmbet obraznic i se întinde pe faţă şi-i întinde telefonul lui Biddy.

— Uite mobilul lui. Dar e încă acasă, probabil.

— Şi mai bine. Biddy îi face cu ochiul. O să-l luăm ca din oală. A, adaugă spre Demeter. Ştie că după soţ eşti Wilton, da?

— Da.

Demeter pare intrigată.

— Bine!

Ne uităm cu toţii cu gura căscată la Biddy, care formează numărul şi trage aer în piept.

— Alo? zice. Domnul Adrian? Sunt Biddy, soţia fermierului de la Ansters Farm din Somerset.

Îmi dau seama că vorbeşte cu vocale mai melodioase decât de obicei, cum făcusem şi eu.

— Îmi pare rău să vă spun, domnule, că atât doamna Wilton, cât şi domnul Astalis sunt îngrozitor de bolnavi. *Îngrozitor de bolnavi.*

Aud un soi de exclamare venind de la capătul firului, pe care Biddy o ascultă liniştită.

— Se simt foarte rău săracuţii de ei, repetă. Da, a fost o noapte de groază, domnule, cu amândoi bolnavi. Bieţii de ei! Aşa că m-au rugat să vă anunţ.

La celălalt capăt se aude o altă izbucnire, iar Biddy ne face cu ochiul.

— A, nu, domnule, zice calmă. E imposibil să vină la telefon. Dar, adaugă veselă, am un mesaj pentru dumneavoastră. Domnul Astalis m-a rugat să vă transmit că, fiind bolnav, n-a *prea* reuşit să termine treaba pentru care a venit aici.

Ascultă calmă o altă izbucnire a lui Adrian.

— Da, aţi înţeles bine. N-a terminat-o, dar o s-o facă imediat ce se simte mai bine. Treaba respectivă, adaugă inocentă.

Mă uit la Alex. El clatină încet din cap, în egală măsură revoltat şi pe punctul să izbucnească în râs.

— Mare păcat, continuă Biddy. Şi erau şi în vacanţă. Oricum, e cel mai bine să stea în pat, şi mai târziu chem şi doctorul. Să le transmit urări de bine de la dumneavoastră? Şi flori? Câte un buchet de flori din Somerset pentru fiecare?

Mai ascultă o dată, apoi închide.

— Vă transmite dragostea lui, zice cu un licăr în ochi şi-i dă telefonul înapoi lui Alex.

— Eşti incredibilă, Biddy, zice Alex, ridicând mâna ca să bată palma cu ea, şi mă simt foarte mândră. Apoi Alex se întoarce spre Demeter şi ridică din umeri crispat. OK. Ei bine, poftim. Ai o zi.

Capitolul douăzeci şi unu

Uitasem mirosul Londrei, zarva ei neîncetată, mulţimile. Uitasem cum e să urci scările de la metrou şi să ieşi în soarele fierbinte şi puternic de deasupra oraşului, înconjurat de oameni de toate felurile şi cum mă gândeam *Pot să fac orice, să mă duc oriunde, să fiu oricine.*

Ansters Farm e ca un cerc. E ceea ce e. Şi practic o înconjori iar şi iar liniştit, fără să te abaţi niciodată. Însă Londra e ca o pânză de păianjen. Sunt un milion de posibilităţi, un milion de direcţii, un milion de destinaţii. Uitasem sentimentul acela de... ce anume? De a te afla la începutul unei aventuri.

Şi niciodată nu m-am simţit mai temerară ca în clipa asta. Totul depinde de mine. Katie Brenner. Când paşii mi se îndreaptă spre birourile Cooper Clemmow, simt un ghem în stomac de emoţie, dar sunt ferm hotărâtă să nu-l iau în seamă.

Demeter şi Alex nu sunt cu mine. S-au instalat la o cafenea, la două staţii de metrou distanţă, fiindcă ultimul lucru pe care şi-l doresc e să dea nas în nas cu Adrian. Dar au telefoanele la ei. Ţinem legătura cu toţii, în permanenţă. Ca şi cum mi-ar citi gândurile, Demeter îmi trimite un SMS:

Ai ajuns? x

Mă opresc şi-i răspund:

Aproape. Toate bune. x

Când intru pe uşile mari de sticlă, Jade de la recepţie ridică privirea uimită.

— A, bună, zice. Eşti Cat, parcă? Dar tu nu...

— Am plecat? Ba da. Încuviinţez. Dar trebuie să urc până la etaj, dacă e OK. Am lăsat nişte chestii în birou şi nu le-am luat până acum. Aşa că m-am gândit să trec azi să...

O, Doamne. Încep să vorbesc aiurea de stresată ce sunt.

Jade încuviinţează.

— Bine.

— Am o scrisoare de la Demeter, care îmi dă permisiunea, mă trezesc zicând.

— Am zis că e în regulă. Jade îmi aruncă o privire ciudată, scrie ceva pe un ecuson de vizitator şi apasă butonul care deschide bariera.

OK. Am trecut de primul obstacol. Când intru în lift, simt furnicături de teamă, dar nu mai e nimeni altcineva în el, şi ajung fără probleme la etajul nostru.

Când păşesc pe culoarul cunoscut, mă simt ca într-o realitate paralelă. E exact aşa cum era. Aceeaşi podea neagră strălucitoare; aceeaşi crăpătură în perete, după toaleta bărbaţilor; acelaşi miros familiar de cafea şi de soluţie de curăţat podeaua şi de odorizante de cameră

Fresh’n Breezy. (Ne tot trimiteau mostre gratuite, pe care Sarah le punea în birou. Cred că încă mai fac asta.)

Şi iată-mă în biroul nostru. E aşa cum era, cu zidul de cărămidă, birourile albe şi cuierul cu bărbatul gol – deşi e şi un espressor roşu şi nou de cafea în colţ, cu un teanc de pliculeţe Coffeewite deasupra. Mă uit spre biroul meu – dar nu mai e la locul lui. Le-au rearanjat. Nu se vede nicio urmă a faptului că am lucrat vreodată acolo.

Biroul e destul de gol. Nici urmă de Rosa, de Flora, de Mark sau de Liz – şi nici Sarah nu e la biroul ei. Slavă Domnului. Mi-am calculat cu atenţie sosirea, la ora 1:15, când ştiu că de obicei se duce să mănânce de prânz, dar tot sunt extrem de uşurată.

Hannah e la biroul ei şi ridică privirea când intru.

— A, bună. Se uită mine prin ochelari. Doamne, Cat! Ce faci?

— Bine. Încuviinţez. Tu ce faci?

— A, bine, toate bune... Se uită în jur. Mă tem că foarte mulţi sunt în pauza de prânz. I-ai ratat.

— Nu-i nimic. Şovăi, apoi adaug relaxată: Adevărul e că trebuie să iau nişte chestii din biroul lui Demeter. Le-am lăsat la ea şi mi le-a păstrat.

— A, bine. Hannah încuviinţează, acceptând fără probleme explicaţia mea. Păi am să-i salut eu din partea ta atunci, OK?

— Da, te rog.

— OK. Cred că ţi-e cam aiurea să fii aici, adaugă, de parcă abia acum i-ar fi venit gândul.

— Da. Mă forţez să zâmbesc. Aşa e.

E mai mult decât aiurea; sunt cam speriată. Mă cam scoate din minţi reacţia pe care o am. Credeam că n-o să fie nicio problemă să mă întorc; credeam că mi-a trecut. Însă acum, stând aşa aici, e ca şi cum ultimele câteva luni nici n-ar fi fost, şi durerea e la fel de intensă ca şi atunci.

Când mă uit la biroul gol, îmi dau brusc seama: e miercuri. Flora, Rosa şi Sarah sunt probabil la o băută, la Blue Bear. La băuta amuzantă şi cool, cu grupul din care aş fi făcut parte şi eu dac-aş fi rămas. Pare că a trecut o viaţă de atunci.

— Şi te-ai angajat în altă parte? îmi întrerupe glasul lui Hannah gândurile.

— Nu.

— A... Şi stai tot în Catford?

— Nu. A trebuit să mă întorc acasă.

— Of. Nasol, zice Hannah jenată. Îmi pare sincer rău. Adică sunt sigură c-o să găseşti un alt job... Ai căutat?

E o întrebare atât de tembelă, că până şi ea îşi dă seama şi se înroşeşte.

— O să-mi iau lucrurile, zic, lăsând-o în pace. Mă bucur că te-am văzut.

Când intru în biroul lui Demeter, arunc o privire în urmă şi Hannah s-a reapucat deja de lucru. E limpede că nu o interesează deloc ce vreau să fac, ca şi pe Jon, aflat la biroul din colţ. N-am prea apucat să-l cunosc.

Mă îndrept spre dulap, cu gesturi cât mai fireşti. Ar trebui să-mi ia maximum o jumătate de minut să bag e-

mailurile într-un sac, fără să mă obosesc să le verific, să le iau şi să plec. Desfac sacul mare de curăţătorie pe care l-am adus şi-l pun pe podea. Scot cheia lui Demeter, descui fără zgomot şi deschid dulapul, gata să scot hârtiile.

Dulapul e gol.

Preţ de o clipă, nu reuşesc să pricep ce văd. Aveam o imagine extrem de clară cu cei voi găsi: teancuri întregi de printuri trântite unul peste altul, în stilul haotic al lui Demeter. Nu asta.

Închid dulapul şi-l redeschid, de parcă aş putea să fac o vrajă. Însă îl găsesc la fel de curat, de alb şi de gol. Apoi mă uit în jur la biroul lui Demeter, cu un sentiment crescând de spaimă.

E curat. E foarte curat. Nicăieri nu e niciun vraf de hârtii. Ce s-a întâmplat?

Scot capul pe uşă şi-i zâmbesc frumos lui Hannah.

— E foarte curat aici! Ce s-a întâmplat?

— A, Sarah a făcut asta, zice Hannah, cu ochii tot în computer. Ştii cum e ea. Demeter a plecat în vacanţă, aşa că a zis: În fine! Pot să-i fac curat în birou!

— Dar dulapul e gol, zic, forţându-mă să-mi iau un ton calm. Acolo mi-am lăsat lucrurile, şi nu mai sunt.

Contez pe faptul că Hannah n-o să fie curioasă să ştie de ce mi-am lăsat lucrurile în dulapul lui Demeter şi, aşa cum speram, n-o face.

— A... Se strâmbă şi ridică din umeri. Scuze. Habar n-am.

— Deci Sarah are cheie la dulap?

— Păi... da, zice Hannah nu prea convinsă. Trebuie să aibă, fiindcă ieri am văzut-o umblând în el. A aruncat o groază de hârtii.

Hannah ridică privirea şi văd că, în fine, îi cade fisa.

— O, Doamne. Erau ale tale?

Mă uit la ea tâmp. *O groază de hârtii*. Aruncate. Toate e-mailurile, toate dovezile au dispărut. Mi se pune un nod în gât; parcă nici nu mai pot respira. Ce-o să-i spun lui Demeter?

— Uite ce e, îi spun lui Sarah c-ai trecut pe aici şi poate rezolvă ea cumva.

— E OK, zic repede. N-o deranja pe Sarah.

— Nu e niciun deranj. Sau aş putea vorbi cu Demeter... Hannah coboară vocea. Sinceră să fiu, umblă vorba că Demeter o să fie dată afară.

— Doamne! Reuşesc, cumva, să vorbesc. Păi mai arunc un ochi în biroul lui Demeter, pentru orice eventualitate... Dar, după zece minute, ştiu. Nu mai e nimic acolo. Nicio urmă de nimic. Probabil că Sarah a măturat toate dovezile din calea ei ca o furtună.

Nu mai pot rămâne aici o veşnicie. Trebuie să plec; trebuie să mă gândesc...

În timp ce ies, cobor scările şi păşesc în aerul proaspăt de afară, îmi simt pieptul paralizat de panică. Mi se aprinde o fracţiune de secundă telefonul şi văd că am primit un nou SMS de la Demeter:

Cum merge? x

Scot un icnet stins. Picioarele mi se mişcă pe pilot automat. Sunt unica ei speranţă acum. *Nu pot* să-i spun că planul a dat greş. Trebuie să găsesc altceva. Oare să mă duc la pubelă şi să caut? Dar tot gunoiul e luat marţi seara. Să intru în computerul lui Sarah şi să caut probe în el? Dar cum să fac asta în faţa lui Hannah? Şi cum să-i aflu parola?

Haide, Katie. Gândeşte-te. Gândeşte-te.

Şi atunci îmi vine ideea. Barul Blue Bear. Sarah e probabil acolo acum. Poate se dă cumva de gol. Trebuie doar s-o fac să vorbească, dacă aş putea doar s-o fac să se relaxeze şi să aibă încredere în mine...

Îmi adun toată hotărârea şi scot telefonul şi-i trimit un SMS lui Demeter:

Deviez un pic de la drumul principal. x

Nu că mi-aş permite să conduc pe vreun drum – de unde bani de maşină? –, dar înţelege ea.

Îmi trimite imediat un SMS înapoi:

Poftim???

Dar îmi bag telefonul în buzunar şi nu răspund. Nu pot începe o discuţie acum. Trebuie să mă concentrez.

Când intru în atmosfera zgomotoasă, de berărie, de la Blue Bear, le văd pe Rosa şi pe Sarah stând în picioare la bar, şi mi se pune un nod în gât.

— Cat? Sarah mă observă imediat. Cat! O, *Doamne*!

După toate conversaţiile mele cu Demeter, aproape că am început s-o văd pe Sarah ca pe un diavol. Dar evident că nu e. E aceeaşi Sarah drăguţă, cu păr roşcat prins la spate, cu ochi albaştri frumos conturaţi cu tuş şi dinţi albi ce strălucesc într-un surâs larg.

— Uite, Rosa, e Cat! zice. Întinde larg braţele, şi Rosa face la fel, şi o clipă mai târziu ne îmbrăţişăm toate, ca nişte prietene vechi.

— *Ce faci?* zice întruna Sarah. Ne-a fost dor de tine!

Mă simt un pic copleşită de căldura lor. Credeam că au uitat toate de mine. Însă iată-le, sincer interesate de mine şi de viaţa mea, şi e... mă rog. Drăguţ.

Deşi *Cat* e un cuvânt care îmi sună străin acum.

— Ce faci aici? vrea să ştie Rosa şi ridic neglijent din umeri.

— Eram în zonă şi mi-am amintit că în fiecare miercuri sunteţi aici, să beţi ceva.

— N-ai venit niciodată cu noi, nu-i aşa? Sarah mă priveşte atent. Dar te-am invitat.

— Şi... unde lucrezi acum? întreabă Rosa şi simt o mică jenă.

— Nu lucrez. Cel puţin, nu în branding, nu în clipa asta. Drept să spun... lucrez în Somerset, la o fermă.

Expresiile îngrozite de pe chipurile lor m-ar face să râd dacă nu aş fi împietrită de ruşine. Nu am crezut c-o să mă afecteze atât de tare: să stau în faţa lor fără job, în timp ce ele încă se lăfăie într-ale lor. Dar nu e deloc un sentiment plăcut. De fapt, sinceră să fiu, dacă n-ar fi fost vorba de Demeter, probabil că în clipa asta m-aş fi scuzat şi aş fi plecat.

— Cat! Rosa pare sincer mâhnită. E groaznic. Eşti un om chiar talentat.

— Ceea ce *Demeter* n-a observat niciodată, zice Sarah şi îmi strânge braţul. O scorpie!

— Ce mai face Demeter? întreb, încercând să-mi iau un ton firesc.

— O, Doamne, nu ştii.

Observ un licăr de triumf pe faţa lui Sarah.

— A fost concediată!

— Nu! Îmi acopăr gura cu mâna, cu respiraţia tăiată – şi adevărul ăsta e, chiar sunt un pic şocată. Fiindcă evident că *n-a fost* concediată, nu oficial, nu încă. Dar e clar că umblă vorba că gata, a plecat.

— Ştiu! Sarah zâmbeşte iar cu dinţii ei albi. Nu e super? Totul o să se schimbe. *Rosa* o să conducă departamentul, aşa cum trebuia de la început.

O înconjoară cu braţul şi o strânge.

— Ei. Rosa ridică din umeri modestă. Nu ştim asta. O să-l conduc până când şefii hotărăsc ce fac mai departe.

— O să ţi-l dea ţie! insistă Sarah. Jobul ăla trebuia de la început să fie al tău. O să fie o cu totul altă atmosferă în departament. N-o să mai fie atâta *dramă.*

— Şi de ce a fost dată afară Demeter? întreb precaută.

— Pentru *tot*. Sarah îşi dă ochii peste cap. Ştii cum e ea. Până la urmă, Adrian a zis *OK, înţeleg. E o vacă nebună. Trebuie să plece.*

— Hei! Rosa a fost tăcută, rămasă pe gânduri. Cat, ştiai că Flora pleacă?

— Serios? zic mirată. Nu, habar n-am avut. Am cam pierdut legătura. Unde se duce?

— Vrea să călătorească. Pleacă în circa o lună. Aşa că... Mă fixează interogativ.

— Aşa că?

— Aşa că ce-ai zice să aplici pentru jobul ei?

Mă străbate un junghi de neîncredere. Să aplic pentru jobul Florei?

— O, da! exclamă Sarah încântată. Perfect! Ce bine c-ai venit, Cat!

— O să ai un salariu mai mare decât ai avut, zice Rosa. Ştiu că o poţi face, Cat. Ţi-am văzut portofoliul. Şi îţi spun ceva: eu nu sunt ca Demeter. Eu vreau să *ajut* lumea să crească. Ai un viitor minunat, ştii?

În capul meu răsună un soi de zumzăit ciudat. Nimic nu pare adevărat. *Un job. Un salariu mai bun. Un viitor minunat.* Adică, dacă Demeter *nu îşi primeşte* slujba înapoi... dacă Rosa *chiar vrea* să lucrez pentru ea... Trebuie să-mi ofer cea mai bună şansă în viaţă, nu-i aşa?

Simt cum mi se zvârcoleşte sufletul. Mă simt ca o caracatiţă înnodată, care e trasă în toate direcţiile.

Barmanul a pus pe tejghea trei pahare şi o sticlă de şampanie, iar Rosa plăteşte pentru ea, apoi se întoarce spre mine.

— Haide, zice. Bea ceva cu noi. Întotdeauna mergem în cămăruţa aia din spate. Flora e deja acolo.

— Nu bem în fiecare miercuri şampanie, adaugă Sarah, făcându-mi cu ochiul. Dar, ding-dong, vrăjitoarea a murit!

Telefonul, aflat în buzunar, începe să bâzâie. Parcă Demeter îmi dă un ghiont şi mă trezesc la realitate, uşor vinovată. Ce-i cu *gândurile* astea? Nu există două opţiuni aici, există doar una singură: *Fă ce trebuie*. Mă uit spre Sarah şi Rosa, încercând să-mi limpezesc gândurile şi să intervin şi eu în discuţie.

— Probabil că ţi-a fost foarte greu să lucrezi pentru Demeter! îi zic lui Sarah. Ai simţit vreodată că-ţi vine... nu ştiu... să te răzbuni pe ea în vreun fel, cât de cât?

Sarah mă fixează cu ochii ei de un albastru limpede.

— Cum adică?

Simt un ghem în stomac când îi văd expresia. Oare a ghicit? Nu. Nu poate să fi ghicit. Dar trebuie să-i dovedesc rapid că sunt de partea ei.

— Ei bine, n-o să credeţi niciodată... Încerc să-mi iau un ton firesc, de bârfă între fete. Dar Demeter a apărut în vacanţă la ferma familiei mele. Şi m-am răzbunat pe ea pentru tot! Uite!

Mă crispez în sinea mea când îmi scot telefonul. Demeter n-ar fi *deloc* fericită dacă ar şti că arăt o poză cu ea, prăbuşită şi plină de noroi, în mlaştină. Dar, de pe de altă parte, nu-mi pot imagina o cale mai bună de a câştiga încrederea lui Sarah.

— Nu se poate! exclamă Sarah când o vede. E incredibil! Vrem neapărat să auzim despre asta! Îmi trimiţi şi mie poza?

— Sigur! îi răspund lejeră. *Nici într-o mie de ani.*

— Eşti nemaipomenită, Cat! zice Sarah, în timp ce Rosa înşfacă telefonul să se uite. Ne-ar fi prins bine ajutorul tău.

Îşi pune un braţ în jurul meu şi mă strânge grăbită.

— Hai să mergem, zice Rosa şi-mi arată spre pahare. Mai ia tu unul. Ne aşteaptă Flora.

E genul de bar cu camere micuţe şi culoare şi trepte peste tot. Coborâm pe un coridor cu aer jerpelit, vopsit în roşu închis, cu poze vechi cu imagini din Londra pe pereţi. La capătul lui, Rosa deschide o uşă ce dă într-o odaie cu panouri din scânduri nefinisate pe pereţi, canapele moi şi rafturi de cărţi cu ediţii vechi şi ieftine.

— Uraa! Flora o întâmpină pe Rosa cu ovaţii şi face gestul victoriei cu pumnul. Şampanie! Era şi cazul!

— Şi ghici cu cine ne-am întâlnit în bar? zice Sarah, arătând spre mine.

— Cat! ţipă Flora şi sare la mine să mă pupe. Mi-a fost dor de tine! Ce mişto!

— Ding-dong, vrăjitoarea a murit! strigă Sarah iar, deschizând sticla de şampanie. În fine!

— Să bem pentru asta! zice Flora însufleţită.

— Şi uite ce surpriză ne-a făcut Cat! Sarah îmi înşfacă telefonul şi-i arată Florei poza cu Demeter în noroi. Nu mi-ai spus că avem o filială DA şi la ţară!

— O, Doamne! Flora cască ochii mari şi izbucneşte în hohote de râs. O. *Doamne*, Cat, eşti un geniu!

— DA? repet degajată. Ce-i asta?

— DA, zice Sarah, mirată. *Ştii ce e.*

— Cat n-a ştiut niciodată, zice Flora, întinzându-mi un pahar de şampanie.

— N-ai ştiut? Sarah pare uluită. Dar Flora a zis că ştii.

— Sigur că ştia! zice Flora impacientată. Era cu noi. Doar că nu i-am spus niciodată *exact* ce se petrece. Se întoarce spre mine. Şi pe urmă ai fost dată afară. *Vaca aia* nesimţită! Ai fost OK? Nu mi-ai răspuns la mesaje!

— Am fost bine, să ştii. Deci... ce anume s-a petrecut de fapt? Ce înseamnă DA?

Mă uit în ochii lui Sarah şi văd că a lăsat garda jos.

— *Demeter Anonymous*, fireşte, zice râzând. Ne povestim una alteia ce-am păţit cu Demeter şi ne ajutăm reciproc. Ce *credeai* că facem în fiecare miercuri? Flora îşi dă paharul cu şampanie peste cap. Sinceră să fiu, aveam nevoie de asta; altfel am fi ajuns la balamuc.

— Cel mai nasol a fost atunci când a pus-o pe Sarah să-i fiarbă toate ierburile alea greţoase, chinezeşti. Rosa

strâmbă din nas. Mai ştii? Doamne, ce *miros.* Cred că a fost înainte de venirea ta, Cat.

— Nu! Flora îşi mişcă braţele în semn de negaţie, cu gura plină de şampanie, apoi înghite şi se întoarce spre mine. A fost când i-a vopsit ea rădăcinile!

— O, Doamne, rădăcinile.

Sarah îşi duce o mână la gură.

— Rădăcinile! explodează Rosa. Uitasem de rădăcini. Cat, ai câştigat! Cea mai naşpa poveste cu Demeter *în veci*. Îşi ciocneşte paharul de al meu şi îi zâmbesc cât pot de larg, deşi mintea mea procesează la greu. În timp ce Rosa reumple paharele, îmi scot telefonul ca pentru a verifica nişte SMS-uri, apăs pe ÎNREGISTREAZĂ şi-mi bag telefonul înapoi în buzunar.

— Deci ce s-a întâmplat? zic cu inocenţă. Cum aţi reuşit să faceţi să fie dată afară?

Toate trei schimbă între ele priviri conspirative, triumfătoare.

— Începe tu, îi zice Flora lui Sarah. Spune-i. Sarah e *genială*, îmi spune. *Ea* a făcut ca Demeter să fie dată afară. Flora îşi ciocneşte paharul de al lui Sarah. Sarah e creierul.

— Toate am fost, răspunde Sarah modestă. A fost muncă de echipă. Şi o merita de mult. Nu-i aşa, Rosa?

— De *mult prea mult timp*, zice Rosa cu o grimasă.

— Doamne! Fac ochii mari. Dar cum naiba aţi putut... Vreau să spun, ce s-a întâmplat? Cred că am auzit ceva de o încurcătură cu Allersons...

— Sarah e atât de deşteaptă, zice Flora mândră. I-a trimis lui Demeter toate informaţiile alea greşite, ca să nu se ocupe de proiect. După care s-a asigurat că cei de la Allersons nu vorbesc personal cu Demeter la telefon; altfel, totul ar fi ieşit la iveală. Înţelegi? Geniu curat.

— Le-am trimis un număr de mobil greşit. Sarah îmi zâmbeşte angelic. Şi eu răspundeam mereu la telefon la birou. Aşa că a fost simplu.

— Dar felul în care ai jonglat cu toate e-mailurile, zice Rosa. Nici acum nu ştiu *cum* ai făcut asta.

— Ei, Demeter e antitalent la tehnică, zice Sarah. E penibil de simplu s-o păcăleşti.

În glasul ei e o undă de dispreţ care mă cam şochează.

— Dar cum ai trimis e-mailul la Forest Food, totuşi, zice Flora, a fost de geniu.

— Ei, era *chiar* în folderul ei de schiţe, zice Sarah, cu un mic zâmbet maliţios. Eu doar l-am trimis mai departe.

— Îţi mai aminteşti, Cat? Flora se întoarce spre mine. E-mailul?

— Aproximativ! Mă forţez să zâmbesc. Deci ce s-a întâmplat de fapt?

— Păi, Demeter a scris e-mailul respectiv la nervi – ştii şi tu, ca să-şi verse năduful – şi l-a pus în folderul de schiţe. Aşa că Sarah s-a dus la computerul ei şi a apăsat pe TRIMITE. Flora se prăbuşeşte pe canapea râzând. I-a luat doar zece secunde. Demeter nu şi-a *pus măcar problema* dacă l-a trimis sau nu.

— Întotdeauna să ştii ce e în folderul de schiţe al şefului tău, zice Sarah, cu acel zâmbet pieziş pe care mi-l aminteam.

Încerc să-i întorc zâmbetul, dar îmi amintesc chipul lui Demeter de la momentul e-mailului respectiv. Chipul ei livid pe care se vedeau disperarea şi panica. Şi uite la ele cum nici nu le trece prin cap că are şi ea sentimente şi cum serbează cu şampanie că au distrus-o.

— Şi i-ai umblat şi la agendă? zic, făcând eforturi să zâmbesc vesel. Fiindcă era *atât* de confuză de ce citea în ea...

— A, tot timpul! Sarah îşi ia telefonul şi o imită pe Demeter, inclusiv privirea înnebunită. *Rahat! Rahat! Ştiu că întâlnirea a fost vineri... cum de s-a întâmplat asta? Cum de s-a întâmplat asta?*

O imită atât de bine, că toată lumea izbucneşte în râs. Însă eu simt în suflet un soi de furie arzătoare care mă tem că o să izbucnească din clipă în clipă. *Cum* pot fi atât de crude?

— Şi dacă te prinde?

— Nicio şansă, zice Sarah sigură pe ea. Pur şi simplu neg. Nu există nicio dovadă, nici măcar una. Am şters toate e-mailurile false, imediat ce le-a văzut.

Mi-o amintesc brusc pe Sarah înşfăcându-i telefonul lui Demeter din mână şi apăsând pe el. Ocupându-se de tot. Controlând tot.

— Cât despre agendă... Sarah ridică din umeri. E cuvântul ei împotriva cuvântului meu. Ştie *toată lumea* că e varză. Cine ar crede-o?

— Ai putea scrie o carte! îi spune Flora lui Sarah. *Cum să te răzbuni pe şefa ta agresivă.* Eşti un geniu, să ştii.

— Toată lumea a contribuit din plin, zice Sarah apăsat. Rosa, tu ai fost super cu termenul limită pentru Sensiquo. Ai îngropat-o în povestea aia până la gât. Şi tu, Flora, mi-ai dat mereu informaţii.

— Habar n-ai, Cat, zice Flora. A fost un ditamai efortul de echipă. Şi ce efort...

— Îmi dau seama! Reuşesc, cumva, să-mi iau un ton degajat. Păi cred că singurul lucru pe care nu-l pricep e... de ce?

— De ce? repetă Flora după mine sec. Cum adică, de ce? *Trebuia* să facem să fie concediată. În primul rând, e vorba de sănătatea noastră, nu? Se uită la celelalte pentru confirmare. Adică, avem nevoie de *terapie* după ce-am avut-o ca şefă!

— E clar că Demeter face rău la sănătate, zice Sarah. E un coşmar. Iar şefii cei mari pur şi simplu nu vedeau asta.

— Ştiu că am cam exagerat un pic. Rosa pare să fie singura care are ceva remuşcări. Dar oricum s-ar fi întâmplat asta. Adică, Demeter nu poate conduce un departament. E atât de împrăştiată! E varză!

— Noi doar am accelerat ceea ce era inevitabil, zice Sarah tăioasă. Oricum, Rosa trebuia să aibă jobul ei, de la început.

— Şi Demeter? Îmi păstrez acelaşi ton relaxat, neamenințător. Dacă i-aţi făcut cu adevărat rău? Dacă începuse să creadă că are demenţă?

Se lasă o pauză scurtă. Îmi dau seama că nimănui nu i-a trecut gândul ăsta prin cap.

— Ei, pentru numele lui Dumnezeu, zice Flora într-un final. Vorbim despre *Demeter.*

De parcă Demeter n-ar conta, n-are drepturi, nici păreri personale, e doar un soi de subspecie. Mă holbez la ea încremenită.

Nu spune nimic, îmi zic, *nu le provoca, pleacă, pur şi simplu...* Dar ştiu deja că n-am să pot.

— Ai zis că Demeter e agresivă, spun degajată. Dar eu n-am văzut-o niciodată agresând pe cineva.

— Ba da, cum să nu?! Rosa râde scurt. Ai văzut-o; a fost de coşmar!

— Ba nu-i adevărat. Îşi impunea punctul de vedere, da. Şi era lipsită de tact, de acord. Dar n-a *agresat* pe nimeni.

Trag aer în piept, încercând să rămân calmă.

— Şi totuşi uite la voi, cum aţi sărit la gâtul ei, s-o linşaţi şi mai multe nu.

— S-o linşăm? Sarah pare jignită.

— Nu asta aţi făcut?

— Pentru *numele* lui Dumnezeu, Cat, zice Flora, privindu-mă furioasă. Credeam că eşti de partea noastră.

— De partea voastră la ce anume? La concedierea unei persoane, după ce v-aţi jucat cu mintea ei? Distrugându-i

sănătatea mintală? Ei bine, scuze dacă vă plictisesc, dar nu, mersi.

— Uite ce e, Cat, sare Rosa defensiv. Cu tot respectul, tu *ai plecat* de la Cooper Clemmow, n-ai *fost* acolo, *nu ştii* cum era Demeter...

— Ba da, zic tăioasă. Şi o prefer oricând pe ea ca şefă.

Pornesc cu paşi mari spre uşă, cu inima bubuindu-mi în piept, disperată să scap de aici. O deschid, apoi mă întorc şi le privesc feţele agresive şi agasate.

— Ştiţi care e partea cu adevărat tristă? V-am admirat sincer pe toate. Mai mult decât orice, am vrut *să fiu* în pielea voastră. Însă acum îmi dau seama... că nu sunteţi decât nişte nemernice.

— *Poftim?* sare şi Flora, pe un ton revoltat.

— Ai auzit bine. Nişte nemernice.

Las cuvintele să răsune în aer preţ de câteva clipe, apoi închid uşa.

Şi acum a trecut aproape o oră. Nu le-a luat mult lui Demeter şi lui Alex să ajungă în Chiswick. Şi nici să se ne întâlnim într-o cafenea micuţă, să-mi asculte înregistrarea şi să înţeleagă adevărul. Când înregistrarea s-a încheiat, niciunul dintre noi n-a zis nimic. În adâncul sufletului, m-am simţit răzbunată. Alex pare calm. Însă Demeter... Demeter pare sincer şocată.

Într-un fel, ar fi trebuit să fie o victorie dulce pentru ea. Ar fi trebuit să strigăm de fericire. Dar cum să strigi de

fericire când tocmai ai aflat că atât de mulţi oameni îţi poartă sâmbetele?

În cele din urmă, Alex a tras aer în piept şi a zis:

— OK. Hai să mergem cu astea la Adrian.

— Da, a zis Demeter, pe un ton sec. Haide.

Iar eu n-am zis nimic, doar m-am ridicat odată cu ei de la masă.

Şi acolo sunt acum: în biroul lui Adrian de la Cooper Clemmow. Eu stau pe canapea în holul biroului lui Adrian, aşteptându-i. Marie, secretara lui Adrian, e la biroul ei şi scrie ceva la calculator. A părut destul de mirată când am intrat cu toţii în trombă în birou, dar nu m-a întrebat absolut nimic. Marie e o fiinţă discretă. Habar n-am ce se petrece acolo, pot doar să-mi închipui. Şi apoi, când aproape că am intrat într-un soi de transă, îmi aud numele.

— Cat?

— E Cat!

Ele sunt. Rosa, Flora şi Sarah. Probabil că m-au zărit când se întorceau de la prânz şi acum se apropie toate trei de mine, cu priviri circumspecte şi ostile.

— Ce faci aici? întreabă Flora acuzator când mă ridic de pe canapea. Îl aştepţi pe Adrian?

— Vrei să vorbeşti cu Adrian despre jobul Florei? Rosa clatină din cap. Fiindcă nu-i al tău încă. N-ar trebui să treci peste capul meu.

Îi arunc o privire nimicitoare.

— Nu conduci tu departamentul. Aşa că nu te priveşte.

— O să-l conducă, zice Sarah loială.

— Mă îndoiesc, răspund, iar Rosa inspiră adânc, furioasă.

— Dumnezeule, Cat, zice Flora şi mă săgetează cu o privire critică.

— Care e *problema* ta?

— Care e problema *mea*?

Adrian, care parcă atâta aştepta, deschide uşa. Când iese, împreună cu Alex şi Demeter, pare profund şocat şi supărat. Are părul cărunt răvăşit şi faţa aspră şi zice:

— E de necrezut. E, pur şi simplu, de necrezut...

Tace când le vede pe Rosa, Sarah şi Flora, care se află în faţa lui şi chipul îi devine şi mai aspru. Sprâncenele i se unesc şi preţ de o clipă am sentimentul că o să răbufnească. Dar el se mulţumeşte să le privească pe fiecare dintre ele în ochi şi zice:

— O să vorbim. Nu vă întoarceţi la birourile voastre. Rămâneţi aici.

Arată către scaunele din zona de recepţie, după care se întoarce spre Marie.

— Reprogramează-mi toate întâlnirile de azi.

— Sigur că da, zice Marie în stilul ei, de om care le-a văzut pe toate, şi ridică telefonul.

Rosa mă fixează subit, înţelegând deodată totul. S-a făcut puţin verde la faţă şi aproape că-mi pare rău pentru ea. *Aproape*. Flora cască ochii la Demeter, de parcă ar fi înviat din morţi. Sarah continuă să zâmbească în felul ăla al ei sfidător, dar văd că i se zbate uşor ochiul şi a început

să-şi frământe mâinile. Habar n-am la ce s-o gândi acum... Şi ştiţi ceva? Nici că-mi pasă.

Întorc spatele micului grup şi mă duc la Demeter, care încă mai pare ca lovită cu leuca şi ochii îi strălucesc după şedinţă.

— Eşti OK? şoptesc.

— Sunt bine. Sau, cel puţin, *o să fiu.* Închide ochii preţ de o clipă. Katie, nu ştiu ce să spun. Eşti incredibilă. Dacă nu erai tu... Vreau să spun... Vino aici...

Demeter mă trage într-o îmbrăţişare plină de căldură.

— Mulţumesc, îmi spune în ureche. Îţi mulţumesc de o mie de ori.

Când ne desfacem din îmbrăţişare, o văd pe Flora holbându-se la noi perplexă. Spre deosebire de celelalte două, ea nu pare încă speriată. Nu cred că a înţeles exact ce se petrece.

— Nu pricep, izbucneşte. Voi două sunteţi *prietene*? Şi aţi fost tot timpul prietene?

— Ei... nu chiar *prietene*, zic, exact în clipa în care Demeter zice:

— Am avut şi noi momentele noastre mai bune şi mai proaste.

Mi-o amintesc pe Demeter târându-se în mlaştină, acoperită de noroi şi de înţepături de urzici. Mă uit la ea – şi văd că şi ea se gândeşte la acelaşi lucru.

— Cred că ceea ce ne-a unit *cu adevărat* a fost pasiunea noastră comună pentru yoga, adaugă Demeter serioasă. Dacă se poate numi yoga. Ridică sprâncenele

uitându-se spre mine şi *nu vreau* să încep să râd, dar pur şi simplu nu mă pot abţine. Cu cât mă gândesc mai mult la tot ce-am pus-o pe Demeter să îndure – sacul, pietrele, să măture grajdul –, cu atât mi se face mai rău de la stomac.

— Îmi pare rău, zic cu respiraţia tăiată. Îmi pare atât de rău, Demeter. Nu pot *să cred* că am făcut toate astea.

— Nici eu, zice Demeter şi izbucneşte şi ea în râs. Când mă uit la Flora, o văd şi mai bulversată ca înainte.

— Demeter şi cu mine trebuie să vorbim, zice Alex apropiindu-se. Şi pe urmă vrem să-ţi facem cinste cu cea mai mare băutură pe care o poţi consuma fără să intri *realmente* în comă. Ne vedem aici peste o oră?

— Super! Încuviinţez, încercând să le ignor pe Flora, Rosa şi Sarah. Ne vedem.

— Şi, încă o dată, mersi, Katie.

Demeter îmi ia pentru ultima oară mâna şi mi-o strânge. Mulţumesc *foarte* mult.

— Nici *acum* nu eşti în stare să-i zici bine numele, aşa-i? zice Sarah şi mă răsucesc pe călcâie mirată. Sarah se uită la Demeter, tremurând de dispreţ şi, chiar şi acum, sfidătoare. E *Cat.*

— Ba nu, Sarah. Îi arunc cea mai tăioasă privire de care sunt în stare. E *Katie.*

Trec pe lângă ele cu capul sus şi imediat ce scap din atmosfera toxică din preajma lor, mă străbate un sentiment de uşurare. Când ajung la uşile de sticlă, e ca şi

cum s-ar declanşa, în fine, o reacţie întârziată. Totul e bine! Am reuşit! Demeter e răzbunată!

Cobor treptele practic sărind şi ies în stradă, cu un zâmbet imens pe faţă. Mă întreb cum să-mi umplu ora de până la întâlnirea cu Demeter şi cu Alex şi deja mă gândesc la băutura promisă, când îmi bâzâie telefonul, semn că am primit un mesaj. Îl scot şi mă întreb – aproape că sper – dacă Demeter mă cheamă deja înapoi la birou.

Dar nu e de la Demeter. E de la o agenţie de branding digital pe nume Broth, la care am aplicat în urmă cu câteva săptămâni. Respir tot mai precipitat în timp ce deschid bâjbâind e-mailul şi citesc pe sărite cuvintele:

> **Dragă dră Brenner... aplicaţia dvs. recentă pentru postul de junior associate... impresionaţi de CV-ul dvs. şi am dori să discutăm mai detaliat... vă rugăm sunaţi-ne pentru a stabili un interviu...**

Rămân încremenită, ţinând strâns telefonul, şi sângele îmi pulsează în vene. Un interviu. Un interviu adevărat. O, Doamne!

Capitolul douăzeci şi doi

Încep luna viitoare. Salariul e cam tot cât l-am avut înainte, birourile se află în Marylebone şi mă gândesc ca

de data asta să mă mut undeva în vest. Am căutat un apartament în Hanwell, care e destul de ieftin.

Cele două femei care mi-au luat interviu au fost chiar prietenoase. Le-a plăcut la nebunie portofoliul meu şi au zis că *e musai* să mă alătur echipei lor de *pub quiz*[10]*.* E un loc de muncă minunat – deja îmi dau seama. Şi au sunat să-mi ofere jobul în timp ce eram în tren către casă. Chiar mă vor! Am tot ceea ce caută. Aşa că nu ştiu de ce nu sunt mai euforică.

OK. Recunosc: ştiu exact de ce nu sunt mai euforică.

În primul rând, au trecut două săptămâni şi nu l-am mai văzut pe Alex de când am fost la Londra împreună. După ziua aia extraordinară şi ameţitoare, am petrecut noaptea la el acasă, unde a fost atât de *exact* ce am visat dintotdeauna, că m-am simţit ca şi cum aş fi luat vreun drog halucinogen. Stă într-un apartament mare şi luminos din Battersea, cu balcon şi vedere la fluviu (dacă te apleci peste balustradă să te uiţi) şi am făcut sex toată noaptea, acompaniaţi de toate luminile Londrei ce licăreau în jurul nostru. Şi apoi am luat micul dejun perfect, cu croissant şi şi mai mult sex. Şi pe urmă el a zis că o să mă sune, dar...

OK. Încetează.

Nu am de gând să fiu genul ăla de femeie. Şi nici n-am să ţin socoteala câte SMS-uri i-am trimis lui Alex. (Cinci.) Sau de câte ori mi-a răspuns la SMS. (O dată.)

Şi, oricum, nu e vorba doar de el. Adevărul e că nu doar Alex m-a făcut să mă simt insignifiantă şi

[10] Concurs de cultură generală ce se desfăşoară în baruri.

dezamăgită. Ci şi Demeter. Ea, spre deosebire de Alex, chiar a ţinut legătura cu mine. De fapt, am vorbit la telefon aproape în fiecare zi. Dar reacţiile ei au fost un pic ciudate.

Am crezut că, atunci când o să-i spun de noul meu job, o să fie încântată pentru mine. Însă ea a fost destul de critică. La început a zis că n-ar trebui să accept, fiindcă ea e sigură că pot obţine o slujbă mai bună. (Poftim? E nebună?) Pe urmă s-a repliat şi a zis: Ba nu, trebuie să accepţi. După care a început să-mi ceară tot felul de detalii despre job şi ce am exact de făcut – apoi a părut să-şi piardă complet interesul. N-am prea vorbit cu adevărat despre asta în ultimele câteva zile.

Şi nu mi-a dat pace întrebarea asta importantă care, ori de câte ori mă gândesc la ea, simt un gol în inimă: de ce nu mi-a oferit *ea* o slujbă?

Ar fi putut s-o facă. Adică, au nevoie de personal. De când s-a aflat adevărul, a fost carnaj la Cooper Clemmow. Sarah a fost dată afară. Rosa a fost dată afară. Flora oricum avea de gând să călătorească, aşa că n-a fost concediată, dar nici nu va primi recomandări. De fapt, niciuna dintre ele nu va primi recomandări. Ceea ce înseamnă că le va fi foarte, foarte greu să-şi găsească de lucru acum.

Deşi e mult mai bine decât să fie date în judecată, ceea ce s-ar fi putut foarte bine întâmpla. *Ar fi trebuit* să fie date în judecată. O merită, mai ales Sarah, şi i-am spus-o de o mie de ori lui Demeter. Uneori am impresia că

eu sunt mai furioasă pentru tot ce s-a întâmplat decât ea. Mi-ar *plăcea* s-o văd pe Sarah stând în boxa acuzaţilor, plângând într-o batistă cu print retro, cu rimelul scurs pe toată faţa...

Însă Demeter s-a hotărât să nu le dea în judecată. Părerea ei e că uneori trebuie să fii pragmatic. Nu vrea ca toată povestea să apară în presă; nu vrea să depună mărturie la tribunal; nu vrea să fie cunoscută drept femeia care a fost lucrată pe la spate de angajaţi. Vrea să meargă mai departe. Iar Adrian o sprijină, orice-ar dori să facă. Aşa că asta e.

Demeter a scos însă tot departamentul la prânz şi le-a explicat angajaţilor câteva lucruri. I-a spus lui Mark că *ea* l-a nominalizat pentru Stylesign Award. Le-a explicat că Rosa n-a fost niciodată selectată pentru proiectul primăriei. Şi-a cerut scuze pentru că e împrăştiată şi lipsită de tact. Apoi le-a explicat exact de ce au fost concediate cele trei angajate. Se pare că toată lumea a încremenit preţ de trei minute întregi. *Păcat* că n-am fost şi eu acolo.

Aşa că departamentul e din nou funcţional – se pare că toţi sunt mult mai fericiţi ca înainte. Însă există nişte posturi vacante. Şi nu ştiu ce-au de gând să facă. Şi nici nu pot să întreb.

Şi oricum, cui îi pasă? *Am* un job. Un job nemaipomenit. Şi n-are rost să mă simt jignită de Demeter. Sau de Alex. Am lucruri mult mai importante de făcut, cum ar fi să o învăţ pe Denise să-mi ţină locul aici.

— OK, hai să mai încercăm o dată.

Îmi iau o faţă curioasă, de turist.

— Bună ziua! Tocmai am sosit! Suntem la Ansters Farm?

Mă aflu în bucătărie şi joc o mică scenetă cu Denise, care trebuie să mai lucreze un pic la felul în care prezintă lucrurile.

— Sigur că e Ansters Farm, răspunde sec. Cum zice şi tăbliţa.

— Nu, nu spui aşa. Spui: Da, este! Bravo!

— Bravo că au venit în vacanţă? zice Denise sarcastică, însă o ignor.

— OK, acum zâmbeşti. Spui ceva de genul: Vai, ce căţel drăguţ!

— Ăia cu câinii sunt cei mai răi, ripostează Denise. Mare pacoste mai sunt.

— Ei bine, ei îţi plătesc salariul. Aşa că zâmbeşti şi mângâi câinele. Ai înţeles?

— Bine! explodează Denise. Ce căţel drăguţ, zice linguşitor, cu un zâmbet enervant pe faţă. Abia aşteptăm să-l primim aici pe căţelul tău cel frumos. De fapt, deja îl iubim, dat fiind că e atât de minunat. Vezi, pot s-o fac, adaugă trăgându-şi nasul. *Acum* pot să-mi văd de curăţenie?

Îmi vine să râd. Cred că o să facă faţă.

— Cum merge? Biddy îşi face apariţia în bucătărie, cu o mână de morcovi din grădină şi am un bine cunoscut sentiment de vinovăţie. Mi se întâmplă de fiecare dată

când îi văd pe tata sau pe Biddy – adică de vreo sută de ori pe zi.

Dar ascund chestia asta foarte bine. Biddy nu m-ar lăsa să mă simt vinovată nici măcar o clipă. Nici măcar o *fracţiune* de secundă. În clipa în care încep să le spun ce rău mă simt la gândul că-i părăsesc, se supără rău.

— Suntem atât, atât de mândri de tine, a zis, luându-mi mâinile. Ne-ai ajutat atât de mult, Katie. Fără tine, n-am avea nimic din astea, *absolut nimic*. Tu ţi-ai făcut partea ta, scumpa mea. Acum du-te şi împlineşte-ţi visurile. O meriţi.

Şi ştiu că vorbeşte serios. Dar mai e un motiv pentru care nu mă simt atât de euforică pe cât m-am aşteptat. Mi-e atât de drag acest loc. Poate că acum îmi permit să-mi fie şi mai drag. Sunt mândră de afacere, de tata în ţinuta lui de fermier Mick, de iurtele luminate de felinare noaptea. Ansters Farm a devenit o *senzaţie*. O să-mi fie greu să plec.

— Ai nevoie de ajutor cu ăştia? îi zic lui Biddy, arătând spre morcovi. Şi tocmai îmi ridic mânecile când aud în spatele meu o voce care mă face să cred că am halucinaţii.

— Bună, Katie.

E *Alex*?

— Katie! A, ce bine, eşti aici. Mă salută încă o voce şi nu-mi vine să cred. *Demeter?*

Mă întorc şi nu am vedenii. Sunt amândoi aici, în Somerset. Şi stau în uşa bucătăriei. Demeter e îmbrăcată

cu una dintre ţinutele ei londoneze mereu altfel şi mereu cool, iar Alex s-a tuns, observ. Sunt atât de siderată, că abia pot vorbi.

— Ce... Mă uit de la unul la altul. Ce *faceţi* aici?

Alex zâmbeşte.

— Ca întotdeauna, eşti foarte directă. A fost ideea lui Demeter, aşa că pe ea să dai vina. Puteam să fi dat doar un telefon...

— Katie merită mai mult decât un telefon, zice Demeter.

— Ai vrut să ai o scuză să te întorci aici să mănânci biscuiţi făcuţi de Biddy. Alex o împunge pe Demeter în umăr. Recunoaşte. E valabil pentru amândoi.

— Poate, zice Demeter, începând să râdă.

— Dar ce *faceţi* aici? stărui.

— A, da, zice Demeter. Lasă-mă s-o fac cum trebuie, îi zice cu reproş ironic lui Alex. Fără întreruperi. Apoi se întoarce spre mine. Katie, am vorbit cu Adrian despre tine. Şi ne-ar face mare plăcere dacă ai vrea să vii la Cooper Clemmow, la un interviu.

Rămân cu gura căscată. Încerc să îngaim nişte cuvinte potrivite, dar nu-mi iese nimic pe gură.

— Te rog, o înghionteşte Alex pe Demeter. N-ai zis *Te rog*. Ce maniere sunt astea?

— Am deja un job, reuşesc să zic.

— La Broth. Alex încuviinţează. Nu-ţi face griji, îmi sunt datori. Dacă e cazul, vorbim cu ei. Ai semnat deja ceva cu ei?

— Nu, nu încă...

— Super! zice Demeter veselă. Aşa cum ştii, avem nişte posturi vacante la Cooper Clemmow, şi sperăm să te ademenim să accepţi unul dintre ele. Mai trebuie doar să-l impresionezi pe Adrian, ceea ce în mod sigur vei reuşi. Te rog? adaugă şi mă fixează cu unul dintre zâmbetele ei subite, radioase.

— Nu te lăsa uşor! exclamă tata, intrând în bucătărie. Aşa, Katie, fata mea!

— Mick! Alex îl salută încântat. Mick, mi-a fost dor de tine. Ce fac wigwamurile?

— Nu prea bine. Tata se întristează. Dave Yarnett ăla e un nemernic mincinos. Wigwamuri pentru copilaşi, auzi! N-avem ce să facem cu ele. Clatină necăjit din cap, apoi se luminează iar. Care-i treaba, îi oferiţi lui Katie o slujbă?

— E doar un *interviu*, intervin grăbită.

— Dacă îi puteţi da după-masa liberă, zice Demeter, privindu-mi ţinuta alcătuită din blugi şi un tricou de la Factory Shop. Ai şi alte haine la tine?

— Adică... acum? îmi pică fisa. Plecăm *acum*?

— După prânz, zice Alex apăsat. Biddy, trece-ne pe amândoi pe listă pentru un festin complet de Somerset.

— Dar hainele mele?

Încerc să mă gândesc ce haine curate şi călcate am la mine. Dar îmi duc mâinile la cap.

— *Părul* meu.

— Se rezolvă imediat, cu un spălat rapid. Deşi...

Demeter mă priveşte mai atent.

— Katie, ce s-a întâmplat cu culoarea părului tău?

— A... Îmi muşc buza. Păi am vrut să scap de albastru, aşa că m-am vopsit cu un castaniu. Doar că... Abia am curaj să recunosc adevărul. Era o vopsea de la reducere, de la Dave Yarnett.

— Nu! zice Alex prefăcându-se îngrozit.

— Ştiu! Ce-o fi fost în capul meu? Dar a trecut pe-aici, avea cutiile în maşină, aşa că... Şi pachetul n-a avut destulă vopsea ca să-mi acopere tot părul. E *chiar aşa* de rău?

— Nu e *chiar aşa* de rău, dar... Demeter ezită diplomată. Poate c-ar trebui să ţi-o retuşez un pic. Apoi îmi zâmbeşte ciudat. O fac, dacă vrei.

Să vopseşti pe cineva e o treabă destul de intimă. Şi în mod sigur ceva care sparge gheaţa. În timp ce Demeter îmi întinde vopseaua în păr, pălăvrăgim ca nişte prietene vechi şi apropiate.

Îi spun despre seara pe care am petrecut-o săptămâna trecută cu tata, uitându-ne la poze vechi. Erau şi fotografii cu mama pe care nu le-am văzut niciodată, imagini din copilăria mea de care uitasem complet. Biddy a zăbovit o vreme pe lângă plită, făcându-şi de lucru cu nişte cratiţe, de parcă i-ar fi fost nu ştiu cum să ni se alăture, însă apoi am chemat-o să se uite la o poză cu mine pe un măgăruş de la mare şi i-am făcut semn să se aşeze pe scaunul de lângă mine. Ne-am petrecut restul serii toţi trei uitându-

ne la poze, ascultând amintirile tatei şi am simţit, mai mult ca niciodată, că suntem o familie adevărată.

Apoi Demeter îmi povesteşte despre James şi noua lui slujbă importantă de la Bruxelles.

— În prima noapte m-am simţit foarte singură, zice cu o grimasă. Avem un pat *foarte* mare, ştii – e din stejar franţuzesc, făcut pe comandă, de fapt – şi când e unul singur dintre noi în el... În fine. Expiră. E un pat mare, vechi şi gol.

— Te cred, zic, muşcându-mi buza când aud descrierea patului. Mai că îmi vine să întreb: *Şi stejarul e organic?* Dar îmi ţin gura. Demeter îşi deschide sufletul şi îmi place asta.

— Aşa că noaptea următoare am făcut altfel lucrurile, continuă Demeter. Am pus o grămadă de perne pe pat şi l-am lăsat şi pe noul nostru căţeluş să doarmă acolo. N-are voie să urce la etaj. Şi a fost bine.

— Şi ce-o să zică James despre căţel? nu mă pot abţine să întreb.

— O să fie furios. Îmi zâmbeşte veselă în oglindă. Ei bine, nu trebuia să plece la Bruxelles.

Pare mult mai destinsă decât de obicei. E mai puţin încruntată; nu s-a uitat nici măcar o dată confuză în jur. Viaţa îi pare gestionabilă şi plăcută, chiar şi cu James plecat. Pare o altă Demeter.

Şi mă trezesc gândind: poate că Demeter pe care o cunoşteam nici măcar nu era ea însăşi, cea adevărată. Era Demeter cea stresată, chinuită, victimă a agresiunii

din jur. Poate că *această* femeie sigură pe ea şi fericită e Demeter cea adevărată. *Pe ea* a angajat-o Alex; *ea* e cea care trebuia să fie, mereu.

După ce vopseaua şi-a făcut efectul magic şi a fost spălată, ne încropim un soi de scaun de coafor în faţa oglinzii de la măsuţa mea de toaletă. Demeter mă usucă cu foehnul şi îmi dă părul cu diverse sprayuri la întâmplare, în timp ce eu îi povestesc despre viaţa mea la Londra. Viaţa mea *reală* de la Londra. Despre apartamentul din Catford, despre hamac şi cutiile de zer ale lui Alan. Cum am fost la cumpărături cu Flora şi m-am panicat că n-am bani să plătesc şi am fost luată drept o persoană fără adăpost. Sfârşim râzând în hohote şi îmi amintesc cum mă gândeam, atunci, demult: *Oare Demeter ştie să râdă?* Ei bine, da, ştie. Când are motiv.

Însă apoi rămâne pe gânduri.

— M-am uitat la vechile tale postări de pe Instagram, zice, şi simt cum mă colorez la faţă. N-am mai postat nimic pe pagina mea de Instagram de luni de zile. Acolo ţi-ai proiectat o cu totul altă imagine despre tine.

— Mă rog. Ridic din umeri. Ştii şi tu, aşa e Instagram-ul.

— Corect. Încuviinţează. Totul e la modă şi dinamic. Dar nu poţi *să crezi* tot. Nici despre tine... şi nici despre alte persoane. Ochii ei se fixează asupra mea, apoi se uită în altă parte.

Ştiu ce spune. Spune: *De ce-ai crezut postările mele, când ştiai că propriile tale postări sunt ficţiune pură?* Şi

are dreptate. Am avut timp să mă gândesc la asta – şi am senzaţia că am crezut asta fiindcă *am vrut* foarte tare s-o cred. *Am vrut* ca Londra să fie plină de prinţese perfecte ca Demeter, care trăiesc vieţi perfecte de prinţese.

— Aşa, apropo de interviul ăsta, zic întâlnindu-i privirea în oglindă. Ce zic?

— Fii tu însăţi, spune imediat Demeter. N-ai de ce să-ţi faci griji. Alex şi cu mine ştim deja că eşti nemaipomenită. Trebuie doar ca şi Adrian s-o vadă cu ochii lui, şi o va vedea.

— E simplu să spui asta.

Adevărul e că sunt destul de stresată. OK, recunosc: sunt încremenită de spaimă.

— O să-ţi spun ceva, Katie, zice Demeter, jucându-se cu firul de la foehn. M-am întors la muncă şi mi-ai lipsit. Am vrut să mă consult cu tine despre diverse lucruri. Am vrut să *fii* acolo.

— Şi tu mi-ai lipsit, recunosc.

Şi aşa e. Mi-a fost dor de vocea ei. De părerile ei despre orice, de vocea ei, enervantă şi dinamică. Nimeni nu ia viaţa în piept ca Demeter.

— OK, am nevoie de ser.

Demeter începe să-şi spârcâie ser pe degete.

— Aşa, *chestia* cu serul e cum îl dai, adaugă, în stilul ei obişnuit, epatant.

— Demeter... Îmi dau ochii peste cap. Ce ştii tu despre coafat?

— Nimic, zice fără să clipească. Îmi atinge părul de câteva ori. Aşa. Super, nu?

Nu pot să nu-i răspund cu un surâs.

— E perfect, mersi. Hai să mergem.

Şi abia când ajungem la uşă îi pun întrebarea care-mi tot dă târcoale, dar pe care n-am prea îndrăznit să i-o adresez:

— Deci... interviul e pentru vechea mea slujbă?

— Totul s-a schimbat, zice Demeter după o scurtă pauză. Aşa că nu, nu tocmai.

Mă dezumflu pe loc, deşi încerc să nu se vadă. Sper că n-are de gând să-mi ofere vreun job de stagiar neplătit! N-ar face aşa ceva. *N-ar face asta.*

— Dar e cam la acelaşi nivel, totuşi? Reuşesc cumva să-mi iau un ton lejer şi degajat.

Însă Demeter caută ceva în geantă şi nu pare să-mi audă întrebarea.

— Hai, zice, ridicând capul. E târziu. Să mergem.

Nu vorbim deloc despre slujbă în timpul prânzului, cât ne luăm la revedere de la tata şi Biddy şi pe drumul spre Londra. Alex ne spune poveşti scandaloase din copilăria lui, iar Demeter are mai multe convorbiri telefonice pe speakerul telefonului din maşină, şi apoi amândoi vor să ştie cum merge afacerea cu campingul.

La ora patru, ne aflăm pe W6. La patru jumate stau pe scaun în faţa biroului lui Adrian, încercând să-mi amintesc tot jargonul de branding pe care l-am învăţat vreodată. La

ora cinci, sunt pe scaun *în* biroul lui Adrian, cu nervii la pământ, în timp ce el şi Demeter îmi răsfoiesc portofoliul. Adrian e, ca de obicei, calm şi la locul lui şi examinează totul cu atenţie.

— Îmi place asta, zice din când în când arătând către o anume pagină, iar Demeter încuviinţează, iar eu deschid gura, apoi o închid la loc. Adevărul e că pauza asta chiar îmi prinde bine.

Ultimul meu interviu n-a fost deloc aşa. N-a fost nici pe departe atât de *intens.* Adrian mi-a pus deja întrebări pe vreo mie de subiecte, unele efectiv tehnice, şi sunt destul de obosită. Îmi tot repet în minte răspunsurile, gândindu-mă: *Oare am abordat bine chestiunea logoului? Oare ar fi trebuit să vorbesc mai mult despre regândirea brandului Fresh'n Breezy? Oare folosesc prea des expresia „ADN-ul designului"? (E posibil aşa ceva?)*

Şi acum s-a aşternut tăcerea asta de rău augur, în care ei îmi judecă lucrările. Simt că-mi vine rău de emoţie, de nerăbdare, de speranţă...

— Deci. Adrian ridică brusc privirea, făcându-mă să tresar. Mi-a spus Demeter că, de când ai plecat de la noi, ai lansat o afacere de la zero.

Scoate broşura de unde e ascunsă, sub portofoliu.

— Am văzut asta. E bună. Încuviinţează. Şi ştii să prezinţi o idee?

— Katie e în stare să te aburească mai bine ca oricine, zice Demeter. Am fost *convinsă* că ai fost la toate

restaurantele de marcă din Londra. Îmi face cu ochiul. Şi am văzut-o găsind soluţii din mers. E ca fulgerul.

— Aşa cum ştii, ne refacem personalul, continuă Adrian. Dar mai avem până atunci. Şi între timp o să fie muncă grea. Te simţi în stare?

— Absolut, zic, încercând să articulez clar. Sigur că da.

— Şi poţi conduce o echipă? Mă priveşte intens, de parcă e cea mai importantă întrebare dintre toate.

Îmi trece prin cap: *De ce mă întreabă aşa ceva?* Dar nu las asta să mă distragă; răspund pur şi simplu cât pot de profi:

— Da. Încuviinţez. Am condus şi am pregătit personalul de la fermă. M-am ocupat de turişti. Mă descurc bine cu oamenii.

— Crede-mă, zice Demeter cu însufleţire, poate să convingă oamenii să facă ce nu vor. Fata asta chiar poate conduce o echipă.

— Bine atunci.

Adrian se mai uită o dată peste portofoliul meu, apoi ridică privirea spre mine, iar faţa severă i se destinde într-un zâmbet.

— Atunci de la mine ai un *da*. Bine te-ai întors, Katie. O să-ţi pregătim un pachet salarial care cred că o să-ţi placă.

Pachet salarial. Asta înseamnă... Simt o imensă uşurare. E plătit. E un job plătit! Tot interviul n-am îndrăznit să întreb – dar e plătit! Slavă Domnului, slavă Domnului...

— Un da. Demeter îl priveşte alarmată. Dar e un da *da*?

E clar că foloseşte un cod pe care doar Adrian îl înţelege.

— E un da *da*. Adrian încuviinţează spre ea. Fără îndoială.

Demeter pare în al nouălea cer.

— O decizie *bună*, zice. Apoi se apleacă şi mă îmbrăţişează, atât de strâns, că rămân fără aer.

— Bravo, Katie!

Are glasul sugrumat în mod bizar, de parcă şi-ar ţine cu greu în frâu emoţia.

— Sunt *atât* de mândră.

— Mersi!

Când îmi dă drumul, mă frec pe nas, încă intrigată.

— Dar nu pricep... De ce m-aţi întrebat dacă pot conduce o echipă? Un *junior associate* nu conduce o echipă.

— Nu, zice Demeter şi mă priveşte cu drag. Dar un director de creaţie, da.

Sunt şocată. Director de creaţie. *Director de creaţie.* Mă aflu aşezată pe un scaun în biroul lui Demeter, cu o ceaşcă de ceai în mână, dar fără să îndrăznesc să beau din ea ca să n-o scap. Director de creaţie. Eu. Katie Brenner.

— Habar n-ai cât m-am luptat pentru asta, zice Demeter, care se plimbă prin birou şi pare aproape şi mai

surescitată decât mine. *Ştiam* că ai potenţialul necesar, dar trebuia să-l conving pe Adrian. Scutură din cap cu dispreţ. Bărbaţii... Atât de înguşti la minte. I-am spus: *Asta* e fata pe care trebuia s-o păstrăm! Trebuia să le dăm afară pe toate celelalte! Mă rog, le-am şi dat, adaugă, când îşi dă seama.

— Tot nu-mi vine să cred, zic. Eşti sigură... adică, pot să fac asta?

— Sigur că poţi, zice Demeter relaxată. Îmi raportezi imediat mie şi eu te învăţ tot. Eşti ageră. Şi ai instinctele necesare – ăsta-i lucrul esenţial, ceea ce *nu poate* fi învăţat. O să meargă perfect dacă lucrăm în tandem. Sunt convinsă. O să fii o altă eu.

Nu pot să nu râd.

— Demeter, *nimeni* nu poate fi o altă tu.

— O să te pregătesc.

Mă priveşte cu un licăr în ochi.

— Şi pe urmă *tu* o să poţi începe să te duci la câteva evenimente din industrie în numele meu. Şi *eu am să stau acasă* cu Coco şi Hal.

— Sună bine. Încerc să-mi ascund încântarea fără margini. Evenimente din industrie!

— Cred că am nevoie de puţin spaţiu în viaţa mea pentru... celelalte chestii, zice Demeter. Familia, copiii mei.

Mă duc la panoul de plută şi mă uit la colajul familiar cu fotografii ale lui Demeter. Succes în carieră, familie reuşită, succes pe toată linia... Apoi observ un nou set de

fotografii, care mă fac să le privesc îndelung. E întreaga familie, la Ansters Farm. Uite-i pe Demeter şi pe James lângă iurta lor, cu pahare de şampanie în mână, în timp ce steguleţele decorative flutură în spatele lor în adierea vântului. Uite-o pe Coco aşezată pe o căpiţă de fân, arătând ca într-o reclamă din reviste cu picioarele ei interminabile şi bronzate. Uite-l pe Hal, rezemat agale de o poartă, zâmbând la o vacă curioasă. Te uiţi la pozele astea şi îţi zici: *Ei, uite o familie care n-are nicio grijă pe lume.*

Cel puţin, alţii aşa ar crede. Nu şi eu. Nu şi acum.

— Hei!

O voce de la uşă ne face pe amândouă să ne întoarcem. E Alex, care-mi zâmbeşte radios.

— Am tocit podeaua din birou cât m-am plimbat, i se plânge lui Demeter. Puteai să-mi *fi spus* veştile. Felicitări, Katie. Bine ai revenit la Cooper Clemmow.

— Mersi! O, Doamne. Îmi vine un gând subit. Va trebui să le spun celor de la Broth că nu pot accepta jobul.

— *Sâc*, băi, Broth, zice Alex teatral, făcându-mă iar să râd. Nu-ţi face griji, adaugă, când îmi vede expresia vinovată. Gândeşte-te doar că altă persoană norocoasă va primi slujba aia acum. Nu pierde nimeni.

Nu pot să nu-mi imaginez o persoană care îşi caută disperată serviciu, cum eram şi eu, stând pe pat cu un hamac atârnat deasupra, deprimată la culme... apoi primind un telefon şi auzind vestea cea minunată. Are dreptate Alex: nu pierde nimeni.

— Aşa. Se uită sugestiv la Demeter. Ne laşi un pic singuri?

— E biroul *meu*, zice Demeter, dându-şi ochii peste cap. Un minut.

Trece pe lângă el şi iese. Alex închide uşa şi suntem singuri.

— E o zi bună. Ochii îi strălucesc. *Foarte bună.*

— Ei bine, o meriţi, Katie Brenner. Mai mult decât oricine altcineva. Vino aici.

Mă învăluie într-o îmbrăţişare. În mai puţin de zece secunde ne sărutăm deja şi sunt pierdută. Sunt topită toată. Nu. *Nu pot* fi topită toată la birou.

— Stai! Mă desprind din îmbrăţişare, cu glasul îngroşat. O să fiu dată afară înainte să încep!

— Eşti delicioasă, ştii asta?

Mă mângâie pe păr.

— Şi tu la fel.

Mâna lui o atinge pe-a mea, se joacă cu degetele mele şi nu pot să nu-i zâmbesc, şi cred că n-am fost niciodată mai fericită ca acum.

— Ai făcut foarte multe pentru mine, Katie, zice Alex rupând tăcerea. Ştii asta?

— Şi reciproca e valabilă!

— Nu. Alex clatină din cap. Nu înţelegi. M-ai făcut să mă schimb. M-ai făcut să mă gândesc la diverse lucruri.

— Am înţeles. Ce lucruri?

— Ce aveţi voi în Somerset. Viaţa voastră. Muşchiul tău verde.

— Muşchiul meu verde? Râd scurt.

— Biddy. Tatăl tău. Ferma. Întinde larg braţele. Muşchi, muşchi, muşchi. *Vreau* muşchi.

Când se uită la mine, îmi dau seama că nu glumeşte. Vorbeşte al naibii de serios.

— Cuiva crescut atât de aiurea ca mine îi e greu să prindă muşchi.

Observ pe chipul lui un mic spasm, de parcă face eforturi să uite.

— Dar niciodată nu e prea târziu, nu?

— Nu, sigur că nu. Trebuie doar...

Tac, simţindu-mă ca şi cum aş călca pe ouă.

— Să te hotărăşti să rămâi. Să te dedici unei relaţii. Să intri în legătură cu oamenii şi *să fii* cu ei şi... cum să zic... să-i laşi să devină muşchiul tău verde.

Se lasă tăcerea. Alex se uită la faţa mea, cu fruntea încruntată, de parcă încearcă să înveţe de la mine un lucru dificil şi impenetrabil.

— Ai dreptate, zice brusc. Eu mereu fug. Mereu fug ca un tâmpit. Ei bine, n-o să mai fug. Vreau stabilitate. Vreau dragoste, adaugă şi simt un mic frison când rosteşte cuvântul. Ştii ce zic? Dragoste adevărată, pe termen lung. Adică toate se reduc la asta, nu-i aşa?

— Păi aşa cred.

Simt cum îmi creşte bucuria în suflet.

— Cred că asta o să te facă fericit. Ca şi... Şovăi. Ca şi pe cei pe care-i iubeşti.

Între noi se lasă o tăcere încordată. Ochii lui negri încă îmi mai examinează chipul; n-a fost niciodată atât de intens.

— Sunt de acord, zice blând. Am o cu totul altă viziune. Am să mă dedic. M-am hotărât. Se loveşte cu pumnul în mână, de parcă ar fi inspirat. Mă duc la New York.

Poftim?

Oare am auzit bine?

— Mă duc să-l găsesc pe tata, zice cu înflăcărare subită. Fiindcă l-am ignorat. L-am urât. Şi e total greşit. Nu-i aşa? Adică, lucrăm în acelaşi domeniu. Poate c-ar trebui să încercăm să lucrăm împreună.

— Te duci la New York ca să *rămâi* acolo? Sunt atât de dezamăgită, că mi se frânge glasul.

— Nu sunt sigur încă. Tot ce ştiu e că vreau să am şi eu cu el relaţia pe care o ai tu cu tatăl tău. Poate că *suntem* amândoi nişte nătărăi cu minte de copil, dar oare n-ar trebui măcar să încercăm?

— Dar... Încă mă mai chinui să gestionez lovitura asta în moalele capului. Şi jobul tău?

— A, Cooper Clemmow are nevoie de mine la New York săptămâna viitoare, zice de parcă ar fi un amănunt minor. Cei de la American Electrics mă vor din nou în echipa lor de rebranding – şi *nu* în rolul pe care-l am în acest moment, adaugă apăsat. Povestea asta s-a încheiat. Mi-am dat seama că nu sunt făcut să fiu manager. Dar pot, în schimb, să creez. Şi vreau să-mi creez o viaţă nouă. O viaţă bazată pe *familie*. Stabilă. Pentru totdeauna.

Tace. Reuşesc cu greu să zâmbesc încurajator, deşi în sinea mea se pogoară o tristeţe fierbinte, crescândă. Am crezut...

Nu. Termină. Nu contează ce-am crezut.

— Uau! New York... Adică, e... Amuţesc, pentru că simt că mă trădează glasul. E o idee foarte bună.

— Aşa e, nu? Alex încuviinţează grăbit. Şi *tu* ai fost cea care mi-a dat ideea.

— Mă bucur! zic cu o voce stridentă. Sunt foarte încântată. Cu cât mă străduiesc să fiu mai veselă, cu atât mi se pune un nod mai mare în gât şi mi-e tot mai greu să clipesc. Sunt în stare de şoc. Nu mi-am dat seama. L-am lăsat să-mi intre cu adevărat la inimă. Am făcut-o. Nici măcar n-am ştiut c-o fac, dar e undeva acolo, înfăşurat în tot ceea ce iubesc.

O văd brusc pe Demeter privindu-ne din pragul uşii deschise. Probabil s-a întors de mai mult timp, fiindcă văd după expresia ei că a auzit. Şi, deşi nu spune nimic, îi aud vocea în minte, limpede precum cristalul. *Alex-sens-unic... niciodată nu calcă de două ori în acelaşi loc... o groază de inimi frânte... să nu te îndrăgosteşti... protejează-te.*

Să mă protejez. Îmi simt armatele mentale intrând în acţiune. Simt cum toate instinctele de autoapărare mi se trezesc. Fiindcă iată ce trebuie să-mi amintesc: Viaţa mea e bună în momentul ăsta. Şi *n-am de gând* să stric totul tânjind după un bărbat. *N-am de gând* să sper lucruri imposibile. Oricât de bine ne potrivim.

— Ştii ce, Demeter? zic pe cel mai nonşalant ton de care sunt în stare. Ne-ai mai putea lăsa încă puţin?

Demeter pleacă, nu înainte să-mi arunce o ultimă privire plină de compasiune. Mă întorc spre Alex şi trag aer în piept, cu inima duduindu-mi în piept.

— Uite ce e, nu ştiu cum vedeai tu relaţia noastră, dar... înţelegi. Mă forţez să zâmbesc veselă şi fără griji. Probabil că fiecare vom găsi... un alt drum de acum încolo. Aşa că. Fără supărare. Ne-am simţit bine, nu?

— A... Alex pare un pic dezamăgit. Aha. Înţeleg.

— Vreau să zic, New Yorkul e foarte departe! Râd veselă. Tu o să fii ocupat... Eu am să fiu ocupată...

— Da. Adică, eu *crezusem...* Tace şi clatină din cap, parcă vrând să îndepărteze un gând neplăcut. Dar... OK. Bine. Am priceput.

— Deci. Îmi dreg glasul. E... bine. Am clarificat situaţia.

În birou se lasă o tăcere stânjenitoare. Trag aer în piept de câteva ori, privind undeva în depărtare, încercând să-mi păstrez calmul. Mai că-mi vine să bat cuba singură pentru că mi-am aranjat viaţa atât de eficient, dar parcă-mi vine să şi plâng.

— Nu plec pentru o săptămână sau două, zice până la urmă Alex, circumspect. Sincer să fiu, tocmai voiam să te întreb dacă vrei să vii diseară la mine.

— Am înţeles.

Înghit în sec, încercând să-mi păstrez tonul indiferent şi să *nu* îl las să vadă exact cât de mult îl doresc.

Nu e vorba doar de sex sau de faptul că mă face să râd şi nici de ideile lui subite, venite din senin, mereu fascinante. E vorba de comunicare, de încredere, de felul în care îmi dezvăluie faţete neştiute de nimeni. Ceea ce, bănuiesc, e şi motivul pentru care am ajuns să-l las să-mi intre la inimă. Aşa că, de fapt, ar trebui să spun: *Nu, hai să terminăm totul acum.* Însă nu sunt atât de puternică.

— Bine, OK, zic într-un final. Aşa, doar de distracţie. De distracţie, adaug ca să fie limpede. *De distracţie.*

— Categoric. De distracţie.

Alex pare că tocmai vrea să mai adauge ceva când îi sună telefonul. Când îl scoate din buzunar, se strâmbă uitându-se la ecran.

— Scuze. Te superi dacă...

— Sigur că nu! Răspunde!

Întreruperea e exact ce am nevoie ca să-mi pun gândurile în ordine şi să încerc să fiu mai categorică. Mă duc la fereastră, cu bărbia încleştată, şi-mi repet în minte decizia, cât pot de fermă.

OK. E o relaţie pasageră. E amuzantă. E un interludiu. Şi o să mă bucur de ea aşa cum e. Repet: viaţa mea e bună în clipa asta. Ba nu, e nemaipomenită. Şi, când Alex o să dispară iar din peisaj, *asta n-o să mă dea peste cap.* Fiindcă ideea e că, aşa cum laşi oamenii să-ţi intre la inimă, la fel de bine îi poţi da afară. E simplu.

Capitolul douăzeci şi trei

I-am spus @viatameanuchiarperfecta şi am deja 267 de persoane care mă urmăresc! Postez exclusiv poze neprelucrate, fără unghiuri căutate, stil anti-Instagram, cu mici descrieri, şi chestia asta a devenit unul dintre cele mai distractive hobby-uri pe care le-am avut vreodată.

O poză cu mulţimea furioasă pe un peron de metrou: *Naveta mea nu-chiar-perfectă.* O poză cu băşica oribilă de la călcâi: *Pantofii mei nu-chiar-perfecţi*. O poză cu părul meu, ud ciuciulete: *Vremea nu-chiar-perfectă din Londra.*

Chestia uimitoare e cât de mulţi oameni mi s-au alăturat. Mark, colegul meu, a postat o poză cu el mâncând o gogoaşă, cu textul *Regimul meu nu-chiar-sănătos.* Biddy a postat o poză cu nişte pantaloni rupţi, pe care şi i-a prins probabil în vreo sârmă ghimpată, intitulată *Viaţa mea nu-chiar-perfectă-de-la-ţară*, care m-a făcut să râd.

Chiar şi logodnica lui Steve, Kayla, a postat o poză cu o chitanţă pentru chiria unui cort (3500 de lire). I-a spus *Nunta mea nu-chiar-perfectă* şi *sper sincer* că Steve ştie despre asta şi înţelege gluma.

Fi mi-a umplut pagina cu poze de la New York şi, la drept vorbind, asta mi-a cam schimbat felul în care o văd pe ea şi viaţa ei.

În primul rând, nu-mi dădusem niciodată seama cât de mic e apartamentul ei. A postat o tonă de poze cu duşul ei – care trebuie să recunosc că nu e deloc îmbietor –, cu titlul *Apartamentul meu închiriat de la New-York nu-chiar-*

perfect. Pe urmă a postat o poză cu un SMS pe care i l-a trimis nu ştiu ce tip, care i-a dat papucii când ea tocmai ajunsese la prima lor întâlnire. Îl vedea efectiv la bar, discutând cu o altă fată. Asta era intitulată *Întâlnirea mea nu-chiar-perfectă de la New York*, şi a primit vreo treizeci de răspunsuri de la oameni cu poveşti şi mai naşpa.

După ce Fi a postat de vreo şase ori, am sunat-o şi am vorbit pe îndelete, ca fetele. Sinceră să fiu, o noapte întreagă. Nu-mi dădusem seama cât de dor îmi e de vocea ei. Cuvintele de pe ecran nu sunt chiar acelaşi lucru.

Şi nu e ca şi cum ar fi spus: *Dacă vrei să ştii, viaţa mea fabuloasă era total inventată. N-am prieteni tăcăniţi şi nici nu beau margarita roz în Hamptons.* Fiindcă ea chiar are prieteni ţăcăniţi şi chiar a băut margarita roz în Hamptons. Cel puţin o dată. Dar mai sunt şi alte lucruri în viaţa ei. Lucruri care nu sunt atât de roz bombon. Aşa cum sunt în viaţa tuturor. Roz bombon pe de o parte; adevărul neplăcut de pe alta.

Cred că am înţeles în fine cum să fac ca viaţa să mi se pară frumoasă. De fiecare dată când vezi pe cineva că are o viaţă roz bombon, adu-ţi aminte: şi ei au adevărurile lor neplăcute. Evident că au. Şi, de fiecare dată când vezi adevărul neplăcut din viaţa ta şi te simţi disperat şi te gândeşti *Asta e viaţa mea?*, adu-ţi aminte: nu e. Viaţa fiecăruia are şi părţile ei roz bombon, chiar dacă uneori e greu să le vezi.

— Katie?

Ridic uşor capul şi zâmbesc. Uite partea roz bombon din viaţa mea – cel puţin, două felii consistente din ea. Tata şi Biddy au intrat în bucătărie, îmbrăcaţi în hainele lor de mers la Londra. Amândoi poartă blugi albaştri ţepeni (Dave Yarnett) şi adidaşi albi strălucitori (Dave Yarnett). Tata are un tricou nou cu „â™Ą Londra”, pe care l-a cumpărat ieri de la Turnul Londrei, în timp ce Biddy poartă un hanorac cu Big Ben. El ţine harta metroului şi Biddy are un termos cu apă. Astăzi se duc la Kew Gardens, şi cred c-o să le placă foarte mult.

Mi-au promis că vin şi stau o vreme la Londra după ce „mă aranjez” şi am crezut că se gândesc să vină la toamnă, după ce se termină sezonul. Dar lucrez de doar şase săptămâni la noul meu job şi au venit, lăsându-i pe Steve şi pe Denise să se ocupe câteva zile de turişti. Asta a însemnat probabil o organizare de proporţii eroice, şi le apreciez mult gestul.

Singura problemă e că n-am reuşit să-mi iau liber de la slujbă – însă ei au insistat că nu-i deranjează. În felul ăsta pot „descoperi singuri Londra”, cum zic ei. Tata mi-a spus de vreo cinci ori că Londra i se pare „extrem de plăcută” de data asta şi că „înainte nu a privit-o deloc cum trebuia”.

Le zâmbesc.

— Gata?

Biddy încuviinţează.

— Gata de plecare! Dumnezeule, dar devreme mai începi ziua, draga mea... Apoi se opreşte, se îmbujorează şi se uită la tata.

Cred că Biddy şi tata trebuie să fi făcut un jurământ de data asta: *N-o să rostim nici măcar o părere, fie şi vag negativă*. Îmi dau seama că noul meu dormitor li se pare cam mic (să-l fi văzut pe cel de dinaintea lui!) şi că naveta e prea lungă (mie mi se pare parfum). Dar de când au venit nu fac decât să emită comentarii pozitive despre Londra, londonezi, slujbele din birouri şi despre toată viaţa mea.

— Practică fereastră, comentează tata acum, uitându-se la mica mea fereastră de la bucătărie, care n-are nimic special. Dă lumină bună.

— Foarte drăguţă! se bagă repede şi Biddy. Şi am remarcat că ai un restaurant japonez la capătul străzii. Foarte exotic! Foarte fermecător! Nu-i aşa, Mick? Ăsta e un mare avantaj al Londrei. Restaurantele.

Îmi vine s-o pup pe Biddy. Străduţa mea din Hanwell nu e exotică. Şi nici fermecătoare. Are preţuri accesibile şi naveta e jumătate din cât era înainte şi am loc pentru o canapea extensibilă. Astea sunt principalele atracţii ale apartamentului meu, pe lângă faptul că nu sunt nevoită să-l împart cu colegi de cameră ţicniţi. Însă dacă Biddy îl poate vedea exotic şi fermecător, pot şi eu.

Adevărul e că Biddy şi tata n-o să vadă, să simtă sau să înţeleagă pasiunea asta pentru Londra care îmi animă paşii în fiecare zi. Nu e ceva palpabil. Nu are legătură cu

viaţa din reviste şi nici cu dorinţa de a-mi face o viaţă precum cele descrise în paginile lor; e vorba de cine sunt eu. Ador Ansters Farm şi asta nu se va schimba niciodată – şi cine ştie? Poate că într-o zi am să mă întorc acolo. Dar ceva din viaţa pe care o duc acum mă face să mă simt plină de vitalitate. Oamenii, agitaţia, orizonturile ce ţi se deschid, legăturile cu ceilalţi... Uite, de pildă, în după-masa asta am întâlnire cu nişte tipi de la Disney. De la Disney!

OK, recunosc: nu au şedinţă chiar cu mine. Demeter şi Adrian se văd cu ei, dar au zis că pot să vin şi eu. Şi totuşi am să cunosc oameni de la Disney, nu-i aşa? Şi am să învăţ multe, nu-i aşa?

Îmi verific imaginea din oglindă şi-mi trec degetele date cu puţin ser prin bucle. De data asta înfrunt altfel Londra. Mai sigură pe mine. Nu mai încerc să fiu o fată cu păr drept, chinuit, de nerecunoscut. Sunt eu însămi.

— Păi, hai să mergem. Îmi iau geanta şi îi conduc pe tata şi pe Biddy afară din apartament, prin holul comun, pe uşa de la intrare... şi spre treptele ce coboară în stradă.

Da! Am trepte la intrare.

Nu sunt la fel de grandioase ca treptele lui Demeter. Şi are dreptate: sunt un coşmar când vii acasă cu cumpărături. Dar sunt din piatră cenuşie şi, să zicem, elegante, şi de fiecare dată când deschid uşa casei dimineaţa îmi dau un strop de bucurie.

— Drăguţă... îhm... staţie de autobuz! zice tata, arătând în faţă. Foarte la îndemână, draga mea. Ridică ochii, parcă vrând să verifice dacă ascult şi simt o undă de dragoste pentru el. A lăudat absolut toate lucrurile de pe strada asta, de la case la copăceii de pe stradă până la băncuţa din faţa chioşcului de ziare. Acum a ajuns să admire şi staţia de autobuz?

— E utilă, sunt de acord. Mă ajută să ajung mai repede la muncă. (N-are rost să amintesc de fumul de eşapament sau de mulţimile de copii care o folosesc.)

În timp ce autobuzul se apropie, se adună lumea şi, când reuşim să ne urcăm cu toţii, eu am ajuns într-o parte, tata şi Biddy în alta. Le fac semn că totul e OK şi profit de situaţie ca să citesc un SMS pe care tocmai l-am primit.

Bună, Katie, ce faci? Jeff

Mă uit la telefon nedumerită. Jeff e un tip cu care m-am văzut de vreo două ori. Ne-am întâlnit la o conferinţă. Şi e... politicos. Drăguţ. În niciun fel.

Ba nu, *nu* e în niciun fel. Îmi canalizez gândurile spre o zonă sută la sută pozitivă şi optimistă: *Uau. Mi-a scris Jeff. Ne-am văzut de doar vreo două ori, aşa că e un gest foarte drăguţ din partea lui să vadă ce fac. E frumos din partea lui. Foarte, foarte frumos. Amabil. Adevărul e că e un tip foarte simţit. Asta e o mare calitate a lui, că e simţit.*

Ăsta e noul meu principiu în viaţă: să găsesc un tip de *calitate*. Nu unul care să mă stimuleze sexual, ci unul care să mă *aprecieze.* Nu unul care să mă ducă în al nouălea cer, după care să se evapore, plecând la New York, ci unul care să mă ducă la... Bracknell, să zicem. (Jeff e din Bracknell şi îmi spune mereu cât de frumos e acolo.)

Bine, OK. E limpede că în al nouălea cer ar fi şi mai bine decât la Bracknell. Dar poate *că şi Jeff* o să mă ducă în al nouălea cer. Trebuie doar să-l cunosc. Îi răspund:

Bună, Jeff. Ce faci?

În timp ce tastez, îmi aduc brusc aminte un lucru la care ar fi bine *să nu* mă mai gândesc. A fost chiar înainte să mă mut aici şi Alex a plecat la New York, şi i-am scris un SMS de la o şedinţă foarte plicticoasă cu locatarii, ce a avut loc în apartamentul vecinului de deasupra mea:

Ajutor! Sunt înconjurată de pişcotari!

El a început să-mi trimită poze cu tot soiul de pişcoturi. După care a început să le pună feţe în Photoshop. Şi eu am început să râd şi am simţit acea iradiere, acea căldură gen tu-şi-cu-mine pe care doar el mi-o dă.

Însă acel sentiment tu-şi-cu-mine e un miraj, îmi spun sever, un *miraj.* Hai să recapitulăm faptele. Alex e la New York, în călătoria lui de-o viaţă în jurul lumii, cu sens unic.

Nu mi-a dat niciun semn. În timp ce Jeff e aici, în Bracknell, şi chiar e interesat de viaţa mea.

Ca să fiu corectă cu Alex, nu el a rupt legătura, ci eu. Mai mult dintr-un instinct de conservare. Adevărul e că trebuia să rup definitiv relaţia cu el în ziua aia, în biroul lui Demeter, când mi-a spus despre New York. Dar am fost slabă. N-am putut rezista tentaţiei de a mai petrece o noapte în apartamentul lui, apoi încă o noapte... şi încă una...

Aşa că am avut parte de câteva zile ameţitoare, ca de vis: am petrecut timp împreună, ancoraţi în prezent. N-am îndrăznit să privesc spre viitor. N-am îndrăznit să mă gândesc prea intens la ce va fi. Am bifat povestea drept „distracţie”. Am folosit amândoi cuvântul ăsta până când a ajuns să nu mai însemne nimic. În timp ce alţii ar fi încercat să vorbească despre dragoste sau comunicare într-o relaţie, noi ne-am jucat întruna aruncând pe tavă cuvântul „distracţie”. *M-am distrat atât de bine. Eşti atât de amuzant. A fost o seară pur şi simplu... distractivă!*

De câteva ori, l-am văzut privindu-mă îndoit, de parcă sesizase partea de şaradă a poveştii. Mi-a prins mâna şi-a dus-o la buze. De câteva ori n-am rezistat şi i-am şoptit cuvinte dulci cu capul lipit de gâtul lui, cuvinte ce sunau mai mult a dragoste decât a distracţie.

Însă cuvântul „dragoste”, chiar şi rostit doar în minte, mă făcea să tresar alarmată. *Nu, nu, nu, NU te îndrăgosti... Protejează-te... El o să plece, o să te părăsească...*

Şi a plecat, şi m-a părăsit.

— Auzi, Katie, *nu te superi* că plec, nu? a zis Alex la un moment dat când eram amândoi în pat, de parcă gândul i se conturase încet în minte. Adică... a fost plăcut. E plăcut. Dar...

— *Să mă supăr?*

Şi am râs, un râs uimit, în cascade, fără griji; aş fi putut primi un Oscar pentru el.

Ce să fac, mă târâi la muncă.

SMS-ul lui Jeff mă readuce la realitate. *Asta* e realitatea, îmi reamintesc. Jeff e real. Alex a plecat. E o amintire. Un mit.

Încerc să găsesc un răspuns haios care să meargă cu *mă târâi la muncă*, dar propoziţia pare să-mi amorţească degetele. *Mă târâi la muncă.* O, Doamne. Încep să tastez, fără grabă.

Sună...

Habar n-am cum să continui. Sună cum? Sună amuzant? Sună precum caznele iadului?

Şi acum, fără să vreau, îmi amintesc un alt moment dureros-şi-magic cu Alex. Era într-o noapte când băuserăm amândoi Martini şi Alex a început să declame brusc, doar relativ beat:

— Să ştii că eu chiar te admir, Katie Brenner. Te admir din suflet.

— *Mă admiri?*

Am simţit că-mi cade faţa. Nu-mi mai spusese nimeni că mă admiră până atunci.

— Ce Dumnezeu...

— Eşti puternică. Şi eşti... Pare să-şi caute cuvintele. Eşti corectă. Te-ai luptat pentru Demeter pentru că ai crezut că aşa se cuvine. Nu erai obligată să te lupţi pentru ea; de fapt, aveai toate motivele *să n-o faci* – dar ai făcut-o.

— Adevărul e că am fost mercenară, am răspuns ridicând din umeri. Nu ţi-am spus niciodată? Am câştigat cinci mii de lire. Cam atât mi-a ieşit.

Iar Alex a râs de-a murit, până i-a ieşit Martiniul pe nas. Întotdeauna reuşeam să-l amuz; nici nu ştiu bine cum.

Îmi amintesc că atunci ne-am cufundat în tăcere şi eu m-am uitat la el, în timp ce în fundal se auzea muzică de jazz şi pe chipul lui dansau luminiţe blânde. Şi deşi ştiam cât se poate de bine, cu o parte a creierului, că are de gând să plece, până în clipa aia părea imposibil să nu fie mereu alături de mine. Distrându-mă cu comentariile lui din senin şi cu planurile lui făcute pe moment şi cu zâmbetul lui molipsitor. Pur şi simplu, n-am reuşit să mă obişnuiesc cu gândul că va pleca.

A fost minte contra minte, bănuiesc.

Din fericire, am ajuns la staţia de autobuz unde trebuie să schimbăm, aşa că pot să să-mi întrerup aceste gânduri. Să-mi scutur mintea de amintiri şi speranţe vechi şi de orice prostii se mai află acolo. Îmi bag telefonul în buzunar şi-i conduc pe tata şi pe Biddy prin întregul proces croieşte-ţi-drum-printre-elevi. (Văd scena prin ochii lor; *e* un pic stresant. Deşi trebuie să recunosc: amândoi se descurcă deja foarte bine cu cardurile de transport Oyster.)

Al doilea autobuz merge glonţ spre Chiswick (în fine, în măsura în care un autobuz poate merge glonţ prin Londra) şi lumina soarelui străluceşte prin fereastră şi Biddy găseşte chiar şi loc. Putea fi mult mai rău. La Turnham Green, îi instalez pe tata şi pe Biddy în metroul spre Kew, le spun că abia aştept să aflu cum a fost, după care străbat grăbită pe jos restul drumului spre Cooper Clemmow.

— Bună dimineaţa, Katie, mă întâmpină Jade de la recepţie când intru.

Asta e o altă schimbare pe care am făcut-o. Acum sunt Katie şi nu ştiu de ce am încercat vreodată să fiu altcineva.

— Bună dimineaţa, Jade. Îi zâmbesc şi eu. Demeter a venit?

— Nu încă, zice Jade. Şi tocmai vreau să pornesc spre lift când ea îşi drege glasul şi-mi arată spre cineva aşezat în sala de recepţie. Mă întorc şi clipesc de câteva ori când văd persoana cu pricina, copleşită brusc de emoţii. Sunt

eu. OK, nu sunt chiar eu. Dar e ca şi cum m-aş vedea pe mine.

Aşezată pe scaun şi jucându-se cu cureaua genţii, este noua noastră *junior associate*, Carly. Poartă pantaloni negri ieftini şi are părul prins cu clamă de plastic şi o expresie stresată. Când mă vede, sare în picioare, practic răsturnându-şi paharul cu apă.

— Bună, zice cu respiraţia tăiată. Tu eşti Katie, nu? Ne-am întâlnit când am dat interviu. Am vrut să ajung devreme în prima mea zi, aşa că... Bună!

Pare atât de speriată, încât îmi vine s-o îmbrăţişez. Însă ştiu că asta s-ar putea s-o sperie de moarte.

— Bună. Îi strâng mâna cu căldură. Bine ai venit la Cooper Clemmow. O să-ţi placă aici. Demeter n-a ajuns încă, dar te ajut eu să te instalezi... Cum a fost drumul? adaug în timp ce ne îndreptăm spre lift. De groază?

— Nu chiar, zice Carly apăsat. Adică, eu stau în Wembley, aşa că... dar nu e chiar atât de rău.

— Ştiu cum e. Îi surprind privirea. Zău.

Ea încuviinţează.

— Da, ştiu. Ţi-am văzut pagina de Instagram. *Naveta mea nu-chiar-perfectă*. Chicoteşte brusc, emoţionată. Şi toate celelalte poze. Sunt super. Sunt chiar... *reale.*

— Păi da. Zâmbesc. Asta-i şi ideea.

Când intrăm în biroul spaţios, o văd pe Carly privind în jur cu ochii mari, la cărămida din care sunt făcuţi pereţii, la cuierul cu bărbatul dezbrăcat, la florile uriaşe şi incredibile din plastic care tocmai au sosit de la Sensiquo.

— E aşa de cool, zice abia răsuflând de uimire.

— Ştiu. Entuziasmul ei e molipsitor. Arată destul de bine, aşa-i?

Săptămâna trecută au venit nişte puşti de la centrul comunitar din Catford – am lansat o zi a porţilor deschise în sprijinul eforturilor noastre de strângere de fonduri. Şi ei au fost destul de impresionaţi de birou. Chiar şi Sadiqua, deşi a încercat să n-o arate şi i-a întrebat pe toţi cei pe care îi întâlnea: „Mă poţi ajuta să ajung la un reality show? Fiindcă vreau să fiu prezentatoare”.

Fata asta o să ajungă departe. Habar n-am cât de departe, dar o să ajungă departe.

— Aşa, adaug, când ajungem la biroul lui Carly, nu-mi mai amintesc, scuze – de unde eşti?

— Din Midlands, zice, pe un ton vag defensiv. Dintr-un loc de lângă Corby; probabil n-ai auzit de el...

Îmi priveşte rochia cu imprimeu, scurtă şi comodă, pe care mi-am cumpărat-o din primul salariu.

— Şi tu... eşti din Londra? După accent, *nu pari* londoneză. Eşti din... Îşi ridică o sprânceană. West Country?

De data asta, n-am mai încercat să scap de accent. Sunt mândră de el. Accentul e parte din mine, ca tata şi mama. Şi ferma. Şi ca laptele proaspăt de ţară care mi-a făcut părul atât de puternic şi de cârlionţat. (Oricum, asta zicea mereu tata, ca să mă facă să-l beau. Probabil erau doar baliverne.)

Sunt ceea ce sunt. Îmi pare rău doar că mi-a luat atât timp să-mi dau seama.

— Sunt o fată din Somerset, get-beget. Îi zâmbesc lui Carly. Dar acum stau la Londra, aşa că... bănuiesc că sunt şi una, şi alta.

Demeter e plecată la întâlniri toată dimineaţa, aşa că n-o scap din ochi pe Carly. *Pare* OK, dar ştiu cum e să fii fata cea nouă şi să nu laşi să ţi se citească pe faţă angoasele. Aşa că la prânz mă duc la biroul ei.

— Vino să bem ceva, zice. Mergem cu toţii la Blue Bear. O să ai ocazia să-i cunoşti pe toţi.

Îi citesc emoţiile ca pe o carte. Un licăr de încântare – apoi ezitare. Se uită la sandvişul din geantă, făcut de acasă, şi îmi dau seama imediat. Îi e teamă că nu-i ajung banii.

— Plăteşte firma, zic imediat. Pentru toată lumea. Aşa e la noi.

Rezolvăm asta mai târziu. Demeter, cu Liz şi cu mine. În ultima vreme, acum că axa răului a fost îndepărtată, sunt destul de prietenă cu Liz. În drum spre bar îi scriu un SMS lui Demeter şi-i spun ce planuri avem. Zice că e pe drum şi ea, apoi îmi trimite o poză cu un font vintage pe care tocmai l-a văzut: **Ce părere ai?** Îi răspund entuziastă şi mai schimbăm câteva mesaje. Vorbim mult prin SMS-uri, Demeter şi cu mine. De fapt, vorbim mult, punct. În majoritatea serilor, suntem singurele rămase la birou, ne facem ceaiuri de plante, discutăm despre una

ori despre alta. O dată ne-am comandat chiar şi mâncare chinezească, aşa, ca în vechea mea fantezie. Rezolvăm dileme. Găsim soluţii. (Sinceră să fiu, de multe ori Demeter e cea care găseşte soluţia şi eu ascult cu urechile ciulite, gândindu-mă, *O, Doamne, înţeleg.*)

Întotdeauna încercam să învăţ de la Demeter, dar prindeam doar frânturi. Acum pot asista la întregul ei proces creativ, şi e super. Ba nu, e *incredibil*. Să nu mă înţelegeţi greşit – Demeter are şi ea defectele ei. E superficială şi imprevizibilă şi cea mai dezorganizată femeie de pe pământ... dar, Dumnezeule mare, am ce învăţa de la ea.

Şi uneori, când mă aflu în biroul ei, ne mai relaxăm şi ajungem la chestii de familie. Eu îi spun veştile de la Ansters Farm şi aud ultimele bârfe din familia Wilton. Jobul lui James de la Bruxelles merge bine şi sunt infinit mai fericiţi, se pare. Dacă mă gândesc bine, faptul că-l vede doar o dată pe săptămână are şi avantaje, adaugă Demeter. (Nu mi-a spus exact care sunt alea, dar îmi închipui.)

Coco are un prieten, şi Hal vrea să se apuce de lupte în cuşcă, iar Demeter se opune vehement. („Lupte în cuşcă? Pe bune acum, Katie, *lupte în cuşcă*? Scrima ce-are?”)

Într-o seară, pe la jumătatea săptămânii, am fost chiar şi la cină, în casa lor incredibilă din Shepherd’s Bush. A fost plăcut. Atât Coco, cât şi Hal s-au purtat impecabil, şi au făcut împreună o budincă de lămâie. Am stat la masa de stejar reciclat, cu lumânări Diptyque ce parfumau

aerul, iar vesela era nu ştiu ce model special franţuzesc, şi până şi buda era ca din reviste (tapet imprimat manual şi chiuvetă vintage). Şi poate că aş fi început să cred iar, ca altădată, că viaţa lui Demeter e perfectă, dacă n-aş fi auzit-o pe Coco ţipând „Aoleu!” în bucătărie şi nu ne-am fi dus repede cu toţii acolo, unde căţelul vomitase pe toată podeaua.

(Coco a vrut să câştige cu poza dezastrului, postată pe pagina mea de Instagram, premiul Cea mai bună fotografie viaţa mea nu-chiar-perfectă. Mmm, drăguţ.)

Când ne apropiem de Blue Bear, o văd pe Demeter venind din direcţia opusă, îmbrăcată în noua ei geacă de piele şi tastând la telefon, impunând respect prin simpla ei prezenţă.

— Bună, Demeter! o salut. O mai ştii pe Carly, noua noastră *junior associate*?

— Bună! Bine ai venit!

Demeter îi strânge mâna lui Carly şi-i zâmbeşte în stilul ei bine-cunoscut, uşor intimidant, şi o văd pe Carly înghiţind în sec. Demeter *chiar* te bagă în sperieţi dacă n-o cunoşti. (Sau dacă n-ai văzut-o cu faţa în noroi, îmbrăcată într-un sac.)

La Blue Bear, comandăm trei sticle de vin şi pahare şi ne strângem în jurul câtorva mese înalte de bar. Tocmai mă întreb dacă Demeter ar trebui să-i spună lui Carly câteva cuvinte de bun venit, sau dacă o să i se pară prea exagerat, când uşa dinspre stradă se deschide şi aud nişte icnete şi pe cineva care spune: „Alex?”.

Alex?

Alex?

Mi se pune un nod imens în gât şi mă întorc, fără pic de grabă.

El e. E Alex. E îmbrăcat într-o jachetă uşor şifonată din in şi are părul răvăşit şi e nebărbierit. Mă fixează intens şi simt că-mi stă inima în loc.

— Ştiu că ai zis că e doar distracţie, zice fără preambul. Ştiu asta. Dar...

Clatină din cap, de parcă ar încerca să-şi pună în ordine nişte gânduri ce nu-i dau pace. Apoi ridică iar privirea, cu ochii negri, direcţi, fără niciun licăr jucăuş – şi, când privirea lui o întâlneşte pe a mea, totul se opreşte. Am sentimentul că am ghicit deja, din acea singură privire, tot ce vrea să-mi spună, fără îndoială. Însă nu pot s-o cred, nu-mi permit s-o cred.

În timp ce ne privim fără cuvinte, Alex se clatină uşor şi apucă un scaun de bar, de care să se sprijine.

— Eşti bine? Fac un pas în faţă alarmată.

— N-am dormit de câteva zile, zice. M-am tot gândit. Nici în avion n-am dormit. Katie, am înţeles totul greşit. Atât de greşit. Totul era greşit.

Se freacă pe frunte şi aştept în tăcere. Arată uşor distrus, uşor disperat.

— Am obosit să mă feresc şi să fug. Învârtindu-mă în cerc. Învârtindu-mă mereu ca un titirez. Niciodată nu stau liniştit, niciodată nu simt că am prins rădăcini undeva...

— Credeam că o să prinzi rădăcini lângă tatăl tău, zic timidă. Credeam că tatăl tău e muşchiul verde pe care îl cauţi.

— Am greşit, zice şi ochii lui mă sfredelesc, de parcă n-ar mai vrea să-mi dea niciodată drumul. Am greşit muşchiul. Pare să îşi dea în fine seama că toţi angajaţii de la Cooper Clemmow din jur se uită la noi cu gura căscată. Mă simt ca în transă. Şi acum ce urmează? Ce *e* asta? S-a întors... pentru mine?

— Deci nu te-ai înţeles cu tatăl tău? zic circumspectă.

— Să-i ia naiba şi pe el, şi pe cei care-i fac praştie creierii, zice Alex cu un gest de nepăsare. Dar asta-i altă poveste. Mă priveşte cu o încercare de zâmbet fermecător, dar văd pe chipul său şi durere. Mă întreb doar ce s-o fi întâmplat la New York în aceste ultime câteva săptămâni. Şi simt un ghimpe nemotivat şi iraţional de furie împotriva tatălui lui Alex. Dacă l-a rănit, fie şi un pic...

— Katie, până la urmă, mi-am dat seama. Nu vreau ce aveţi tu şi tatăl tău. Vreau... Tace, privindu-mă fix în ochi. Te vreau pe tine.

Am senzaţia că nu mai am aer. Credeam că fac faţă cu brio situaţiei, dar acum m-am pierdut de tot. Simt că mă topesc.

— Nu m-am gândit decât la tine, continuă el. Tot timpul, doar la tine. Nimeni nu e aşa de amuzant ca tine. Sau înţelept ca tine. Eşti foarte înţeleaptă, ştii? Ca să nu mai zic că ai nişte coapse incredibil de puternice, adaugă,

privind spre picioarele mele. Vreau să zic, sunt supraomeneşti.

Deschid gura şi-o închid. Nu ştiu ce să spun.

— Alex...

— Nu, stai. Ridică o mână. N-am terminat. Asta vreau şi am fost un idiot că am plecat şi trebuia să-mi dau seama... Tace. În fine. Dar nu ştiu dacă e posibil să fii a mea. Şi de-asta sunt aici. Ca să te întreb. Dacă zici nu, atunci am să plec, dar de-asta am venit. Să te întreb. Mă cam repet, aşa-i? adaugă serios. Sunt emoţionat. Ăsta nu e stilul meu. Nu e deloc stilul meu. Să mă întorc.

— Ştiu, şi glasul meu e aproape o şoaptă. Am... auzit.

— Aşa că, sunt stresat şi, da, sunt foarte jenat în momentul ăsta, dar ştii ceva? Îmi *accept* stânjeneala.

Termină de vorbit şi se lasă o tăcere mormântală. E limpede că toţi cei din bar au tăcut treptat ca să audă ce vorbim. Ridic ochii şi o zăresc pe Demeter, care ne ascultă. Are mâna la gură de parcă ar fi total uimită, şi ochii îi strălucesc uşor.

— Îmi accept stânjeneala, repetă Alex, părând să nu fie conştient de cei care sunt atenţi la el. Eu, Alex Astalis, sunt îndrăgostit de tine. Şi o recunosc public.

Sunt atât de şocată, încât simt furnicături în tot corpul. Chiar a zis că e *îndrăgostit de mine*?

— Dar evident că sunt multe, *multe* motive pentru care n-ar trebui s-o fac, zice mai departe înainte să pot răspunde, şi le-am notat pe câteva în avion, doar ca să mă chinui singur. Scoate o pungă de avion pentru vomă,

acoperită cu scrisul lui. Şi cel la care am tot revenit a fost: tot ce-ai vrut a fost puţină distracţie. Aşa mi-ai spus. Asta ai vrut. Şi nu e deloc amuzat că am apărut aici. Nu-i aşa?

Face un pas spre mine, cu o expresie atât de chinuită, atât de întrebătoare, atât de esenţialmente *Alex*, că trebuie să lupt din greu cu imboldul de a mă arunca la pieptul lui.

— Nu-i aşa? repetă. Distracţie? Asta ai vrut?

— Nu.

Când reuşesc, în fine, să vorbesc, lacrimile îmi sclipesc în ochi.

— Nu e amuzant. Suntem... noi. Suntem aşa cum suntem. Şi asta mi-am dorit mereu. Nu distracţie. Pe noi doi.

— Pe noi doi. Alex mai face un pas spre mine. Mie îmi sună bine. Are glasul uşor răguşit şi şovăitor. Pare să fie... ce-mi doresc.

— Şi eu la fel.

Nu mai pot articula niciun cuvânt. Îmi simt gâtul încleştat şi mă ustură nasul. Nu l-am îndepărtat niciodată din inima mea. Cum să-l îndepărtezi pe Alex din inima ta?

Şi îmi spun înnebunită: *Suntem într-un loc public, poartă-te demn...* dar chipul lui e la câţiva paşi de mine... la câţiva centimetri... şi-i inhalez parfumul şi-i simt braţele puternice în jurul meu... şi, o, Doamne, sunt pierdută.

Sunt destul de sigură că e împotriva regulamentului să-ţi săruţi şeful în public. Deşi... e oare şeful meu în clipa asta?

Într-un final ne desprindem din îmbrăţişare şi *toată lumea* ne priveşte ostentativ. N-au şi ei viaţa lor? În timp ce zarva din jur reîncepe, arunc o privire spre Demeter şi ea îşi lipeşte palmele şi ne trimite o bezea, după care îşi duce un şerveţel la ochi, de parcă ar fi zâna mea bună.

— Katie Brenner. Alex îmi prinde chipul în palme de parcă ar vrea să mă soarbă din ochi.

— Katie Brenner. De ce-am plecat la New York când te aveam pe tine chiar aici?

— Nu pot *să cred* că m-ai părăsit, zic, cuibărindu-mă în geaca lui.

— Nu pot *să cred* că nu m-ai oprit.

Mă sărută iar, lung şi profund, şi mă trezesc gândindu-mă dacă aş putea oare să-mi iau restul zilei liber. Pentru situaţii deosebite.

Alex îmi întinde un pahar cu vin şi ciocnim, apoi mă sprijin iar de pieptul lui. Şi ceva din mine se destinde, ceva ce nici nu-mi dădusem seama că e încordat. Şi-mi spun în minte: În sfârşit. În sfârşit. *În sfârşit.*

— Katie Brenner, zice Alex iar, de parcă e fericit şi doar să-mi rostească numele. Lasă-mă să te invit la masă diseară. Nu te-am invitat niciodată la restaurant.

Se încruntă, de parcă am fi un cuplu căsătorit de o viaţă.

— Unde ai vrea să mergi?

— În clipa asta, tata şi Biddy sunt în vizită la mine, zic cu uşor regret, dar el se luminează la faţă.

— Şi mai bine. Reuniune de familie. *Te-ai prins*, sper, că vreau să fiu cu tine doar pentru mâncarea lui Biddy?

— A, m-am prins. Râd. Nu sunt proastă.

— Deci, cină în familie, apoi ne întoarcem la mine şi... pe urmă vedem noi. Hai să mergem undeva cu adevărat special.

Ochii îi strălucesc de entuziasm; simt cum radiază de fericire.

— Într-un loc *cu adevărat* special? Îl scrutez atentă. Vorbeşti serios?

— Absolut. Încuviinţează. Într-un loc cu adevărat special şi extraordinar. Unde ai vrea să mergi?

Unde aş vrea să merg?

— Ia stai aşa.

Scotocesc prin geantă. Chiar la fundul genţii se află vechea mea listă de restaurante scrisă de mână, cea pe care o car mereu cu mine.

— La oricare dintre astea.

Îi arăt cu degetul.

— Aici. Sau aici. Sau la ăsta. Sau la ăla. Poate aici? Nu aici. Şi ăsta... hmm, nu sunt sigură...

Alex se uită lung la listă, un pic bulversat, şi îmi dau seama că probabil nu aşa reacţionează fetele când sunt invitate la restaurant.

— Sau oriunde, mă repliez grăbită, mototolind lista. Adică, serios... alege tu. Sunt sigură că ai tone de idei...

— Am pe naiba. Zâmbeşte. Tu eşti experta; alege tu.

— Of, zic dezumflată. Dar nu vrei să... adică, nu bărbatul ar trebui să...

— Asumă-ţi alegerea, Katie, mă întrerupe el. Savurează clipa. *Tu* alegi, OK? Tu eşti acum la butoane, frumoasa mea din Somerset. Îmi sărută buricele degetelor, mă trage iar la pieptul lui şi-mi şopteşte la ureche:

— Tu eşti şefa.

Mulţumiri

Viaţa nimănui nu e perfectă. Însă a mea a fost mult uşurată de eforturile unor oameni extraordinari, care m-au ajutat să dau viaţă acestei cărţi.

Jenny Bond şi Sarah Frampton m-au ajutat să înţeleg mai bine viaţa celor care stau la oraş, dar şi pe a celor care locuiesc la ţară. Îi mulţumesc în mod special lui Jenny pentru explicaţiile in extenso privind lumea publicităţii, a marketingului şi a brandurilor.

Pe de altă parte, sunt mereu uluită de munca incredibilă a „Echipei Kinsella” din Marea Britanie, SUA şi din întreaga lume. Vă mulţumesc tuturor celor care munciţi atât de mult pentru cărţile mele – şi, în special, tututor agenţilor şi editorilor mei din Marea Britanie şi SUA:

La LAW: Araminta Whitley, Peta Nightingale, Jennifer Hunt

La Inkwell: Kim Witherspoon, David Forrer

La ILA: Nicki Kennedy, Sam Edenborough, Jenny Robson, Katherine West, Simone Smith

La Transworld: Francesca Best, Bill Scott-Kerr, Larry Finlay, Claire Evans, Nicola Wright, Alice Murphy-Pyle, Becky Short, Tom Chicken şi echipa lui, Giulia Giordano, Matt Watterson şi echipa lui, Richard Ogle, Kate Samano, Judith Welsh, Jo Williamson, Bradley „Bradmobile” Rose

La Penguin Random House US: Gina Centrello, Susan Kamil, Kara Cesare, Avideh Bashirrad, Debbie Aroff, Jess Bonet, Sanyu Dillon, Sharon Propson, Sally Marvin, Theresa Zoro, Loren Noveck

Fie ca vieţile să vă fie la fel de frumoase precum postările voastre de pe Instagram...